

Bệnh Ngược

Contents

Bệnh Ngược	2
1. Chương 1-1: Tự	2
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	6
4. Chương 3	11
5. Chương 4	15
6. Chương 5	18
7. Chương 6	22
8. Chương 7	27
9. Chương 8	29
10. Chương 9	32
11. Chương 10	35
12. Chương 11	38
13. Chương 12	43
14. Chương 13	47
15. Chương 14	51
16. Chương 15	54
17. Chương 16	56
18. Chương 17	59
19. Chương 18	64
20. Chương 19	68
21. Chương 20	74
22. Chương 21	77
23. Chương 22	82
24. Chương 23	85
25. Chương 24	89
26. Chương 25	93
27. Chương 26	96
28. Chương 27	101
29. Chương 28	104
30. Chương 29	110
31. Chương 30	114
32. Chương 31	119
33. Chương 32	124
34. Chương 33	131
35. Chương 34	137
36. Chương 35	140
37. Chương 36	150
38. Chương 37	154
39. Chương 37-2: Theo Góc Nhìn Của Tây Ngạn	159
40. Chương 37-3: Theo Góc Nhìn Của Diệp Tàn Sinh	163
41. Chương 38	166

Bệnh Ngược

Giới thiệu

Thể loại: Hắc ám văn, bệnh kiều độc chiếm dục vụn vụn công, bác sĩ tâm lý thụ, niên hạ, có liên quan đến hắc bang, cườ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/benh-nguoc>

1. Chương 1-1: Tự

Vì căn phòng không quá tối nên tôi có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng cậu ta cắt xuống từng vết từng vết dao trên người tôi, da thịt xung quanh vết thương nứt ra hai bên, lộ ra thịt non nằm bên trong, từng sợi tơ máu nhỏ bé thấm ra tô điểm lên làn da trắng bệch, cậu ta nói, cảnh tượng như vậy đẹp đến mức làm cậu không thể không chế mình được.

Nhưng tôi lại cảm thấy cậu ta chưa bao giờ tự kiềm chế trên cơ thể tôi cả, cứ nhìn vết máu ứ đọng từ trên mặt xuống dưới người tôi là biết ngay ấy mà, tôi đến cùng đã phải chịu đựng biết bao nhiêu bạo ngược rồi...

Tôi không trốn đi, không vì cái gì cả, chỉ là một năm trước tên ấy đã đánh gãy gân chân tôi rồi, cướp đi khả năng cất bước chạy trốn của tôi, hiện tại tôi chỉ có thể đi từ từ một đoạn đường rất ngắn, nơi này lại là văn phòng cao nhất của hắc bang, là phòng chuyên dụng của lão đại, ai cũng không cứu được tôi, mà tôi, cũng không cứu nổi cậu ta nữa rồi...

Cậu ta có bệnh, một loại bệnh chữa không được, bởi vì trong mắt cậu ta tình yêu không khác nào bạo lực, cũng đồng nghĩa với việc thương tổn.

“Anh thật đẹp, Vân Sanh.” Cậu ta nói.

Sau đó cậu ta kéo đùi tôi ra, mỉm cười vuốt ve bắp đùi non của tôi, tôi ngửi thấy mùi máu tanh, tôi nghe thấy âm thanh máu chảy xuôi cùng tiếng da thịt mình nứt ra... Tôi tự nói với bản thân, đây chỉ là phương thức biểu đạt tình yêu của tên ấy. Đồ vật trước mắt lay động, căn phòng này làm tôi gần như không nhận ra được nó chỉ là một căn phòng, nó lớn đến lạ thường, hoa lệ kinh người, trống trải đến đáng sợ...

“A...”

Tôi bị giam ở đây bao lâu rồi, chắc đã lâu lắm rồi nhỉ, tôi đã sớm quên đi mất thời gian cụ thể...

“Vân Sanh, Vân Sanh...”

Cậu ta nằm trên thân thể tôi hưng phấn gọi to tên tôi, đồng thời lưỡi dao trên tay cậu ta lại một lần nữa cắt lên thân thể tàn tạ đến không thể tàn tạ hơn của tôi, lưu lại từng vết máu lên ấy, cậu ta thích như thế, thích làm ra hành động ngược đãi như thế trên cơ thể tôi, thích lưu lại dấu vết của cậu ta trên cơ thể tôi...

Cũng giống như con dấu cậu ta tự tay ử lên giữa hai chân tôi vậy, là tên của cậu ta: Diệp Tàn Sinh.

“Tôi vẫn ở đây.” Tôi nhẹ nhàng ôm lấy mái tóc đen của cậu ta rồi nói, giọng nói khàn khàn khó nghe, tôi quá lâu rồi chưa lên tiếng.

“Em đang phá hủy anh...” Cậu nói.

“Tôi biết.”

Tôi biết, là cậu ta phá hủy cơ thể vốn không được đẹp của tôi, là cậu ta phá hủy cuộc đời vốn không mấy tươi sáng của tôi.

Nếu lúc ấy tôi không nhặt cậu từ trong đồng rác, nếu khi ấy tôi không phát hiện trên người cậu đầy rẫy vết thương, nếu lúc ấy tôi không nói ra câu nói như thế, nếu khi ấy tôi để cậu nhận cú điện thoại kia, thì có phải tất cả những thứ này sẽ không phát sinh không?

Cuộc gặp gỡ của chúng ta quá mức hí kịch hóa, kết cục của chúng ta cũng quá mức hắc ám hóa, Tàn Sinh ơi Tàn Sinh...

Nước mắt tôi chảy ra, rớt xuống ga trải giường màu đen, lan ra từng vòng từng vòng nước.

Tàn Sinh,

Tôi chung quy cũng không cứu được cậu...

Đã như vậy thì chúng ta cứ cùng nhau chịu được bệnh ngược cùng tình yêu đắm say của đối phương vậy, không sao cả, phá hủy thì cứ phá hủy đi, tôi không đau lòng đâu.

Tôi tên Phương Vân Sanh, cậu ta gọi Diệp Tàn Sinh, chúng tôi là những con người mắc căn bệnh bạo ngược, là những kẻ người đời không thể thấu hiểu nổi.

2. Chương 1-2

Tôi tên Phương Vân Sang, sống ở Liễu Thị, mẹ đã tái hôn, sau khi bà nhét một khoản tiền vào tay tôi thì bỏ tôi lại để cùng với người đàn ông kia rời khỏi Liễu Thị, có lẽ là muốn đi hưởng thụ cái mà bà gọi là tình yêu rồi.

(*) Liễu Thị thuộc vào thị xã Nhạc Thanh của tỉnh Chiết Giang.

Còn tôi, một chàng trai hai mươi mấy tuổi còn chưa có bạn gái, một kẻ chân chân chính chính nhàn rỗi rảnh rang, cuộc sống túng quẫn thiếu thốn, nghèo đến rách nát, chỉ còn sót lại một căn nhà cũng coi như nằm ngay khu trung tâm thành phố, căn nhà này là thứ duy nhất tôi có mà được xem là vật đáng tiền.

Nhưng bây giờ nó cũng không còn đáng giá bao nhiêu cả, chỉ có điều nó vẫn có thể giúp cái kẻ không còn gì như tôi thu được chút đỉnh.

Dưới gánh nặng của cuộc sống, tôi bắt đầu đi làm, là một người đàn ông mà lại đi làm giáo viên tư vấn tâm sinh lý cho một trường tiểu học, nói thật, tôi chẳng khác nào một con sâu gạo cả, nhàn rỗi đến mức không có gì để làm.

Công việc này là con đường lùi mà gã đàn ông của người mẹ vô trách nhiệm của tôi đem đến cho tôi.

Đây không phải là cái giá đánh đổi bởi sự quyến rũ của mẹ tôi, mà bởi thân thể tôi. Một gã đàn ông mà lại yêu thích cưỡng ép hưởng dụng thân thể của người đàn ông khác như thế, thì tôi không nghĩ gã ta sẽ mang đến cuộc sống tốt đẹp gì cho người mẹ lãng lơ của tôi đâu...

Mà tôi lại càng không tin mẹ tôi có cái gọi là “thật lòng thật dạ” gì với gã đàn ông kia, chắc chỉ coi trọng tiền tài cùng địa vị của gã thôi, hừ, giả dạng tình yêu cái gì chứ, cười chết người mất thôi.

Tôi thờ dãi lướt nhìn căn phòng trống trải, tay vuốt nhẹ lên quyển vở đến nay không có một chữ nằm trên bàn đến phát gốc, lẽ nào cuộc sống sau này vẫn sẽ tiếp tục cô độc mà trải qua như vậy ư?

Thời điểm tan trường thì trời bắt đầu đổ mưa, tôi dù không mang theo ô nhưng vẫn hòa mình vào trong làn mưa xối xả của mùa hè mà chậm rãi bước đi.

Lúc đi vào làn mưa tôi còn nghe thấy tiếng nữ giáo viên xì xào bàn tán ở sau lưng.

“Nhìn thấy không? Là hắn đó, cái người dựa vào quan hệ để được làm thầy giáo tư vấn tâm lý đó.”

“Cái gì, trông cũng rất sáng sủa mà?”

“Cô không biết hả? Bản thân hẳn rất biến thái mà lại còn dám đảm nhiệm vai trò tư vấn tâm lý, và lại cũng chỉ là một trường tiểu học, còn cần giáo viên tư vấn tâm lý để làm gì.”

“Cũng đúng, mà hẳn định không mua ô cứ như thế mà đi về nhà à?”

“Cho nên mới nói đầu hẳn không được bình thường đó.”

“Chỉ dựa vào chuyện này đã nói người ta như vậy cũng rất quá đáng...”

“Cô chẳng lẽ không biết hẳn trước đây thế nhưng lại đi dụ dỗ quyến rũ cha dượng của mình sao, sau đấy mẹ hẳn mới không cần hẳn nữa đấy chứ...”

“Ôi mẹ ơi?! Gay sao! Thật buồn nôn, quá vô liêm sỉ...”

Tôi móc móc lỗ tai, dưới làn mưa quay đầu lại nhìn về phía hai cô giáo đang đứng trú mưa, hai người họ tựa hồ nhìn thấy tôi nên lập tức ngừng bàn tán, một bộ dáng vẻ chuyên tâm nhìn điện thoại.

Tôi quay đầu về, chậm rãi bước từng bước đi về hướng cổng trường.

Ồ ồ... Thì ra là được loan truyền thành như vậy...

Như thế nào mà lại thành tôi dụ dỗ rồi, bị bỏ thuốc, bị cưỡng bạo mà là chủ động dụ dỗ sao?

Nếu thế thì thiên triều để quốc của chúng ta lại mọc đầu ra nhiều vụ án cưỡng dâm đến thế hả? Thật buồn cười, nghĩ đến cảnh bạn gái tôi cũng vì đến trường này thăm tôi rồi chủ động để lại tin nhắn muốn chia tay...

Thật đáng thương, kết giao với một người bạn trai buồn nôn như tôi, xem ra cái tát kia cũng coi như là công sức cô ấy uống công chịu đựng vậy.

Rõ ràng trước đây còn ôm tay tôi nói gì mà muốn được mãi mãi ở bên nhau, nói gì mà không thêm để ý đến quá khứ của tôi, mẹ, phụ nữ thật quá lừa người, ôi chao... Cả người mẹ vĩ đại của tôi cũng thế...

Gian xảo miệng đầy hết mọi tội lỗi lên đầu con trai mình như này đây, thật cũng là người mẹ tốt hiếm thấy trên đời mà.

Tôi ngó lơ mấy loại ánh nhìn hiếu kỳ trong trường học, né tránh ánh mắt của mọi người, như một u hồn tay dút vào túi quần đi ra khỏi trường, dưới cơn mưa xối xả mà tôi cứ như đang đi bộ trong nhà...

Nước mưa không ngừng xối xuống người tôi, bên tai toàn là tiếng “bộp bộp”, mái tóc hơi dài dãn sát vào trán, nước mưa men theo tóc chảy vào mắt rất không chịu nổi, quần áo trên người cũng ướt sũng, các cử động cũng dần gặp khó khăn, vậy nên tôi đi chậm khác thường, mà tầm mắt của những người khác cũng dần “nóng bỏng” hơn...

Biến thái thì biến thái vậy, là một người đàn ông mà lại vô lực phản kháng bị đặt dưới thân người đàn ông khác, là đứa con mà bị mẹ mình tát rồi chửi là đồ đê tiện, là thằng bạn trai ăn một tát của bạn gái vì dám là kẻ buồn nôn, nên hai từ “biến thái” đối với tôi mà nói đã là lời khen rồi, bởi vì chỉ ít biến thái là một loại bệnh, chỉ có điều loại bệnh này người đời không thể tiếp nhận nổi thôi...

Trên đường về nhà tôi thông thường sẽ đi qua một cái hẻm âm u mà tỏa ra mùi hôi tanh tưởi, không phải vì đây là ngõ tắt về gần nhà hơn, mà chỉ bởi tôi là một thằng biến thái...

Cũng tại đây, tôi gặp được một tên biến thái khác...

Cậu ta ngồi cạnh đồng rác, kinh sợ cúi đầu chôn giữa hai chân, là một thiếu niên mặc áo sơ mi trắng.

Quần áo cậu ta rất bẩn, có thể mơ hồ thấy được vết máu, trên hai tay còn có vết chém, ồ... Xem ra là kẻ thua cuộc trong một trận đấu đả nào đó nên phải chạy trốn...

Có lẽ bởi vì dưới làn mưa to như vậy mà lại gặp được người giống mình không bung ô nên cơ thể sản sinh ra sự đồng cảm, tôi đứng trước mặt cậu ta gọi: “Này, thằng nhóc.”

Thiếu niên ngẩng đầu, trong một giây đôi mắt đen hoang dã ấy đã làm tôi thấy hoảng sợ, nên miêu tả như thế nào về đôi mắt sáng xinh đẹp màu đen kia đây?

Con báo...

Thế nhưng sự hoang dã vừa rồi như chỉ là ảo giác của tôi, lúc nhìn lại mặt cậu ta thì tôi chỉ thấy một đôi mắt to đang lưng tròng, lông mi nhỏ dài, môi đỏ xinh đẹp, mặt cậu ta rất đẹp, mái tóc đen hơi dài giống tôi bết vào trán, cậu ta mở khoe miệng đang chảy máu ra nói với tôi: “Này, có muốn nhận nuôi tôi hay không?”

Nhận nuôi ư?

Điều kiện trước hết là tôi phải có tiền, mà vấn đề ở chỗ tình trạng kinh tế hiện nay của tôi làm tôi cũng rất muốn đi tìm ai đó thu nuôi mình đây...

Phổng chừng là thấy tôi do dự nên tên nhóc ấy đứng bật dậy, đầu cao cũng gần ngang tôi, cậu ta dang hoàng trình trọng dùng con ngươi đen nhìn thẳng tôi nói: “Bao dưỡng cũng được.”

Bọn trẻ bây giờ đều cởi mở thế cả à?

“Này cậu bé, tôi trông như rất có tiền hả?”

“Không, trông có vẻ dễ bắt nạt.”

“...”

Hít sâu hít sâu đi Phương Vân Sanh, mày phải bình tĩnh, đây chỉ là một đứa con nít quỷ mà thôi.

Tôi vuốt vuốt mấy sợi tóc rối bết lại trên trán hỏi: “Người nhà cậu đâu?”

“Chết hết rồi.”

“Con mẹ nó ông đây dễ gạt lắm hả?” Tôi một phát bắt lấy cổ áo tên nhóc, xuyên qua làn mưa nhìn gương mặt thờ ơ lạnh lùng.

“...”

Cậu ta vào lúc này thế mà lại trầm lặng không lên tiếng, chợt quay mặt nhìn ra đầu hẻm, vẻ mặt cô độc như đang khóc, đôi môi mỏng mím chặt lại, nước mưa men theo cái cằm tinh xảo nhiễu xuống, xảo quyết chạy vào trong vạt áo sơ mi trắng, đến bấy giờ tôi mới chú ý đến những dấu vết trên người cậu ta...

Những vết tích ấy cái sâu cái nông, ban nãy tôi lại không hề nhìn thấy.

“Đây...”

Lời còn chưa dứt thì tên nhóc kia đã nhanh nhẹn duỗi chân ra gạt chân trái tôi, một tay ghì cổ tôi lại, bước chân tôi lảo đảo trực tiếp ngã lên vách tường khác trong hẻm nhỏ, cậu ta trong nháy mắt dùng một tay khác đè lên cơ thể không tính là khỏe mạnh cao lớn của tôi, sau đấy nói: “Rất cực có muốn nhặt tôi về hay không?”

Mưa còn đang rơi rầm rầm chưa dứt, từng hạt mưa lớn như hạt đậu rơi xuống tầm nhìn tôi, rơi vào mái tóc đen của cậu ta rồi nhỏ xuống, làm cho nơi hẻm nhỏ âm u này lại tăng thêm một phần sắc thái lạnh lẽo. Lực tay cậu ta bấm mạnh lên cổ tôi tàn nhẫn như không giống của một học sinh, mà càng giống với loại máy móc kim loại vô cùng cứng rắn, trong lúc vô tình đôi mắt đã tính kia không hề báo trước đâm thẳng vào lòng tôi.

Ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại nói: “Tôi nhặt.”

Tiếp đó hai người chúng tôi rời khỏi cái hẻm nhỏ u tối ẩm ướt ấy. Tại cái nơi thiếu niên ngồi ngốc này giờ nhanh chóng xuất hiện hai người, một trong hai người đó được một người mặc thân đồ đen đứng che ô cho, mái tóc hất chải ngược ra sau, một đôi mắt sắc bén mang ý cười nhìn vào chỗ vốn là nơi thiếu niên ngồi ban nãy, vũng bùn nơi đó lộ ra màu hồng nhàn nhạt, còn mang theo hương vị thối rữa, là màu của máu.

“Diệp Tàn Sinh ơ là Diệp Tàn Sinh, mày phải giống như cái tên mà con đàn bà ti tiện kia đặt cho mày chứ, chấm dứt đi những năm tháng cuối đời chẳng phải là tốt hơn sao? Hà tất chi mà phải khổ sở giãy dụa như vậy?” (Tàn sinh: cuối đời, tàn đời...)

Người thanh niên đứng dưới tán ô hơi chỉnh lại nơ cài áo của mình, tà tà cười: “Con chuột thì nên có dáng vẻ của con chuột mới phải.”

Sau khi nói xong hắn liền xoay người, một chiếc xe sang trọng cách đây không xa chờ tới.

Hắn quay sang nói với người đàn ông bụng ô che cho mình: “Bảo cấp dưới của ông tìm hiểu cho kĩ chỗ con chuột ở trong khu vực này đi, tìm ra thì biết nên làm thế nào rồi đấy.”

“Rõ, tuyệt đối sẽ không để lão gia biết được.”

“Biết là tốt.”

Khuôn mặt điển trai của người thiếu niên đứng dưới ô đặc biệt tàn nhẫn âm u, rõ ràng là một khuôn mặt đủ để khiến các cô gái phải gào thét bàn tán, nhưng lại cứ một mực âm u mà vô tình như thế.

Chiếc xe sang trọng nhanh chóng rời đi, bỏ lại con hẻm nhỏ vắng vẻ tối tăm.

3. Chương 2

Tôi lau mái tóc ướt nhẹp ngồi lên ghế sofa, bó gối lại nhìn hạt mưa liên tục đập trên cửa sổ, lắng nghe âm thanh phát ra trong nhà tắm tựa như tiếng mưa rơi ngoài kia, thẳng nhóc này cũng thật tự nhiên.

Kỳ thực đến bây giờ tôi vẫn vô cùng lưu ý vết thương lưu lại trên người, cùng với thân thủ được huấn luyện nghiêm chỉnh của cậu ta...

Thật sự chỉ là học sinh sao?

“Rào...”

Theo một luồng hơi nước nóng bay ra, người thiếu niên bước ra từ trong phòng tắm, vẩy vẩy mái tóc ướt nhẹp giống tôi xong cầm khăn lên liều mạng lau lau đầu.

Tôi nhìn từ trên xuống dưới đánh giá cậu ta.

Ừm, vóc dáng khá tốt, bắp thịt rõ ràng, cao lớn không có khí chất của phụ nữ, trông nhanh nhẹn mà không hề mất đi sự thận trọng vững chắc.

“Sao anh không mở ti vi?”

“...”

Tôi nhún nhún vai, liếc nhìn cái remote trên bàn. Ý tứ là cậu cứ tùy ý đi, muốn xem ti vi thì tự mình mở.

Cậu ta trực tiếp sải đôi chân dài của mình bước đến sofa, giẫm lên cái ghế sofa đắt đỏ, đẩy khăn lau ra cầm remote bật ti vi lên. Không ngoài dự liệu của tôi, không một đài nào có thể xem...

“Này, có chuyện gì vậy?”

“Không nhìn ra được sao? Tôi không đóng tiền, cho nên không xem ti vi được.” Bằng không cậu cho rằng vì sao tôi bày nguyên một dàn TV LCD siêu xa xỉ mà lại không xem hả...

Thiếu niên nhìn những món đồ trang trí hoa lệ xa hoa trong phòng khách, rồi lại nhìn qua cái màn hình ti vi tối đen, hỏi: “Anh rất thiếu tiền?”

Tôi buông tay ra “Không giống à?”

“...”

Tôi nằm vật trên ghế sofa, nghĩ có nên bán mấy cái đồ không còn dùng được đặt trong phòng khách để lấy chút tiền hay không, cuộc sống sinh hoạt của hai người cũng không phải dư giả gì nhiều. Tôi có phải đã quá cô quạnh rồi không, cho nên mới mất trí mà đi nhặt người này về. Lúc cậu ta đi trên đường tôi liền chú ý thấy chân cậu đã bị thương, vậy máu ở trong hẻm chắc là do cậu ta lưu lại.

Vết thương nằm ở rìa ngoài bắp đùi, nhìn vết cắt thì không giống như là vết dao?

“Nhóc, cậu tên gì?”

“Diệp Tàn Sinh.”

“...”

Thật sự có người phụ huynh nào lại gọi con ruột mình là Tàn Sinh sao?

“Tàn Sinh trong thoi thóp cuối đời?”

“Ừ.” Giọng nói rất rõ sự bất mãn.

Tôi gồi tay sau gáy nói, “Tên rất hay.”

“Anh là người đầu tiên nói như vậy.”

“Có lẽ cũng là người cuối cùng đây.” Tàn Sinh, Tàn Sinh, đây là một cái tên rất có cảm giác, đọc lên bỗng bình trôi nổi như vậy, cậu ta không biết, tôi bây giờ cũng đang tự thể nghiệm dư vị của những năm tháng cuối đời đây, cũng khá là tươi đẹp đây chứ.

Cậu ta không nói gì, tôi lại tiếp tục: “Vết thương trên người cậu không phải chỉ ngày một ngày hai mà tích lũy thành đâu đúng không, nếu không phải quyết tâm đập đánh gì đấy thì bình thường sẽ chỉ xuất hiện ở phần trước cơ thể thôi, nhưng sau lưng cậu, hình dáng tạo thành từng mảng dài như thế kia không khỏi khiến người ta hoài nghi có phải đã có sự can thiệp của đạo cụ rồi hay không, nguyên nhân bị in thành sắc tố như thế là bởi vì đã liên tục bị hành hung tàn bạo ngay cùng một vị trí.”

Tôi nghe thấy tiếng cậu ta bước về chỗ mình, bước chân nhẹ như mèo, nhưng trong căn phòng trống trải này lại có vẻ dị thường rõ ràng...

“Loại vết thương này không thể là đùa giỡn giữa bạn bè thông thường được, cứ coi thành ẩu đả đánh nhau cũng không thể. Vì vậy chỉ còn lại khả năng là do bị bạo hành gia đình trong thời gian dài, gọi tắt là ngược đãi.”

Tôi nằm ngửa mặt trên ghế sofa, nhìn người thiếu niên đứng bên cạnh mình, tôi nhìn cậu ta, chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nhìn thấy đường nét sắc như dao của cậu, còn lại đều là bóng tối khuếch đại, kể cả tôi cũng bị làm cho hoảng sợ.

Sau đấy cậu ta kéo khăn lau trên đầu xuống, lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai đè lên miệng tôi, sức lực lớn đến mức làm môi tôi ấn thẳng vào răng, lớp da mỏng manh trên môi lập tức bị xé rách, mùi máu tanh nháy mắt lan tràn trong khoang miệng tôi, cậu ta thuận thể cưỡi ngồi lên eo tôi, cúi đầu mắt nhìn thẳng tôi, mũi chậm rãi áp lên đỉnh chóp mũi tôi, mùi hương vừa tẩm gội nhanh chóng tỏa ra, là mùi hương giống như đức với tôi.

Ánh mắt sắc bén, nét mặt mang theo vẻ bệnh trạng, cậu ta từ từ dời miệng qua sát lỗ tai tôi, giọng nói êm dịu: “Nói tiếp đi? Sau đấy thì sao? Có phải định báo cảnh sát rồi chuẩn bị ném tôi ra ngoài không?”

Mưa bên ngoài càng rơi càng nặng hạt, âm thanh ào ào đánh vào cửa sổ không ngừng vang lên bên tai, bàn tay ấn lên miệng tôi càng lúc càng dùng sức, tôi dưới ánh nhìn lom lom của cậu ta khẽ lắc đầu.

Cậu buông khăn lau đang đè miệng tôi ra, ngồi trên eo tôi từ trên cao nhìn xuống, “Nói với tôi mấy lời ấy là có ý gì?”

Tôi liếm liếm đôi môi bị nứt, mùi máu chéch choáng tan ra trong miệng, tôi nói: “Tôi chỉ muốn nói cho cậu nghe thôi, tôi là bác sĩ tâm lý.”

“...”

“Thế nào, có muốn cố vấn một lúc không?” Tôi cười càn rỡ, mà thời khắc tôi bật thốt ra câu này, cuộc đời tôi hoàn toàn bị thay đổi.

“Có ý gì?”

“Cậu không muốn có một người có thể lắng nghe tâm sự của mình sao? Nói ra hết thấy áp lực trong lòng, hết thấy sâu kín trong lòng, thời điểm thống khổ, thời điểm bi thương, thời điểm buồn phiền, tôi đều sẽ trở thành sức mạnh của cậu, thấy thế nào?” Là một bác sĩ tâm lý non nớt, tôi xin thề, đây chỉ là những lời mở

đầu khách sáo mà thôi, những câu này đối với tôi mà nói chỉ là lời khởi đầu cho quá trình trị liệu tâm lý, nhưng đối với người trước mắt tôi, nó lại trở thành sự tồn tại hoàn toàn khác biệt.

“Anh, sẽ trở thành sức mạnh của tôi ư?”

“Đúng.”

Tôi nằm trên ghế sofa nhìn con người vẫn còn ngồi trên eo tôi, một thiếu niên vô cùng yêu dị, tôi có thể cảm nhận được trên người cậu ta nồng đậm sự trải đời (*), mà cái nồng đậm sự trải đời này đã che đậy đi phần bạo ngược cậu ta vừa phóng thích, vì chỉ là một chút ít bạo ngược nên tôi lựa chọn lơ đi, sau đấy tôi dùng cái lý do vớ vẩn để đối lấy chuyện xưa của cậu, mà đồng thời, cái cơ rách nát này nào ngờ lại cũng phá hủy một đời của tôi.

(*) cái này nguyên bản là “nồng đậm tính kể chuyện” (storytelling), đại loại là tâm sự kể về chuyện đời, có nhiều chuyện để kể, mình thấy từ trải đời cũng khá thích hợp nên thế vào, bạn nào tìm ra được từ nào thích hợp hơn thì có thể góp ý cho mình ^^

Cậu ta ném khăn lau lên bàn, từ trên người tôi bước xuống ngồi ở rìa sofa, nói: “Vậy thì, anh tên là gì? Thầy giáo.”

“Phương Vân Sanh. Sanh trong nhạc cụ.” (“Sanh” là cái khèn)

“Tên rất đẹp.”

“Thật khéo, cậu cũng là người đầu tiên nói như vậy với tôi.”

“Này, để tôi đổi tên cho đi.”

“...”

“Cậu không phải nói tên của tôi rất hay sao?”

“Vậy anh coi như tôi chưa nói đi.”

“...”

“Nói một chút về dấu vết trên người cậu là từ đâu mà ra đi?”

“Đa phần là mẹ đánh.”

“Mẹ cậu... không thích cậu?” Bà mẹ này còn tàn nhẫn hơn cả mẹ tôi?

“Không,” thiếu niên quay đầu lại nhìn tôi, sau đó đặt tay lên môi tôi, đôi mắt đen nhìn trừng trừng tôi, cậu ta nở cười ôn hòa mà lại làm cho tôi rùng mình, tiếp tục nói: “Những dấu vết này để chứng minh bà ấy yêu tôi.”

Lúc đó tôi đã nhận định, trong lòng cậu ta có bệnh...

Mà một giây sau tôi đột nhiên thật sự rất muốn chữa cho cậu ta. Vào ngay lúc ấy. Tôi đã quên mất rằng mình chỉ là dân newbie gà mờ, là kẻ kiếm cơm ăn mà thôi.

Có thể là do đều bị mẹ bức bách ám hại nên sản sinh ra nỗi thương cảm, cũng có thể là vì tôi không cam lòng tiếp tục sống một cuộc sống cô đơn như thế này nữa, tôi muốn thay đổi gì đó...

Rồi sau ấy, tôi cùng tên nhóc kia thật sự bắt đầu sống cùng nhau, về sau tôi mới biết cậu ta không phải học sinh, theo lời cậu ta thì vì để chạy trốn nên mới phải ngụy trang đi cướp một bộ đồng phục học sinh, cậu ta nói hiện trong nhà không thể trở về, vì vậy thuận lý thành chương ở luôn trong nhà tôi...

Cậu ta nói mẹ cậu từ nhỏ vì để tránh cho cậu bị thương nên vẫn luôn đánh cậu, đây là vì tốt cho cậu, mà cha cậu cũng là vì tốt cho cậu cho nên mới dùng đủ loại phương thức để huấn luyện thân thủ cậu...

Cậu nói, đây là phương thức yêu thương của bọn họ.

Khi ấy tôi đã rõ, trong lòng cậu ta, yêu, cũng đồng nghĩa với bạo lực và thương tổn...

Tôi không thể thảo luận với cậu ta tại sao lại không chịu về nhà với cậu ta làm nghề gì, đây là điểm mấu chốt của cậu.

Nếu như bạn không cẩn thận đề cập đến hoặc hỏi thẳng cậu ta, cậu ta sẽ có thể duy trì ba tiếng đồng hồ trờ trờ hai mắt nhìn bạn không nói lời nào...

Ngoài ra thì vấn đề sinh hoạt cũng xem như yên ổn, trong nhà chỉ ít không còn lạnh lẽo như trước đây nữa, người thầy non nớt như tôi cũng chẳng mang đến được bao nhiêu thay đổi cho cậu ta, mà lại còn làm cho cậu ta nằm ở nhà tôi chơi đến không biết mệt, tên nhóc ấy không biết học được ở đâu cách dùng gương mặt vô cùng đáng thương, đủ để sánh với Phan An (một mỹ nam, nhà văn cuối đời Tây Tấn) để đối phó với tôi, nói không thích ăn mì, nói muốn được xem ti vi...

Vậy nên tôi động tâm đến quyển sổ tiết kiệm mà đời này còn tưởng rằng mình sẽ không bao giờ chạm đến, là của gã đàn ông kia để lại cho tôi, cái gã đàn ông buồn nôn làm tôi buồn nôn ấy ấy!

Tiếp nhận vật gã ban tặng xong, tôi rốt cục giúp thằng nhóc ấy gặp lại món đã lâu không ăn, thịt...

Mấy ngày trước lúc vừa vào ở trong nhà tôi thì cậu ta sống chết không chịu đi ra ngoài mua đồ ăn, thế nên tôi đã chuẩn bị cho cậu một ngày ba món đều là mì gói, sau đó cậu ta đeo một cặp kính đen xuất hiện trước mặt tôi, nói mình có thể đi ra ngoài mua thịt, bảo tôi chỉ cần đưa tiền cho cậu nhưng vấn đề là lúc tôi không có tiền... Cho nên thằng quỷ ấy trực tiếp mang cặp kính đen siêu khoa trương theo tôi đi làm ở trường học...

Cậu sẽ ngồi lì trong văn phòng trống trải rộng rãi của tôi chờ đến 11 giờ 30 trưa, tiếng chuông vang lên liền như mũi tên khai hỏa phóng xuống căng tin ăn thịt...

Cậu ta có loại chấp niệm yêu thích thịt đến mức tôi không tưởng tượng nổi.

Bởi vì thịt mà cậu ta thích luôn phòng làm việc của tôi, văn phòng của trường tư rất khác biệt, đặc biệt là công việc cố vấn tâm lý, thiết bị được cung cấp đầy đủ, ngay cả giường cũng có...

Cậu ta thường hay ngồi ở trên chiếc giường lớn vừa phải ấy nhìn tôi không nhúc nhích, nhìn đến lòng tôi phát hoảng, tôi phát hiện kỳ thực cậu ta rất bận, có lúc cậu tiếp điện thoại rất lâu, mà điện thoại vừa vang cậu liền đi ra ngoài nhận, tôi rất hiếu kỳ là ai gọi nhưng cậu cự tuyệt không muốn để tôi nghe được nội dung cuộc điện thoại, vả lại cậu cũng vô cùng phản cảm khi tôi hỏi cậu những gì liên quan đến nội dung điện thoại...

Có một lần tôi lơ mơ nghe được cậu ta nổi giận, nhắc đến đồng khu, tay chân...

Tiếp đó truyền đến âm thanh rất giống như tiếng điện thoại bị ném vỡ...

Sau đấy cậu ta lúc trở về liền nói với tôi tôi muốn một cái điện thoại mới, hơn nữa còn không chịu đi chọn điện thoại với tôi...

Tôi nói: “Cậu có bao nhiêu lười biếng vậy!! Tự mình đi ra ngoài mua điện thoại mà còn không chịu đi!!”

“Tôi không thể tiếp xúc với ánh sáng.”

“...”

Ngày đó tôi đi mua cho cậu ta cục gạch Nokia tiện nghi nhất, song tôi nhìn thấy cậu vờ vịt đi ra ngoài, rồi từ cửa sổ văn phòng nhìn thấy cậu ta đứng dưới ánh mặt trời vùng tay, cầm cục gạch mới mua kia ném hổng.

Rồi cái thằng quỷ điên khùng chết tiệt đó quay về nói điện thoại bị hổng rồi...

“Con mẹ nó cậu rõ ràng tự mình ném hổng!!”

Thằng nhóc đó một mặt “Thì ra là vậy” nhìn ra cửa sổ: “Ồ, bị anh phát hiện rồi.”

“Giờ tự cậu đi mua.”

Cậu ta ngồi vào trên giường, lấy chăn trùm lên người mình, “Tôi không thể tiếp xúc ánh sáng.”

“Cậu không thể đổi lý do à?”

“...” Cậu ta trầm mặc một lúc, “Áng sáng không thể tiếp xúc đến tôi.”

“...”

Ngày đó tôi đưa cho cậu ta một cái iPhone, không, không thể nói đưa cho cậu ta, mà phải nói là đập vào người cậu ta.

“Khoản tiền này của cậu tôi đều ghi vào sổ, đến lúc đó sẽ bảo mẹ cậu đến chuộc người!!”

Cậu ta cực kỳ quái gở, ví dụ như rất thích ôm đồ vật ngủ, lúc ban đầu cậu ta còn ôm gối ôm sau ấy chuyển hẳn sang ôm tôi không buông tay, làm cho tôi vô cùng đau đầu...

“Ở nhà cậu ôm ai?”

“Chó.”

“Tôi không phải chó.”

“Ừm, chó so với anh ôm thoải mái hơn nhiều.”

“Cậu tự mình đi xuống hay chờ tôi đá xuống?”

“Tôi im miệng.”

“...”

Cái làm cho tôi không chịu được nhất chính là sợ chớp giật, người bình thường chẳng phải đều sợ sét đánh sao? Vậy mà con hàng này lại trăm phần trăm sợ chớp giật.

Bên ngoài vừa xuất hiện chớp giật, cậu ta liền chôn người trên sofa hoặc trong chăn, chết cũng không chịu đi ra, cực kỳ giống như đà điểu không có chỉ số IQ...

Kết quả trong tiếng sấm ầm ầm ngồi ôm ti vi cả buổi tối không chịu ngủ.

“Sét đang đánh ngoài kia! Sẽ bị chập mạch.”

“...”

Tôi quyết đoán đi rút nguồn điện, lôi cậu ta đi ngủ.

Hậu quả là nửa đêm bị cậu lay tỉnh.

Một đôi mắt đen xinh đẹp lấp lánh tràn đầy tinh lực nhìn tôi: “Anh đoán xem Hồn Hổ cuối cùng có bị ăn thịt không?”

(*) Hồn Hổ (): Nhân vật cừu trong bộ phim hoạt hình Trung Quốc “Hồn Hổ cùng lão Sói Xám” (Tên Trung:: , tên Anh: Pleasant Goat and Big Big Wolf, tên Việt: Cừu Vui Vẻ và Sói Xám).

“...” Hóa ra cậu ta đang xem Hồn Hổ cùng lão Sói Xám sao?

“Đừng nói cậu chưa từng xem nha.”

“Chưa.”

“Yên tâm đi, sẽ không bị ăn đâu.”

“Làm sao lại không bị ăn chứ?”

“Cậu muốn nó bị ăn à?”

“Cừu sinh ra để bị ăn thịt mà.”

“Diệp Tàn Sinh, sinh mệnh là thứ có thể giành giật, chí ít cũng không nên nhận mệnh như thế.”

“Không ai nói với tôi vậy cả.”

“Thì giờ tôi nói rồi đấy thôi!”

“Anh không cảm thấy cảnh tượng buông thả mặc cho bản thân bị ăn đi sẽ càng đẹp mắt hơn ư? Đồ đồ, đẹp đẽ...”

“Ngừng lại!! Thằng quỷ, hơn nửa đêm đánh thức tôi chỉ vì cái này hả?” Bỗng nhiên trên người tôi nổi da gà, liền kéo chăn trùm lên người cậu ta: “Nhanh ngủ đi, ngủ xong tỉnh lại thì tiếp tục sống, bởi vì đến tối còn phải ngủ, cuộc sống chính là như thế đấy, tự mình quyết định cách sống của mình, cũng không phải con cừu nào cũng bị sói ăn thịt. Có công việc rồi thì nên bắt chắp tất cả để theo đuổi!”

“Thật không?”

“Nhưng phải bổ sung thêm một điều, tôi không thích Hồn Hở.”

“Còn Cừu Lười Biếng?” (Cừu Lười Biếng:)

“Đủ chưa, ông đây thích người chứ không phải thích cừu hiểu không?!”

“À...”

“Cậu làm gì mà cười âm u thế hả?”

Lần này là cậu ta kéo chăn đắp lên người tôi: “Ngủ.”

“Thằng quỷ...”

Nói thế nào nhỉ, chính là một đứa trẻ to xác như thế đấy, có lúc ấu trĩ đơn thuần đến mức làm tôi há hốc mồm, có lúc lại yếu đuối ưu thương làm tôi phải luống cuống, nhưng cũng có khi bệnh trạng bất thường khiến tôi sợ hãi...

4. Chương 3

Tôi không biết ngày ấy có phải là một bất ngờ hay không, có lẽ vì sống cùng cậu ta thấy không có gì đáng ngại nên tôi liền lơ là...

Ngày ấy, tên nhóc kia hai tay chống lên bàn làm việc của tôi, mặc áo sơ mi của tôi, cổ áo để phanh ra, xương quai xanh lộ ra rõ ràng. Một gương mặt lạnh lùng quen thuộc pha chút tức giận, con mắt đen thâm thúy lộ ra ý lạnh sắc bén như dao găm...

Cậu ta hiếm khi nghiêm túc như vậy.

Cậu nói: “Bọn họ nói anh dụ dỗ quyến rũ cha kế của mình.”

Lúc đó, tôi liền biết cậu nghe được những lời bàn tán huyền thuyên của mấy giáo viên nữ thích tám chuyện rồi.

Tôi vô cùng kiên nhẫn giải thích: “Đầu tiên, còn chẳng phải là cha kế, gã ta cùng mẹ tôi chưa hề kết hôn, có điều cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn. Thứ hai, không phải là tôi dụ dỗ. Cuối cùng, không cho phép nhắc lại chuyện này.”

Tôi nói xong cậu ta liền lần mò lên cổ tôi, ngón tay mát lạnh xoa xoa ở động mạch cổ tôi. Đôi mắt bệnh trạng gắt gao chăm chú nhìn vào chỗ động mạch, khóe miệng hơi nhếch lên, vẻ mặt lúc ấy của cậu ta làm tôi rất muốn đẩy người ra, nhưng tôi biết rõ, nếu tôi làm vậy thì cậu nhất định sẽ hết sức đau khổ.

Cậu ta yếu đuối vô cùng.

Lần trước lúc cậu lấy tôi làm gối ôm tôi có đẩy cậu ra, đêm đó khi tỉnh giấc thì nhìn thấy cậu đang trốn ở góc phòng, ôm chân mình lẩm bẩm: “Tôi sai ở đâu vậy? Sai thì anh có thể phạt tôi.... Phạt tôi đi... Phạt tôi đi...”

Buổi tối là thời điểm cậu ta yếu đuối nhất, sau đêm hôm đó tôi đưa ra quyết định, tôi muốn thay đổi cậu ta!

Cậu rất ít khi không tiếp nhận tôi, thời điểm cậu không tiếp cận tôi nói rõ cậu vô cùng để ý đến chuyện ấy, hoặc là cậu đang hết sức tức giận.

Tôi cố gắng không dời tầm mắt nhìn thẳng vào cậu: “Cậu rất để tâm chuyện này là bởi vì cậu xem thường tôi?”

“Không, bất luận là chuyện gì của anh, tôi đều không cho phép nó xuất phát từ trong miệng người khác!”
Lúc đó, trong đôi mắt kia tràn đầy dã tính cùng dục vọng giết chóc...

“Cậu chẳng lẽ còn muốn quản cả miệng người khác à?”

“Không cho phép bọn họ bàn luận về anh, không cho phép bất kì kẻ nào chạm vào người anh!”

“Này, nhóc...” Tôi nắm chặt bàn tay vẫn còn đang trên cổ mình mà vỗ về nó, tôi có thể cảm giác được cậu ta đang rất kích động.

Tôi nhìn gương mặt khát máu ấy, trong lòng bất giác chấn động, lời nói của cậu chất chứa quá nhiều sự chiếm hữu cùng cường ép, chúng hoàn toàn lật đổ ấn tượng về cậu trong đầu tôi...

Cậu ta bây giờ khiến người ta phải sợ hãi, khiến người ta cảm thấy tất cả của mình đều nằm trong lòng bàn tay cậu ta....

“Anh là của tôi.”

“Tôi là của mẹ tôi...”

“Vân Sanh...”

“Làm sao, thằng quỷ.”

“Anh bị người khác làm rồi sao?”

“Là bị chó cắn một cái thôi.”

“Anh bị người khác làm qua...”

“Diệp Tàn Sinh, cậu thử lặp lại lần nữa xem.”

“...”

Cậu ta buông cổ tôi ra, tiếp đó đi về phía chiếc giường, giày cũng không cởi đã giẫm đi lên, rồi ngồi ở một góc: “Anh giận rồi à?”

“Không có.”

“Tại sao lại không giận?”

“Bởi vì tôi là thầy giáo trong lòng cậu, trước khi cậu khởi hấn tôi đều sẽ không buông bỏ hay tức giận cậu.”

“Thật ư?”

“Ừ.”

Cậu nói lúc ấy cứ như vậy mà bật thốt ra, tôi cũng không để tâm lắm, nhưng Tàn Sinh lại mạnh mẽ khắc ghi vào lòng.

Kỳ thực, lúc ấy tôi có một loại dục vọng muốn bỏ trốn, cái cậu nói cậu ta lặp đi lặp lại mang theo ít ý vị mỉa mai không giống như đang nói với tôi, mà cũng như chỉ nói cho tôi nghe, thế nhưng lẩn vào đấy toàn là một số thứ kỳ quái, ví dụ như cậu ta nói mình không thể lộ ra dưới ánh sáng, hay như cậu ta nói ánh sáng không muốn tiếp xúc mình, hoặc là ngồi trốn trong góc phòng, vì vậy tôi cho rằng những câu ấy cũng chỉ là giỡn chơi thôi. Tính cách của cậu ta trộn lẫn giữa quỷ dị và bất thường, chẳng hạn như khi cậu ta nói tổn thương là do yêu thương. Tôi đoán cậu là kẻ sẽ bởi vì người khác thấu hiểu chuyện của mình mà sản sinh ra ý muốn độc chiếm bệnh trạng.

Cậu ta có bệnh...

Đó là kết luận cuối cùng cho ngày hôm đó.

Tôi không hề biết rằng thực ra Diệp Tàn Sinh đến ngày hôm ấy còn là người có tác dụng thúc đẩy gã kia phá hủy cuộc đời tôi, có dính líu đến tấm card ngân hàng vốn không nên động vào cùng với người đàn ông tôi cho rằng cả đời này cũng không phải gặp lại – cái người cha kế trẻ tuổi kia của tôi.

Bởi vì gã đó, mà Tàn Sinh đánh gãy gân chân của tôi...

Cậu ta xoa xoa tôi chảy nước mắt vì đau đớn, nói: “Chân anh không ngoan, lại dám bỏ chạy với người khác. Nhưng bây giờ thì nó sẽ nghe lời hơn rất nhiều.”

Khi ấy tôi cũng không biết, cửa sổ rộng mở của phòng tôi là “nơi cư trú” của hiệu trưởng trường học tư này, hiệu trưởng đang cầm điện thoại nhìn tôi cùng Diệp Tàn Sinh như hai u hồn, sau đó quay sang chiếc điện thoại nói gì đó.

“Vâng, hết thấy đều vẫn rất yên lặng, cậu ta đã vượt qua được rồi, chia tay với bạn gái, chỉ là bên người Phương Văn Sanh lại có thêm một thằng nhóc nữa.”

“Vâng vâng, tôi đã hỏi thăm thử, hình như là vì tên đó có chút thần kinh nên cậu ta lưu lại để cố vấn.”

“Lần trước tên đó còn vô duyên vô cớ đánh một cô giáo trong phòng nữa, tinh thần tuyệt đối không được bình thường.”

“Vâng vâng, nhất định không làm khó dễ hắn, chủ tịch ngài cứ yên tâm.”

Hiệu trưởng sau khi cúp điện thoại ngồi lại trên ghế xoay, nghĩ thầm ngài chủ tịch cũng thật quan tâm đến cậu “con trai” nữa đường mới xuất hiện này nhỉ...

Mà tại Cửu Long (Kowloon) Hồng Kông xa xôi ở đâu kia điện thoại, một người đàn ông khoảng 37 38 tuổi mặc áo tắm, lau lau đầu tóc ướt cười liếc nhìn tờ tư liệu nằm trên bàn, bên trên có ghi chép tỉ mỉ mỗi một khoản chi tiêu của tài khoản ngân hàng ở Liễu Thị...

Chẳng hạn như ngày đó thì lúc nào rút tiền để làm gì, lấy tấm thẻ để quẹt cho một chiếc điện thoại Nokia cùng với chiếc điện thoại Apple kiểu dáng mới nhất khi nào...

Người đàn ông chậm rãi ngồi lên ghế sofa, mặt mày gã hoàn toàn không có dáng vẻ của tuổi 40, chỗ nào đều lộ ra vẻ tinh anh, đường nét vẫn rõ ràng phân biệt, trên mặt không hề có dấu vết của sự thăng trầm, giống hệt như người có địa vị cao có thể điều khiển tất cả trong tay, mà quả thật ở Cửu Long, gã cũng được cho là người đứng ở đẳng cấp cao trong giới kinh doanh.

Gã tựa lên ghế, hờ hững xoa xoa mặt mày.

“Ôi chao, ông chủ lớn Thương Phàn điều khiển mọi thứ của chúng ta cũng có lúc đau đầu kìa.”

Từ trong căn phòng xa hoa phục cổ, một người phụ nữ mặc bộ váy màu tím đậm đầy đặn gọi cảm đi ra, môi đỏ tựa lửa, cô thong thả đi đến ngồi hờ lên người người đàn ông, móng tay tô sơn đỏ khoát lên vai người đàn ông, tiếp đó đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm lên bờ vai gã, rồi chậm rãi dờ xuống ngực gã.

Thương Phàn cau mày, hơi nghiêng người né khỏi tay người phụ nữ.

Gã cầm lấy tờ đơn trên bàn tùy tiện lật xem, không để tâm đến người phụ nữ đang câu dẫn mình, nói: “Cô biết tôi đối với phụ nữ không có hứng thú.”

“Ai da da, đồng tính luyến ái cái gì chứ, thật là...”

Người đàn ông nhún đôi mày kiêu, nhìn về phía người phụ nữ: “Sao thì vẫn tốt hơn người mẹ vì tiền mà liền bán con trai đi.”

“Xì ~” Người phụ nữ xoa xoa những móng tay được sơn kĩ càng một tiếng đồng hồ của mình: “Nó cũng chẳng phải con ruột tôi.”

“Tôi không quan tâm, chờ khi nào quyền giám hộ về tay tôi thì cô nhất định phải chuyển ra khỏi đây đây.”

Mặt người phụ nữ tràn đầy sự kinh hãi, cô còn muốn mặc sức xây ra được một căn phòng trong trang viên này cơ mà: “Tàn nhẫn vậy sao?”

Người đàn ông quay đầu lại nhìn người phụ nữ đang ngồi trên ghế, ánh mắt gã híp lại: “Bởi vì tôi chỉ là kẻ đồng tính luyến ái.”

Cô ta khinh thường: “Thằng quỷ đây thì có cái gì tốt?”

Người đàn ông cười khê, mặt mày bớt đi một phần lệ khí, thêm vào một phần dịu dàng: “Ngọn nguồn của tôi với em ấy so với cô nghĩ còn nhiều hơn nhiều.”

“Các người quen nhau từ trước?” Ánh mắt của người phụ nữ cuối cùng cũng dời khỏi mười đầu ngón tay.

“Làm sao có chuyện đây được. Thế nhưng tôi chỉ vừa liếc mắt liền nhận định em ấy, trái lại, còn cô thì sao, một mỹ nữ khỏe mạnh như thế nhận con nuôi làm chi?”

Người phụ nữ khê túm mớ tóc đằng sau lại: “Trước đây treo thân lên một người không sinh được con nên mới phải nhận nuôi.”

“Ồ. Vậy giờ gã đây đâu?”

Người phụ nữ khê thở dài: “Bỏ tôi cùng quyền thừa kế tài sản của Phương Vân Sanh rồi, chạy đi cưới phú bà.”

“Chẳng trách, Vân Sanh đã lớn như vậy mà mẹ lại trẻ thế.” Người đàn ông cầm tờ đơn trên tay lật qua lật lại.

“Ai mà sẵn lòng nhận nuôi một đứa bị bỏ rơi trông còn già hơn mẹ chứ.”

“Thế cho nên tôi mới chán ghét phụ nữ.”

“Câu này mà bị truyền ra ngoài thì không biết có bao nhiêu cô gái nát tâm nhỉ.”

Người đàn ông cười: “Không liên quan gì đến tôi.”

“Quên đi, tôi đi đây, quyền giám hộ tự anh đi kiếm, tôi chỉ cần tiền chuyển đến tài khoản mình là được, thằng nhóc đây sau này sẽ theo anh.” Người phụ nữ quăng một cái nhìn về phía người đàn ông, giẫm giày cao gót đi ra ngoài.

Người đàn ông ngồi trên ghế sofa liếc nhìn bóng dáng dần khuất của người phụ nữ, ném tờ đơn cầm trên tay lên bàn, tựa ra sau ghế thở dài: “Ai cũng nói con trai lớn lên sẽ giống mẹ, vậy mà sao Vân Sanh lại giống như anh như thế, hại em ngay lần đầu tiên liền nhận ra được, anh nói có đúng là duyên phận không? Thầy giáo Phó.”

Thương Phàn dời tầm mắt đến bức ảnh bên trái chiếc TV LCD, là ảnh chụp lúc tốt nghiệp đại học, bức ảnh không vì thời gian dời đổi mà ố vàng, có thể nhận thấy người chủ vô cùng quý trọng nó.

Từ trên bức ảnh có thể nhìn ra đây là dáng vẻ Thương Phàn khi còn trẻ, đẹp trai bức người, tuấn lãng tiêu sái, một tay gã đập lên vai người bên cạnh, trông rất thân thiết, ngay cả ánh mắt cũng chỉ nhìn người kia.

Thế nhưng người đó lại không mặc trang phục của sinh viên, anh đeo một chiếc kính gọng đen kiểu cũ, tay ôm mấy quyển sách dày nặng, nhìn dáng dấp trông có vẻ như là giáo viên, mặt toát lên vẻ trong trẻo, tương mạo lại giống Phương Vân Sanh đến bảy phần...

Thương Phàn chậm rãi đứng dậy đi về phía bức ảnh đấy, ngón tay với khớp xương rõ ràng sờ lên khuôn mặt của người duy nhất đeo kính trong ảnh, nói: “Anh làm sao có thể vào lúc em tìm đến đã vội qua đời như thế, có điều, thầy giáo Phó à.” Ánh mắt người đàn ông nheo lại, giọng nói lại rành mạch rõ ràng: “Em chưa bao giờ tin vào duyên phận cả, nhưng lần này em tin, ai mà ngờ được chỉ đến Trung Quốc có một lần đã liền gặp được con trai anh.”

Ngón tay người đàn ông chụp lên khung ảnh, nói câu cuối.

“Vậy thì cứ để nó thay thế anh đi, trở thành người của em.”

5. Chương 4

Gần đây mấy cuộc điện thoại của Diệp Tàn Sinh hình như thay đổi hơn nhiều, tính khí cậu ta cũng càng ngày càng tệ, cái duy nhất làm tôi vui là cậu ta không còn ném điện thoại nữa, vì lần trước tôi có nói, một lần ném điện thoại thì phạt cậu ta ăn mì gói mười ngày. Vì vậy sau khi nghe điện thoại xong cậu thường hay dụi dằm đặt nó lên bàn, sau đó nhảy lên sofa nắm tóc...

Tôi rất muốn giúp cậu ta, nhưng bất luận tôi gắng hỏi thế nào thì cậu cũng chẳng chịu hé một lời với tôi, có lúc tôi hỏi nhiều hơn, hoặc quá ép buộc cậu ta, cậu sẽ trực tiếp nhào tới cắn lên động mạch cổ tôi, đương nhiên cậu chưa bao giờ cắn thật, cậu chỉ liên tục dùng răng mài mài lên động mạch cổ tôi thôi.

Tôi hỏi cậu ta lý do vì sao.

Cậu đang hoảng hốt trình trọng nói: “Đây là chỗ trí mạng nhất, thích hợp để giết người.”

“...”

Mày tôi ngả ngón nhếch lên: “Cậu muốn giết tôi?”

Đôi mắt đen của cậu ta nhìn chăm chăm tôi, biểu hiện rất chăm chú không giống đang nói đùa: “Không, tôi muốn ăn anh.”

Mà khi ấy tôi lại không ngờ rằng loại quan hệ yên bình vì điệu của tôi cùng Diệp Tàn Sinh lại bởi vì bạn gái cũ của tôi mà tan vỡ.

Bạn gái ngày đó đột nhiên đến tìm tôi nói muốn quay lại, mà lúc ấy Tàn Sinh đang ngồi trên chiếc giường trắng kia nắm lấy tóc mình nhìn màn hình điện thoại trước mắt, cậu vừa tiếp một cú điện thoại nên tâm tình không tốt lắm.

Cô mặc một chiếc váy trắng thuần khiết gõ cửa phòng làm việc của tôi, tôi vừa mở cửa cô đã ôm chặt lấy tôi, vừa khóc vừa nói: “Vân Sanh, Vân Sanh, em sai rồi, chúng ta hòa hảo đi được không?”

Khi ấy, Diệp Tàn Sinh đột nhiên từ trên giường đứng bật dậy, đôi mắt âm lãnh gắt gao nhìn người phụ nữ đang ôm tôi – cái người phụ nữ đã vứt bỏ tôi ấy.

Tôi lôi người ôm ấp mình ra, tôi chán ghét mùi nước hoa gay mũi trên người cô, vẫn không có được hương xà phòng dễ ngửi như trên người Tàn Sinh.

Tôi nói: “Tiểu Lệ, chúng ta đã chia tay, hơn nữa còn do em đề cập trước.”

“Vân Sanh, em biết sai rồi, em không nên nghe lời nói mò của bọn họ, huhuhu, vẫn là anh tốt nhất, chúng ta trở lại như lúc ban đầu có được không?”

Tôi không trả lời, Tàn Sinh từ trên giường chậm rãi đi xuống bước về phía tôi, khí thế u ám, một đôi mắt lệ khí tàn bạo tôi chưa từng thấy...

Tôi có thể cảm giác được, cậu ấy vô cùng tức giận.

Tôi biết cậu rất ỷ lại tôi, rất tín nhiệm tôi, hơn nữa loại yêu thích này còn xen lẫn ý muốn sở hữu biến thái, cậu hi vọng đồ của cậu chỉ thuộc về chính cậu, cho nên, tôi biết, cậu lúc này đang vô cùng tức giận.

Tim tôi bắt đầu đập mãnh liệt, nhìn người thiếu niên mặc sơ mi trắng bước đôi chân thon dài về phía mình.

“Cậu ta là ai?” Cô gái gào khóc đối diện như phát hiện ra châu lục mới mà nhìn chăm chăm Diệp Tàn Sinh.

Diệp Tàn Sinh kỳ thực rất hợp với khẩu vị của phụ nữ, khí chất lạnh lùng, hình tượng cấm dục, gương mặt điển trai, môi mỏng kẻ nhếch. Quả thực như vampire hút máu, khiến người ta vừa sợ vừa yêu...

Tôi không để ý đến bạn gái cũ, nói với Diệp Tàn Sinh: “Cậu ra ngoài chờ tôi.”

“Vân Sanh, cô ta là ai?” Tàn Sinh vươn ngón tay chỉ về phía Tiểu Lệ.

“Bạn gái cũ của tôi.”

“...”

“Đi ra ngoài chờ tôi.”

Diệp Tàn Sinh liếc mắt nhìn Tiểu Lệ, ánh mắt chất đầy hận ý, sau đó quay đầu cầm lấy điện thoại ở trên giường, thời điểm đi ngang qua tôi, tôi có thể cảm giác được tầm mắt cậu ta rơi vào cổ mình, tiếp đó không nói câu nào lướt qua người tôi.

Sau khi Tàn Sinh rời đi, tôi nhìn sang cô gái còn đang khóc nức nở trước mặt mình, thở dài: “Tiểu Lệ, chúng ta thật sự không thể quay lại.”

“Tại sao? Anh không yêu em nữa sao?”

“Em có yêu anh không?”

“Vân Sanh, em lúc đó là bị ma xui quỷ khiến nên mới tin tưởng lời nói của mấy người kia. Em không quên được anh, huhu, Vân Sanh, chúng ta bắt đầu lại từ đầu có được không?” Nước mắt từ hốc mắt cô lăn xuống, trông cô càng thêm thêm đậm đậm đáng yêu.

Tôi nhìn gương mặt thanh tú trước mắt mà thở dài, trước đây tôi quý trọng cô ấy cỡ nào chứ, muốn cho cô một cuộc sống thật tốt, muốn cùng cô sinh sống cả đời, nào ngờ, cô lại đối xử với tôi như thế?

Trước thì cho tôi một bạt tai, mắng tôi là kẻ biến thái buồn nôn, nói tôi ảnh hưởng đến cuộc sống của mình, làm cô thấy mất mặt...

Lúc đó tôi đã nghĩ, thì ra cái gọi là tình yêu ở đạo lý đối nhân xử thế cũng chỉ là thứ yếu đuối trong đạo lý tam cương ngũ thường mà thôi, Tiểu Lệ à, em xưa nay chỉ yêu có chính bản thân em, bây giờ muốn quay lại đơn giản chỉ có hai nguyên nhân.

(*) Tam cương - Ngũ thường: Tam cương: 3 mối quan hệ chủ chốt trong xã hội theo quan điểm phong kiến (quân thần - phu tử - phụ phụ), thể hiện trật tự trong xã hội. Ngũ thường: Năm đạo đức cơ bản của đạo làm người (nhân - nghĩa - lễ - trí - tôn) - Internet.

Một, em bị người đàn ông hiện tại thương tổn, nên nhớ đến tôi cái thằng đàn ông đáng thương luôn bao dung tất cả cho em.

Hai, em phát hiện tôi có công việc, lại còn là một thầy giáo, cảm thấy tôi có tiền nên có thể mua cho em đủ loại quần áo cùng mỹ phẩm.

Em cần bản không hề yêu tôi.

Tôi xoay người, không muốn nhìn đến gương mặt đã lừa dối tôi suốt mấy năm qua, nói: “Không, em không bị ma xui quỷ khiến gì đâu, anh chính là một tên đồng tính luyến ái ghê tởm vậy đấy.”

Không ngoài ý muốn nghe được tiếng giày cao gót bước lùi ra sau.

Khóe miệng khẽ nhếch lên, phụ nữ luôn yếu đuối thế đấy, đặc biệt kiểu phụ nữ ít tuổi này.

“Chàng trai vừa rồi chính là bạn trai của anh, em cũng thấy rồi đấy, sự xuất hiện của em đã làm ảnh hưởng đến tình cảm của anh và cậu ấy.” Tôi quay lưng lại với cô nói lời lừa gạt, cười nhưng cay đắng, không vì gì cả, chỉ là tôi thật đáng thương...

“Anh gạt em!”

“Lừa em làm gì? À, đúng rồi, em cũng đừng đi tìm anh chàng đẹp trai vừa rồi, không có hi vọng đâu, cậu ta chỉ thích đồng tính luyến ái như anh thôi.”

Phía sau lại truyền đến tiếng giày cao gót giẫm trên sàn nhà, sau đấy là tiếng bước nhanh, rồi tiếng mở cửa, tiếng cửa bị đập mạnh...

“Phương Vân Sanh, cái đồ biến thái!”

Cô đi rồi...

Tôi thở phào nhẹ nhõm, chống hai tay lên bàn, thứ tình cảm này vẫn nên cắt đứt sạch sẽ thì hơn, dù cho nói mình thành gay cũng không sao cả. Huống hồ, mọi người cũng không phải thật tâm yêu thích, chỉ là vấn đề về độ dày của một miếng da và cái vỏ của nó mà thôi...

Nhưng dù có tự nói thế với bản thân, thì trong lòng tôi vẫn rất khó chịu, tựa như bị dồn nén ấy...

Lúc trước tôi cũng chịu cô như vậy, cô sẽ dúi dúi vào lòng tôi làm nũng, như con mèo nhỏ kể cho tôi nghe những chuyện xảy ra trong ngày, nhưng bất tri bất giác, cô đã thay đổi, trở nên cợt quyền hơn, thích chưng diện hơn, trang điểm một lớp dày, xịt nước hoa, mang bông tai...

Đã sớm không thể quay về...

Bạn gái đi rồi, nhưng cứ thấy cả người mệt mỏi vô lực, tôi ngoảnh đầu nhìn lại cuộc đời mình cũng thật buồn bao nhiêu thì thăm thì có bấy nhiêu thăm mà...

Ký ức đầu tiên là ở cô nhi viện, sau đó 10 tuổi thì được người mẹ nuôi “tốt bụng” hiện tại nhận nuôi, không được mấy năm lại bị người cha kế kia vứt bỏ, rồi đủ loại cô đơn, đủ loại chua xót ủa đến, tôi luôn cảm thấy có lẽ đời này cũng chỉ thế thôi, nhưng tựa hồ trời cao vẫn muốn cho tôi hi vọng, bởi vì mùa hè năm đó tôi có một người bạn gái nghĩ đến là thấy yêu mến, cô nói cô không ngại quá khứ của tôi, nói vẫn sẽ tiếp tục ở cạnh tôi, cực khổ hơn nữa cũng đều sẽ ở cạnh tôi, tôi còn cho rằng mình có thể tìm được người sống cùng cả đời rồi, kết quả từ sau khi bị chiếc xe sang trọng kia đụng phải, hết thấy liền thay đổi.

Tôi ngã trên mặt đường, đầu gối đau đớn, người kia từ trong xe bước ra, thông thả đi đến trước mặt tôi nhìn tôi ngã ra đây, mà lúc tôi ngẩng đầu nhìn gã thì cái nhìn lăm lăm của gã làm tôi hoảng sợ, trong đôi mắt ấy có một loại nóng bỏng khó hiểu, loại ánh mắt hung hãn nắm rõ mọi thứ trong lòng bàn tay ấy làm tôi gần như không thể hô hấp...

Người kia quay lưng lại với ánh mặt trời, ngăn trở ánh sáng của tôi, làm thành một bóng ma trước mắt tôi, gã mang theo ý cười, đường nét tuấn lãng, mày kiếm giương lên, cúi người xuống cưỡng ép mà lãnh khốc trực tiếp kéo tôi từ dưới đất ôm vào lòng, nói: “Tôi đưa em đi bệnh viện.”

Kỳ thực tôi bị va chạm không phải quá nghiêm trọng, chỉ ít dưới cái nhìn của tôi thì không cần phải đến bệnh viện, tôi từ nhỏ đã ghét nơi này, cái mùi cùng màu ở chỗ đây làm tôi thấy không thoải mái, chỉ là một chút trầy da, tôi nói với gã không cần đâu, gã ngừng lại rồi nhìn thẳng tôi: “Tôi nói rồi, đến bệnh viện.”

Cứ cưỡng ép như thế đấy, là kiểu người đàn ông lấy bản thân làm trung tâm, trước một ngày khi gã nói muốn dẫn người mẹ không xứng đáng với chức trách kia của tôi đi Hồng Kông, gã còn bắt tôi đi cưỡng bạo... Sau đó không một tiếng động phá hủy cuộc đời tôi...

Gã làm tôi không còn gì cả, gã bố thí cho tôi căn nhà trống rỗng, một tấm card ngân hàng chỉ có thể rút được ở Liễu Thị, và một công việc nhàn rỗi. Những thứ này gom góp lại trong cùng một thời điểm, làm tôi một thân một mình bị cầm cố trong tuyệt vọng ở cái thành phố này, nơi nào cũng không đi được...

Tôi vẫn nhớ lúc gã ôm tôi đè lên giường, lúc gã đâm vào thân thể tôi thì nói ra câu nói ấy.

Anh trốn không thoát... (*)

Ha ha...

Ha ha...

Tôi khi nào nghĩ tới chuyện chạy trốn, tôi lúc nào nghĩ đến chuyện trêu chọc gã ta hả?

Giữa lúc tôi chìm đắm vào quá khứ của bản thân, thì không ngờ Diệp Tàn Sinh đứng tựa ở cửa nhìn tôi nằm trên giường không nói gì chỉ giả mặt cười khổ, tôi cũng không hề hay biết, trong cùng ngày hôm ấy cậu ta đã gửi đi một tin nhắn lấy đi mạng sống của bạn gái cũ Tiểu Lệ của tôi...

“Vân Sanh, anh thích người phụ nữ kia?”

Tôi quay đầu lại mới nhìn thấy Diệp Tàn Sinh đang bước về phía mình, dùng một loại vẻ mặt bệnh trạng tôi chưa từng thấy đi về chỗ tôi, rõ ràng rất tàn nhẫn, rõ ràng rất bạo ngược nhưng lại được cậu ta biểu hiện ngây thơ vô hại đến vậy...

“Chỉ là chuyện đã qua thôi.”

Tôi thở dài một hơi, vừa định nhảy từ trên giường xuống thì Diệp Tàn Sinh dùng một tư thế tôi không thấy rõ tốc độ trực tiếp nhảy lên giường, bắt lấy vai tôi đẩy ngã xuống lại.

“Anh yêu ả!!”

Nộ khí của tôi vẫn chưa tiêu xuống, vậy nên tôi căn bản không hề khống chế sự phẫn nộ của mình quát vào mặt cậu ta: “Diệp Tàn Sinh! Con mẹ nó cậu điên rồi à?!”

Tim tôi đập bịch bịch, trực giác bất an làm tôi trực tiếp đẩy Diệp Tàn Sinh ra, đứng dậy muốn rời đi. Về mặt đáng sợ vừa nãy cùng đôi mắt đen mang theo ác liệt và phẫn nộ, kết hợp với đôi môi khê nhếch lên của Diệp Tàn Sinh thật sự rất đáng sợ, cậu ta nắm chặt nắm tay, trên cánh tay lộ ra gân xanh, này đã không còn là chút tính khí thất thường của Diệp Tàn Sinh nữa rồi...

Nhưng chân tôi vừa chạm đến mặt đất liền bị Diệp Tàn Sinh nắm lấy gáy thẳng tay quăng về lại trên giường, đầu va vào lớp lớp chăn nệm, trong nháy mắt đầu tôi rơi vào trạng thái vô nhận thức, chỉ có tiếng gào kiêu nén văng vẳng bên tai của cậu ta: “Anh đẩy em ra! Anh dám đẩy em ra?!”

“Cút ngay cho tôi! Đáng ghét, tôi con mẹ nó thích ai thì liên quan quái gì tới cậu hả?”

“Là anh nói sẽ giúp đỡ em, nói em có thể ỷ lại vào anh!!”

Tôi đẩy thân thể đang cười trên người mình, quát: “Tôi mẹ nó thu hồi lại mấy câu ấy!”

Tâm tôi quá rối loạn, tôi sợ có người bước vào được, sợ mấy cái tình cảm hư tình giả ý kia, đồng thời tôi cũng có loại khát vọng có người sẽ sống với mình, loại mâu thuẫn này làm tôi điên rồi, làm tôi muốn tránh né...

Nhưng mà, tất cả đều không theo như ý tôi...

Cơ thể tôi vừa mới né ra được một chút, liền bị cái người đông đầy sợ hãi cùng cô độc giống y tôi một phát bắt được mái tóc dài kéo ngược trở về giường.

Cậu ta giống hệt tôi nhưng cũng không hề giống hệt tôi, chỉ ít tôi không bạo lực như cậu ta.

“Á... Diệp Tàn Sinh, buông tay!”

Hai tay tôi bị một tay cậu ta ghì lại không thể động đậy, tôi nhận ra Diệp Tàn Sinh bây giờ có bao nhiêu đáng sợ, con mắt đỏ ngầu nhìn chòng chọc tôi, miệng nhếch lên, tiếng thở dốc mang theo phẫn nộ...

Một cái tay khác của cậu ta bắt lấy thắt lưng tôi, lấy một loại động tác vô cùng tàn bạo kéo nó tuột xuống.

“Anh muốn thu lại những câu nói kia?!! Anh dám!!!”

Tâm tôi ngẩn ra, tôi quên mất cậu ta, cái người mà mình vừa né tránh cũng chỉ là đứa trẻ có tâm hồn tổn thương yếu đuối, nhưng tôi vừa làm cái gì vậy, vừa nói cái gì vậy? Tôi đẩy cậu ấy ra, tôi nói mình muốn thu hồi lại những câu nói kia?

“Tàn Sinh, Tàn Sinh, tôi không thu hồi không thu hồi nữa, cậu mau dừng lại đi!”

Nào ngờ bây giờ Diệp Tàn Sinh đã không còn nghe thấy lời tôi nữa rồi. Cậu đỏ mắt lấy thắt lưng vừa rút được trói hai tay tôi lại, trói đến vô cùng dùng sức, tôi có thể cảm giác được phần da mình đã bị thắt lưng nhét chung vào một chỗ, ngay cả một hành động nhỏ cũng không làm được...

Tôi thật sự hoảng tâm rồi...

Diệp Tàn Sinh trói hai tay tôi xong lại ngồi lên trên người tôi.

“Dừng tay! Thật sự dừng tay lại cho tôi!!”

6. Chương 5

Mà cái người ngồi trên người tôi lại ngây ngốc nở nụ cười, hàm răng trắng tinh càng nổi bật hơn với đôi môi đỏ tươi đặc biệt đẹp dễ. Cậu ta càng như vậy lại càng làm tôi dựng tóc gáy hơn, chỉ muốn bỏ chạy thôi...

Cậu đưa tay ra bắt lấy cổ áo tôi, trực tiếp kéo thân thể đang nằm trên giường của tôi ngồi thẳng dậy: “Ngoại trừ em, anh không thể yêu bất luận người nào.” Miệng cậu ta dán sát bên tai.

Khí tức cậu ta thổi vào tai tôi, “Phương Vân Sanh, anh là của em...”

Tôi trợn mắt lên, căn bản không chịu được lời nói như vậy, cái này làm tôi cực kỳ hoảng sợ, tôi chán ghét bị ràng buộc.

“Không, không, không, Tàn Sinh...”

“Gi?” Giọng cậu trầm thấp, còn mang theo chút đầu độc mê hoặc.

Tay cậu lại dùng thêm mấy phần sức nhắc người tôi lên nữa, mà tay tôi vì bị cậu trói trụ nên chỉ có thể vô lực bầu vịu vào cánh tay đang dùng lực rất mạnh của cậu ta, thuận theo lực của cậu xách bản thân đến trước mặt Tàn Sinh...

Cúc áo trên áo sơ mi không chịu nổi áp lực nên một viên tiếp nổi một viên bực ra, sau đó lăn rơi xuống sàn, âm thanh đập từng hồi vào lòng tôi, làm tôi tuyệt vọng...

“Tàn Sinh, đừng làm chuyện khiến tôi buồn nôn.” Tôi run rẩy, gắt gao nắm chặt lấy tay cậu ta, khẩn cầu để có thể nhanh chóng kết thúc loại trạng thái sống chung bệnh hoạn này, tôi muốn chạy trốn...

“Buồn nôn? Anh nói buồn nôn?” Tay cậu ta lại càng thêm tàn nhẫn, bất chợt vung lên đánh thẳng vào mặt làm tôi choáng váng...

Cúc áo lại bị rơi thêm mấy viên tôi cũng không biết nữa, tôi chỉ biết là tôi hiện tại nằm ngã ra giường, nhưng cổ áo vẫn bị cậu ta siết trong tay, tôi có thể cảm nhận được gió lạnh đang thấm vào da thịt mình...

Mặt đau rát, răng cũng có cảm giác đang chảy ra mùi máu tanh, đầu vang lên tiếng ong ong không ngừng.

“Nói đi! Trả lời đi!!”

Tôi nghiêng mặt, cảnh vật trước mắt vẫn lay động không ngừng, ha ha, tôi làm sao trả lời đây, cậu muốn tôi trả lời sao, nói tôi thích cậu, hay nói tôi thuộc về cậu?

Tôi mẹ nó không phải một món đồ...

Từ nhỏ đã bị vứt đến ném đi, ném tới ném lui, tôi đã chịu đủ lắm rồi.

“Tôi mẹ kiếp chả phải là đồ vật của ai cả!!”

Tôi duỗi đôi tay bị trói ra vung thẳng về phía Diệp Tàn Sinh, tôi cũng không quan tâm xem có thể đụng được tới cậu ta không liền trực tiếp lật người về mép giường, tôi muốn rời khỏi chỗ này, đi tới nơi không ai tìm ra được mình...

Thân thể tôi lăn xuống mặt sàn, đau quá nhưng tôi còn chưa kịp đứng lên đã lại một lần nữa bị nắm lấy áo sơ mi quăng lên giường, nhưng tôi phải đi, tôi không nhìn Diệp Tàn Sinh, tôi chỉ mạnh mẽ đứng dậy muoons rồi đi...

“Tôi chỉ thuộc về chính tôi, cậu có biết hay không!”

Giọng Tàn Sinh truyền tới, tôi nói gì cái gì cậu ta cũng không bận tâm, tôi muốn đi, tôi phải đi...

“Trả lời em!”

Bụng bị đầu gối cậu ta dọng vào liên tiếp, tôi một lần nữa ngã lại xuống giường, từng bộ phận bên trong bắt đầu kêu gào, tựa như khuấy đảo hỗn loạn trong cơ thể, một cơn buồn nôn đảo lộn trong dạ dày tôi...

Nắm đấm của cậu ta vẫn đang rơi xuống, nó rơi xuống mặt cùng trên người tôi, mỗi một lần đều mang theo sức nặng nghìn cân, nó chất chứa sự phẫn nộ cùng nộ khí trong người cậu ta.

“Anh còn muốn chạy trốn? Em có nói anh có thể đi rồi ư?”

Sau đấy cậu ta bắt đầu nắm lấy quần áo tôi, cào xé chúng ra...

Khóe miệng tôi vẫn đau rát, trên mặt thì khỏi nói lại càng đau hơn, tôi ráng hét lên: “Cậu điên rồi sao?”

Cậu ta trả lời: “Em không điên.”

Tôi suy nghĩ, có lẽ là tôi mới là kẻ điên rồi, tôi thế nào lại nhốt cậu ta từ đồng rác về, thế nào lại không đào tẩu sớm hơn? Thế nào lại không phát hiện, cậu ta, Diệp Tàn Sinh, thật sự chính là một người điên...

Cậu ta kéo chân tôi ra làm tôi không có bất kì vật gì che đậy giữa chân mình lại, rồi nắm lấy mặt tôi đối diện với cậu ta, nói: “Nhìn xem, sạch sành sanh rồi, anh sẽ không nghĩ đến chuyện đào tẩu nữa.”

Tôi làm sao để trốn đây?

Cậu ta nói xong câu đó, tôi lại cự quậy muốn trốn, thì bị cậu ta đánh thêm bao nhiêu cú tôi cũng không nhớ rõ, bây giờ tôi ngay cả khí lực động đậy một ngón út cũng không có, chỉ có thể há lớn miệng để thở...

Ký ức về đêm cường bạo hôm ấy theo hành động chiếm giữ này của Diệp Tàn Sinh chậm rãi hiện về trong đầu tôi...

Tôi thấy đùi mình gác lên vai Tàn Sinh, thấy cậu ta kéo một chân của tôi ra, động tác nhẹ nhàng hôn lên điểm chích bên trong bắp đùi tôi, sự dịu dàng ấy đi cùng với hành động tàn bạo nhấn tâm tiến vào trong tôi của cậu ta hoàn toàn đối lập...

Đêm hôm đó cũng thế, thân thể tôi hoàn toàn không cử động được, thế nhưng ý thức lại rất thanh tỉnh, tôi có thể cảm nhận rõ ràng mỗi một lần cậu ta tiến vào, mỗi một lần cậu ta chạm đến, không hề có chỗ nào không làm tôi buồn nôn.

“Cậu đi ra ngoài cho tôi...”

Nhưng cậu ta lại như không nghe thấy tôi nói gì, chỉ chìm đắm trong sự khống chế của bản thân với tôi.

“Vân Sanh, anh có thấy không? Em bây giờ đang ở ngay trong thân thể anh.” Lời nói của cậu ta mang theo sự thỏa mãn, sự hưng phấn không kìm nén.

Cậu ta nâng hạ thân tôi lên, như đứa trẻ hỏi, “Anh có nhìn thấy chứ?”

Cậu chỉ nhìn thấy được bản thân đang chôn vùi trong thân thể tôi, mà không thấy được nó đang chảy máu, thân thể tôi đang khẽ run rẩy khó nhận ra...

Cậu dè cổ tôi lại, vuốt nhẹ động mạch cổ tôi, bắt đầu gặm cắn cơ thể tôi, cậu cắn rất mạnh, tôi có thể cảm giác được da thịt chỗ ấy đã bị xé rách, nhưng kiểu đau đớn tê dại này thuộc loại vẫn có thể chịu đựng được so với một cái tát lúc này, chẳng qua là tôi không thể chịu nổi sự dính nhớp kiểu này, không thể chịu nổi cậu ta dùng đầu lưỡi liếm tới liếm lui chỗ vết thương của tôi.

“Sao mà run vậy hử?” Cậu ta vuốt ve thân thể tôi hỏi.

“Cút ngay cho tao...”

“Không sao, chờ một lát nữa em ôm anh về nhà.”

“Diệp Tàn Sinh!! Mày nghe không hiểu lời tao nói sao?!”

Cậu ta từ trên thân thể tôi ngẩng đầu lên nhìn tôi, tay dứt khoát bịt kín miệng tôi, nói: “Bởi vì anh chỉ cần nghe lời em nói là được.”

Tôi có nên vui mừng vì phòng làm việc này ở nơi vừa vắng vẻ vừa buồn tẻ hay không, vậy thì sẽ không có ai nghe được tiếng kêu rên xin tha ngày ấy của tôi, cũng không ai nghe thấy âm thanh thân thể va chạm cùng tiếng thở dốc nghẹn ngào...

Lực khống chế cùng sức mạnh của cậu ta vô cùng đáng sợ, không biết vào lần thứ bao nhiêu tôi đã bắt đầu không chịu nổi, tôi cầu cậu ta tha thứ cho mình, cầu cậu ta rời khỏi thân mình, nhưng chỉ đổi lấy nhiều hơn thương tổn đối với cơ thể tôi cùng tàn nhẫn đâm chọc từ cậu ta.

Cuối cùng trước khi mất đi ý thức, cậu ta vẫn còn đang không ngừng chiếm đóng tôi...

Cậu ta triệt để điên rồi, bởi vì tôi.

Kỳ thực ngày đó tôi không biết, Tàn Sinh đã nhận được một cú điện thoại bảo cậu ta trở về nhà, nói đã tìm ra cậu ta, còn nói nếu không về thì sẽ giết tôi, mà tôi ngày đó lại chính miệng nói muốn rời khỏi cậu...

Những lời nói ấy đã khiến nội tâm cậu trở nên bất an, cho nên ngày đó cậu trực tiếp dùng hành động để nói cho tôi biết, tôi là của cậu ta, tôi không thể rời đi cậu ta...

Mà quả thực cậu cũng đã làm thế rồi, cậu giam tôi trong căn phòng của mình ròng rã hai ngày, với một sợi dây xích dài 6 mét...

Mãi đến tận khi cậu quay trở lại, thì cái xiềng xích kia vẫn không rời khỏi chân tôi, cậu nói tôi như thế khá ngoan, mà sau đây tôi mới biết được, hóa ra, cậu là nhị thiếu gia của hắc đạo...

Thời điểm tôi tỉnh lại thì thấy bản thân đang ở trong một chiếc xe rất sang trọng, Tàn Sinh ôm lấy cơ thể trần trụi được bọc trong ga trải giường trắng tinh của tôi, tôi có thể cảm giác được tay mình vẫn đang bị trói chặt, loại cảm giác ứ máu này làm tôi dù đang trời hè vẫn thấy lạnh lẽo, vì sự giãy dụa quá mức mà phần da đã bị nhằn nhịu lại cùng một chỗ, so với cái cảm giác toàn thân đau nhức, hạ thân luôn đi kèm với từng trận đau nhói cùng cảm giác dính nhớp thì sự trói buộc trên tay càng làm cho tôi khó chịu hơn...

“Đây là đâu?” Tôi hỏi.

Diệp Tàn Sinh trả lời: “Chúng ta về nhà.”

“Ha ha...” Tôi vui mặt vào trong ga trải giường, từ lúc nào lại biến thành nhà của “chúng ta” rồi... Thăng nhóc chết tiệt, tất cả những thứ này đối với tôi thực sự là đả kích quá lớn.

Tôi cười xong nói tiếp: “Đến bây giờ cậu đã có ý định nói cho tôi nghe thêm về chuyện gì đang xảy ra chưa?”

“Không có gì cả.” Hai tay cậu ta vẫn ôm chặt tôi, ánh mắt nhìn về phía tài xế ở trước: “Rẽ ở đằng trước.”

Người kia đáp: “Vâng, thiếu gia.”

Thiếu gia?! Tôi ngơ ngác nhìn về phía Diệp Tàn Sinh, nhìn gương mặt lãnh khốc ấy, tôi cảm thấy mẹ kiếp mình như một thằng ngu tự nhiên đi nhặt một cậu thiếu gia về nhà. Sau đó cậu thiếu gia này còn trói buộc mình, cưỡng bạo mình!!

“Thiếu gia? Diệp Tàn Sinh, cậu vẫn đang đùa với tôi đấy ư?”

Tôi giãy dụa buông tay thoát khỏi ga trải giường, bắt lấy cổ áo Diệp Tàn Sinh quất.

Tàn Sinh chặn ngang mạnh mẽ nắm chặt tay tôi, sau đó kéo thăm lên bọc lại người tôi, ánh mắt lạnh lẽo nói với người đằng trước: “Tôi đồng ý cho anh nhìn anh ấy à?!”

Tốc độ xe rõ ràng chậm đi, cơ thể người kia run lên: “Không dám. Thuộc hạ không nhìn thấy.”

“Con mắt nào nhìn thấy?” Mắt cậu ta cực kỳ lạnh, giọng nói như vang lên từ địa ngục.

“Thiếu gia, thuộc hạ thật không nhìn thấy!” Tay cầm lái của người đó đã hơi run rẩy, xe cũng bắt đầu chệch choạng...

“...” Diệp Tàn Sinh trầm mặc, lại tiếp tục nhìn sang tôi. Cậu ta nói: “Như anh thấy đấy, em là nhị thiếu gia của hắc đạo.”

Tất cả đều biến hóa quá nhanh, đầu của tôi vẫn còn trong trạng thái hỗn loạn, hắc đạo!! Ha ha, giống như cảnh tượng đi uống một ngụm nước lạnh xong kết quả làm răng bị tê đi vậy, tôi thế mà còn thật gặp phải cảnh này.

Đời tôi đều không nghĩ đến, chỉ nhất thời cảm động nhặt người về mà lại làm bản thân liên quan đến hắc đạo, còn lại làm tôi vạn kiếp bất phục (muôn đời muôn kiếp không quay lại được) nữa chứ.

Tôi nói: “Mở tay ra.”

“Không được.”

“Tôi sẽ không trốn.”

Huống hồ tôi còn chả nghĩ đến chuyện trốn, bằg vào thân thể hiện giờ của tôi, ngay cả bước đi còn chưa biết có được hay không đây.

“Không được, bọn họ sẽ nhìn thấy thân thể anh.”

“Diệp Tàn Sinh, tôi không phải phụ nữ.”

Cơ thể tôi khẽ run, tôi kiên nhẫn giải thích với cậu ta, đối với Tàn Sinh, tôi không hẳn là chán ghét, tôi biết tâm tính của cậu, những ngày qua sống cùng cậu tôi chung quy cũng biết được, cậu ta chẳng qua là quá mức sợ hãi bản thân bị vứt bỏ, bị đẩy ra...

Cậu ta và tôi giống nhau...

Chỉ là cậu ta hiểu được đạo lý giành giật hơn tôi, biết dùng sức mạnh để phá hủy một người, mạnh mẽ cướp đoạt lấy.

“Anh không phải phụ nữ, Vân Sanh, anh chỉ có thể là của em. Chỉ có em mới thấy được anh, cũng chỉ có em mới có thể đi vào thân thể anh.”

Tay cậu ta phủ lên tóc trên trán tôi, rồi lại vuốt khoeo mắt tôi, dùng một kiểu cách thức nhẹ nhàng nói: “Anh đẹp đến mức khiến em muốn giam cầm anh cả đời, Vân Sanh à.”

“Tôi sẽ điên mất.” Tôi cười khẽ, cả người không ức chế được run rẩy, sự chiếm đoạt của cậu ta với tôi đã lên đến trình độ biến thái.

“Có vậy em vẫn phải làm.” Ngón tay cậu sượt qua gò má tôi. Nó làm cơ thể tôi rùng mình.

“Ha ha vậy à, coi như cậu giết tôi đi.”

“Anh chết rồi vẫn phải là người của em.” Tay Tàn Sinh trượt đến bên môi tôi, mà nước mắt tôi không hề báo trước cứ như thế lăn xuống, lộ ra tuyệt vọng nơi tôi.

Cậu ta hỏi: “Làm sao khóc?” Giọng nói y hệt đứa trẻ lúc ban ngày sống cùng tôi.

Tôi không nói gì, chỉ né tránh ngón tay đang lau mắt mình.

Có lẽ là ngày ấy tôi không nên nhặt cậu ta về, thì hiện giờ tôi đã không có một tương mù mịt, tôi sợ cô đơn, thế nhưng tôi chưa bao giờ chán ghét được sống, mà trái lại, tôi còn tràn ngập chờ mong với một cuộc sống bình thản, dù có bằng lòng hay không thì tôi vẫn nỗ lực sống, tôi muốn nắm giữ được một tương lai yên ổn, có được một chiếc ghế dựa, và một ấm trà để sinh tồn.

Thuở trước, là người khác sai, tôi có thể lựa chọn tha thứ, bắt đầu lại một lần nữa, song, bây giờ lại do chính tay tôi tiêu diệt. Vì vậy, tôi càng khổ sở khó chịu gấp ngàn lần. Đồng thời tôi cũng buồn thay cho một Diệp Tàn Sinh cô độc, cái kiểu không biết làm thế nào chỉ biết tàn nhẫn yêu mến một người như thế này, chắc hẳn quá khứ của cậu ta sẽ còn đau khổ nặng nề hơn tôi, tôi là một thầy giáo tâm lý thất bại. “Thiếu gia, đến rồi.”

7. Chương 6

Sau đó cậu ta ôm tôi lên lầu, không nhìn đến ánh mắt của những người xung quanh mà ôm tôi bị chặn bực kín lên lầu, theo lời của cậu ta thì đây là chúng tôi trở về nhà. Cậu đặt tôi lên ghế sofa, kéo ga trải giường ra, cúi xuống nhìn thân thể tôi nói: “Vân Sanh, anh thật đẹp.” “Tàn Sinh, tháo ra.” Tôi đưa bàn tay đến trước mặt cậu ta. Tay tôi đã sung huyết, nhưng tôi chỉ thấy tê cùng lạnh, ngay cả tri giác cũng không còn luôn rồi.

Cậu ta nghe lời tháo thắt lưng ra, tôi nhìn tay mình mới phát hiện da thịt chỗ cổ tay đã lún sâu xuống, chỗ da tại rìa thắt lưng ghì lại đã bị rách ra, màu da trắng nõn như thế cũng tạm xem là đẹp dễ... Tôi xoa xoa cổ tay nói: “Tàn Sinh, cậu đến cùng muốn thế nào?” Cậu ta dè hai tay tôi lại nhìn tôi: “Em muốn anh.”

Tóc đen che khuất mắt cậu, nên tôi chỉ có thể thấy rõ gương mặt dễ nhìn cùng dáng môi xinh đẹp trước mắt.

Tôi cười mở hai chân của mình ra, ôm lấy eo cậu ta: “Cậu đã nắm giữ tôi.” “Không đủ, không đủ chút nào cả!!” Bàn tay to lớn lại mò xuống hạ thân tôi. Tôi chấn động, bản thân vẫn luôn chán ghét chuyện này, vẫn cảm giác cực kỳ sợ nó. Tôi thở dài, cắn lên bàn tay lại bắt đầu đặt lên người mình, đẩy nó ra: “Tránh ra, tôi đi tắm rửa.” “...”

Thời điểm tôi tiến vào phòng tắm thì nhìn thấy Diệp Tàn Sinh đứng bên cạnh sofa, quay lưng lại với ánh mặt trời. Mái tóc đen của cậu ta che khuất đi, thân hình ngược sáng lại càng vô cùng hắc ám, không biết có phải do ảo giác của tôi hay không, mà tôi lại thấy cậu ta giống như đang kiểm chế cái gì đó, thân thể có chỗ bất ổn, nhưng vào lúc ấy tôi đã sớm mặc kệ mấy chuyện này. Tôi lúc ấy còn đang bận nghĩ, cơ thể cậu ta làm thế nào lại tồn tại loại sức mạnh như vậy, mới hai mươi mấy thôi mà, đến cùng đã trải qua chuyện gì rồi... Nhị thiếu gia hắc đạo...

Vậy thì có phải còn một đại thiếu gia nữa hay không, cậu ta phải làm sao để có thể từng bước từng bước sống đến hiện tại? Đột nhiên nhớ đến câu nói cậu ta từng nói với tôi, ‘mẹ là bởi vì yêu em’... Thật là bởi vì yêu sao? Chỉ sợ là hận thôi... Tôi để bản thân ngâm mình trong dòng nước ấm áp, chỗ thân dưới không ngừng truyền đến cảm giác đau nhói, nơi cổ tay cũng đồng dạng khó chịu, nhìn lại cơ thể mình, tôi chỉ biết nở nụ cười khổ. Thật chẳng hiểu nổi tên nhóc Diệp Tàn Sinh sao có thể nói với tôi cơ thể tôi thật đẹp nữa.

Loang lổ khắp nơi toàn là dấu răng của tên đó, còn có vết hôn xanh tím, cậu ta cắn quá sâu, có nhiều chỗ phỏng chừng đã sung huyết rồi, tôi thấy thế nào cũng không đẹp để nổi, rõ ràng xấu xí đến cùng cực... Tôi ngửa đầu, nhìn lên ánh điện mịt mờ trên đỉnh đầu, nghĩ thầm: Cậu ta nếu thật là nhị thiếu gia của hắc đạo, vậy tôi còn có cửa để chạy thoát ư? Bị cậu ta ôm như thế rời khỏi trường, thật không biết phải giải thích thế nào với hiệu trưởng nữa... Sinh bệnh?

Sinh bệnh? Nói thế có khi cả quỷ cũng không tin... Nếu không trốn đi, với phương thức cùng cách thức biểu hiện tình yêu như này phỏng chừng sẽ làm tôi điên mất... Tôi chợt phát hiện năng lực chịu đựng của bản thân thật không phải mạnh bình thường mà, hắc đạo? Thiếu gia? Làm sao lại mẹ nó như đang mơ thế này, này này này, đừng đùa chứ, giấc mộng này cũng quá dài rồi... Tôi lại nhấn chìm bản thân trong làn nước, nhìn cơ thể mình mà nghĩ thầm: Phương Vân Sanh, mày đời này cũng thật quá thê thảm rồi...

Lúc tôi từ trong phòng tắm đi ra, Tàn Sinh vẫn ngồi trên ghế sofa, cậu ta quay đầu lại nhìn tôi: “Vân Sanh, em đói.” Tôi phát hiện trời đã hoàn toàn tối đen, mà Diệp Tàn Sinh ngồi trên ghế sofa lại không bật đèn. Tôi hỏi: “Tại sao không bật đèn?” “Như vậy em sẽ tương đối an toàn hơn.” Trong lòng tôi có một chỗ nào đó nhói lên, tôi đến trước mặt cậu ta, ngồi xuống bên cạnh: “Nói cho tôi nghe một chút về quá khứ của cậu đi.”

“Ừm, quá khứ ấy.”

“Không, không không...” Cậu ta bỗng nhiên từ trên ghế sofa đứng bật dậy chặn ngang tôi, biểu hiện kinh hoảng, có vẻ căng thẳng nhìn ngó bốn phía xung quanh, “Mẹ em nói không thể nói với ai hết, ai cũng không thể.”

Trong mắt cậu lập lòe nỗi thống khổ cùng sợ sệt...

Cậu nói tiếp: “Mẹ em sẽ phạt em, sẽ phạt em, không được!! Không được!!”

Tôi bị cậu tóm lấy, hoảng sợ như cơn thủy triều ập tới, tôi không dám hỏi tiếp nữa, tôi sợ cậu ấy mất đi không chế, sợ cậu lần thứ hai phát rồ... Cùng lúc ấy, tôi cũng đau lòng khi thấy cậu như vậy, rõ ràng chỉ là một đứa trẻ kỳ quái dễ vỡ, tất cả những thứ mà cậu ta phải hứng chịu, bất kể là quá khứ hay hiện tại, đều có thể ép cậu ta đến vỡ nát...

“Được, cậu không cần phải nói, tôi không nghe nữa. Tôi cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hề biết.” Tôi ôm lấy đầu cậu, tôi có thể cảm thụ được cậu đang hoảng sợ, một quá khứ có thể làm cậu hoảng sợ đến thành như thế...

Ban ngày cùng ban đêm, cậu ta thật giống như hai thái cực...

Cậu ta vào ban ngày, vừa bạo lực, lãnh khốc, lại vừa điên cuồng.

Cậu ta lúc đêm tối, vừa đáng thương, dịu dàng, mà cũng yếu đuối.

Cậu như thế này làm tôi không thể hận nổi, làm tôi khó chịu, quá khứ của cậu đến cùng đã phát sinh chuyện gì, mà làm cho nhân cách của chính cậu cũng dần phá nát thế kia...

“Vân Sanh, anh có thể không rời bỏ em có được không?” Cậu ta nói.

“Tại sao lại chấp nhất với tôi như thế?”

“Bởi vì anh là người đầu tiên...” Giọng cậu rất nhỏ, đầu tựa lên hóm vai tôi, yếu đuối đến mức làm tôi thấy khó chịu lắm.

“Đầu tiên cái gì?”

“Rất nhiều cái đầu tiên.” Cậu ta đưa tay ôm lấy tôi, khẽ cọ cọ cổ tôi: “Đừng rời bỏ em, Vân Sanh.”

“...”

Kỳ thực tôi không nên đáp ứng cậu ta, nhưng mà cái người này run rẩy đến mức yếu đuối như vậy, làm tôi lo sợ chỉ cần bản thân từ chối thì cậu ấy sẽ tan vỡ, sẽ nát vụn, cho nên tôi lại nói: “Ừ...”

“Vân Sanh!”

Cậu ta đột nhiên nâng mặt tôi lên, tiếp đó môi tôi bị cậu cắn lấy.

“Á!”

Sức lực cậu ta lớn đến lạ kỳ, đặt tôi lên ghế sofa xong nâng mặt tôi lên điên cuồng cắn hôn... Giữa kẽ hở cậu ta không ngừng gọi tên tôi.

“Vân Sanh, Vân Sanh...”

Tôi có thể cảm nhận được bất an trong cậu, nhưng lại không biết lý do tại sao.

Sau đó cậu ôm lấy tôi: “Ngày mai em muốn rời khỏi đây một lúc, anh ở nhà ngoan ngoãn chờ em được không?”

Lòng tôi cả kinh, không biết nên vui hay nên buồn.

Tôi không lên tiếng: “...”

Cậu lại nói: “Chờ em trở lại.”

Tôi vẫn không nói gì, bởi vì trong đầu tôi đang hiện lên ý nghĩ đầu tiên: Trốn!

Tôi nghĩ, sở dĩ cậu ta trở nên thế này, tất thấy hoảng sợ cậu biểu hiện ra này giờ có lẽ đều bắt nguồn từ chuyện cậu phải về ngôi nhà đấy, nó là căn nguyên nỗi sợ của cậu ta...

Đêm đó tôi bị cậu ôm vào trong ngực ngủ, ngày hôm sau lúc tỉnh giấc lại không có ai nằm bên cạnh, hoặc phải nói là cả căn phòng không có một ai, nhưng khi muốn đào tẩu tôi lại phát hiện ra trên chân của mình xuất hiện thêm một sợi xích...

Sợi xích lớn bằng ngón tay cái, đủ để tôi đi đến nhà bếp, phòng khách, WC, tủ lạnh, nhưng lại không đủ để tôi đi ra cửa.

Hơn nữa thân dưới tôi còn không mặc gì hết...

Mà giờ có một cái xích như thế thì tôi có mặc cũng chẳng có nghĩa lý gì...

Diệp Tàn Sinh, cậu ta cầm theo điện thoại của tôi, còn giam cầm tôi, bởi vì cậu ta muốn tôi ngoan ngoãn chờ cậu trở về...

Ý thức được điều này, tôi quơ lấy cái remote ti vi thẳng tay nện lên màn hình ti vi.

Tôi lấy từ trong ngăn tủ ra chiếc áo sơ mi dài nhất, trực tiếp chạy tới nhà bếp cầm lấy con dao chém liên tục lên xích sắt, tôi chém liên tục không ngừng nghỉ suốt một tiếng đồng hồ, mà dây xích ngay cả một vết nứt nhỏ cũng không có...

Sau hai tiếng, trên dao đã xuất hiện vết nứt, còn xích sắt thì rốt cục cũng lõm xuống được một chỗ.

Thời gian trôi đến tối, trên cổ tay tôi xuất hiện vết trói cực kỳ rõ ràng, hằn màu xanh tím, tôi liên tục cầm dao chém xuống dây xích, không thể dừng lại, không thể ngừng nghỉ, bởi vì tôi không biết lúc nào Diệp Tàn Sinh sẽ trở lại, vì vậy tôi nhất định phải mau chóng chém đứt sợi xích này...

Bất kể như thế nào, tôi cũng phải đào tẩu cho được.

Nếu không tôi nhất định sẽ phát điên mất.

Cái gọi là “nước chảy đá mòn” đó là lúc tôi cuối cùng cũng nhìn thấy vết nứt trên xích sắt, cái vết nứt ấy đã lan rộng đi, khi rốt cục chém đứt được sợi xích thì cửa sổ mở ra, tôi chấn động, dao cầm trong tay rớt xuống mặt sàn gạch trắng men phát sinh ra âm thanh lạch cạch, Diệp Tàn Sinh, cậu ta về rồi ư?!

Cả người tôi cứng ngắc, ngay cả động đậy cũng không dám.

Sau đấy, một giọng nói xa lạ truyền đến từ đằng sau: “Thiếu gia Tàn Sinh đã căn dặn, thời gian này ngài có lẽ đã làm đứt được sợi xích, nên tôi tới thay cho ngài một sợi mới.”

Sợi xích đứt đoạn trên tay tôi rơi xuống mặt sàn, những lời nói kia làm tôi lạnh cả người, toàn thân như rơi xuống hầm băng...

Tôi trốn không được, đây là ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu.

Người này mặc âu phục chân mang giày da, lộp cộp lộp cộp chậm rãi bước về phía tôi, trong tay là sợi xích giống như đực sợi trên chân tôi...

Hắn chải ngược tóc ra sau trán, còn chừa lại hai bên tóc mai, cùng với một cặp kính gọng vàng gác trên cái mũi cao thẳng càng làm hiện ra sự khôn khéo của hắn, đôi môi tựa cười tựa không khiến người ta cảm thấy một loại sợ hãi không tên.

“Không...” Tôi vừa lắc đầu vừa lùi ra sau.

Người này tựa hồ không nghe thấy, hắn vẫn như cũ không nhanh không chậm đi về phía tôi.

Tôi đứng dậy, bàn tay vì không ngừng vung dao giờ đã tê rần, tôi hơi choáng váng, kháng cự trong lòng nương theo nỗi phẫn nộ ngày càng mãnh liệt, tôi tựa vào cạnh bàn, ngón tay bấu chặt vào mép, không một tiếng động chờ hắn đến gần.

Người kia ngồi xổm xuống trước mặt tôi, khi hắn mở sợi xích đã đứt thì tôi bắt lấy thời cơ, nhấc chân đá vào vai trái hắn, tôi vốn cho rằng mình có thể gạt ngã người, nào ngờ tôi lại quên những người này căn bản không phải người bình thường...

Hắn đỡ lấy một đá của tôi, thân thể thoáng lay động, chân lui về sau một bước liền lập tức ổn định thân hình, hắn lấy thế sét đánh không kịp bưng tai tóm thẳng lấy mắt cá chân tôi, sau đó ngẩng đầu, một đôi mắt phượng sắc bén nhìn thẳng tôi, một tay khác lãnh đạm đẩy gọng kính trên sống mũi.

“Ồ la la la, quả nhiên giống hệt lời thiếu gia nói, không biết nghe lời.”

Thiếu gia thiếu gia!! Cũng thật là một thiếu gia cơ đấy, Diệp Tàn Sinh đang quyết tâm không chịu để tôi đi ư, “Thả ra!” Tôi muốn rút chân về nhưng bị hắn văng vàng túm chặt trong tay, đánh cũng không tới.

Tôi cúi đầu, nhìn thấy mặt hắn đầy ý cười khê ngược lên, hình như không phải nhìn mặt tôi, mà là nửa thân dưới giấu sau áo sơ mi của tôi...

Lửa giận không tên lại bùng lên trong ngực, tôi giãy dụa muốn tránh thoát sự kiềm chế của hắn, tay nắm thành quyền vung tới, nhưng hắn buông tay rồi ngửa ra sau, đứng dậy áp chế được tôi, động tác nước chảy mây trôi không chút chần chừ hay hoang mang...

Tay vung ra bị hắn nắm chặt, hắn ném sợi dây xích vướng tay xuống sàn, một tay áp chế cơ thể tôi, một tay lấy kiểu thủ thế quý dị để tại eo tôi...

“Á!”

Trong phút chốc, một trận điện lưu đau đớn lan khắp toàn thân tôi, sượt qua từng từng tế bào một, trán nổi lên từng tảng mồ hôi nhỏ bé, loại đau nhói này đau đến khắc cốt ghi tâm, từ phần eo trở xuống trực tiếp mềm nhũn, tôi tức khắc co quắp người ngồi bệt xuống đất dưới ý cười của người kia...

Trước mắt tôi một màu đen kịt, cái gì cũng không thấy được, loại đau đớn này khiến người ta chột vạt một khoảng thời gian, khắp toàn thân từ trên xuống dưới một chút khí lực cũng không nhấc lên nổi, chỉ có thể cảm giác có người nâng chân mình lên, sau đó một đồ vật lạnh lẽo chạm vào mắt cá chân của tôi, là sợi xích...

Thân thể vẫn bị người ôm lấy, tôi đau đến cả người run rẩy, lại nghe thấy có tiếng nói: “Xem dấu vết trên người anh, tốt nhất là nên ngoan ngoãn chờ thiếu gia về đi.”

Tôi nắm chặt lấy âu phục thẳng tắp của người đó, vì đau mà nghiêng rằng nghiêng lợi không muốn kêu ra tiếng, thật vất vả mới nén được tiếng kêu xuống, tôi kéo cổ hần, nói: “Bằng không đổi thành cạm đến thử nghiệm tý đi, cậu đúng là ai da, mẹ!”

Cái tay ôm ngang eo tôi chỉ nhẹ nhàng ấn lên eo tôi một cái, cả người tôi liền co giật, thuận thể bủn rủn vô lực ngồi phịch trong lòng ngực hần...

“Đáng hận...”

Hần đặt tôi lên giường, đầu ngón tay nhẹ xoa ở chỗ nào đó trên eo, đau đớn liền như cơn thủy triều rút đi, nhưng tôi đã không còn dư được bao nhiêu khí lực nữa rồi, càng khó nói đến chuyện đấm một đấm lên cái gương mặt gian manh kia...

Hần đứng ở đầu giường, đẩy nhẹ kính mắt: “Tôi đây chỉ đang thiện ý cảnh cáo, bằng không thì người bị đùa giỡn chính là anh đấy.”

Nói xong hần đi ra ngoài, đi tới cửa thì thân thể chợt khựng lại, quay đầu lại nói: “Đừng tiếp tục chém đứt xích sắt nữa, tôi đã chuẩn bị đủ dây xích để anh chém ba ngày ba đêm rồi.”

“Vả lại,” hần bổ sung, “Anh chém như thế, có biết sẽ quấy nhiễu đến tôi ngủ ở bên ngoài không?”

“Cút!” Tôi hét.

Gối bay tới, hần cười rồi nghiêng đầu tránh: “Tuy vậy anh đúng là người đặc biệt.”

Sau đấy, hần thanh nhả đi ra ngoài, tiếp đến là âm thanh cánh cửa bị đóng lại.

Lửa giận bùng lên trong ngực là chuyện không thể cản, nhưng tôi lại không thể làm gì được.

Tôi miễn cưỡng ngồi dậy, cả người vẫn lưu lại dư vị đau đớn vừa rồi, nhớ đến đoạn thống khổ ban nãy cũng đủ để cả người tôi phát run, loại đau đớn này thật sự không phải thứ mà người thường có thể chịu được...

Đau đến thấu xương, kinh mạch trong người như bị văn vẹo, đau đến khiến người ta chỉ muốn xin tha...

Người này thật sự không đơn giản, dựa theo tính cách của Diệp Tàn Sinh, cậu ta chắc chắn sẽ không tùy tiện để một người nhìn thấy thân thể tôi, thế nhưng lần này, cậu ta không chỉ giao chìa khóa nhà cho tên đó, mà còn chấp thuận cho hần chạm vào tôi...

Người này nhất định không đơn giản, ngay cả thủ đoạn cũng làm người ta run rẩy.

Mẹ kiếp, mẹ kiếp!!!!

Cứ như vậy bị người khống chế hết tất thấy làm tôi vô cùng khó chịu, tôi lôi sợi xích sắt trên chân lên như phát tiết mà cắn giận lôi kéo nó, đáng giận là ngoại trừ làm da mình bị cắt vào, thì lại chẳng có hiệu quả gì cả...

Thế thì sẽ mang ý nghĩa tôi chỉ có thể ngồi ở một chỗ này chờ Diệp Tàn Sinh trở về...

Nhất định phải thảo luận cho tốt với cậu ta mới được, nhưng với cái tính cách như thế của cậu thì tôi đến cùng nên làm gì đây?

Cũng không thể xin nghỉ ở trường học mãi được, tôi không biết kiểu tình huống này còn kéo dài đến bao lâu, tôi còn đang nghĩ, nếu sau khi rời khỏi đây tôi quay lại trường thì sẽ có người đến chất vấn tại sao mấy

ngày nay tôi không đến trường không nhĩ, có lẽ không có được mấy người chú ý đến thầy giáo tâm lý mấy ngày rồi không đến trường học đâu...

Trên cõi đời này, không có một ai để tôi có thể cầu cứu...

Mà thực ra không lâu sau, qua ngày thứ hai Diệp Tàn Sinh đã trở về...

Trở về với một thân đầy thương tích.

=====

Sẽ có 1 chương phiên ngoại riêng dưới góc nhìn của bạn đeo kính ~

8. Chương 7

Thời điểm cậu ta đi vào nhà, tôi ngẩng đầu lên đúng ngay lúc chạm đến gương mặt điển trai không cảm xúc kia của cậu ta, bên khóe miệng còn hơi sưng đỏ, quần áo nhàu nát, còn có bùn đất cùng vết xước...

Lúc đó, tôi vẫn chỉ đang mặc một chiếc áo sơ mi dài nhất ngồi trên ghế sofa xem ti vi...

“Em về rồi.” Cậu ta nói.

Tôi đứng dậy, nhìn khóe miệng cậu ta mà hỏi: “Cậu đánh nhau?”

“Ừm.”

“Với ai?”

Diệp Tàn Sinh tự mình ngồi đến cạnh tôi, cậu ta nghiêm túc xoa mặt tôi, nói lảng sang chuyện khác: “Sao mà sắc mặt khó nhìn vậy?”

Tôi lôi tay cậu ta ra: “Nếu cậu giúp tôi mở dây xích thì sắc mặt tôi nói không chừng sẽ tốt hơn được một chút đấy.”

“Em không buông tha đâu, là chính anh nói có vài thứ phải nên không từ thủ đoạn nào để có được mà.”

“Tôi nói là nói đồ vật, không phải nói con người.”

Cậu ta cầm lấy cái remote ti vi trong tay tôi, đổi kênh truyền hình rồi nói: “Anh là đồ vật của em...”

Tôi không biết làm sao với chấp nhất của cậu ta, “Tàn Sinh, mở dây xích ra...”

“Không.”

“Cậu muốn bức điên tôi ư?”

Tay Diệp Tàn Sinh một lần nữa xoa lên mặt tôi: “Tây Ngạn có nói, tính thích ứng của con người rất mạnh mẽ, anh sẽ nhanh thích ứng thôi.”

Trong lòng tôi cả kinh: “Tây Ngạn là ai?”

“Là tôi.” Giọng nói quen thuộc, là cái gã đeo kính!

“Tây Ngạn, cậu sao lại vào được.” Diệp Tàn Sinh đứng dậy, nhìn về phía người tựa ở cửa hỏi, nét mặt nghiêm túc cẩn thận, hoàn toàn không có thả lỏng cùng tùy ý vừa nãy.

Cái người được gọi là Tây Ngạn tựa vào cạnh cửa nói: “Người nhị thiếu gia tìm mai sẽ tập hợp lại.”

Sau đó hẳn không nhìn tôi lấy một cái mà bước luôn ra ngoài, tiện thể mang theo ổ khóa đã bị mở ra trong vô thanh vô tức...

Còn lại Diệp Tàn Sinh trầm thấp nở nụ cười, tay sờ lên khóe miệng chảy máu, nhàn nhạt nói.

“Hừ, động tác cũng thật nhanh.”

Tôi vô lực cười khở, rõ ràng nói tôi là đồ vật của cậu ta, mà tôi cái gì cũng chẳng biết...

“Diệp Tàn Sinh, cậu thật đúng là cái gì cũng không nói với tôi thì làm sao mà tôi dám ở lại bên cậu được.”

“Biết rồi anh sẽ không còn muốn ở bên em nữa.” Cậu ta ngồi lên ghế sofa, đầu lưỡi hồng hồng hưởng thụ tự liếm lên vết nứt trên khóe miệng, tư thái lưỡi biếng mà thích thú, vẻ mặt cứ tựa như máu trên vết nứt ấy rất ngọt vậy.

Trên người tôi bắt đầu nổi da gà, nhưng tôi không thể không thừa nhận, Diệp Tàn Sinh như thế trông đẹp đến kỳ dị.

Tôi nói: “Cậu không nói tôi sẽ ngay lập tức không muốn cậu nữa.”

Tôi bắt lấy bờ vai cậu ta dời nó đến trước mặt mình, buộc cậu nhìn thẳng mặt tôi: “Ai đánh cậu?”

“Anh em.” Cậu ta cười dán môi lên khóe miệng tôi, bắt đầu gặm cắn nó, không biết vì sao, cậu ta giờ phút này lại có chút hưng phấn.

“Tại sao?” Tôi túm đầu cậu lôi ra, hết sức nghiêm túc nhìn cậu: “Nói cho tôi, Tàn Sinh, tôi muốn biết.”

“...”

Diệp Tàn Sinh nâng tay mò lên mắt tôi, cậu nói: “Anh lộ ra vẻ mặt lo lắng như vậy làm em muốn ăn anh ngay lập tức.”

Tôi run lên, theo bản năng lùi về sau.

Song cậu ta lại kéo tôi vào trong lòng, tôi ngửi được một luồng máu tanh.

Hơi thở của cậu phun lên người tôi, cậu từ từ kể: “Mẹ em từ nhỏ đã rất yêu em, bởi vì sợ em bỏ mạng mà bà mời thầy giáo đến dạy em học thuật phòng thân, vết thương trên người cũng bắt đầu tích lũy kể từ lúc ấy, em biết, đó là bởi vì bà yêu thương em.”

“Em có một người anh trai, anh ấy hình như không coi trọng em lắm, nhưng mẹ em nói, chỉ cần em mạnh hơn anh trai, anh trai nhất định sẽ để mắt đến em, sẽ tôn kính em, vậy nên bà vì để anh trai thích em mà dẫn em đến một hòn đảo, hòn đảo nhỏ ấy có rừng cây, có hoa cỏ, cảnh sắc cũng rất đẹp, biển rộng xanh thẳm, còn có người huấn luyện dạy em cách để giết người, sinh hoạt rất khổ, nhưng em biết, đây là vì mẹ em muốn tốt cho em, thế nên em sẽ nỗ lực sống sót.”

Nói tới chỗ này, cơ thể Tàn Sinh hơi run lên, cậu ta thở ra một hơi, rồi nói tiếp: “Sau khi trở về, em trở nên mạnh mẽ hơn, nhưng mà anh trai vẫn xem thường em, mẹ nói, đó là bởi vì em không có thể lực của bản thân, vậy nên em bắt đầu bồi dưỡng thể lực của mình, cứ như thế, dần dần em cũng có được thể lực của riêng mình, cơ mà lúc anh trai xuất hiện trước mặt em thì anh lại nói em chỉ là con chuột không nên được sinh ra, anh nói anh đến thanh lý môn hộ...”

“Mẹ cũng từng nói như thế...”

“Bọn họ rõ ràng phải yêu em lắm...”

Tôi sững sờ ôm cậu ta không biết nên nói gì, tôi không biết phải tưởng tượng ra sao để có thể cảm nhận được trong mấy câu nói cụt lủn ấy chứa bao nhiêu đau đớn, hòn đảo nhỏ? Đó chắc là địa phương chuyên để huấn luyện sát thủ, làm sao mà cậu ta có thể nói thành mỹ lệ như vậy, chẳng lẽ nó không hẳn là chốn địa ngục giữa trần gian? Tôi không hiểu nổi vì sao cậu ta lại nói thành ngọt ngào đến thế?

Đây thật sự là yêu?

Không phải, nhưng tôi lại mở miệng nói: “Bọn họ đúng là yêu cậu.”

Cậu ta bỗng nhiên ngừng đầu, chuyển sang tên của tôi, cậu gọi: “Vân Sanh!”

Lúc đó cậu mang một dáng vẻ hưng phấn vô cùng, làm tôi không thể tưởng được rốt cục cậu ta làm thế nào mà trải qua được, những vận vẹo trong tính cách của cậu, đây là nguyên cố vì sao cậu bất an như vậy, âm tình bất định đến thế...

Mà lúc đấy ở ngoài cổng, tôi không biết rằng kỳ thực Tây Ngạn cũng đang lắng nghe, lắng tai nghe câu chuyện kể của cậu ta mà chảy nước mắt.

9. Chương 8

Buổi tối ngày hôm ấy Tàn Sinh lại một lần nữa làm tôi, gặm cắn thân thể tôi, hung hăng tiến vào trong tôi, mang theo kích động, mang theo dục vọng, giống như lời Tây Ngạn nói, cậu ta sẽ lại làm hỏng tôi mất...

Cậu ta luôn như vậy, yêu thích sự thương tổn, lực tay cậu nắm đầu gối tôi gấp cong nó lại làm xương cốt tôi gần như bị xê dịch, chỉ cần một chút giấy dựa thôi liền sẽ bị cậu càng thêm hung hăng đè xuống, đồng thời nương theo lối vào mà tàn nhẫn đâm vào...

Sau đấy, tôi vẫn ngất đi...

Tôi không biết mình khi đó có tâm tình gì, nhưng tôi biết, bản thân không nỡ buông tay Diệp Tàn Sinh.

Lúc đó tôi vẫn còn chưa biết quá khứ thật sự của Diệp Tàn Sinh, thế nhưng rất nhanh sau đó tôi liền được biết.

Ngày ấy Diệp Tàn Sinh hôn tôi rồi đi ra ngoài, vừa rời khỏi thì Tây Ngạn liền tiến vào, hẩn cảm điều thuốc bước vào, câu nói đầu tiên lại là: “Có muốn nghe quá khứ thật sự của thiếu gia chúng tôi không?”

Người đàn ông trước mặt tôi hút hai hơi thuốc, xong rồi kể cho tôi một câu chuyện hoàn toàn khác.

“Trước đây có một con điểm yêu lão đại của hắc đạo, đồng thời cũng mang bầu đứa con cho gã, nhưng tiếc vui chóng tàn, cái bụng của ả rất nhanh bị phát hiện, người yêu thật lòng của lão đạo đã sớm qua đời rồi, và lại ở đầu khác, cũng có một người phụ nữ có cái bụng sắp sinh, cũng mang bầu đứa con của gã đàn ông kia...”

“Tuy là điểm, nhưng ả lại có tính cách mà những ả điểm bình thường không có, ả ta kiêu căng ngạo mạn, ả ta thanh cao cô lập, nhưng lại yêu rất sâu đậm. Sau khi ngã bài, lão đại hắc đạo không còn sủng ái ả điểm này như trước nữa...”

“Sau đấy, ả sinh đứa con ra, cũng chẳng phải vì con mà vì để báo thù, hoặc là nói, là vì để trút cơn giận... Bởi thế nên ả mới đặt tên cho đứa con là Tàn Sinh, không có người mẹ nào lại gọi con mình như thế cả, tàn nhẫn đến hận đứa con không sớm chết đi...”

“Đứa trẻ rất đáng yêu, nó rất yêu mẹ nó, vẫn luôn chịu đựng những trận đòn, những lời nhiếc móc từ mẹ nó. Cuối cùng nó đi tìm ba ba, ba ba chặn ngang đẩy nó ra: ‘Mẹ mày vậy là vì yêu mày.’ ”

Tây Ngạn hút hơi thuốc: “Anh không thể hình dung được cảm giác của một người bị giam trong cái hòm sắt hai ngày hai đêm là thế nào đâu, anh lại càng không tưởng tượng nổi cái cảm giác bản thân không thể khống chế cơn bài tiết chảy ra từ cơ thể lẫn với nỗi hoảng sợ và điên cuồng. Tiếp đó anh sẽ phải sinh tồn với bãi nước tiểu ấy trong một không gian tăm tối không thấy ánh mặt trời, nó tỏa ra mùi tanh tưởi, nó đen kịt không ánh sáng, nó tràn ngập tuyệt vọng không lối thoát. Mà những ngày đó vừa đúng ngay dịp sinh nhật 9 tuổi của thiếu gia. Không bánh kem, không nến, chỉ có bóng đêm, cùng chiếc hòm sắt tanh tưởi...”

Vành mắt hẩn trợn to: “Bị ném ở nhà không có gì để ăn, chỉ có thể không ngừng uống nước máy, sau đấy bà mẹ rớt cục cũng trở về nhà, đáng tiếc lại chẳng mang theo món ngon mĩ vị gì về như nó mong đợi, mà chỉ có trận đòn roi dẫn nó đi gặp Chu công. Rồi đứa trẻ ấy chạy trốn đến nơi có anh trai cùng ba ba, thì lại bị đuổi ra ngoài. Bởi vì nó vừa nhỏ vừa gầy, đã vậy lại còn bẩn thỉu và bốc mùi thối...”

“Sau đó, lão đại hắc đạo bị bệnh, về chuyện người thừa kế, mọi người đều nhất trí đề cử anh trai của đứa trẻ, bởi vì anh trai từ nhỏ đã được chính mẹ ruột cùng lão đại hắc đạo yêu thương, anh trai nó ngoan ngoãn, khéo đưa đẩy và hiểu chuyện. Nhưng ả điểm kia lại không cam lòng, bèn cố biến ngựa chết thành ngựa sống, dẫn đứa con mới có 10 tuổi đến trại huấn luyện sát thủ, đứa trẻ không chịu đi, khóc lóc van cầu thì bị bà ta đập một đập, nói: ‘Tao đây là vì tốt cho mày, tao đây là yêu mày!!’ ”

Hút xong điều thứ nhất, Tây Ngạn móc hột quẹt ra châm điều thứ hai, hút một hơi, tiếp tục nói: “Trại huấn luyện sát thủ, đó là nơi nào? Chính là một hòn đảo hoang, chính là địa phương mỗi một ngày đều sẽ có người chết, đứa trẻ ở nơi đây mỗi ngày đều ngủ trong chuồng lợn, nhưng lúc ngủ cũng phải duy trì cảnh giác, bởi vì nó không biết lúc nào sẽ có chuột bò vào trong bụng để ăn nội tạng nó, còn nếu nó chết rồi ấy à, rất đơn giản, không phải ném vào rừng cho cọp ăn thì cũng là ném xuống biển cho cá rĩa. Thiếu gia của chúng tôi sau này còn phải ăn chuột, ăn cỏ, một năm sau đó, cậu ấy cầm một con dao găm giết chết người đầu tiên dám cướp thịt của cậu ấy, lúc ấy thiếu gia chỉ mới 12 tuổi, nhưng đã học được cách tự bảo vệ mình...”

“Một người huấn luyện coi trọng ngoại hình thiếu gia, có một lần người huấn luyện ấy đặt cậu chủ dưới thân, vừa nói yêu cậu vừa dùng thắt lưng, dùng dùi cui điện chơi SM, may là người huấn luyện ấy chỉ thích chơi SM, à, cái người đó cũng đặc biệt yêu thích sử dụng điện giật, gã đó thích nhìn dáng vẻ người thiếu niên xinh đẹp bị co giật, cũng may mà người huấn luyện đó không thích tự mình “ra trận” làm “đến nơi đến chốn” một thằng nhóc hôi thối, thế nhưng, ngày ấy, thiếu gia nhà chúng tôi đã đứng thưởng thức trò chơi năm người cưỡng hiếp, người đàn bà kia vẫn luôn dùng ánh mắt cầu cứu nhìn cậu, từ khóc lóc xin tha đến cười lớn, tuyệt vọng mà bệnh trạng, mãi đến tận khi con mắt bà ta chuyển thành khinh bỉ, không còn phát ra âm thanh nào nữa, năm đó, thiếu gia chúng tôi 15 tuổi.”

“Rồi sau đó nữa, người thiếu niên ấy trầm mặc dùng thân thể gầy yếu của mình cứu liên tiếp mấy người, tôi là một trong số đó. Chúng tôi đoàn kết lại, chúng tôi bảo vệ cậu ấy, đồng thời cũng được cậu ấy bảo vệ...”

Lại một vòng khói nữa được phun ra: “Thời điểm cậu chủ được 20 tuổi, đã lấy một con dao còn sót lại của người trước độc lập dẫn dắt mấy người chúng tôi phá hủy hòn đảo kia, giết sạch hết thầy bọn huấn luyện, mang theo đám người có vẻ thần kinh về đến nơi này, cho chúng tôi một chốn để sinh sống.”

“Năm nay thiếu gia chúng tôi 23 tuổi, vì bị anh trai cậu ấy tập kích mà bị thương, nhưng thiếu gia lại gửi tin nhắn nói với chúng tôi là cậu ấy không có chuyện gì, để chúng tôi không manh động, bởi vì cậu đã tìm được người chân chính yêu mình. Người kia là anh, nếu như ban đầu anh ném cậu ấy ở nơi ấy, hoặc một đập đá văng cậu ấy đi, thì tôi bảo đảm anh bây giờ vẫn sẽ là anh lúc ban đầu, nhưng anh ngàn vạn lần không nên đuổi tay ra với cậu ấy như thế, lại càng không nên thu nhận và giúp đỡ cậu ấy, trả lại cho cậu quá nhiều ánh mặt trời như vậy.”

Tây Ngạn ném rơi tàn thuốc trong tay, đạp giày da lên rồi nhìn về phía tôi, trong mắt hần thoáng lấp lóe, hần nói: “Trong đời của thiếu gia, cậu ấy chưa bao giờ cảm nhận được cái gọi là thương yêu thật sự hay quan tâm thật lòng, vì vậy cậu ấy đang dùng chính phương thức của bản thân để có được anh, đây là anh tự tìm, trong mắt thiếu gia, cậu ấy càng quan tâm anh thì sẽ càng ra tay không biết nặng nhẹ, mà vết thương trên người anh cũng đủ để chứng minh thiếu gia coi trọng anh thế nào, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra, cậu ấy quả thực sẽ có thời điểm rất bạo ngược chuyên chế, sẽ có lúc không khống chế được sức mạnh của mình, thế nhưng chúng tôi đều rất tôn kính cậu. Cậu chủ có thể là một kẻ biến thái, nhưng cậu vẫn là người mà chúng tôi tôn kính nhất, cũng là người có thể khiến cho chúng tôi đánh cược tính mạng mình để bảo vệ cậu.”

“Anh tốt nhất đừng nên kháng cự lại, bằng không cậu ấy thật sự cái gì cũng làm được. Song, tôi cũng hi vọng anh có thể cứu lấy thiếu gia của chúng tôi, có thể làm cho cậu ấy cảm nhận được tình yêu chân chính.”

“Nếu anh đã cho cậu ấy hi vọng, thì đừng bởi thế mà thương tổn cậu ấy, đây cũng là nguyên nhân tôi nói về quá khứ của thiếu gia với anh.”

Nói xong những lời này, Tây Ngạn gật gật đầu với tôi rồi rời đi, lưu lại một căn phòng đầy mùi thuốc, lưu lại một căn phòng với đầy đau xót.

Tôi nhớ đến chút chuyện, nhớ đến lời Tàn Sinh nói với tôi, cái chuyện của cậu ta...

“Mẹ em từ nhỏ đã rất yêu em, bởi vì sợ em bỏ mạng mà bà mời thầy giáo đến dạy em học thuật phòng thân, vết thương trên người cũng bắt đầu tích lũy kể từ lúc ấy, em biết, đó là bởi vì bà yêu thương em.”

“Em có một người anh trai, anh ấy hình như không coi trọng em lắm, nhưng mẹ em nói, chỉ cần em mạnh hơn anh trai, anh trai nhất định sẽ để mắt đến em, sẽ tôn kính em, vậy nên bà vì để anh trai thích em mà dẫn em đến một hòn đảo, hòn đảo nhỏ ấy có rừng cây, có hoa cỏ, cảnh sắc cũng rất đẹp, biển rộng xanh

thăm, còn có người huấn luyện dạy em cách để giết người, sinh hoạt rất khổ, nhưng em biết, đây là vì mẹ em muốn tốt cho em, thế nên em sẽ nỗ lực sống sót.”

Chẳng trách cậu ta chấp nhất với thịt như thế, chẳng trách vào ban đêm cậu ta lại yếu ớt như vậy, chẳng trách cậu ta sợ chớp giật đến thế...

Chẳng trách cậu ta lại luôn bất an lo sợ, chẳng trách cậu ta lại lưu luyến không dứt...

Bây giờ nhớ đến cái cơ cậu hay dùng, ánh sáng không thể tiếp xúc tới tôi, tôi không thể lộ ra dưới ánh sáng, chắc là vì cái hòm sắt kia chẳng...

Tàn Sinh, có phải nếu cậu không ép buộc thoát thác cái quá khứ ấy tàn khốc ấy thành tình yêu thương, thì cậu sẽ tan vỡ không...

Buổi tối ngày hôm ấy, tôi cứng nhắc nhìn Tàn Sinh mở cửa đi vào.

Cậu ta cứ như thể đứng dưới ánh chiều tà, mái tóc đen hơi dài che đi một nửa đôi mắt đẹp dễ của cậu, cái cằm thon gầy sạch sẽ mà tinh xảo, áo sơ mi trắng dán vào cơ thể, rõ ràng một người cao to đến thế mà lại có vẻ như rất gầy, hóa ra bên trong thân thể gầy yếu kia lại chôn dấu nhiều đau đớn cùng hắc ám như vậy, cậu ta làm thế nào để tồn tại qua từng ngày từng ngày đây.

Ở trên hòn đảo ấy 10 năm, cậu làm sao để chịu đựng vượt qua, rõ ràng phải nên là người thiếu niên đón gió sau song cửa, trải qua thanh xuân vui sướng...

Tàn Sinh, Tàn Sinh...

Cậu làm tôi thật đau lòng, thật đau lòng...

Tôi không biết hiện tại cảm tình này xuất phát từ đồng tình hay kỳ thực tôi đã yêu thẳng thớm ngờ ngác này, tôi chỉ biết là tôi hi vọng có thể nhìn thấy cậu nở nụ cười thật tâm, tôi muốn giúp cậu cảm nhận được thứ tình cảm chân chính, tôi muốn cậu quên đi những quá khứ cậu gần như bất lực kia...

Một giây đó, tôi nhẹ giọng nói: “Chào mừng cậu về nhà.”

Sau đấy, nước mắt chảy đầy mắt...

Cậu nhìn tôi rơi từng giọt từng giọt nước mắt mà tay chân luống cuống, cuối cùng đành liếm liếm nước mắt của tôi: “Vân Sanh, anh sao vậy?”

Tôi hôn lên môi cậu, nói: “Tôi vĩnh viễn cũng sẽ không rời khỏi cậu.”

Nói xong câu này, người tôi liền bị cậu kéo ra ngoài, đôi mắt đen của cậu nhìn tôi, bên trong lấp lánh tình cảm, có lẽ cậu đang rất kích động. Lực trên tay cậu rất lớn, nắm lấy bắp vai tôi hỏi: “Anh nói thật đúng không?”

Tôi gật đầu, lưu manh nở nụ cười: “Ừm, đối với Diệp Tàn Sinh thì thời hạn có hiệu lực của câu nói này, là cả đời.”

Tôi cảm giác được thẳng thớm trước mặt hít một hơi sâu, sau đó cậu ta đè tôi ngã lên ghế sofa, dây xích dưới chân vì bị tôi kéo mà vang lên, vết thương lưu lại do đêm qua gãy dựa quá nhiều lại nhói lên.

Cậu như dã thú đè hai vai tôi lại đẩy tôi sát xuống ghế sofa, rồi dùng răng nanh cắn lên môi tôi, chất chứa sự cướp đoạt nguyên thủy nhất cùng tình yêu say đắm, sự cuồng dã chẳng mấy may ít đi.

“A...”

Cậu hung hăng cạy mở hàm tôi, không để răng hai chúng ta va chạm mà chỉ lo thâm nhập không ngừng vào miệng tôi, đây không còn gọi là hôn nữa rồi, chỉ có thể nói là cách thức cậu ấy biểu hiện yêu thương với một người.

Mang theo thương tổn, mang theo cướp đoạt, mang theo bạo ngược...

Cúc áo sơ mi theo đầu ngón tay cậu từng cái từng cái bung ra, rồi rơi xuống mặt sàn, hai tay Tàn Sinh chống hai bên đầu tôi, cậu liếm liếm máu nơi khóe miệng, là máu của tôi do vừa bị cậu cắn.

Cậu nói: “Vân Sanh, Vân Sanh, em muốn nắm giữ anh.”

Tôi mỉm cười, học theo cậu liếm liếm lên vết thương ở khoe miệng, một tay sờ lên khoe mắt phần khởi của cậu nói: “Sau này đến lượt tôi yêu cậu.”

“Vân Sanh!!”

Cậu có lẽ chưa bao giờ trải qua loại cảm thụ được người biểu đạt yêu thương thật sự đâu nhỉ, lần này cậu rất hưng phấn, gặm cắn khắp người tôi, rồi liên tục gọi tên tôi, mà tôi cũng không ngừng đáp lại tiếng gọi của cậu, trên cơ thể vốn đã chứa đầy vết thương của cậu tôi lưu đề lên hàng dấu răng.

Hai chúng tôi như hai kẻ điên, gặm cắn lẫn nhau, từ trên ghế sofa lăn xuống dưới đất, từ dưới đất lại bị cậu đè ngửa lên chiếc bàn nhỏ...

Tôi nhìn máu giữa hai chân mình vẫn đang chảy xuống mắt cá chân, rồi lăn vào trong sợi xích.

Cậu nắm hai chân tôi gác lên khuỷu tay mình, mồ hôi trên mái tóc đen nhỏ xuống mặt tôi, khuôn mặt tràn đầy khát vọng làm tôi gần như quên đi đau đớn xé rách, tôi rất thích cậu, không, thật ra tôi rất yêu cậu.

Yêu cái chấp niệm với tình yêu của cậu, tôi cũng sợ bị vứt bỏ, mà Tàn Sinh lại là người vĩnh viễn sẽ không bao giờ vứt bỏ tôi.

Xích sắt trên chân nung theo động tác của Tàn Sinh mà vang lên lạch cạch, giờ phút này tôi cũng không còn quá phản cảm với chuyện này nữa...

Người trên thân thể tôi hét lớn một tiếng, cuối cùng cái cơ thể vừa động liên tục cũng ngừng lại, nhưng vẫn cố chấp ở trong tôi.

Tôi giương mắt, thấy mắt Diệp Tàn Sinh ướt ướt, cậu ấy hình như khóc rồi, nhưng cái giọt nước mắt ấy cứ cứng đầu lưu luyến trong vành mắt của cậu, làm sao cũng không chịu rơi xuống.

10. Chương 9

Tôi duỗi ngón tay ra nhẹ nhàng xoa xoa dưới khoe mắt cậu, cuối cùng giọt nước ứ đọng trong mắt cũng nhỏ xuống, là một giọt nước nguyên vẹn tròn trĩnh chứ không hề bị tán vụn thẳng tắp rơi xuống mắt tôi, tôi không kịp không chế chớp mắt một cái, sau đó, giọt nước mắt ấy trượt ra từ trong hốc mắt tôi...

“Quý con, sao khóc.” Tôi nói.

Cậu thả xuống hai cái chân bủn rủn đã mất đi cảm giác của tôi, nhẹ nhàng ôm tôi: “Bởi vì anh khóc vì em.”

“Đây là đạo lý gì hử?” Tôi ôm lấy cậu, khẽ cười nhạo.

“Bởi vì anh là người đầu tiên rơi nước mắt vì em, Vân Sanh.”

Tôi nhắm mắt, một giọt nước còn đọng trong mắt lăn xuống: “Cậu cũng thật quá quyến rũ...”

Cậu khẽ cắn tai tôi: “Diệp Tàn Sinh chỉ có thể bị Phương Vân Sanh quyến rũ thôi.”

“Tên gốc...”

“Vân Sanh, thật muốn khóa anh lại.”

Tôi cắn một cái lên lỗ tai cậu, rồi đặc biệt rung dây xích trên chân để cậu nghe được âm thanh êm tai, cậu giận nói: “Quý con, cậu đã làm vậy rồi.”

“Vậy thì giam cầm!”

“Chứ bây giờ không phải?”

Tàn Sinh trẻ con ương bướng trong lòng tôi lắc lắc đầu, cậu nói: “Em muốn nói là trói anh lên trên giường.”

Mặt tôi đỏ lên, ra vẻ muốn đập người nhưng lại bị cậu bắt được, sau đấy tôi cảm nhận được thứ đang chôn trong cơ thể mình dần cứng lên.

“Không muốn!”

Sắc mặt tôi trong nháy mắt biến xanh, tôi nhìn về phía Tàn Sinh, thấy cậu tà mị hôn lên mắt cá chân vừa bị cậu tóm lấy, rồi lần thứ hai đè tôi xuống...

Có lẽ lần đầu tiên gặp mặt trong cái hẻm nhỏ dơ bẩn ấy tôi đã bị hấp dẫn bởi đôi mắt rõ ràng là của dã thú, nhưng lại mang theo nét ngây thơ khờ khạo của cậu, cho nên lúc bấy giờ mới nhặt cậu trở về.

Có lẽ tôi nhìn thấy được từ trên người cậu cái gọi là điên cuồng, cô đơn tựa như mình, tiếp đó lại từ trên người cậu lấy được loại tình cảm bản thân mong muốn, được mãnh liệt khát khao, được điên cuồng yêu thương.

Cho tới khi cậu ấy làm xong thì tôi ngay cả một ngón tay cũng không động nổi, dục vọng vừa rút đi Tàn Sinh liền ôm tôi ngồi vào trong phòng tắm giúp tôi tắm rửa, cậu đau lòng vuốt ve những vết tích trên người tôi, nhưng lại không hề lên tiếng xin lỗi.

Trên người tôi rất thảm.

Vết cắn sâu nông không giống nhau, còn có sự khác biệt về trình độ xuất huyết của da, chúng đều là kết quả từ sự mót mát mãnh liệt của Tàn Sinh, xanh xanh tím tím rất xấu xí, nhưng Tàn Sinh lại nói trông rất đẹp...

Phần hạ thể vẫn xé rách vô cùng nghiêm trọng, không hề dễ chịu, tôi bây giờ gần như đi không nổi, thoa thuốc xong chỉ nằm trên giường, Tàn Sinh mở dây xích dưới chân tôi ra, đau lòng vuốt lên mặt da trầy xước.

Mày tôi nhú chặt lại.

Tôi ngồi dậy kéo cậu ngã xuống giường, ôm cái đầu xót thương ấy: “Không có chuyện gì cả, tôi biết, trong mắt cậu, bạo lực đồng nghĩa với yêu thương.”

Tôi mổ nhẹ lên khoe miệng cậu: “Tôi biết những thứ này đều bởi vì cậu thương tôi.”

“Vân Sanh, anh là ánh nắng của em.”

Ngày đó tôi quyết định làm ánh mặt trời của Diệp Tàn Sinh, nhưng sau đấy gã cha nuôi đã phá hủy lời thề của tôi với Diệp Tàn Sinh, phá hủy luôn tôi lẫn cả Diệp Tàn Sinh.

Tại Cửu Long Hồng Kông, tay cầm điện thoại của Thương Phần để trước cửa sổ sát đất dần dần trắng bệch.

Đôi mày kiếm giương lên, nhưng không giấu được sự khó chịu của gã: “Cái gì?! Đã 3 ngày nó chưa đến trường?”

Giọng nói trong điện thoại trả lời: “Vâng, mấy ngày trước cậu ấy có nhắn tin bảo thân thể không khỏe nên muốn nghỉ mấy ngày.”

“Sau đó...”

Ngón tay Thương Phần để tại nơi có ánh sáng thủy tinh chiếu đến, chờ người ở đầu bên kia tiếp lời.

“Sau đó tôi gọi điện thoại đến đều không ai tiếp, cảm thấy có hơi lạ nên báo cáo với ngài.”

Mặt Thương Phần nhướng lên, trầm thấp “À” một tiếng.

Rồi nói: “Ngày cuối cùng nó đến trường thì có điểm khác lạ nào không?”

Đầu kia hơi ngừng một lát, ngữ khí rõ ràng khá sốt sắng: “Hình như là, là bị thằng nhóc kia ôm ra ngoài...”

“Thằng nhóc nào?”

“Là cái thằng trước có nhắc qua với ngài...”

Thương Phàn rời khỏi cửa sổ sát đất, chậm rãi đi đến khung ảnh sát TV mới dừng lại: “Ông nói là bị ôm đi ra ngoài à...”

“Này, nhìn không rõ lắm nên...”

Thương Phàn cầm lấy khung ảnh cau mày: “Cái gì gọi là nhìn không rõ!”

“Bởi vì lúc đi ra thì bị ga trải giường bọc lại...” Giọng nói ở đầu kia đang run rẩy.

“Chuyện như vậy ông tới giờ mới nói cho tôi biết, xem ra ông sống tốt quá nên mới không nhớ rõ nhỉ.”

“Thuộc hạ nhất thời hồ đồ, chỉ vì tối hôm ấy đã nhận được tin nhắn nói thân thể không thoải mái, nên cho rằng... Chỉ không ngờ mấy ngày nay lại không hề đến trường.”

Ngón tay Thương Phàn vẫn lưu luyến ở người trong khung ảnh: “Cái thằng nhóc bị thần kinh đó là ai?”

“Thuộc hạ không tra được.”

“Rác rưởi!” Thương Phàn trực tiếp cúp điện thoại.

Gã cầm khung hình lên, trên mặt có thêm vài phần nhu tình: “Tiểu Phó, anh cũng toàn chạy trốn từ trong tay em, lần này tuyệt đối sẽ không để anh trốn được nữa đâu.”

Nhẹ nhàng đặt khung ảnh về lại chỗ cũ, Thương Phàn đốt một điếu thuốc, gã rất ít khi hút thuốc, đại đa số đều bởi vì nghĩ đến cái người trong ảnh chụp kia, gã mới nhớ đến mà hút thuốc...

Tuy rằng người kia vẫn luôn phản đối chuyện gã hút thuốc...

Lần thứ hai quay lại trước cửa sổ sát đất, nụ cười trên mặt Thương Phàn không còn được xem là dịu dàng nữa.

“Bị người bọc ga trải giường ôm ra khỏi trường, em đây là đánh nhau với cái thằng tâm thần kia, hay là...”

Gã đàn ông khê gậy thuốc trong tay, tiếp tục nói: “Hay là bị người thương yêu đến không đứng nổi hử...”

Lúc trước, khi gã bỏ thuốc để cường bạo Phương Vân Sanh, gã đã cố ý dùng một loại phương thức không hề dịu dàng để làm đau em ấy, làm tổn thương em ấy, một phần nguyên nhân cũng là vì bản thân gã muốn khiến em ấy nảy sinh ác cảm với chuyện nam nam, tốt nhất là nảy sinh nỗi sợ hãi với toàn bộ đàn ông...

Bây giờ nhìn lại, dường như hiệu quả không hoàn toàn như ý gã.

Chuyện Hồng Kông bên này của gã quá nhiều, lúc trước gã không thể không trở về để xử lý, lúc đó tuyệt đối không thể dắt Phương Vân Sanh theo cùng.

Chuyện gã làm nhất định không được có một sơ hở nào, trước tiên ẩn giấu cái gai nhọn này đã, chờ đến lúc tất thấy đều nằm trong tay mình thì mới tiếp tục ra tay, đây chính là tác phong từ trước tới giờ của gã, bởi vì rất nhiều lúc, chỉ cần một sai lầm thôi thất bại cũng đã đón chờ mình...

Thương Phàn hút một hơi thuốc, cảm thụ khói từ trong xoang mũi mình chậm rãi thẩm thấu tiến vào phổi, sau đó khuếch tán ra toàn cơ thể.

Cả người đều như chiếm được sự thả lỏng...

Thuốc đôi khi lại là đồ tốt.

Nghĩ đến đêm ấy, cái đêm mà gã cưỡng bức Phương Vân Sanh ấy.

Cho đến giờ gã vẫn nhớ đến đôi mắt cực kỳ giống với người kia hoảng loạn nhìn gã, thân thể cố thể nào cũng không động được, loại hoảng loạn đầy rõ ràng đã rất muốn gào khóc mà còn làm bộ bình tĩnh, thật sự làm cho gã mê luyến mà...

Thời điểm bị gã tiến vào, sự không ngờ đến của em ấy, nỗi thống khổ của em ấy, sự run rẩy của em ấy, sự kinh ngạc bật thốt lên của em ấy làm gã rất hưởng thụ.

Cái khuôn mặt xinh đẹp ấy đến sau nửa đêm chỉ có thể dùng từ thê thảm để hình dung, ngậm nước từ khóe miệng vô lực thở dốc tràn ra, dưới ngọn đèn mê hoặc không ngờ, kết cục với bộ dáng như thế mà còn không chịu buông tha mắng chửi người.

Gì mà cầm thú, gì mà khốn kiếp, lúc ban đầu còn ra dáng mắng chửi lắm, thế nhưng đến cuối cùng ngữ khí cứ như đang câu dẫn gã.

Có lẽ chính bản thân Phương Vân Sanh cũng không biết, kỳ thực em ấy rất đẹp, đặc biệt là lúc ở trên giường.

Một đôi mắt đen kịt phối hợp với mái tóc đen nhánh mềm mượt khó tin, trông không khác gì với mèo đen trong đêm tối, tứ chi mềm mại, mạnh mẽ, thon dài, vóc người không gầy cũng không quá cường tráng, rõ ràng tựa như tên du côn cà lơ phất phơ, nhưng ở thời điểm yên tĩnh lại như một con sói cao ngạo, mà con sói lại là loại động vật chuyên cắn người...

Thương Phàn nhếch khóe môi lên, lười nhát chuyển điều thuốc trong tay.

Ai mà ngờ đến sẽ bị động thủ chứ, một người vốn không động đậy nổi lại đột nhiên kéo quần áo của bạn, sau đấy cắn sâu vào bả vai bạn không chịu nhả ra...

Quạt cường đến vậy...

Chỉ có điều loại quạt cường này không có tác dụng, chẳng phải cũng vẫn bị gã đặt dưới thân làm đến tan rã đấy thôi sao, vả lại, đến cuối cùng đau vẫn chính là em ấy.

Nghĩ đến đây Thương Phàn không khỏi bật cười, gã móc điện thoại ra gọi một cuộc điện thoại.

“Này, là tôi.”

“Giúp tôi tra về cái tên nhãi thần kinh ở cạnh Phương Vân Sanh, tôi muốn thông tin chuẩn xác nhất.”

Vừa đặt điện thoại xuống, điện thoại bàn liền vang lên, đây là chiếc điện thoại kiểu cũ phục cổ, toát ra khí tức cổ điển nồng đậm, rất tương xứng với căn phòng.

Thương Phàn cầm điện thoại lên, khóe miệng cười đến không ngừng được.

“Rất tốt, quyền giám hộ đã chuyển được rồi à, tốt. Đem giấy chứng nhận đến đây.”

Thả điện thoại xuống, Thương Phàn còn đang bận nghĩ, có phải đã đến lúc đi một chuyến đến Liễu Thị thăm “con trai” gã rồi không...

11. Chương 10

Sáng sớm lúc tỉnh dậy liền thấy Diệp Tàn Sinh đang ngồi bên chân tôi, nâng mắt cá chân tôi lên sờ người ra, trong tay còn cầm sợi xích đã trói chân tôi ròng rã đủ 3 ngày...

Về mặt cậu có vẻ như khó xử lắm, cậu quả thực phải khó xử thôi, da thịt xung quanh chỗ mắt cá chân ấy của tôi đã bị mài không ít, 2 trong 3 ngày trước không ít lần tôi nắm dây xích cho hả giận, cho nên cũng khá nghiêm trọng.

Cậu nhất định có đủ nhẫn tâm để lấy dây xích trói tôi lại lần nữa.

Tôi nhìn Diệp Tàn Sinh như đứa trẻ, chân mày hơi nhíu lại, vẻ mặt vô cùng xoắn xuýt, còn thỉnh thoảng cầm dây xích quơ tay, mà động tác này của cậu làm khí lực rời giường của tôi hoàn toàn không còn, tôi trực tiếp đá về phía mặt cậu.

Quả nhiên đã qua huấn luyện, Diệp Tàn Sinh ngay tại chỗ bắt lấy mắt cá chân tôi, đè xuống rồi quay đầu lại, một đôi mắt đen nhìn thẳng vào tôi, sau đó mặt hơi đỏ ửng.

Cực kỳ giống đứa trẻ làm chuyện sai bị người phát hiện, cái gì cũng không nói.

Tôi biết cậu đang do dự xem có nên xích dây xích lại lên chân tôi không...

Tôi ngồi thẳng dậy gãi gãi đầu, mái tóc quá dài đã rối tung rồi, tối qua còn chưa sấy khô đã ngủ nữa, vậy nên hiện tại tôi có thể tưởng tượng được đầu mình rối cỡ nào, cái này cũng chính là chỗ không tốt của việc có một mái tóc quá mềm.

Tôi ngáp một cái, dời đi sự chú ý của cậu, quay về phía Diệp Tàn Sinh vẫn đang xoắn xuýt kia nói: “Những lúc như thế này, không muốn nói gì sao?”

Mặt Diệp Tàn Sinh thành thật, nghĩ rất lâu rồi nói: “Em yêu anh.”

Tôi bật cười “xì xì” hai tiếng, lời cậu nhóc cũng tót tai rồi bù đến trước mặt mình, hôn nhẹ lên gò má đẹp đẽ của cậu dạy dỗ: “Vào lúc này phải nói là, chào buổi sáng.”

Cậu buông chân tôi ra, vứt dây xích trong tay đi, đằng hoàng trình trọng nhìn tôi, sau đó đưa tay ra nghiêm túc nâng mặt tôi lên, đầu gối đến gần, môi dán lên vết thương ở khóe môi tôi, tôi có thể cảm giác được đầu lưỡi cậu tình sắc liếm liếm nó.

Xong cậu buông tôi ra, đôi mắt đen đẹp đẽ nhìn tôi chằm chằm: “Vân Sanh, chào buổi sáng.”

Động tác thì rõ ràng sắc tình đến vậy, mà gương mặt lại vô cùng thuần khiết.

Tôi đẩy gương mặt điển trai của cậu ra, đỏ mặt chui vào chăn, thằm mắng trong lòng thẳng quỳ, ai khiến cậu mới sáng đã động dục.

Mới vừa chui vào chăn tôi liền nghe thấy tiếng dây xích vang lên, thân thể như phản xạ có điều kiện mà bật dậy, sau khi bật dậy thì rụt chân lại, quả nhiên nhìn thấy Diệp Tàn Sinh mắt long lanh nhìn tôi...

Cậu ấy thực sự vẫn muốn trói dây xích lên chân tôi!

“Vân Sanh...” Cậu ta gọi.

“Cậu nghĩ hay nhỉ!!” Tôi quát.

“...” Cậu ta oan ức.

Thật ra lúc bình thường bạn căn bản chẳng nhìn ra được Diệp Tàn Sinh có chỗ nào không đúng cả, trái lại so với người bình thường còn như đứa con nít hơn, cậu ta khát vọng sự chú ý của bạn, khát vọng ánh mắt của bạn, thế nhưng khi cậu ta nhận ra bạn có thể sẽ không thuộc về cậu ta, không chỉ nhìn mỗi cậu ta, thì cậu ta sẽ dùng thương tổn cùng bạo ngược để làm cho bạn hiểu rõ, bạn chỉ có thể thuộc về một mình cậu ta, bạn cũng chỉ có thể yêu một mình cậu ta, thậm chí chỉ được nhìn mỗi cậu ta mà thôi.

Kiểu tình cảm như vậy vừa khiến người sợ hãi lại vừa làm người ta cảm thấy an tâm.

Người tôi vẫn vô lực bủn rủn, uể oải nằm trên chiếc giường xa hoa nghịch nghịch tóc Diệp Tàn Sinh, mà Diệp Tàn Sinh thì vẫn chưa từ bỏ ý định nhìn chằm chằm vào mắt cá chân tôi...

Loại ánh mắt trần trụi như thế làm cả người tôi đều không thoải mái.

Tôi giật tấm chăn trên người Diệp Tàn Sinh che lên chân mình rồi nói, “Không cho phép cậu dùng dây xích nữa!”

“Em có thể đổi loại khác.”

“Vấn đề không nằm ở chỗ đấy...”

Cậu ta vẫn không buông tha: “Sẽ không làm đau anh đâu.”

Tôi hiếu kỳ: “Vậy cậu định làm thế nào?”

“Đổi thành da nhát định sẽ không còn đau...”

“...” Thực tế chứng minh, tôi không nên dung túng Diệp Tàn Sinh quá mức.

Tiếp đó tôi trùm chăn rờn rã 2 tiếng đồng hồ không thèm chú ý đến cậu ta.

Tiếp đó nữa cậu vô cùng uất ức đáng thương yên lặng ném đi sợi dây xích kia.

Buổi tối tôi dẫn cậu đi ra ngoài mua đồ ăn, sau khi dẫn cậu ra ngoài tôi mới ý thức được, dẫn theo con hàng này đi cùng là một chuyện rất có tính khiêu chiến...

Bạn sẽ không ngờ được từ chỗ nào đấy đột nhiên nhảy ra một con mèo hoang hấp dẫn sự chú ý của cậu ta, sau đấy sẽ phải đi lượn gần nửa cái chợ đêm cùng cậu chỉ vì đuổi theo một con mèo hoang...

Thật vất vả mới đuổi đến được thì cậu lại nghiêm túc hỏi: “Em thu đường nó được không?”

Song hình như con mèo bị cậu ấy dọa sợ rồi...

Ngày ấy, trên gương mặt điển trai của Diệp Tàn Sinh tôi thấy được nụ cười hiếm có, dưới ánh điện nửa mờ nửa tỏ của chợ đêm, nó vừa mờ lung vừa mê hoặc, từng sợi tóc đen của cậu chậm rãi phất lên trong gió, tôi ngửi thấy được mùi dầu gội đầu trên đầu cậu, nó dễ ngửi đến không ngờ...

Vốn muốn hỏi cậu dùng loại dầu gội gì, nhưng chợt nhớ ra con hàng này dùng cùng loại với mình mà!!

Nếu vậy thì tại sao cùng dùng một loại dầu, cùng để tóc ẩm đi ngủ, mà kiểu tóc của Diệp Tàn Sinh lại ngoan ngoãn phục tùng như thế, còn của tôi vẫn như cái ổ gà, gương mặt múa vuốt tung bay trên đầu tôi...

Nhiều lần Diệp Tàn Sinh nhìn đầu tôi xong rồi nở nụ cười rất hàm súc...

Tôi nói: “Cười cái quần.”

Gương mặt đấy vẫn nở nụ cười đẹp đẽ: “Anh, đẹp lắm.”

“Đẹp mà cậu còn cười!”

Con hàng này có vẻ sáng khoái lắm, ôm đầu tôi hôn một cái, sau đó vẫn nở nụ cười rất hàm súc...

Tôi đẩy đầu cậu ra nghiêng đầu qua, liền nhìn thấy một ông chú ngồi bán cá mực bên cạnh bị dọa cho sợ...

Vì để bồi thường chút tinh thần cho ông chú ấy, mà tôi đến quầy bán cá mực của ông chú mua 10 xâu cá mực, 5 xâu cho Tàn Sinh, 5 xâu thì đưa cho Tây Ngạn luôn luôn lặng lẽ đi ở sau. Hắn cũng sợ, có lẽ không ngờ được tôi sẽ phát hiện ra hắn, thực ra hắn ẩn giấu rất tốt, nhưng ở cái lúc Tàn Sinh nở nụ cười thì hắn lại đứng ngốc ở giữa đường thật lâu không né đi... Tôi cười nhét xâu cá mực vào tay hắn, nói: “Tôi mời khách.”

Hắn vứt tàn thuốc xuống đất, nhận cá mực cười nói: “Lần sau nhớ bỏ thêm ớt.” Tôi gật đầu đáp lại: “Lần sau đổi cậu mời khách.” Diệp Tàn Sinh gặm cá mực trong tay, nhìn thấy tôi chậm rãi đi về phía cậu thì trên mặt không có bao nhiêu vui vẻ, nhưng tôi nhìn ra được, cậu kỳ thực rất vui.

Sau đó, nhân lúc Diệp Tàn Sinh đang đứng cạnh chờ ở chỗ ông chú cá mực thất thủ thì tôi hỏi Tây Ngạn vì sao trên người cậu ấy lại không có tiền, hắn nói: “Thiếu gia không biết sử dụng thẻ nào, bình thường đều trực tiếp giao cho tâm phúc. Rồi tâm phúc sẽ giao phó lại cho anh em bên dưới.” “Ví dụ như cậu à?” “Ừm. Lão Đông, lão Nam, lão Bắc cũng có phần” “...” Tôi quyết định bỏ ra ngoài để Tây Ngạn trả tiền...

Buổi tối ngày hôm ấy, Diệp Tàn Sinh ôm tôi ngủ, lấy cằm mình cọ cọ lên đầu tôi: “Vân Sanh, chúng ta nuôi mèo đi...” Mà lúc ấy tôi lại chỉ nghĩ đến, tại sao tên quỷ này lại cao hơn mình, mạnh hơn mình, mãi đến khi cậu ta dò tay vào trong quần tôi rồi tôi mới hoàn hồn, bắt lấy tay cậu: “Nếu hôm nay cậu không động vào tôi, tôi sẽ đáp ứng cho cậu nuôi mèo.”

Bàn tay mò ở “cửa sau” trong quần tôi nghe thế liền ngoan ngoãn dừng lại, tôi buông tay ra, nhưng còn chưa kịp đắc ý liền bị thằng quỷ này kéo quần xuống, cơ thể bị cậu ta đè xuống, bên tai vang lên giọng của cậu ta. “Vậy em muốn anh hơn.” Buổi tối ngày hôm ấy cậu không mất khống chế lắm, nhưng vẫn không thay đổi được thói xấu thích cắn tôi, y hệt như con cún bự, là loại cún săn giồi động dục ấy.

Thời điểm cậu chống lên người tôi tùy ý xâm phạm cơ thể tôi, tôi nhìn thấy được trên mặt cậu có dáng vẻ thỏa mãn nên cố ý thương tổn cậu: “Cậu cứ liệu đi, coi chừng... tinh tấn nhân vong trên người tôi đấy...” Cậu lấy lại tinh thần, thẳng sống lưng nhìn tôi, mái tóc đen dưới ánh trăng lóa mắt khó tin, làn da cũng như gom ánh trăng lại cất giấu lên người mình. Cậu một phát bắt lấy tôi, bụng tôi lập tức siết chặt, hai tay nắm cổ tay cậu lắc đầu ra hiệu dừng lại.

Cậu ta thì tốt rồi, một tay trực tiếp khống chế hai tay tôi, lực tay rất lớn, áp chế sự phản kháng của tôi đối với cậu ta mà nói cứ dễ như ăn cháo. Ép tay tôi lên đỉnh đầu xong cậu ta mị liếm môi mình, đây gần như là động tác thương hiệu của cậu... Có điều dù cho đã làm bao nhiêu lần đi nữa thì vẫn luôn có phong vị như cũ.

Dục vọng của tôi nằm trong tay cậu, cậu tàn nhẫn dùng móng tay sượt sượt nó, thân thể tôi trần trụi mặc cho cậu tàn nhẫn khiêu khích chọn lựa. Dưới sự trêu chọc của cậu “nó” không ngừng run rẩy, cả người tôi đều bị cậu khống chế. Cho dù rất đau, nhưng sau đau đớn là vui thích cùng mê người ập đến, tôi há miệng thở dốc từng hơi từng hơi.

Tôi ước người muốn tránh khỏi ràng buộc của cậu, nhưng tôi càng giãy dụa thì cậu lại càng hưng phấn, càng áp chế hơn, thậm chí có lúc cậu còn động thủ đánh tôi, một bên mặt có hơi sưng lên, là dấu vết lần trước cậu để lại.

Sự giãy dụa của tôi là vô ích, tôi nghĩ nếu còn tiếp tục như thế này, thì một ngày nào đó tôi có khi bị tra tấn thành người điên mất, biến thành kẻ cuồng bị tra tấn thuộc về riêng Diệp Tàn Sinh.

Diệp Tàn Sinh nhìn mặt tôi hết say mê khát khao chuyển sang thống khôn tả mà vẫn không buông tay ra, vẫn tàn nhẫn dùng ngón tay sượt lên đỉnh chóp, thậm chí còn đâm vào trong cái lỗ nhỏ, sau đó nhìn tôi ứa nước mắt đau đớn, nhìn tôi thống khổ đạt đến cao trào...

Cậu ta vẫn thích dùng bạo lực để diễn tả tình yêu của mình...

Ở quá khứ tôi chưa bao giờ trải qua cuộc làm tình nào kịch liệt như thế này, vừa có đau đớn, vừa có thương tổn...

Thế nhưng, hiện tại Diệp Tàn Sinh nói cho tôi biết, cái này cũng là một loại phương thức biểu đạt tình yêu...

Những thứ này tôi đều có thể nhẫn nhịn, vì cậu ấy yêu tôi, mà tôi cũng lựa chọn yêu thương cậu ấy.

Hết chương 10.

12. Chương 11

Ngày thứ hai lúc tỉnh dậy đã là buổi trưa, trên người tôi không có một mảnh quần áo, chỉ có tấm chăn mỏng đắp lên.

Tôi không biết thể lực của Diệp Tàn Sinh làm sao mà tốt đến thế, rõ ràng cùng nhau làm một chuyện, mà mỗi ngày tôi đều chỉ mơ mơ màng màng tỉnh giấc, còn cậu toàn tràn đầy năng lượng thoải mái tinh thần nhìn tôi...

Nhưng hôm nay tôi vừa mới ra khỏi phòng liền nhìn thấy Diệp Tàn Sinh ôm một con...

Con gì đây?

“Gấu gấu 〰”

Vật đấy nhìn thấy tôi liền từ trong khuỷu tay Tàn Sinh thò đầu ra kêu hai tiếng với tôi.

Mọe, là chó...

Hình như là con Golden nhỏ?

“Tôi đồng ý cho cậu nuôi chó?” Tôi giơ tay lên, đầu đầu xoa xoa trán, chiếc áo sơ mi trắng chỉ cài hờ cúc nháy mắt trượt xuống bả vai. Tôi đi đến cạnh cậu, ngồi xuống sờ đầu con cún, nó cũng không sợ người lạ mà hưởng thụ lắc lắc đuôi...

“Là vì anh không đồng ý nuôi mèo.”

Tay tôi cứng đờ trên đầu con cún, ngẩng đầu lên nhìn Diệp Tàn Sinh. Thằng quỷ thúì, ngày hôm qua cậu ta chạm vào người tôi nên tôi không đồng ý cho cậu nuôi mèo, còn tình huống bây giờ là thế nào đây?

Tôi lườm cậu: “Không thể nuôi mèo, liền đại biểu có thể nuôi chó à?!”

“Anh cũng không nói mà.”

Vô tội vô tội...

Tôi thở dài: “Có phải tôi nên nói một tiếng xin lỗi với cậu không?”

“Không cần đâu.”

“Thằng quỷ thúì!!!”

Ăn cơm xong tôi nằm lên ghế sofa nhìn quyển tạp chí đã lâu không thấy, không biết quyển này bị lấy ra lúc nào, phỏng chừng Diệp Tàn Sinh đã đọc rồi, mà con Golden con kia ăn một khối thịt nhỏ xong giờ lại hài lòng nằm trên bụng tôi ngủ say sưa.

Còn Diệp Tàn Sinh, vì phải trả giá cho hành động nuôi chó nên chồng bát bần kia liền tặng cho cậu ta...

Tôi lật quyển tạp chí ra, chợt thấy có một trang bị người xé mất góc, lật đến trang đấy coi thử thì nhìn thấy rất nhiều chó chó mèo mèo.

Cái trang ấy có câu tiêu đề vô cùng êm tai: Hết thấy gia đình hoàn chỉnh đều không thể thiếu một vật nuôi cưng ái.

Tôi sững sờ nhìn câu tit đó, hạnh phúc dâng lên từ tận đáy lòng phút chốc lan tỏa hết toàn bộ tế bào của tôi, bấy giờ từ trong nhà bếp truyền ra âm thanh tiếng bát vỡ nát, tôi cười mắng: “Nhóc thúì, làm vỡ một cái liền bảo Tây Ngạn đền cho tôi ba cái!”

Sau khi mắng xong, tôi nhẹ nhàng che tạp chí lên mặt mình, khéo miệng không khổng chế được chậm rãi giương lên, mắt dần dần ướt ướt, tôi mò lên bụng vật nhỏ lông xù trên bụng mình...

Nghĩ thầm, gia đình à...

Tàn Sinh, có thể dưới cái nhìn của cậu, là tôi bằng lòng cho cậu một gia đình, nhưng đối với tôi mà nói, thế nào cũng không phải vậy.

Hai chữ “gia đình” này, tôi đã từng có rất nhiều, nhưng duy nhất làm tôi có cảm giác gia đình thì chỉ có một mình cậu là người cho tôi...

Tôi là đường phân cách khung cảnh moe moe đây

~~“Đừng, đừng!!! Cút ngay, mấy người là ai!! Tôi là Lưu Lệ Lệ, các người nhất định tìm nhầm người rồi!!!!”

“Lưu Lệ Lệ à, ha ha, bọn này tìm cô đấy.”

“Các người là ai! Tôi khi nào đắc tội đến cửa nhà các người!!”

“Á a!!!”

Tại một nhà kho bỏ đi ở vùng ngoại thành, tiếng người phụ nữ kêu la vang lên, dọa những chú chim sẻ đậu gần đấy kiếm ăn bay đi mất.

Cửa nhà kho bị đá bay đi, một người mang đôi giày bột bằng da từ trong bước ra, hấn dùng một tay lau lau mặt, đôi mắt liếc nhìn máu dính trên tay mình, sau đó lè lưỡi liếm nó.

Liếm xong thì nôn ra bãi nước miếng mang theo tơ máu, mắng: “Máu này thật khó ăn...”

Hấn lấy ra viên kẹo sing-gôm vút vào trong miệng, đồng thời gọi một cú điện thoại.

“Này, Tây Ngạn, giải quyết xong cô ta rồi.”

“Ai da, biết biết, lão Đông ta đây làm việc mà cậu còn chưa yên tâm à, sẽ xử lý, cho dù có điều tra kỹ lưỡng thì cũng tuyệt đối không tra ra nổi đầu của bạn gái Văn Sanh chúng ta đâu!!”

“Rồi, nơi ở hiện tại của người kia tạm thời còn chưa tra ra được.”

Cúp điện thoại, người đàn ông tựa ở cạnh cửa trắng trơn nhai kẹo sing-gôm, liếc mắt nhìn trời xong thiếu kiên nhẫn mà hô to vào trong nhà kho: “Nhanh nhẹn lên dùm ông đây với.”

Ngăn cách một cánh cửa chính là đường phân cách giữa Thiên Đường và Địa Ngục, Lưu Lệ Lệ tuyệt đối không ngờ được, bởi vì bị người bạn trai hiện tại giật dây sai khiến mà cô vọng tưởng phát sinh quan hệ với Phương Vân Sanh, sau đó kế hoạch nhân cơ hội chụp ảnh lại để dọa dẫm lại bị thất bại, lúc trước anh ta yêu cô yêu đến cái gì cũng có thể làm nay anh ta lại cự tuyệt cô, cô lại càng không nghĩ đến bản thân đi một chuyến này thậm chí ngay cả tính mạng cũng phải phụ thuộc vào anh ta...

“Á...”

Có thứ gì đẩy liếm lên mặt tôi, tránh ra...

“Tàn, Tàn Sinh, tránh ra, tối hôm qua còn chưa đủ sao?!” Bị liếm đến mặt kiên nhẫn, tôi mở choàng mắt, từ trên giường ngồi bật dậy.

“Gâu!”

Vừa bật dậy nên huyết áp thấp làm đầu óc tôi không thể phản ứng kịp, ngơ ngác nhìn quả cầu lông màu vàng trước mặt.

Đây là... từ đâu đến vậy...

Tôi nhắc cơ thể nhỏ bé ấy lên, mắt to mắt nhỏ nhìn nó một hồi.

Tôi gãi gãi đầu, mới sực nhớ ra nó là con Golden con Diệp Tàn Sinh mang về...

“Gấu gấu! Ủng ục...”

Vật nhỏ trong tay sữa với tôi, sữa xong thì bụng nhỏ của nó cũng “sữa” với tôi luôn.

Tôi bất đắc dĩ thả nó xuống đất, cầm chiếc áo sơ mi nhàu nát bên cạnh tùy ý khoác lên người, không phải tôi không muốn mặc, mà thực sự là cúc áo đã bị Diệp Tàn Sinh hôm qua lôi kéo mất mấy cái rồi, mà trong nhà cũng chẳng có ai, tôi cũng chẳng thẹn thùng chi với một chú chó.

Vừa bước xuống giường hai chân liền mềm nhũn, suýt chút nữa té xuống, tôi tay lạnh mắt lệ chống lên tủ quần áo bên cạnh, ngăn cản cơ thể mềm nhũn của mình.

“Thật là một tiểu quỷ không biết tiết chế!”

Tôi cảm giận mắng với con Golden nhỏ dưới đất, nhìn mặt nó đầy sợ hãi rụt lại trong góc, tôi dùng đầu ngón chân chống lên đầu nó, hỏi nghiêm túc: “Có phải nên đặt cho mày một cái tên rồi không? Hả? Golden con?”

Nó không hề trả lời, trả lời tôi chính là cái bụng của nó.

Tôi xoa eo, gian khổ tìm điện thoại, muốn gọi điện cho tiệm pizza dưới lầu để người giao nhưng mới chợt ý thức được, Diệp Tàn Sinh còn chưa đưa lại điện thoại cho tôi.

Chết tiệt...

Khi tôi lết từng bước một xuống lầu mua xong sữa cho Golden con cùng bữa trưa cho bản thân, thì thời điểm lết từng bước một lên lầu tôi đã thề rằng, tối nay Diệp Tàn Sinh mà dám chạm đến người tôi nữa, tôi sẽ quăng con Golden con này đi...

Buổi tối lúc Diệp Tàn Sinh trở về, tôi đang uống sữa xem ti vi, tay thì vuốt ve con Golden.

Tôi ngẩng đầu lên thấy cậu ta nhanh chân bước đến đây, có vẻ như muốn đến cắn tôi. Tôi liền trực tiếp đập một đập chống lên ngực cậu.

Tôi buông sữa xuống, hỏi: “Điện thoại tôi đâu?”

Cậu ta đầu tiên là bất ngờ, rồi khẽ cau mày, cuối cùng tựa như rút cục cũng nghĩ ra điều gì đó mà chột tính ngộ, nói ra hai chữ với tôi.

“Hồng rồi.”

Tôi liền hiểu, nhưng hôm nay tôi không hề muốn buông tha cậu dễ dàng như thế: “Tại sao hồng?”

Cậu đứng là rất thành thực: “Em đập.”

Nghe xong tôi liền xách con Golden từ trên bắp đùi mình xuống, đứng dậy hỏi: “Bây giờ điện thoại đâu?”

Tôi còn muốn đến trường học, chẳng lẽ cứ bắt tôi ở nhà cả ngày dạy dỗ cho con Golden cách ngồi, cách đi tiểu, chỗ nằm ngủ à?! Cứ đùa, chẳng khác nào bà chủ gia đình.

Cậu phồng chùng cảm nhận được tôi khó chịu nên giọng nói nhỏ đi mấy phần: “Điện thoại... bỏ nhà trốn đi rồi.”

“Ồ? Diệp Tàn Sinh, mẹ nó cậu đang đùa tôi đấy à?”

“...”

Tôi thở dài, tốt tính an ủi cậu: “Cái điện thoại đó không còn, vậy còn sim thì sao?”

“Bỏ trốn cùng điện thoại luôn rồi...”

Tôi ngây ngốc nhìn Diệp Tàn Sinh nghiêm túc đứng trước mặt mình, nhìn sợi tóc đen của cậu lất phất trong gió, rồi hít sâu một hơi.

“Diệp Tàn Sinh!!!! Ngày hôm nay nếu cậu còn dám chạm vào người tôi, tôi liền rời nhà bỏ trốn!!”

Sau đó nhìn thấy Diệp Tàn Sinh suy yếu hơn hẳn, như gặp phải đại địch...

Buổi tối hôm ấy cậu ta thật rất biết điều, thật sự không động tay động chân với tôi, nhưng cái thói hư tật xấu kia vẫn không sửa được. Vẫn thích ôm tôi ngủ, còn ôm rất chặt nữa.

“Tàn Sinh, con Golden nhỏ kia của cậu còn chưa có tên kìa?”

Cậu lại ôm chặt tôi thêm nữa, đầu hơi cọ lên đỉnh đầu tôi nói: “Đậu Phộng.”

Đậu Phộng?

“Con chó đó?”

“Ừm.”

“Tại sao lại là Đậu Phộng?”

“Ăn ngon.”

“...”

Xúc động quá dí cậu nuôi nó là vì ăn ngon hả?!

Sau đó Tây Ngạn có thông báo với tôi rằng, ngày đó Diệp Tàn Sinh mặt đầy nghiêm túc tập họp tứ đại gia Đông Nam Tây Bắc bọn họ lại, vốn tưởng có chuyện gì, hóa ra là bàn về chuyện đặt tên cho con cún lần trước cậu ấy đem về.

Diệp Tàn Sinh rất vừa ý con cún này.

Vì vậy tứ đại gia ngồi xung quanh nhau, mày nhíu chặt bắt đầu suy nghĩ một cái tên.

Lão Đông nhai cục sing-gôm trong miệng lên tiếng trước: “Bánh Bao.”

“Tại sao?”

Lão Đông nhai chóp chép say mê: “Bởi vì ăn ngon.”

“...”

Đến phiên lão Nam người tự xưng là “tay sai” của kẹo đường, miệng còn đang ngậm cây kẹo que nói: “Gọi Kẹo đi.”

Diệp Tàn Sinh hiềm thấy cất giọng nói: “Kéo ra ngoài đi.”

Lời vừa nói xong, lão Nam liền hết sức vui vẻ, không, phải nói là gương mặt hết sức oan ức nở nụ cười gian manh tự đi ra ngoài.

Sau đấy cậu coi nhẹ Tiểu Bắc, cái người đang ngủ say mê kia mà quay qua nói với Tây Ngạn: “Tên gì?”

Tây Ngạn đẩy kính mắt, mở to miệng: “Gọi Đậu Phộng.”

“...”

“Cậu với nhà cậu đều có một chữ ‘Sinh’ bên trong, nên gọi là Đậu Phộng cũng không tệ, đại biểu nó là chó của hai người, mà then chốt là, đậu phộng ăn thật sự rất ngon...”

(Tàn Sinh có một chữ ‘Sinh’ trong tên, Phương Văn Sanh thì chữ ‘Sanh’ còn có thể đọc là ‘Sinh’, Đậu Phộng viết là ‘ ’ đọc là ‘Hoa Sinh’)

Ngay giây phút Tây Ngạn nói xong, Diệp Tàn Sinh sáng mắt lên, sau đó liền lắc lư rồi chạy nhảy trở về...

Kỳ thực lúc ấy Diệp Tàn Sinh đã nghĩ trong đầu là: Văn Sanh ăn còn ngon hơn...

Ngày đó tôi vẫn đến trường, Diệp Tàn Sinh không đi theo, cậu ấy bây giờ càng lúc càng bận, tôi biết nhất định có quan hệ đến người anh trai của cậu.

Tây Ngạn đã nói, quy củ trong bang cho phép hai người thừa kế có thể dùng tất cả phương pháp để đánh bại, thậm chí là giết đối phương, chỉ cần mày có thể tránh được luật pháp, vậy thì chỗ này sẽ là sân khấu để mày tàn sát.

Vì thế, tình huống hiện giờ là anh trai của Diệp Tàn Sinh, Diệp Uân dự định nhân lúc Tàn Sinh vẫn chưa có nền móng vững chắc nhổ tận gốc thế lực của Tàn Sinh, mà bộ phận bên Tàn Sinh lại chỉ có những người ngày đó trốn ra được khỏi đảo...

Tuy rằng những người đấy có thể lấy một địch mười, nhưng những người khác còn phải rèn luyện thêm nhiều.

Muốn ám sát một kẻ nhanh trí như Diệp Uân thì hiện tại còn chưa làm được, tuy Tàn Sinh được trải qua huấn luyện tàn khốc hơn hẳn, nhưng thân thủ Diệp Uân tuyệt đối cũng không kém, hơn nữa người này còn không chỉ liên quan đến hắc đạo, mà giờ ngay cả bạch đạo cũng có nanh vuốt của hắn, lần trước Diệp Tàn Sinh chính là bị cái người bạch đạo kia lừa, một người một ngựa mà dám xông đi...

Mà đấy cũng là cái ngày tôi chạm trán Diệp Tàn Sinh...

Không có Tàn Sinh ở nhà nên có chút tẻ nhạt, tôi đi mua điện thoại mới cùng cái sim mới rồi đi đến trường, lúc về trường thì những giáo viên kia vẫn đang nghị luận sôi nổi, cả ngài hiệu trưởng còn đặc biệt băng vào phòng tôi hỏi tôi đến cùng đã xảy ra chuyện gì...

Tôi đương nhiên chỉ nói qua loa đại khái, còn về Diệp Tàn Sinh thì tôi nói đó là bệnh nhân của mình, cũng không tiết lộ thêm chuyện gì dư thừa, ông ta có lẽ cũng nhìn ra tôi chỉ nói cho có nên thân thể mập mập run lên thấy rõ, rõ ràng muốn phát hỏa mà chẳng hiểu tại sao lại tự mình ép lửa giận xuống...

Mũi ông ta phun ra khí ồ ồ, tay gõ lên bàn tôi nói: “Cậu nói cho thật đi, mấy ngày nay tôi gọi cho cậu mấy cuộc nhưng tại sao đều không được?!”

Tôi thầm kêu trong lòng, ông nói tôi làm sao tiếp điện thoại của ông khi ngày hôm đó nó phổng chừng đã bị Diệp Tàn Sinh đập lúc nào tôi còn chẳng hay...

Tôi cười cầu tình: “Thật thất lễ, tôi đổi điện thoại...”

“Đổi điện thoại liền không tiếp cuộc nào?”

“Ngại quá, do thuận tiện nên tôi thay luôn sim điện thoại.” Nói xong tôi lập tức lấy bút viết số điện thoại mới lên tờ giấy đưa cho hiệu trưởng.

Mặt ông ta hiện đầy vẻ phát bực nhưng không thể giải tỏa ghi nhớ số điện thoại của tôi, cơ thể lắc lư mấy lần mới bình tĩnh lại xong liền đi ra ngoài cửa.

Tôi nhìn ông ấy, không có chuyện gì chứ?! Tiền lương của tôi không có vấn đề gì chứ, vốn cũng không nhiều, bây giờ còn có thêm một Golden con nữa cơ mà?

Ngài hiệu trưởng vừa muốn đóng cửa thì chợt nghĩ đến cái gì đó mà đẩy cửa ra nói với tôi: “Tiểu tổ tông của tôi ơi, lần sau không cho phép xuất hiện chuyện như này một lần nữa!”

Câu nói đó làm tôi sững sờ một hồi.

Có nhất thiết phải căng thẳng như vậy không? Tôi chẳng phải là một trong những thầy giáo không quan trọng ư? Tôi có cùng tôi không có mặt thì khác nhau chỗ nào? Từ trước đến giờ không có thì có sao đâu? Nói cứ như thể tôi là mạng sống của ông ấy vậy.

Mà cái ngày ấy, thật ra... Thương Phàn cũng có mặt ở trường.

Ngày ấy, những giáo viên nữ thật ra là đang bàn tán về Thương Phàn, cũng chính là cha kế của tôi.

Hết chương 11.

13. Chương 12

Phòng hiệu trưởng hôm nay có khách quý đến.

Nghe nói là tự hiệu trưởng đi đón, nghe nói cái người khách quý đó vừa đẹp trai vừa nhiều tiền,...

Tại phòng hiệu trưởng.

Thương Phàn ngồi trên ghế, mắt nhìn tư liệu trên bàn, ngữ điệu lãnh đạm nhưng toát lên phong thái uy nghiêm.

“Đây là tư liệu bọn hần đưa tới?”

“Vâng, toàn ở đây cả, tuyệt đối không ít đâu.”

Gương mặt điển trai của Thương Phàn lộ ra luồng khí tức nguy hiểm: “Thế nào mà từ năm 10 tuổi đến 20 tuổi ngay cả một sự kiện cũng không có, nó chết đi sống lại à? Mà nữa, cuộc đời nó đơn giản như thế này?”

Không sai, trên tờ giấy này liệt kê về cuộc đời của Diệp Tàn Sinh, chỉ có điều một đời này hình như quá mức ngắn ngủi, chỉ vài chữ đã có thể khái quát được một đời của cậu ta.

Vừa đến 5 tuổi, sống cùng với mẹ, hầu như không ra khỏi nhà.

Năm 10 tuổi, bị cha là lão đại hắc đạo đón về, học tập tại gia, sau đó không hiểu sao lại bị đưa ra khỏi gia tộc.

20 tuổi mang theo thể lực của bản thân quay về...

Trái lại, tư liệu về người nhà cậu ta thì đầy một tờ.

Thương Phàn ném tư liệu lên trên bàn, cầm ly cà phê uống một ngụm.

“Vân Sanh nói thế nào?”

Cơ thể mập mạp của hiệu trưởng run lên: “Thiếu gia nói đó chỉ là bệnh nhân.”

“Bệnh nhân? Ha ha...” Thương Phàn ngồi dậy, gãi đi ra cửa, “Dẫn tôi đi gặp nó.”

Mà lúc đấy tôi còn đang bận dốc hết sức lực ra để nhớ lại số điện thoại của Tàn Sinh, cậu ấy còn chưa biết hôm nay tôi đi làm...

Giữa lúc tôi đang suy nghĩ đến xuất thần thì cửa đột nhiên vang lên.

Tôi ngẩng đầu, thầm nghĩ chẳng lẽ có học sinh tiểu học nào xuất hiện tật xấu trong lòng rồi ư?

“Vào đi.”

Nói xong tôi liền ngược đầu lên mỉm cười nhìn người đi vào, nhưng đến lúc thấy người rồi thì cơ mặt tôi cứng ngắc...

Âu phục nghiêm trang, tóc vuốt gel chải cố định ra sau, gương mặt toát lên vẻ nguy hiểm, vóc người cao to, chỉ cần nhìn thôi cũng thấy được đây chính là kiểu người vương giả trời sinh.

Thương Phàn!!

Tại sao lại ở chỗ này!! Gã đáng lý phải đang ở với mẹ tại Hồng Kông chứ?

Cơ thể nháy mắt có phản ứng, tôi đứng bật dậy, mặt đầy đề phòng nhìn người bước tới, tim đập kinh hoàng trong lồng ngực, trực giác mách tôi biết đây là “lai giả bất thiện” (người đến nhưng không có ý tốt)...

“Không hoan nghênh phải không?”

“...” Tôi căng thẳng đứng tại chỗ.

Tôi cười khỏ, có cái gì tốt để hoan nghênh chứ, tôi hiện tại không đuổi ông đi đã là thái độ tốt nhất rồi.

Gã thấy tôi không nói gì thì chậm rãi bước đến chỗ tôi, tiếng giày da gõ lên mặt sàn, cửa đóng “cạch” lại sau lưng gã làm tóc gáy tôi dựng lên.

“Ông tới đây làm gì? Mẹ tôi đâu?” Tôi tiến lên một bước.

“Tôi tới đây làm gì? Đương nhiên là để thực hiện nghĩa vụ của một người cha...”

Gã ta nói nhẹ nhàng nhưng lại giống như sét đánh giữa trời quang.

“Ông kết hôn với mẹ tôi?” Tôi không thể tin được, không đúng, tuyệt đối không thể nào, người mẹ quyền rũ mưu kế kia của tôi làm sao có khả năng lựa chọn lập gia đình cơ chứ!

Người trước mắt nghe tôi nói xong thì xem thường hừ một tiếng, gã vòng qua bàn đi đến trước mặt tôi, tôi nhìn gương mặt gã, đôi mắt hung hãn đó khiến tôi không kìm hãm được lùi ra sau, đầu gối va vào ghế nên ngã ngồi lên nó.

Nhìn thấy tôi chật vật như vậy, gã cố ý đứng bên cạnh cúi đầu nhìn tôi: “Sửa lại một lỗi sai của em, sau này em không còn mẹ nữa, chỉ có cha thôi.”

Câu nói này lượng tin tức quá lớn, đầu óc tôi lập tức không chuyển tải nổi, không còn mẹ?

Càng nghĩ lại càng sợ hãi, tôi biết gã ở Hồng Kông có nền móng vững chắc, thể lực mạnh mẽ, thế nhưng không đến nỗi giết người chứ, huống hồ trên người mẹ tôi cũng không có lý do gì để làm gã phải giết người diệt khẩu?

“Mẹ tôi làm sao?” Tôi ngẩng đầu, nỗ lực khắc chế nỗi kháng cự với người trước mặt này.

“Ha ha...”

Tôi không hiểu vì sao gã đột nhiên cười lớn, giọng cười mang theo sự trào phúng làm cả người tôi không thoải mái.

Nhưng động tác kế tiếp của gã làm tôi muốn cựa quậy cũng không được, vì lúc đang cười thì gã bỗng nhiên duỗi tay ra bắt lấy cổ áo tôi kéo nó...

Cúc áo lao xạo rớt xuống bốn phía, có hạt cúc trực tiếp rơi xuống bên cạnh cửa sổ cách đó không xa, thanh âm chất chúa đánh vào lòng làm tôi không khỏi căng thẳng, tôi làm sao có thể quên được người trước mắt này từng làm gì với mình cơ chứ.

Lời gã phát ra: “So với việc lo lắng cho mẹ em, chi bằng lo lắng cho chính em đi!”

“Ông làm gì!!”

Theo phản ứng bản năng, tôi trực tiếp vung thẳng một cái tát về phía Thương Phàn, gã lại bắt được rồi trói hai tay tôi lại, giọng nói nhẹ nhàng mà độc ác: “Làm gì à? Em đúng là đã làm gì rồi nhỉ, khát vọng đến thế?”

Tôi bỗng ý thức được lời gã nói, mắt lập tức nhìn lồng ngực mình, áo bị xé rách nên phần lớn ngực lộ ra, toàn bộ dấu vết ở trên bị phơi ra bên ngoài...

Vết cắn...

Mặt tôi tối sầm lại, mắt nhìn gã đàn ông đang trói tay mình mà hận không thể cắn đứt nó.

“Thả ra!! Tôi làm gì cũng không hề có quan hệ gì đến ông!!”

Gã coi như cũng dễ chịu, tôi vừa dứt lời liền buông tay đang nắm cổ áo cùng hai tay tôi ra, nhưng sắc mặt lại càng lúc càng khiến lòng tôi run sợ.

“Không có quan hệ gì tới tôi? Trên pháp luật, tôi là người có quan hệ mật thiết với em nhất trên thế giới này.”

“Ông quả thực giết mẹ tôi!” Ý của gã chẳng phải đang tuyên bố tôi chỉ có mỗi gã là người thân sao?

“Khẩn trương như vậy? Sớm biết em coi trọng người vợ đấy như thế, tôi đã không để cô ta đi rồi.” Gã hơi chỉnh lại cả vạt trước ngực, sau đấy đôi mắt dưới hàng mày kiếm nhìn lướt qua tôi, hẹp dài mà nguy hiểm.

“Súc sinh...”

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi chửi, cho dù gã bây giờ không làm gì cả, nhưng tôi không thích gã, tôi thậm chí còn hận không thể xé người trước mắt này ra.

“Không cần thiết phải tức giận thế, con người đấy bán đứng em để đổi lấy tiền thì dù có biết em nhớ thương mình, cô ta vẫn chẳng có nửa phần cảm ơn đâu.”

“Cái gì?!” Tôi từ trên ghế đứng bật dậy, lời này là có ý gì? Bán tôi đi?

“Khẩn trương?” Ánh mắt gã chậm rãi từ trên mặt dời xuống lồng ngực tôi, tôi bị gã nhìn đến khó chịu, vừa định dùng tay chặn lại thì bị gã ngăn cản.

Tôi ngẩng đầu, gã nói tiếp: “Mẹ em lấy quyền giám hộ của mình bán cho tôi rồi.” Gã đột nhiên sờ lên dấu vết trên ngực tôi rồi tiếp tục nói: “Tôi đã bỏ ra rất nhiều, rất nhiều tiền đấy...”

Đầu gã kề đến sát tôi, hơi thở phun bên tai: “Em định làm gì để bồi thường đây?”

Đầu tôi hỗn loạn không ngừng, tạm thời không bàn đến những thứ này phát sinh quá nhanh, mà chỉ cái người trước mắt này thôi đã đủ làm tôi lông tóc dựng ngược lên, linh hồn cũng run rẩy không ngớt rồi.

Mùi hương trên người gã quá quen thuộc, cái mùi Dune của Christian Dior quanh năm bất biến ấy, nhạt như độc dược, mấy năm trước cũng đã thành nước hoa lỗi thời mà người này hình như rất thích nó...

Loại mùi này rất nhạt, rất khô.

Nó tựa như đến từ mùi của những bãi cồn cát xa xưa, mà bên trên còn có thêm loài bọ cạp kịch độc đang lười nhát thích ý phơi nắng...

Biểu hiện an nhàn nhưng ẩn chứa lực bộc phát cùng độc tính kinh người.

Cảm giác thao túng cùng lòng tự tin như thế làm người ta sợ hãi.

Gã nói gì? Mẹ tôi chuyển quyền giám hộ tôi sang cho gã?

Tôi giả vờ bình tĩnh đẩy gã ra: “Này mắc mớ gì đến tôi, là do ông muốn có, ông không muốn thì có thể ném nó đi.”

“Ném đi? Tôi sao có thể cam lòng?” Ánh mắt gã hơi nheo lại, “Theo tôi quay về...”

“À... Cha của tôi à, tôi đã lớn như này rồi, đã không cần cha che chở nữa.”

“Đến thời kỳ phản nghịch?”

“Xin lỗi, tôi đã qua cái tuổi đấy.”

“Vậy thì không có lý do gì nữa, đi theo tôi.”

“Không thể.”

“Thật là đứa con không biết nghe lời.” Trên mặt gã vẫn là nụ cười nhạt trước sau như một, không hề có dáng vẻ căm tức, chỉ là loại tầm mắt dính người kia lần thứ hai trở lại lồng ngực tôi: “Làm sao? Còn nhớ đến thằng đàn ông đã lưu lại những dấu vết này cho em?”

“...” Tôi không nói gì.

Gã làm sao đã biết đến sự tồn tại của Diệp Tàn Sinh rồi, và lại làm sao mà biết được?

Trừ phi...

“Ông theo dõi tôi!” Tôi hét.

“Nói thật khó nghe, tôi đây là bảo vệ em từ xa khỏi thiếu niên bất lương.”

Không cần.

Tôi chỉnh lại cổ áo mở rộng đi ra ngoài, tận lực duy trì vẻ mặt bình thường.

Nhưng mà nội tâm tôi lại không bình tĩnh như bên ngoài, Thương Phàn đã biết đến sự tồn tại của Diệp Tàn Sinh, tuy rằng tôi không hiểu tại sao mình lại chống cự như thế, nhưng tôi chán ghét ánh mắt nhìn tôi của Thương Phàn, có lúc lãnh khốc, có lúc cô quạnh, tựa như... xuyên thấu qua tôi để nhìn một người khác...

Mà người này hình như là người gã rất quan tâm, từ chuyện gã dây dưa với tôi là suy ra được.

Gã quá nguy hiểm, giới hạn nguy hiểm của Diệp Tàn Sinh làm cậu ấy quan tâm và giữ lấy người cậu yêu, còn Thương Phàn không phải, nguy hiểm của gã đến từ chính sự không từ thủ đoạn của gã, chứ không phải do yêu...

Gã cùng mẹ tôi đến Hồng Kông có lẽ vì quyền giám hộ tôi.

Căn cứ vào lời gã nói ban nãy, mẹ tôi phải nên rất an toàn mới đúng, hơn nữa còn rất có tiền, hừ, cũng thật bán đứng tôi nhỉ, nhưng Thương Phàn làm sao lại lưu ý tôi đến vậy, tôi cũng không nhận thấy cái gọi là nhất kiến chung tình, một đêm sinh tình từ gã...

Trực giác mách với tôi, nhất định phải rời xa cái người nguy hiểm này.

“Em muốn đi đâu?”

Giọng nói vừa phát ra tóc tôi đã bị nắm lấy, lòng tôi kinh hãi, giây tiếp theo liền vờ trấn định nói: “Chán ghét phải ngồi ngốc cùng một phòng với ông, tôi muốn ra ngoài hóng mát.”

“Ồ?” Lực kéo trên đầu càng lúc càng lớn, tôi buộc lòng phải lùi ra sau, “Chẳng lẽ sợ hãi nên muốn chạy trốn?”

Lông mày nhíu chặt vào nhau, bởi vì đau mà hai tay nắm lại, tôi nắm chặt lấy tay Thương Phàn để giảm bớt sức kéo: “Tôi cảm thấy nếu là ai thì cũng không hề muốn cùng tội phạm cường gian sống chung một chỗ.”

“Ha ha, lý do thật sự rất đúng.”

Giọng nói đằng sau làm tôi rất không thoải mái, nó đầy ngông cuồng và tự tin.

Làm sao bây giờ? Trong điện thoại tôi số điện thoại của một người cũng không có, Tàn Sinh trở lại mà không nhìn thấy tôi ở nhà thì sẽ có phản ứng gì! Không được, tôi phải trở về...

“Thả ra!”

Tôi nỗ lực đẩy ngón tay gã, nhưng loại hành vi này chỉ càng làm mái tóc dài của tôi cuốn vào ngón tay gã...

Giọng nói ở sau một lần nữa truyền đến: “Thả ra thì được, nhưng em không định giải thích một chút về dấu vết trên người em sao? Là do em tự mở bắp đùi ra, hay là nó làm giống như tôi? Hả?”

“Mẹ kiếp!!”

Tóc bị người ở sau dùng sức kéo, tôi lảo đảo, thân thể liền không khống chế được ngã ra sau, một tay khác của Thương Phàn trực tiếp dò vào trong quần áo mở rộng của tôi.

Tôi căng thẳng nhìn tay gã dao động trên người mình...

Tôi lập tức buông tay đang nắm tay Thương Phàn ra, thúc khuỷu tay ra sau nhưng lại bị nhẹ nhàng chặn lại, sau đó ngực bất ngờ nổi lên cơn tê rần mãnh liệt, gã nắm của tôi...

Mà chính cơn rùng mình này khiến sức lực tôi buông lỏng, cả người bị đè ngã lên bàn, đồ trên bàn bị rơi tán loạn xuống đất.

“Cút ngay!”

Tôi dùng hết khí lực để giãy dụa, thế nhưng một tay bị vịn ra sau lưng, toàn thân căn bản không có nổi một chút sức lực, mãnh liệt căng thẳng cùng bất an tràn ngập trong thần kinh tôi, cường bạo đêm đó không ngừng ủa về, không ngừng trùng kích vào thần kinh yếu đuối của tôi...

“Trả lời vấn đề của tôi.”

So với hơi thở hỗn loạn của tôi, thì gã vẫn ung dung như một khán giả đứng quan sát.

“...”

Tôi sợ hãi không biết nên trả lời thế nào, nếu như tôi nói mình đồng ý tự nguyện, như vậy chẳng khác nào thừa nhận mình là gay, dưới tình huống như này, trăm phần trăm gã sẽ lại làm chuyện đêm đó một lần nữa...

Còn nếu như nói tôi bị ép buộc, vậy thì cái câu vừa nãy tôi nói ‘Tôi cảm thấy nếu là ai thì cũng không hề muốn cùng tội phạm cường gian sống chung một chỗ.’ liền trở thành lý do thích hợp nhất cho gã...

Mà trên thực tế, quả thực hai người bọn họ đều ép buộc, tôi hiện tại thật sự không muốn rời khỏi Diệp Tàn Sinh, không hề muốn chút nào...

14. Chương 13

“Khó trả lời vậy sao? Thế thì... cả hai đều cưỡng ép?” Giọng nói quỷ mị vang lên ở phía sau, thân thể tôi run lên.

Gã tiếp tục: “Nhưng em hiện tại không muốn đi cùng tôi, còn vô hình trung che chở cho nó, nảy sinh ra cảm tình rồi à?”

“Nói cách khác, cường gian có thể làm em có cảm thụ tốt đẹp đối với chuyện bạo hành.”

Người tôi cứng ngắc, cảm giác rõ ràng tay gã vén áo sơ mi của tôi lên, có thứ gì đó luồn vào trong quần tôi...

Cường gian có thể... sản sinh... ra hảo cảm...

Thần kinh yếu đuối của tôi rốt cục ý thức được chuyện sắp phát sinh, cơ thể tôi bắt đầu nổi lông tơ, “Ông đồ biến thái! Buông tôi ra, thả ra!!”

“Em cứ kêu như thế sẽ gọi những kẻ không cần thiết đến đây.”

Tôi nghiêng mặt nhìn gã, dữ tợn nói: “Đến lúc ấy cũng là ông mất mặt!”

Tầm mắt tôi vẫn có thể nhìn thấy gương mặt gập biển cũng không kinh sợ của Thương Phàn, gã cười nhạt: “Em yên tâm, em có thể gọi người đến, tôi cũng có thể có rất nhiều biện pháp để em ngay cả một chữ cũng không nói ra nổi.”

Gã nói xong câu này tôi liền một câu cũng không nói ra được thật.

Tôi chỉ có thể nhìn gã biếng nhác quan sát mình, sau đó gã duỗi một bàn tay rảnh rỗi ra chậm rãi kéo cà vạt trong ánh nhìn sợ hãi của tôi.

“Không...” Cánh tay bị vịn đè ở sau của tôi không ngừng cố gắng tránh thoát khỏi khống chế của gã.

Nhưng sức lực chênh lệch quá lớn, giãy dụa của tôi gần như trở thành trò cười.

Gương mặt gã dịu dàng cúi nhìn tôi, ôn hòa hỏi: “Làm sao mà mặt đầy vẻ không tình nguyện thế kia?”

Thế nhưng bàn tay dò trong quần tôi lại không dịu dàng như thế, nó trực tiếp tìm kiếm chỗ dỏ của tôi, gây nên cơn đau nhói khắp toàn thân từ trên xuống dưới, vết thương ở chỗ đấy hình như còn chưa lành hẳn, đau đến mức tôi trong nháy mắt hít vào khí lạnh.

“Mẹ, mẹ kiếp!”

Tôi gần như nghiêng rầm rầm lợi mắng ra câu này, chết tiệt! Chết tiệt! Tôi nên làm gì đây? Tùy ý gã làm tiếp? Đùa à, tôi đã có thể cảm nhận một ngón tay của gã đi vào rồi, thân thể đau đến độ cơ hồ động cũng không không động nổi...

Cảm giác vết thương nứt ra rồi...

Nhưng tôi đánh không lại gã, hướng hồ ở tình huống như vậy, căn bản một chút sức lực cũng không vận lên nổi, trừ phi tôi có biện pháp làm gã lơ đãng, làm gã buông lỏng mất cảnh giác...

“Chán ghét.... A...”

Ngón tay ở mặt sau đột nhiên rút ra không một chút báo trước, tôi nhìn thấy gã đầy hứng thú quan sát đầu ngón tay dính máu, sau đó quay sang tôi nói: “Em còn thích bị người làm hỏng?”

“...”

“Tại sao không nói chuyện?”

“Đừng, đừng làm, rất đau...” Cơn đau vừa rồi khiến tôi đổ mồ hôi lạnh, nước mắt đều kích động chảy ra không ít, tôi tận lực để bản thân bày ra dáng vẻ vô cùng đáng thương nhìn về phía gã.

Không ngoài dự đoán nhìn thấy gương mặt của Thương Phần lộ vẻ kinh ngạc, gã nói: “Diễn cái gì thế?”

“...” Tôi không nói gì, quay mặt sang chỗ khác không nhìn gã.

Tôi nghe thấy tiếng gã trầm thấp thở dài ở sau: “Bé ngoan cùng tôi trở về thôi...”

“Đi đâu, đừng nói với tôi ông giờ muốn cho tôi một gia đình đấy nhé...”

Giọng nói mà ngay cả tôi cũng thấy thương xót, Tàn Sinh từng nói, giọng của tôi là một tổ hợp giữa đáng thương đi kèm với sự gọi cảm...

Tôi nói xong thì bàn tay đang ghì hai cổ tay tôi buông ra, tôi giật mình nhưng không nhúc nhích, vẫn nằm nhoài trên bàn như cũ, lại càng không quay đầu sang chỗ khác.

“Nếu tôi nói là đúng?”

Tôi đứng dậy, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía gã, nước mắt vừa mới tích góp được vừa vịn lăn ra từ khóe mắt, thời gian vừa đúng chuẩn.

Như trong dự liệu, tôi thấy trong mắt Thương Phần thoáng qua nét giật mình cùng kinh diễm...

“Tôi không tin...”

“Vân Sanh, tôi không thích tạo ra vết thương trên cơ thể em, nhưng chỉ cần em bằng lòng đồng ý, thì tôi có thể buông lỏng không can thiệp đến cuộc sống riêng tư của em, song em nhất định phải bảo đảm không né tránh, dù có bất luận chuyện gì xảy ra.”

“Tại sao lại chấp nhất với tôi như thế, tôi biết không phải vì mẹ tôi...”

Gã hơi ngây người, trên mặt chợt thoáng ra vẻ dịu dàng, sau đó móc thuốc từ trong túi ra châm lửa, hơi hột hút một hơi: “Nếu như tôi nói, là vì cha ruột của em thì sao?”

Đây là chuyện tôi chưa từng nghĩ đến, cha ruột?

Tôi không tin nổi mà nhìn Thương Phàn, miệng khản trương đến gần như run run: “Ông, ông, nói lại một lần nữa...”

Trong làn khói mờ, đôi mắt lạnh khốc của Thương Phàn nhìn tôi: “Ngoại hình của em với cha em thật sự rất giống nhau.”

Rất giống...

“À...” Nguyên lai người nhìn thấu qua tôi là cha ruột tôi.

“Em không tin?”

“...”

“Ba ba em là giảng viên đại học của tôi, anh ấy rất...” Thương Phàn thờ ơ hút một hơi, không nói tiếp nữa, có lẽ do chạm đến hồi ức của gã nên thần sắc gã có chút bi thương, hờ hững nhìn sang một bên.

Gã nói sang chuyện khác: “Em với anh ấy có hai kiểu tính cách hoàn toàn không hề giống nhau...”

“Cha tôi là kiểu tính cách gì? Giống thế nào?”

Mặt tôi khê nhẵn lại, khóe miệng nhếch lên, chậm rãi bước đến chỗ Thương Phàn, tôi không biết bản thân mình thật sự thương tâm hay do kỹ xảo của tôi quá tốt mà thấy tay kẹp thuốc của Thương Phàn hơi run lên, tôi đặt tay lên lồng ngực gã, giọng nói dụ hoặc: “Nói cho tôi thêm về cha tôi có được không?”

“Tiểu Phó...”

Đây là một cái tên xa lạ, chỉ ít nó không phải tên tôi...

Thừa lúc gã còn đang thất thần, đầu gối tôi tích lực thúc thẳng lên bụng dưới gã!

Cha à, đùa gì thế, tôi dù chỉ một chút ấn tượng cũng không có, chỉ bởi vì người cha ruột này mà đêm đó tôi mới phải đau đớn thê thảm như thế, cha cơ à, cái người vừa sinh ra đã liền vứt bỏ tôi, ông kể chuyện của ông ấy cho tôi là đã có thể bồi thường khoảng trống hơn hai mươi mấy năm qua ư?! Đã có thể xóa tan được đoạn thời gian bi thương, thống khổ tôi từng trải qua ư?

Căn bản không thể...

Không nằm ngoài dự liệu đầu gối tôi thúc đúng ngay bụng dưới gã, tôi nghe thấy gã kinh hoảng thốt lên: “Mày!”

Sau đó tôi tiêu sái buông cơ thể đau đớn muốn ngã quỵ của gã ra, lạnh lẽo nói: “Cha? Ông ta ngoại trừ dẫn tên biến thái như ông tới thì cái gì cũng đều không cho tôi.”

Tôi chỉnh lại quần áo, nhanh chóng đi ra cửa, gã nhất thời sẽ không đuổi kịp đến, nhất định phải nhanh chóng trở về...

Cái nhà kia cũng không thể ở tiếp được, phải lập tức rời khỏi nơi này, cùng Diệp Tàn Sinh...

Vốn tưởng rằng mở cánh cửa phòng ra sẽ là tự do rộng đón, nhưng không ngờ nghênh đón tôi lại là một tên quỷ dữ khác.

Vừa mới mở cửa ra tôi liền thấy đứng ngay cửa là một người mặc tây trang màu đen, nhìn trang phục như thể nếu không phải tay chân thì cũng là vệ sĩ! Tôi đột nhiên quay đầu lại, thì nhìn thấy Thương Phàn đang ngậm điều thuốc nhàn nhã đứng tựa trên bàn đầy hứng thú nhìn tôi...

Gã đã sớm có phòng bị!!

Gã chậm rãi phun ra làn khói: “Tính cách của em cùng với anh ấy tuyệt đối ngược nhau, anh ấy bảo thủ, yếu đuối, dục dăng...” Gã chậm rãi đi đến chỗ tôi, “Còn em, cố chấp, kiên cường, lại không biết nghe lời...”

Cái cụm từ “không nghe lời” được gã nhấn mạnh, lời vừa nói ra đã bước ngay đến chỗ tôi.

Hoàn toàn không có đáng vẽ thống khổ vừa rồi...

Tôi nhìn Thương Phàn mà lùi từng bước ra sau, thấy khóe miệng tự tin của Thương Phàn khẽ động, gã nói: “Động thủ.”

Tôi còn chưa kịp quay đầu lại đã cảm thấy sau đầu tê rần, tiếp đó ý thức liền dần biến mất, tôi mê man nghĩ đến thằng nhóc con kia...

“Tàn, Tàn Sinh...”

Đến cứu tôi đi...

Diệp Tàn Sinh về nhà, cậu đứng nhìn căn nhà trống rỗng một hồi lâu cũng không hồi phục tinh thần lại được...

“Vân Sanh?”

Vân Sanh không phải nên ngồi trên ghế sofa chờ cậu trở về sao?

Mãnh liệt bất an trong nháy mắt bao phủ Diệp Tàn Sinh. Cậu không an lòng gọi thêm một tiếng, đáng tiếc vẫn không nghe thấy tiếng trả lời muốn nghe...

Cậu lại thử gọi thêm một tiếng nữa, cũng không ai đáp lại cậu, ngay cả trong không khí cũng không có mùi hương của Vân Sanh, tay Diệp Tàn Sinh căng thẳng nắm chặt.

Đột nhiên trong phòng ngủ truyền đến âm thanh lách cách cạch cạch, Diệp Tàn Sinh ngay cả giày cũng không cởi đã vội đẩy cửa phòng ngủ ra thì thấy con Golden con được gọi là Đậu Phộng đang cắn chiếc áo trên giường, là chiếc áo sơ mi trắng mất đi vài cúc.

Tàn Sinh nhận ra đây là cái áo Vân Sanh mặc ở nhà, quần áo thì ở đây, Vân Sanh lẽ nào đi ra ngoài?!

Không phải đã nói sẽ không rời đi sao?

Lửa giận bốc lên trong ngực, nghĩ đến những nơi Vân Sanh có thể đi, Diệp Tàn Sinh chỉ nghĩ đến một nơi duy nhất — trường học.

Đóng sầm cửa lại, cậu rút điện thoại ra.

“Này, Tây Ngạn!! Vân Sanh có phải đến trường không!!”

“Trước đi ra ngoài mua điện thoại, sau đến trường học.”

“...”

“Cậu chủ?”

“Anh ấy lừa tôi!”

Tiếng đường dây bận vang lên làm Tây Ngạn ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, hẳn biết tính tình của cậu chủ, loại hung hăng ấy ăn sâu trong xương ai cũng không can nổi, một khi mi dám tự ý rời đi thì hậu quả nhất định sẽ rất nghiêm trọng...

Trong mắt cậu chủ, cái gì khác cũng đều không thấy, cậu ấy chỉ thấy duy nhất là mi dám rời khỏi cậu ấy.

Tây Ngạn lau mồ hôi sau gáy, Diệp Uân này làm việc cũng quá ác, may là lão Đông có ở đây nên có thể giải quyết được, bản thân có lẽ vẫn nên đi đến chỗ cậu chủ, giúp cậu tỉnh táo không động thủ bừa bãi.

Diệp Tàn Sinh vừa vọt vào cổng trường, chiếc xe sang trọng chờ theo Phương Vân Sanh cũng khởi động chạy ra khỏi trường.

Cậu một đạp đá văng cửa phòng làm việc của Phương Vân Sanh, cảnh tượng trong phòng làm Diệp Tàn Sinh dứt khoát đẩy cửa đi thẳng đến phòng bảo vệ.

Đồ vật trong phòng tán loạn dưới đất không người thu dọn.

Cậu tay không đánh ngã bảo vệ, lướt nhìn từng máy giám sát, mãi đến tận khi nhìn thấy một gã đàn ông ôm một người ở trong lòng rời khỏi phòng làm việc đến chỗ chiếc xe, Diệp Tàn Sinh liền vung thẳng tay vào màn hình máy tính, hai người bảo vệ nằm trên đất sợ đến run người, không dám thở mạnh...

Người này hung bạo tựa như hận không thể giết bọn họ vậy...

“Tây Ngạn, gọi anh em chặn chiếc xe kia lại cho tôi...”

“Cậu trực tiếp chặn tại chỗ đến sân bay đi!”

Nói xong, Diệp Tàn Sinh tại lối đi bộ chặn một chiếc taxi lại, nhìn máy theo dõi để biết phương hướng chạy...

Bây giờ trong đầu cậu chỉ toàn là hình ảnh trong camera ban nãy, Phương Vân Sanh bị cái gã đàn ông chết tiệt kia ôm vào trong ngực, cổ áo mở rộng, hôn mê bất tỉnh...

Anh ấy lại dám rời khỏi mình, rõ ràng đã nói sẽ không rời khỏi mình, mà lại nói dối, lại dám trốn tránh mình, lại dám để cho người khác chạm vào người!!!

Không thể tha thứ được, bất luận là người đàn ông nào cũng không được!

Vân Sanh, anh lẽ nào đến bây giờ rồi mà còn không biết mình là đồ của ai sao?!!!

Lúc này nhất định phải làm cho anh biết anh thuộc về ai!

15. Chương 14

Nếu như biết sẽ phải chịu đựng hết thấy bạo ngược của Diệp Tàn Sinh, tôi tình nguyện ngủ thêm một lúc.

Có điều may mắn là lúc tôi mở mắt ra, tuy nhìn thấy gương mặt phần nộ của Diệp Tàn Sinh, nhưng so với bị cái khuôn mặt ngoài cười trong không cười kia của Thương Phần bắt làm trò hề thì khá hơn nhiều...

Sau này cuộc sống sinh hoạt của tôi trở nên bức bách khó chịu hơn, không thể giải thoát được, tôi tức giận, hết tuyệt thực rồi đào tẩu, bởi vì những tháng ngày bị Diệp Tàn Sinh cầm cố quá mức gian khổ...

Nhưng mà phải đến lúc thực sự bị Thương Phần bắt rời khỏi Liễu Thị đến Hồng Kông và tất cả những chuyện phát sinh sau đó, tôi mới thực sự biết cái gọi là tuyệt tình giam cầm, cái cảm giác điên cuồng đầy vẫn duy trì cho đến lúc tôi lại được Tàn Sinh dẫn về Liễu Thị...

Tôi tình nguyện chịu đựng áp bức trên thân thể, chứ không muốn cảm nhận khủng bố của Thương Phần...

So với Tàn Sinh, áp bức vô hình của Thương Phần làm tôi hoảng sợ hơn, sợ hãi hơn, dẫu cho có không làm gì tổn hại đến thân thể tôi thì cũng đủ làm tôi sản sinh ra nỗi sợ mãnh liệt với thủ đoạn của gã.

Bởi vì gã không cần tình cảm của tôi, cái gã cần chính là thân thể tôi.

Còn cái Tàn Sinh cần lại chính là tình cảm của tôi, chứ không phải thân thể tôi, chỉ là tình cảm của cậu ta lại được thể hiện thông qua tổn thương thân thể...

Ngày đó tôi vừa mở mắt ra liền nhìn thấy đôi mắt đen kịt của Diệp Tàn Sinh, nó đen như mực, sắc mặt tái xanh, hai tay gắt gao ôm chặt tôi, tôi có thể cảm nhận được khắp người cậu tỏa ra lệ khí, xen lẫn vào đó là nỗi bất an hận không thể nuốt tôi vào bụng.

Đằng sau đầu vẫn có chút đau đớn, tôi cố gắng bình tĩnh lại nhìn khắp bốn phía, thì không phải thấy cảnh đã quen thuộc với mình - phòng ngủ của tôi, mà là một căn phòng còn đơn giản hơn, ngọt ngào hơn...

Một chiếc giường, một ngọn đèn, một chiếc tủ đầu giường là hết toàn bộ vật dụng trong nhà.

Không biết tại sao vừa tỉnh lại mà cả người đã rơi vào trạng thái mỗi một đau tức, phải sau đấy nữa tôi mới tri giác phát hiện ra, hai tay mình bị cột ra sau lưng, chẳng trách lại mệt mỏi như vậy...

“Tỉnh rồi.”

Không phải “Tỉnh rồi?” mà là “Tỉnh rồi.”

Câu sau so với câu trước càng giống như đang tuyên bố cực hình sắp đến hơn.

Tôi biết cậu ấy rất tức giận, dựa vào mức độ bị hao tổn tinh thần như thế thì nhất định không thể bỏ qua chuyện này, hơn nữa có khi còn không thể tránh khỏi sẽ sản sinh ra tâm tình dùng bạo lực để chứng minh tình cảm, vậy nên tôi vừa mở miệng đã muốn giải thích.

Tôi nói: “Tàn Sinh, cậu nghe tôi... A...”

Lời còn chưa nói xong, Diệp Tàn Sinh đã tóm lấy cánh tay đang bị trói ngược ra sau của tôi, đè mặt tôi qua một bên, nương theo động tác thô bạo này là tiếng cậu gào thét chất vấn.

“Anh lại muốn rời khỏi em!!”

Tôi đột nhiên phát hiện mình đang trần truồng, cảm giác duy nhất có được là ga trải giường màu đen dưới thân cùng thắt lưng xiết chặt cổ tay, giọng nói cậu giúp tôi triệt để hiểu rõ cái chuyện phát sinh này đã phá nát toàn bộ tín nhiệm vốn đã ít ỏi của Diệp Tàn Sinh.

Cho dù hiện tại tôi rất muốn biết cậu làm sao có thể cứu tôi trở về từ trong tay Thương Phàn, nhưng tôi lại không thể nói nổi một từ, vào lúc này hỏi chuyện như thế chỉ đem đến một tác dụng đó là lại một lần nữa chọc giận Tàn Sinh, vì vậy tôi không dám hỏi, tôi chỉ dốc hết toàn lực ra để giải thích, tôi không phải muốn rời khỏi cậu, tôi là bị ép buộc...

Thế nhưng hi vọng duy nhất này đứng trước một Diệp Tàn Sinh bạo ngược thật khó thực hiện.

“Tàn Sinh, á!! Dừng lại!!”

Tôi vô cùng hiểu rõ cậu ấy muốn làm gì, mỗi khi cậu bất an, mỗi khi cậu không tin tôi thì đều sẽ thông qua thỏa mãn thân thể để đền bù tinh thần thiếu hụt.

Lần này cũng không tránh khỏi.

Thật ra tôi không trách móc được chuyện cậu thương tổn thân thể tôi, những việc từng trải của cậu quá mức tuyệt vọng, thiếu hụt hai mươi mấy năm cảm giác an toàn đã làm cho cậu ấy giờ có muốn tìm trở về cũng thật rất khó...

Cho nên khi cậu mở đùi tôi ra thì tôi không giống thường ngày căng thẳng gọi tên cậu nữa, mà cố gắng tỉnh táo cho sự bạo ngược của cậu, tôi chỉ cố thả lỏng bản thân không kháng cự để cậu có thể tiến vào.

Quá trình đau đớn này có vẻ sẽ như kéo dài thật lâu...

Tôi từng chút từng chút cảm giác cả người bị mài mòn giày vò, cảm giác từng điểm trong cơ thể bị chen vào rồi tách ra hai bên, vừa kéo da thịt ở trong ra đồng thời cũng đâm vào nơi sâu nhất, đau đến khiến người ta muốn xin dừng lại...

“A, Tàn Sinh, chậm một chút...”

Tôi nghiêng mặt nhìn Diệp Tàn Sinh lại cậu một tát ấn về lại, sau đó bị cậu kéo tóc nương theo lực mà càng thêm thuận tiện đâm vào.

“Cho anh trốn, cho anh trốn!!”

Tôi có thể nghe tiếng cậu nghiêng răng nghiêng lợi nói, nuốt hết tất cả nghẹn ngào vào trong, tôi ngay cả nói chuyện cũng vô cùng trầy trật hao sức, nhưng vẫn muốn giải thích cho cậu nghe, tôi không hi vọng cậu sẽ dừng hành động bạo lực này lại, tôi chỉ mong cậu không hiểu lầm, tôi làm sao có thể muốn rời khỏi cậu được.

“Tôi, không hề muốn chạy trốn, a, tôi muốn ở lại với cậu, bên cạnh cậu...”

Tôi nói đứt quãng, nói xong thì người phía sau trong chớp mắt khựng lại, tuy rằng ngay 1 giây sau đó cậu đã bắt đầu động eo tiếp, trước sau như một không chút lưu tình.

“Gã dám chạm vào anh! Anh để cho gã ôm anh!!”

Cậu dùng sức thúc vào cơ thể tôi, sau đó nắm tóc tôi dựng cơ thể tôi dậy, tôi còn chưa quay đầu lại đã bị cậu cắn lên cổ.

“Á...”

Nhiệt khí của cậu phun lên cần cổ tôi, “Gã chạm anh rồi sao?!”

“Ha a...”

Thân thể cong lên, phần eo uốn thẳng, động tác duỗi cổ với yêu cầu cao, thêm vào đó là động tác tàn nhẫn của Diệp Tàn Sinh, ngoại trừ lớn miệng thở dốc ra tôi căn bản không trả lời cậu nổi, tôi vô cùng khẩn trương muốn giải thoát khỏi những cú thúc đáng sợ này, song loại động tác muốn chạy trốn của tôi chỉ làm Diệp Tàn Sinh càng thêm dùng sức, càng thêm tàn nhẫn mà thôi...

Tóc bị dùng sức kéo ra sau, tôi kinh động kêu lớn, cậu càng đâm sâu vào, răng nanh ở cổ quá mức sắc bén, nó xé rách da thịt chỗ yếu đuối ấy của tôi...

“Không! Đừng thúc nữa!”

“Lừa người...”

“Là, a!! Là thật...”

Một tay của cậu đè người tôi lại còn tay kia nắm tóc tôi duy trì kiểu tư thế này, Diệp Tàn Sinh không ngừng thúc vào trong tôi, tôi gần như trở thành con thuyền nhỏ trên dòng sông, chỉ có thể lay động theo động tác va chạm của cậu...

“Anh tự ý rời đi, còn ở cùng với người khác, bị người khác ôm! Gã có phải là cha kế của anh không, gã là người đã làm anh hả?!”

“Ô a a...”

Đến cuối cùng, khắp toàn thân từ trên xuống dưới của tôi ngoại trừ đau đớn thì không còn bất kỳ một loại cảm giác nào, vô cùng giống với đạt đến cực hạn siêu thoát, hai tay mất cảm giác đến mức da thịt lạnh lẽo, hai đùi ngay cả khép lại cũng không khép nổi, chỉ có thể cảm giác Diệp Tàn Sinh vẫn đang không ngừng, không ngừng thao túng tôi...

Chịu đựng đêm dài đằng đẵng chậm chậm trôi đi, nội tâm tôi càng lúc càng khó chịu cùng mệt mỏi, sắp không chịu nổi nữa rồi!

“Diệp Tàn Sinh, đủ, được rồi...”

“Á a!”

...

“Tôi không hề muốn, không hề muốn rời khỏi cậu!!”

...

“A... Cậu quay đủ rồi, đừng...”

Khi tôi tỉnh lại từ cơn bất tỉnh lần hai, lòng tôi phiền chán đến cùng cực, cậu ấy làm sao lại không hiểu tôi, nếu không phải do cậu ném hư điện thoại của tôi...

Đáng chết, tùy ý làm bậy đến thế đấy...

Đêm đó thật sự rất thảm, là lần thê thảm nhất từ trước đến nay, cũng không phải chỉ Diệp Tàn Sinh làm tôi đến thảm, mà ý tôi muốn chỉ tên “Diệp Tàn Sinh” chèn trong bắp đùi tôi bấy giờ...

Cái dấu ấn ấy đã xảy ra trong buổi tối hôm đó.

Lúc cậu ta thỏa mãn lui ra từ trong cơ thể tôi, tôi còn cho rằng mình cuối cùng cũng có thể kết thúc lần này rồi, nào ngờ tôi đã hoàn toàn đánh giá thấp tâm lý bệnh ngược của Diệp Tàn Sinh, tâm lý bệnh ngược của cậu thật ra chỉ vừa mới bắt đầu...

Khi cậu ta lấy thứ kia ra từ trên tủ đầu giường thì tôi mới ý thức được, những biến đổi tôi phải chịu đựng, bây giờ mới chân chính bắt đầu...

Cậu ta cầm một thiết bị nhỏ làm nóng cấp tốc, trên đầu là con dấu nhỏ được làm từ kim loại, trên con dấu bắt ngờ nhô ra ba chữ – Diệp Tàn Sinh.

“Không muốn... Không được!!”

Tôi nhìn thứ trong tay Diệp Tàn Sinh, tâm trong nháy mắt biến lạnh, phía trên kim loại phản bắn ra hàn quang làm tôi không thể không chế nổi nghĩ đến cảnh nó được hun nóng, dấu ấn ấy mà khắc lên da thịt thì sẽ đau đớn đến cỡ nào...

Trong đầu lại nghĩ đến loại hình pháp yêu hậu Đắc Kỷ phát minh – Bào cách. Bên tai tựa hồ nghe thấy tiếng da thịt bị nung cháy xì xì, rồi ngửi được mùi vị da thịt bị nung cháy khét. Tất cả những thứ này làm tôi không kìm hãm được muốn nôn hết ra.

(*) Bào cách: Vốn là một loại khổ hình dùng lửa để tra tấn, bào cách từng là chiêu thức được “yêu hậu” Đắc Kỷ sử dụng để diệt trừ những kẻ chống đối mình. Loại khổ hình tàn bạo này được tiến hành bằng cách trói các tội nhân vào cột sắt nung nóng cho tới khi họ bị... “nướng” đến lúc chết.

Tay tôi vẫn bị trói ra sau, vậy nên tôi chỉ có thể dùng hai chân ma sát lên ga trải giường màu đen dưới thân để lùi về sau.

Mặt Diệp Tàn Sinh lạnh lùng, cậu dứt khoát nắm lấy mắt cá chân tôi nỗ lực hóa tôi thành tro tàn.

16. Chương 15

Warning: Có ngược thân.

“Mau dừng tay, Diệp Tàn Sinh! Con mẹ nó cậu điên rồi!”

“Là do anh không ngoan.”

“Tôi bị người đánh bất tỉnh, làm sao...”

“Gã đàn ông đó không biết anh là của em ư!?”

“Ông ta sao biết được!!”

“Chính vì vậy...” Người cậu ta lập tức chặn tôi lại, đưa mặt đến gần tôi nói: “Em muốn khắc lên người anh tên của em.”

Lời nói của cậu vừa thốt ra, con dấu được làm từ kim loại còn chưa được hun nóng kia đã ngay lúc tôi đang hết sức căng thẳng mà ị xuống đúi trong chân trái tôi...

“Ồ ngay đây in sâu tên của em.”

Thứ kim loại lạnh ngắt không báo trước in lên da thịt ẩm áp của tôi làm tôi gần như rít gào lên!

“Cậu không thể làm như vậy, dừng, Diệp Tàn Sinh, tôi không muốn!!”

Tôi biết, nếu vào thời khắc này tôi còn không thức tỉnh được cậu ta, thì cậu nhất định sẽ cắm điện rồi không chút do dự nào in lên đúi tôi!

“Em không thể làm vậy? Anh là của em, em hoàn toàn có thể làm vậy!”

“Tôi nói rồi tôi không muốn!”

Ánh mắt cậu ta nhìn tôi chậm rãi nheo lại, đột nhiên ra tay, nhanh chóng đè tôi xuống giường, sau đó thúc một quyền vào bụng tôi, một quyền mạnh mẽ...

Trong nháy mắt toàn bộ bộ phận trong bụng tôi như dời sông lấp biển, mỗi một bộ phận chen ép lẫn nhau, chất lỏng chưa xốt trong dạ dày không ngừng bốc lên trên làm tôi không dằn nổi nôn ra một trận.

Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng nói hờ hững nhưng không hề mất đi uy nghiêm của cậu ta: “Yên tĩnh chút đi.”

Tôi vô lực ngã trên giường nhìn cậu để trần cơ thể đi xuống giường, tiếp đó nghe thấy âm thanh cắm đầu chọt vào ổ cắm, nó gần như phán quyết tử hình cho tôi...

Khi Diệp Tàn Sinh cầm con dấu đã được hun nóng đi về phía tôi, thì tôi ngoại trừ lắc đầu ra cả người không thể nhúc nhích nổi.

Dựa vào vẻ mặt cậu ta tôi không thấy chút đùa giỡn nào, con người đen thâm thúy mà nghiêm túc, điên cuồng cố chấp trong đáy tuyệt đối không chỉ để dọa tôi, huống hồ cậu ta còn chưa bao giờ làm chuyện gì không có ý nghĩa.

Thân thể bị thao túng gần nửa ngày, một quyền vừa rồi gần như đã tiêu tất thấy khí lực của tôi, đau nhức trên người lúc này không ngừng giào vò thần kinh yếu đuối của tôi, tôi muốn được ngắt đi lúc này, muốn được mất đi hết thấy ý thức vào lúc này. Thế nhưng không thể, ý thức của tôi vẫn rất rõ ràng, mỗi một vết thương ma sát lên drap giường đều như gai châm, nửa thân dưới gần như bị xé rách đến mất cảm giác, sau cơn tình ái thì cảm giác dính ngấy cứ kéo dài trên người tôi.

Mắt tôi không cách nào ngừng lại việc nhìn con dấu đang không ngừng tăng nhiệt độ kia, thậm chí vì nó ngày càng đến gần mà thít chặt bắp thịt mình lại, đúng, tôi rất sợ, mỗi người đều sẽ cảm thấy sụp đổ như vậy khi cận kề nguy hiểm thể này.

Tôi cuối cùng cũng hiểu rõ vì sao nhiều phạm nhân lại tình nguyện đập đầu chết chứ không muốn chờ từng giây từng phút trong nhà tù rồi, ngồi đếm thời gian trôi qua, cảm nhận sự trôi tức của sinh mệnh, sau đó kiệt quệ tinh thần đến gần như tan vỡ nghênh đón cái chết...

Đây tuyệt đối là một loại dày vò người thường không thể chịu nổi!

“Diệp Tàn Sinh, cầu cậu, đừng làm chuyện như vậy... Không muốn, đừng...”

Tôi thất vọng phát hiện, Diệp Tàn Sinh vẫn đang chìm đắm trong thế giới của cậu ta, căn bản không hề nghe thấy tôi nói gì!

Cậu ta nâng hai đùi vô lực của tôi lên, đầu ngón tay thon dài xoa xoa ở da thịt trắng mịn chéch bên trong đùi, sau đó ngẩng đầu nhìn tôi, cậu cười ngây thơ, mái tóc đen che khuất hơn nửa khuôn mặt, đôi mắt sau mái tóc vẫn sáng rực làm người không mở mắt nổi, vẻ mặt cậu ta như thế khiến tôi muốn khóc lên...

Bởi vì vẻ mặt như thế biểu thị cậu ta đang hết sức hưng phấn, cậu ta sẽ làm việc để bản thân vui vẻ, đồng thời cũng là việc sẽ gây thương tổn cho tôi...

“Vân Sanh, em muốn tại nơi này của anh khắc lên tên em, nếu vậy thì khi có người có ý định xâm phạm anh, bọn họ liền sẽ nhìn thấy tên của em, rồi sẽ hiểu rõ anh là của em rồi!”

Cậu ngẩng đầu lên, nắm lấy cằm tôi, nói: “Anh nói có đúng không?”

Tôi rùng mình, có thể nhìn thấy được con dấu trong tay cậu đã dần đỏ ngầu, không khí xung quanh đã bị vận vẹo bởi loại nhiệt độ siêu cao này...

Tôi không thể tưởng tượng nổi một lát nữa vật này dính lên da mình, tôi không chịu được!! Đối xử như vậy chẳng khác nào đối xử với thú vật mình nuôi nhốt ở nhà!!

Này không phải yêu, không phải!!

“Tàn Sinh, dừng tay, sau này tôi không đi nữa, tôi sẽ đi theo cậu có được không... Không được!! Không được!!!! Cút ngay!!!!”

Cậu ta vẫn tàn nhẫn cầm vật đó đi về phía tôi.

“Một lát là tốt thôi.”

Tôi điên cuồng chửi bậy, tôi dùng hết khí lực cạn kiệt của mình để ngăn cậu dừng lại hành vi tàn phá không lý trí này...

Tôi không ngừng nhích người về sau, hai tay không hết hy vọng mà lần mò đồ vật ở sau hông thoát khỏi trận cực hình sắp đến...

“Diệp Tàn Sinh, không muốn, đừng làm cho tôi hận cậu!! Đây không phải yêu!!”

“Anh là của em!”

“A a a a a!!!!”

Giây phút con dấu khắc lên da thịt tôi ấy, tôi có thể nghe thấy âm thanh da thịt mình héo rút cháy khét. Theo đó là một làn khói xám bốc lên, còn có tiếng thét tan nát của cõi lòng tôi...

Lúc đó tôi nhất định rất thảm, tôi có thể cảm nhận được đuôi của mình lại bắt đầu không tự chủ được rút gân, hai mắt trắng dã, có thể nhìn thấy một luồng khói tan vỡ trước mắt mình... Thần kinh cùng não bộ của tôi đã căng chặt, lồng ngực đập trùng kịch liệt...

Tôi ngẩng đầu lên, bất kể tay có dày vò tấm chăn ở sau thế nào cũng đều không thể giảm bớt dù chỉ một chút hành hạ này, cậu ta để lại hai đuôi không còn kiểm soát nổi của tôi, gọi tên tôi.

“Diệp, Diệp Tàn Sinh... Cậu, cậu...”

Ý thức dần mơ hồ làm tôi nghĩ mình nên mắng cái gì bây giờ?

Súc sinh? Khốn kiếp?

Quên đi, tôi không còn khí lực nữa rồi...

Thủ đoạn của cậu ta quá mức tàn nhẫn, vốn còn cho rằng cậu ta có lẽ sẽ bởi vì không muốn tôi rời xa mà thay đổi một phần nào đó, nhưng nào ngờ, xem tình hình hiện tại thì sự tồn tại của tôi chỉ làm sâu sắc thêm sự bạo ngược của cậu...

Cậu ta sẽ không vì tôi mà thay đổi, điều này làm tâm tôi nhanh chóng lạnh lẽo...

Thứ tình yêu như này, sớm muộn gì cũng có ngày phá hủy tôi với cậu ta.

17. Chương 16

Ngày hôm sau tỉnh dậy thì ngoài trời đã rất muộn, tôi ngủ rất lâu, Diệp Tàn Sinh không còn ở cạnh, tỉnh dậy rồi cơ thể vẫn chua xót như trước, ngay cả động cũng không muốn động, chỉ nhận mệnh nằm yên trên giường, trên người vẫn không có một món đồ nào, không quần không áo không chăn...

Hai đuôi vẫn duy trì tư thế ban ra, con dấu trên đuôi phải cũng không phải quá lớn gây khó chịu, nói chung cũng không đau đớn lắm, có lẽ cậu ta đã thoa thuốc...

Vì tôi ngửi thấy mùi bạc hà nhàn nhạt tỏa ra trong phòng...

Chắc lúc sáng khi tỉnh táo lại đã giúp tôi thoa thuốc...

Tôi gơ cánh tay vô lực bủn rủn lên, nhìn vết trói xanh tím trên cổ tay mà bất lực.

Dấu vết trên người nhiều như vậy, tôi chẳng muốn dựng eo mình dậy để quan sát xem thân thể tôi tổn hại thế nào, chỉ nằm như thế trên chiếc giường to lớn, nghĩ đến tương lai sau này của tôi cùng Diệp Tàn Sinh, tôi lại không nghĩ ra nổi tôi với cậu ta còn có thể có cái tương lai gì, sau chuyện này cậu ta nhất định không để tôi bước một bước ra khỏi nhà, vậy thì tôi sẽ thành gì đây?

Một món đồ chơi? Còn mẹ nó thành thứ đồ chơi tiết dục nữa, tình cảm mẹ gì, nhiều lắm cũng chỉ là món đồ chơi được sủng ái thôi!

Đáng ghét, thằng quỷ thú, dục vọng độc chiếm của cậu như thế thì tôi làm sao có thể kỳ vọng vào cuộc sống sau này của chúng ta đây! Cậu đây là buộc tôi phải rời khỏi cậu!

Tôi híp mắt lại ngủ thiếp đi một lúc, tỉnh dậy lần nữa thì Diệp Tàn Sinh đã trở về, thấy tôi mở mắt ra trên mặt cậu liền hiện lên vẻ kích động, đáng vẻ muốn nói lại thôi rồi trầm mặc đi ra khỏi phòng.

Một câu tôi cũng không nói, thử cự quây cơ thể nặng trĩu của mình, kết quả thất vọng phát hiện chỉ nhích đôi chút cũng không làm được...

Trong đầu còn đang hồi tưởng lại sự kinh hoàng mà con dấu kia mang lại cho mình, loại đau đớn khắc cốt ghi tâm ấy phẳng phất như có thể trực tiếp đốt cháy linh hồn tôi.

Nhớ đến cảnh tượng bàn ủi khắc lên da thịt, hòa tan máu thịt, xuyên thấu linh hồn, đau đến độ tôi cảm giác chân mình không ngừng co rút lại, mà cái người cho tôi cực hình này lại là Diệp Tàn Sinh mà tôi yêu, cái tên chết tiệt ấy...

Mắng tới đây tôi lại một lần nữa nghẹn họng, không biết phải chửi cậu ta cái gì, tôi biết cậu xuất phát từ tình yêu, nhưng loại bạo phát như kiểu tình yêu này thật sự quá tàn nhẫn, tôi không chịu nổi...

Tay chậm rãi thăm dò trên đùi, tôi thử nghĩ xem có thể mò tìm được dấu ấn trên đùi hay không, nhưng lúc vừa mới chạm trúng khu vực xung quanh dấu ấn thôi thì loại đau đớn thống khổ kia lại ập đến, như dòi ản trong xương bò khắp toàn thân, cả người tôi đổ đầy mồ hôi...

Thật mẹ kiếp đau...

Hình như sưng lên luôn rồi, chết tiệt, ngay cả chạm vào cũng không thể...

“Cạch.”

Là tiếng mở cửa!!

Tôi hốt hoảng nhìn ra cửa, thấy Diệp Tàn Sinh cầm một chén sứ đi đến cả người tôi không hiểu vì sao liền run rẩy, không ngừng lùi mình vào trong góc, ma sát vào vết thương đau đến mức tôi hét to lên, cậu mang thương tổn đến cho tôi làm lòng tôi bây giờ vẫn còn nỗi sợ.

“Vân Sanh, đừng sợ, chỉ là cháo trắng thôi.”

Cậu ta đặt chén lên đầu giường, bước đến gần tôi làm tôi không kìm nổi lùi về sau, đôi mắt mang theo thương tiếc của người trước mắt vẫn làm tôi sợ hãi, cái khuôn mặt lạnh lẽo vô tình lúc ấy đã khắc sâu vào trong lòng tôi, không thể đuổi nó đi được...

Giọng tôi khàn khàn, tay chặn ngay ngực cậu: “Đi ra...”

“Vân Sanh, anh dù sao vẫn nên ăn chút gì đó...”

“Đừng chạm vào tôi, cậu đi đi, đi ra!”

“Vân Sanh!!”

Cậu nắm lấy tay tôi ghì nó lại, dựa đến gần tôi, sức lực vẫn lớn đến kinh người: “Em sẽ không làm tổn thương anh nữa.”

Tôi lấy lại tinh thần, nhìn gương mặt lộ vẻ áy náy kia hỏi: “Cậu đến cùng xem tôi là cái gì?”

Gương mặt đó đẹp trai, thuần khiết, gợi cảm, lại không nhìn thấy nét bạo ngược nào...

Môi cậu ta dán lên: “Xem anh là người yêu.”

“Ha ha, người yêu? Cậu sẽ in con dấu lên cơ thể người cậu yêu à?”

“Vân Sanh...”

Cậu ta mắt mát rủ mi mắt xuống, đôi mắt đen kịt thâm thúy toát ra ưu thương nhân nhật: “Nhưng mà như vậy anh mới là của em, chỉ thuộc về riêng em...”

Tôi thở dài: “Tàn Sinh, cậu làm tôi sợ.”

Câu nói này chỉ là nói chơi, mà cánh tay đang ghì tay tôi lập tức dùng thêm sức, Diệp Tàn Sinh chống tay khác lên trên đầu tôi, sắc mặt sợ hãi bất an: “Anh muốn rời khỏi em?”

Đau đớn nơi cổ tay truyền lên đầu, mặt tôi gần như nhú lại thành một khối: “Đau quá, buông tay, Tàn Sinh...”

“Nói anh sẽ không rời khỏi em!”

Một giọt mồ hôi lăn xuống từ trên trán, tôi mở miệng: “Không rời khỏi cậu.”

Cánh tay ghì tay tôi dần thả lỏng, cậu ta ôm chặt lấy tôi: “Vân Sanh, chỉ có anh là người em tuyệt đối sẽ không buông tay!”

Tôi nhìn trần nhà trắng xám, đầu trống rỗng, Tàn Sinh à, đối với dự vọng độc chiếm như thế của cậu, tôi phải đổi mặt thế nào bây giờ...

Dung túng cho cậu, tôi nhất định sẽ điên mất...

Tôi không muốn, tôi không thể.

Đau đớn giữa hai chân làm tâm trạng tiêu cực không ngừng kêu gào, không ngừng lôi kéo thần kinh yếu đuối của tôi.

Tôi dùng sức ôm ngược lại cậu: “Diệp Tàn Sinh, tôi đau quá, cả người đều đau...”

Mà cậu ta không trấn tĩnh như tôi nghĩ, cậu cũng không bình tĩnh: “Xin lỗi, Vân Sanh, em chỉ là không khống chế được, em chẳng qua muốn có anh, không thể kìm được muốn ôm anh, muốn xâm phạm anh, muốn trên cơ thể anh lưu lại dấu vết của em, để anh chỉ có thể nghĩ đến em, có đôi lúc em hay nghĩ sẽ nhốt anh ngay tại chỗ này, không cho phép anh rời khỏi đây một bước, để anh chỉ có thể nhìn em, chỉ có thể nhớ em...”

“Đừng nói nữa, tôi sẽ tan vỡ.” Tôi cuống quýt ngắt lời cậu.

Nhưng cậu ta lại không dừng lại, vùi vào gáy tôi tiếp tục lẩm bẩm: “Anh không biết đâu Vân Sanh, khi thấy trong nhà không có bóng dáng anh em đã hoang mang biết bao, em muốn giết người biết bao!! Nỗi bất an trong đầu em chỉ còn sót lại hình bóng của anh... Vân Sanh, khi đó em sắp điên rồi...”

Lời nói của cậu day dứt bi thương như thế, tôi đột nhiên nhớ đến quá khứ của cậu, cái đoạn quá khứ không thể không đổ lỗi “vì yêu” đấy.

Tôi chung quy là kẻ nhẹ dạ, cũng chung quy là người yêu cậu: “Tàn Sinh, tôi không hề muốn rời khỏi cậu.”

Cậu thả tôi ra, chỉ đứng dậy ngơ ngác nhìn tôi, sau đó dờn tầm mắt xuống nửa người dưới của tôi, toàn bộ thần kinh của tôi căng chặt, tầm mắt cậu dần muốn nhìn đến dấu ấn chích bên trong bắp đùi mở rộng của tôi...

Chữ Diệp Tàn Sinh tuy nhỏ nhưng lại vô cùng rõ nét, bên trên vẫn còn lưu lại thuốc mỡ màu xanh nhạt thơm ngát, cho dù có xức thuốc thì vẫn bị sưng tấy lên.

Tôi vẫn thất vọng không thôi, nơm nớp lo sợ nhìn cái vết thương xấu xí kia...

Còn Diệp Tàn Sinh lại nhìn đến mê mẩn, giống như đang thưởng thức tác phẩm nghệ thuật, ánh mắt trần trụi lưu luyến ở chỗ đấy làm tôi không thoải mái chút nào.

“Đừng nhìn.” Tôi đẩy đầu cậu ra, toàn thân vẫn đau đớn, căn bản không dùng sức nổi, hai mắt vừa chớp một cái liền đổ về phía trước, gục vào trong lòng Diệp Tàn Sinh, ý thức trở nên hoàn toàn mơ hồ...

Cậu căng thẳng gọi tôi, sau đó cẩn thận từng chút một thả tôi xuống, tôi có thể cảm giác được tay cậu dừng trên môi tôi, ấm áp mềm mại...

Mê man dần tan, lúc tôi lần thứ hai mở mắt nhìn về phía cậu thì gương mặt căng thẳng của cậu nở cười yếu ớt nói, tôi nói: “Thằng quý, tìm bộ đồ cho tôi.”

Giọng tôi vẫn còn khá khàn cùng với âm mũi, cổ họng vẫn đau rát, thế nhưng so với những thứ này tôi càng để ý đến cơ thể nhẵn bóng của mình hơn, nó trần trụi, thật sự ngay cả bản thân còn không nhìn nổi...

Trong đầu chỉ có một chữ, đó là vô cùng thê thảm.

Cậu ta đứng dậy đi ra ngoài, lúc quay lại thì trong tay có thêm một cái áo sơ mi trắng rộng lớn, là cái tôi hay mặc lúc ở nhà, thiếu mất mấy hạt cúc...

Nhà...

Nơi đó quả thực không thể ở lại, Thương Phán nhất định sẽ đến tìm tôi, gã có quyền giám hộ cùng thẻ căn cước, muốn dẫn tôi đến Hồng Kông thật dễ như trở bàn tay...

Vì vậy lúc Diệp Tàn Sinh ôm tôi mặc quần áo, tôi vẫn còn đang chìm trong suy nghĩ nếu ngày đó tôi bị Thương Phán bắt đi, thì hiện tại sẽ thế nào?

Sau này tôi vẫn không dám nhắc đến chuyện này với Diệp Tàn Sinh, phải hỏi Tây Ngạn mới biết được ngày hôm đó xảy ra chuyện gì.

Hóa ra ngày đó Diệp Tàn Sinh xem camera xong liền gọi điện thoại cho hân để hân đi chặn chiếc xe của Thương Phán lại, còn Tàn Sinh cũng nhanh chóng đuổi theo...

Hân nói lúc ấy Diệp Tàn Sinh thật chẳng khác nào như đi giết Thương Phán.

Tàn Sinh trở về từ trại huấn luyện sát thủ, thủ đoạn thế nào có thể tưởng được, lúc cậu ngăn chặn ở giao lộ, sau khi Thương Phán bước xuống xe Diệp Tàn Sinh lập tức đánh giết gã...

Thế nhưng bên Thương Phán có một người không thể coi thường, tôi đoán chắc là người đã đánh tôi ngất, nghe nói người đó thân thủ tuyệt vời, lúc sau Thương Phán phải dùng tôi làm điều kiện trao đổi mới có thể thoát thân.

Mà thông qua chuyện này tôi càng ý thức rõ hơn, Thương Phán không yêu tôi, cái gã muốn là thân thể tôi.

Đương nhiên, chuyện này phải sau khi tôi thật sự bị bắt đến Hồng Kông, thì mỗi ngày tôi đều cảm nhận được điều đấy.

18. Chương 17

Vân Sanh?"

Giọng Diệp Tàn Sinh cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi, tôi lấy lại tinh thần nhìn cậu ta, nhất thời không thể nói gì được, chỉ hướng về phía cậu gật gật đầu.

"..."

Tàn Sinh trầm mặc cầm lấy cái chén sứ ban nãy nói với tôi: "Ăn chút gì đi."

Tôi liếc nhìn cái chén sứ màu trắng kia, thấy bên trong là cháo loãng liền muốn giơ tay lên, song cơ thể vẫn rất mệt mỏi, khắp chỗ đều đau xót khó chịu, nhưng bụng quả thật có hơi đói, tôi uể oải mở miệng: "Cậu dứt tôi ăn."

Câu này vừa nói ra, tôi có thể thấy được tay cầm chén của Diệp Tàn Sinh run lên...

Kích động đến thế?

"Này, quỷ thúì, cậu đang nghĩ gì thế..." Cái gương mặt hưng phấn ấy rõ ràng đang xuyên tạc cái gì rồi.

"A —"

"Hà?"

Cậu căng thẳng múc một muỗng cháo từ trong chén ra, làm động tác há miệng với tôi, rồi sau đó đưa cái muỗng đến bên mép tôi...

Tôi ngơ ngác nhìn vẻ mặt kích động đó của Diệp Tàn Sinh mà không biết có nên phối hợp há miệng ra không, mái tóc đen của cậu vẫn che khuất đôi lông mày anh tuấn dị thường của cậu, trong đôi con ngươi lấp lánh kia lộ ra hưng phấn, mới lạ, quyến luyến không dứt chỉ có của con nít...

Tôi biết, dứt cho người khác ăn cơm như này khẳng định là lần đầu tiên...

Chẳng trách...

Mặt tôi không biết vì sao lại đỏ ửng, đã lớn như vậy rồi mà còn bị người xem như con nít dứt cho ăn, thật sự là...

“Cậu ‘A – ‘ cái quần què ấy.” Tôi dùng cơn tức giận để che giấu đi, à ừm, nổi xấu hổ của mình...

“Không phải làm như vậy à?” Cậu ta vô tội.

“...” Tôi sống chết cũng sẽ không nói cái phương thức này chỉ dùng với con nít đâu.

Chần chừ chốc lát, tôi nhìn cậu đầy mong chờ mà khẽ thở dài.

“Tùy cậu.”

Sau đấy, tôi yên lặng há miệng ra...

Cháo nhuyễn nhuyễn ấm ấm, ánh tà dương vừa vắn rọi vào trong phòng, lưu lại vầng sáng nhạt quanh thân Diệp Tàn Sinh trông khá nhu hòa, lưng cậu hòa với ánh tà dương lập lờ bao bọc lấy tôi, có chút, nên nói thế nào đây...

Có chút, đẹp đẽ...

Ăn xong, cậu đặt chén xuống, đột nhiên mở ngăn kéo của tủ đầu giường ra, động tác này lập tức làm tôi cảnh giác nhìn cậu, trong lòng “hồi hộp”, huyết dịch trong nháy mắt ngưng tụ...

Sau lần trải qua chuyện đấy thì thần kinh tôi trở nên nhạy bén và yếu đuối dị thường đối với những biến đổi trong động tác của Diệp Tàn Sinh.

Lúc nhìn thấy cậu lấy hộp thuốc trị bỏng ra, người tôi đã đổ một lớp mồ hôi...

Mặt cậu đầy nghiêm túc bước lên giường cúi người xuống, không biết vì sao, thần kinh tôi vẫn rất căng chặt, không chịu thanh tĩnh lại trước Diệp Tàn Sinh.

Cho dù tôi biết cậu chỉ là giúp tôi bôi thuốc.

Cậu ta khá nghiêm túc nâng cái đùi bị bỏng của tôi lên gác lên hông cậu.

Tôi biết cậu muốn giúp tôi bôi thuốc, thế nhưng hạ thân lại chẳng mặc gì, mà ánh mắt nóng rực cứ nhìn chòng chọc vào dấu ấn chích trong đùi tôi, cái loại nóng bỏng ấy làm tôi chột vật muốn chạy trốn...

Tôi bắt an: “Tàn, Tàn Sinh...”

“Đừng nhúc nhích.”

Giọng nói cậu khàn khàn, mang theo hương vị tình dục...

Là ảo giác ư?

Hai tay tôi chống lên ga trải giường tận lực để thân thể không nảy sinh chút rung động nào.

Hai mắt gắt gao quan sát từng cử chỉ một của Diệp Tàn Sinh, tôi vô cùng căng thẳng...

Cậu mở nắp hộp ra, dùng ngón tay quét một ít thuốc, một tay khác sờ lên đùi tôi, lật phần thịt non bên trong ra....

“Á!”

Da thịt bị kéo làm thần kinh tôi thêm căng thẳng, cảm giác đau đớn lập tức xộc lên đầu...

“...”

Cậu bắt lấy bắp đùi nhích lùi về sau của tôi, dùng tay kẹp nó lại, đầu bỗng ngẩng lên nhìn tôi, trong mắt thoáng qua sắc dục... Lần này tôi thấy rõ ràng...

“Diệp Tàn Sinh, tôi tự mình bơi!”

Cậu không nhìn tôi, trán nhú chặt không buông lỏng, yên lặng bơi thuốc lên đùi tôi, thuốc mỡ lạnh lẽo tiếp xúc lên chỗ sưng tấy đau nhói làm tôi không thể không cắn chặt răng nuốt tiếng hét vào ngược lại trong bụng...

Cậu chăm chú nhìn giữa hai chân tôi, nói: “Thật xinh đẹp...”

Tôi dùng sức rút hai chân về, lấy vạt áo sơ mi che chỗ đó lại, hai mắt nhìn cậu.

Cậu thật cái gì cũng không làm, chỉ ngẩng đầu nhìn tôi đầy khát vọng...

“Vân Sanh, em ngóc đầu lên rồi.” Cậu nhàn nhạt chỉ chỉ phía dưới nghiêm trang nói.

Tôi nhìn đũng quần cậu, quả nhiên...

Tôi nhanh chóng tức bễ phổi, dứt khoát cầm gối quăng về phía cậu ta: “Đi WC cho tôi!!”

Đây là do thiếu giáo dục nửa thân dưới, tình dục của cậu ta đến cùng có bao nhiêu sung mãn vậy!!

Cậu chậm chậm nhích người đến gần tôi, cặp mắt kia thẳng tắp tiến vào trong mắt tôi, dục vọng bốc lên làm tôi gần như đau sốc hông...

Loại ánh mắt này quen thuộc đến không thể quen hơn nữa...

Tôi không chịu nổi nữa lùi ra sau, lưng dán lên đầu giường, tôi hết đường lùi rồi.

“Diệp Tàn Sinh! Cậu mà làm tiếp nữa tôi sẽ chết!!”

“Đừng sợ...”

Giọng cậu khàn khàn mà dụ hoặc, tay nắm cầm tôi, một luồng mùi hương bạc hà thơm ngát phả vào mặt tôi, là mùi của thuốc mỡ...

Đôi môi khêu gợi của cậu dán lên khoe miệng tôi, đầu lưỡi chậm rãi thăm dò môi tôi, rồi dần xâm nhập vào bên trong...

Đây là một nụ hôn...

Một nụ hôn rất bình thường, không gặm cắn, không máu tươi, rất bình thường, mà rất hiếm có giữa hai chúng tôi.

Trong một giây ấy tôi gần như đình chỉ suy nghĩ, nhưng bằng vào việc cậu ta muốn thì cứ lấy, nên cậu vẫn đang tàn phá giữa răng môi tôi.

“A...”

Tôi bị cậu cắn nhẹ một cái, cậu rời khỏi môi tôi, nhưng thân thể vẫn đè lên người tôi, hai mắt đen kịt thâm thúy nhìn tôi chăm chăm, tôi cũng nhìn cậu, mang theo nét cảnh giác, tôi làm sao quên được nửa người dưới vẫn còn đang tỉnh thần...

Cậu lại một lần nữa nhích đến gần, phả hơi thở lên mặt tôi, nó nóng rực, tôi hơi run, cậu liếm liếm môi tôi rồi mới rời đi, tủi thân nhìn tôi xong ngồi dậy...

“Này...”

Tôi bất an gọi.

Về mặt cậu như đang cực lực nhẫn nại, hai tay nắm chặt, mắt nhìn sang chỗ khác...

“Em đi vệ sinh...” Cậu nói.

Tôi nhìn cậu tại chỗ rẽ mở cửa ra, sau đó ảo não đi vào...

“Nhóc thúii...”

Tôi thấp giọng mắng, thở phào nhẹ nhõm, toàn thân xụi lơ trên giường. Sau không khống chế nổi mà nhếch môi lên, quơ tay lấy chăn bên cạnh khoát lên nửa người dưới, hít sâu để thân thể bình tĩnh lại.

Tôi nhắm mắt, nghĩ nghĩ, nếu cậu ta vẫn có thể duy trì tình trạng như này thì tốt rồi...

Đây là mâu thuẫn của tôi, mà cũng là bản tính của cậu.

Tôi đoán mình có lẽ đã ngủ rất lâu, vì lúc tỉnh dậy thì Diệp Tàn Sinh vẫn còn đang ngủ, đây là chuyện rất hiếm có, ít nhất đối với một kẻ lười biếng như tôi.

Trước đây lúc tôi mở mắt ra thì đã thấy đôi mắt đen kịt của cậu nhìn tôi chằm chằm, rồi sau đó ôm cái đầu rối bù của tôi hôn lên khóe miệng tôi: “Chào buổi sáng, Vân Sanh.”

Đây là kết quả của lần “dạy dỗ” trước, nó đã thành thói quen của cậu rồi.

Ngày hôm qua cậu đi vào nhà vệ sinh còn chưa ra thì tôi đã ngủ thiếp đi, ngủ hết một ngày, chẳng trách khi tỉnh lại thì Tàn Sinh vẫn chưa có tỉnh, tôi đưa tay khều mấy cọng tóc rối trên trán cậu nghĩ đến mấy chuyện râu ria.

Cuối cùng không muốn nghĩ nữa, nhìn khuôn mặt Diệp Tàn Sinh đến đờ ra.

Cậu ta ít khi không hề phòng bị như vậy, mặt mày đơn thuần, nhìn thế nào cũng không đủ, một khuôn mặt như vậy làm sao lại sinh ra loại yêu nghiệt đến thế, giữa lúc tôi đang tập trung tinh thần thì Diệp Tàn Sinh rất không nể mặt mặt mũi tôi mà mở mắt ra...

Tôi không giật mình, bởi vì tôi đang chờ đến lúc cậu mở mắt ra.

Tôi duỗi tay ra ôm cổ cậu, nở nụ cười yếu ớt hôn lên vàng trán trơn bóng của cậu.

“Sớm, Tàn Sinh.”

Vì đang ôm lấy cổ cậu nên tôi có thể cảm giác được cậu hơi rụt cổ lại, hình như vừa tỉnh dậy nên còn chưa có tỉnh táo, tôi còn muốn trêu chọc cậu nữa nhưng kết quả lại bị cậu ôm ngang eo nhướn tới cắn lên môi tôi...

“Á!”

Nhóc thúì, mới tỉnh dậy đã linh hoạt thế đấy!

“Chào buổi sáng, Vân Sanh.”

Buông môi tôi ra, cậu kéo chăn qua vùi vào hõm vai tôi.

“Nhóc thúì, sáng sớm đã không an phận hử.”

Cậu không đáp lời tôi, cũng không buông cái tay đang ôm eo tôi ra, mà yên tĩnh như lại ngủ nữa rồi...

Chờ đã, lại ngủ nữa rồi?

“Tàn Sinh? Tàn Sinh?” Tôi nhẹ nhàng gọi hai tiếng.

Hơi thở nhịp nhàng mà chậm chậm vang bên tai nhắc tôi biết người lại ngủ thiếp đi...

Người này là quái nhân sao?

Mãi đến lúc cậu tỉnh dậy, thì tôi vẫn luôn giữ nguyên cái tư thế bị cậu ôm chặt vào ngực...

Lần đầu tiên ra khỏi phòng ngủ này, Diệp Tàn Sinh thật sự cho tôi mặc quần đầy đủ, đương nhiên chỗ dấu ấn kia có dán hai miếng băng thạch cao lên để tránh bị vải quần ma sát gây nhiễm trùng...

Tôi ù ù cạc cạc quái lạ, từ lúc nào mà cậu tốt tính cho tôi mặc quần như thế.

Cho đến khi tôi xuống lầu đi vào phòng khách, nhìn thấy bốn người đàn ông ngã chổng vó trên ghế sofa thì mới hiểu dụng ý của Diệp Tàn Sinh...

Tây Ngạn vẫn cười tinh ranh như cũ, nhìn thấy tôi thì đột nhiên giơ hai tay lên vỗ một cái, hô: “Một, hai, ba!”

“Anh dậu Diệp khỏe!!”

“Gấu gấu!!”

Bốn người một chó ngay ngắn hô chẵn động đến mức tôi ngỡ ngàng đến tận mấy phút.

Tôi gãi gãi mớ tóc rối bù của mình nói với Diệp Tàn Sinh đứng cạnh: “Tôi còn chưa tỉnh ngủ, đi ngủ tiếp đây.”

“Một, hai, ba!”

“Anh dậu Diệp khỏe!!”

“Gấu gấu!!”

Tôi dừng bước, nhìn nhìn đôi chân trần của mình nghĩ có phải nên có một cái hện gấp bác sĩ rồi không...

“Vân Sanh...” Diệp Tàn Sinh mở miệng.

Tôi nhìn cậu: “Diệp Tàn Sinh, giải thích cho rõ chút đi.”

Sau 5 phút...

“Anh dậu Diệp khỏe, tôi là Đông Ngạn.” Người đang ông nhai kẹo sing-gôm lẩm lẩm liệt liệt mở miệng.

“Anh dậu Diệp khỏe, tôi là Tây Ngạn.” Người đàn ông ngậm kẹo que ngọt ngào mở miệng.

“Khò khò khò...”

“Khụ khụ.” Tây Ngạn chỉ vào cái người đang ngủ say kia nói, “Cái thứ đấy gọi là Bắc Ngạn.”

Tây Ngạn không đếm xỉa gì đến khoe miệng đã giật giật của tôi, hần vuốt vuốt con chó đang điên cuồng lắc đuôi trong lòng nói: “Anh dậu Diệp khỏe, tôi là Tây Ngạn.”

Tôi tận lực để đầu óc chuyển tải nhanh hơn, sau đó vận dụng hết nơ-ron thần kinh để kìm chế lại khoe miệng không ngừng giật giật của mình: “Các người là Tứ Đại Thiên Vương? F4? Hay là gió Đông Tây Nam Bắc?”

“Ừm, tôi cảm thấy Tứ Đại Thiên Vương cũng không tệ.” Hình như là Đông Ngạn lên tiếng, mặt đầy thương thức nhìn tôi nói.

“Ừm.” Đáp lại chính là Diệp Tàn Sinh...

“...” Nhìn cậu ta đang hoàng trình trọng suy xét như thế, tôi vẫn thấy mình hình như chưa tỉnh ngủ lắm...

“Sắc mặt anh dậu Diệp không khỏe lắm, chắc chưa ăn sáng đâu phải không, Tiểu Bắc?”

“Tiểu Bắc!!”

“Nam! Đánh thức cái thứ đấy dậy kêu hần đi chuẩn bị đồ ăn sáng đi! Đông gia ta đây cũng đói lắm...” Đông Ngạn bắt một chân lên, một đôi giày bột đập vào mắt tôi.

Tôi ngắt lời bọn họ: “Này, có thể thay đổi xưng hô không...”

“Đổi gì?”

Tôi nói: “Gọi thẳng là Phương Vân Sanh đi, không thì theo đại ca các người gọi là Vân Sanh cũng được.” Chỉ ít vẫn tốt hơn cái cách gọi anh dậu Diệp này...

“Không cho phép!” Ánh mắt sắc bén của Diệp Tàn Sinh đảo qua cả bốn người, bọn họ ai cũng rụt cổ lại không dám tiếp lời tôi.

“Vậy các cậu tùy tiện đi, nhưng không thể gọi là anh dậu Diệp!” Tôi nhìn Diệp Tàn Sinh.

Diệp Tàn Sinh: “...”

Đông Ngạn: “Bánh bao.”

Nam Ngạn: “Kẹo.”

Bắc Ngạn: “Khò khò...”

Tây Ngạn: “Đậu phộng số 2.”

Golden con: “Gâu!”

Đậu Phộng thúì, chưa gì đã bị người mua chuộc rồi! Uống công lúc đầu ta đây còn chịu đựng thất lưng đau đớn đi mua sữa bò cho nhà người!

Tôi nắm chặt nắm đấm: “Vẫn gọi là anh dâu Diệp đi, tôi chợt thấy nó rất hay.”

19. Chương 18

Ngồi trên một cái ghế mây ở cửa sổ sát đất, tôi mới biết nơi này là ngôi biệt thự ở vùng ngoại thành, Diệp Tàn Sinh nói mỗi khi có chuyện cậu đều sẽ đến nơi này, trước khi gặp tôi thì cậu ở đây...

Tôi uống một ngụm sữa đặt ở kệ bên, dưới nắng mặt trời ngồi sưởi ấm, tẻ nhạt lật mấy quyển sách trên tay, thỉnh thoảng sờ lên bụng con Golden con...

Diệp Tàn Sinh và Tứ Đại Thiên Vương của cậu đang ngồi trong phòng khách bảo có chuyện muốn thương lượng, có lẽ có liên quan đến đại ca Diệp Uân của cậu ấy.

Lần đầu tiên nghe được cái tên này, sau đó được Tây Ngạn miêu tả về con người thì tôi liền nhận ra Diệp Tàn Sinh rất khác với người anh trai của cậu.

Anh hai, tên một chữ Uân, văn võ cũng xem như song toàn, ẩn ý tượng trưng cho tiền tài, thật sự là cái gì cũng có.

Em trai, gọi là Tàn Sinh, chỉ làm tôi nghĩ đến một câu: Chấm dứt sinh mệnh... Tên hắc ám, cô độc đến thế...

Tàn Sinh Tàn Sinh...

Giờ tôi gọi tên cậu cứ tựa như rất không nỡ, loại hàm súc dừng lại nơi đầu môi khó tiêu tan nhưng lại làm người ta mê man vì nó, đây là mị lực thuộc về riêng cậu ấy, là độc dược của tôi...

Tôi nhìn cậu trầm mặc không nói gì giữa bốn người kia, nhưng miệng hơi khẽ cười thì liền biết sự tồn tại của bốn người này với cậu mà nói giống với người thân vậy, mà tôi cũng là một trong số ấy, thậm chí dưới cái nhìn của cậu còn quý giá hơn nữa...

Dường như nhận ra tôi đang nhìn mình nên cậu khẽ ngẩng đầu lên nhẹ nhàng nở nụ cười với tôi, tôi ngây người, cứ như thế đắm chìm vào nó...

Tôi miễn cưỡng quay đầu đi, vuốt vuốt quả cầu thịt trên bụng, chỉ sợ nếu tiếp tục nhìn sẽ thật sự lọt vào trong nụ cười ấy mất.

Ngày đó tôi cảm thấy nếu cứ tiếp tục cuộc sống như thế này cũng thật rất tốt, nhưng chỉ hai tuần sau thôi tôi liền hối hận...

Ngày nào tôi cũng không ngừng đề cập đến chuyện bảo cậu dẫn tôi đi ra ngoài dạo, nhưng đều bị cậu dùng ánh mắt kiên quyết từ chối, nếu không thì sẽ bị cậu trực tiếp đè xuống giường làm, này thật sự làm tâm trạng đấu tranh của tôi càng lúc càng nặng nề.

Chỉ khi bạn thật sự bị nhốt ở một chỗ thật lâu thì bạn mới hiểu sâu sắc loại tuyệt vọng thống khổ lúc ấy. Đúng là tháng ngày có thể mài mòn con người, thế giới bên ngoài bị ngăn cách chỉ bởi một tấm kính, không cách nào chạm đến, mà thậm chí bạn còn có loại cảm giác đời này mình sẽ không còn cơ hội tiếp xúc với thế giới bên ngoài nữa. Bên ngoài có hoa cỏ, có cây cối, một viên ngói một viên gạch cũng đều xa xôi đến thế...

Có lúc bạn tưởng đã là buổi chiều, nhưng ngẩng đầu lên xem đồng hồ treo tường thì lại phát hiện bạn vẫn chưa ăn cơm trưa, bạn căn bản chẳng biết nên làm thế nào để chống đỡ ngày qua ngày...

Một người trong một căn nhà trống rỗng thật khiến người ta tuyệt vọng.

Lắng nghe tiếng tích tắc của đồng hồ, nhận biết thời gian đang từng giây từng giây trôi qua mà bản thân cái gì cũng không làm được, quả thật không khác gì với chờ đợi mạng sống tụt khỏi tay mình, trống vắng vô vọng, chất chứa tuyệt vọng...

Diệp Tàn Sinh đều ngăn ngừa tất cả hành động có thể làm tôi rời khỏi tầm mắt của cậu, thậm chí ngay cả cái cửa sổ mở rộng cũng có thể khiến cậu lo lắng tôi sẽ nhảy ra khỏi tầm mắt cậu..

Từng ngày từng ngày trôi qua, tâm tình tôi càng lúc càng ngột ngạt, càng lúc càng khó chịu!

Nếu kiểu phương thức ở chung này của tôi với cậu ấy cứ tiếp tục kéo dài, tôi thật sự sẽ điên mất!

Diệp Tàn Sinh vẫn không chịu để tôi đi ra ngoài, hai cái cuối tuần tôi đều bị nhốt trong phòng, cho dù nhà rất lớn, nhưng tôi vẫn ức chế đến sắp phát điên!

Dù cậu ta có việc gấp nhất thiết phải ra ngoài thì cũng phải dùng dây xích nhốt tôi lại trong phòng, mà trong phòng ngoại trừ Đậu Phộng ra thì chẳng còn vật thể sống khác, đôi khi tẻ nhạt rỗng tuếch đến phát điên, tôi thường thường nghĩ, lẽ nào tôi cứ bị khóa lại một đời như này...

Không một người nào chấp nhận sống một cuộc đời như vậy cả.

Tôi muốn thay đổi cách thức sống kiểu này, mặc kệ phải đánh đổi cái gì, tôi nhất định cũng phải thay đổi tình trạng này.

“Diệp Tàn Sinh, tôi muốn đi ra ngoài!”

Tôi ngồi trên ghế nhỏ trong phòng tắm giúp Diệp Tàn Sinh gội sạch cái trán dính đầy bọt xà phòng.

“Không được.” Cậu ta vẫn nói câu nói bất biến quanh năm không đổi.

Tôi dùng sức cọ xát đỉnh đầu cậu, cố ý nắm tóc làm đau cậu, mà cậu lại như chẳng hề hấn gì ngồi xếp bằng thân trần lót khăn tắm ở dưới trên gạch men sứ...

“Lẽ nào cậu định thật sự nhốt tôi cả đời ư.” Tôi hỏi.

Cậu trả lời: “Ừm, chờ anh già đi, xấu rồi chẳng ai muốn nữa, em liền thả ra anh ra ngoài.”

Tôi gầm lên: “Gần như cả đời rồi!!”

“Anh nói cả đời thì là cả đời.”

“...”

Tôi tức giận cầm lấy vòi sen xoay chốt mở xối lên đầu cậu, sau đó dùng một tay khác mặc sức dầy vò tóc cậu, dội sáo bọt xà phòng trên mặt cậu.

“Cậu nếu thật sự làm tôi điên lên, tôi liền lén trốn ra ngoài đấy.”

Câu nói này vừa bật ra, cậu vốn còn đang ngồi đột nhiên đứng dậy nghiêm túc nhìn tôi, nước từ trên tóc cậu nhỏ xuống, lướt qua mắt, qua mũi, men theo môi cho đến lúc trượt xuống xương quai xanh. Sau đó nó lướt qua lồng ngực khêu gợi của cậu đến tận khi chảy xuống dưới.

“Anh lặp lại lần nữa.”

Ngữ điệu hoàn toàn tương tự như vừa nãy, ý thức được bản thân vừa nói ra lời tuyệt đối không nên nói, tôi vội vàng đổi giọng, nhưng đã không kịp, Diệp Tàn Sinh vẫn là Diệp Tàn Sinh, cậu không cho phép tôi nói ra bất cứ lời nào liên quan đến chuyện rời khỏi cậu...

Tôi bị cậu chặn lại đè lên vách tường bên cạnh, xúc cảm lạnh thấu xương làm tôi giật cả mình, thần kinh nhanh chóng căng chặt, tôi nắm chặt hai tay Diệp Tàn Sinh, ngăn cản cậu tiến thêm một bước nữa.

“Tôi không có ý này, cậu bình tĩnh chút đi!”

“Tôi không bình tĩnh nổi.”

“Chúng ta cần phải cố gắng nói chuyện, nếu cậu thật sự giam cầm tôi, tôi sẽ rời khỏi cậu.”

Đầu tóc ướt sũng của cậu bỗng tựa sát lại gần: “Vân Sanh, em nói rồi em không cho phép.”

“Á!”

Giữa cổ tê rần, tôi biết cậu giữa cơn bạo ngược sẽ không dần lại được, cậu gần như không có cái gọi là tự chủ trước tôi, điều này làm tôi rất thống khổ...

Tôi biết một khi cậu như vậy thì biện pháp tốt nhất là thuận theo cậu, chỉ là trong lòng tôi còn có uất ức của mình, yêu cậu liền sẽ mất đi tự do của bản thân, đánh đổi như thế làm tôi có loại cảm giác bị xiềng xích...

Cậu ấy liếm nước cùng máu vừa chảy ra trên cổ tôi, tôi rử mắt xuống, giơ tay lên vuốt ngược mái tóc rối của cậu ra sau, nâng cái đầu đang vùi ở cổ mình lên, nhìn gương mặt mát lạnh của cậu hỏi: “Tình yêu của tôi, thân thể của tôi, nếu như phải lựa chọn, Tàn Sinh, cậu định chọn cái nào?”

“Đều muốn!”

“Nếu không thể?”

“Em đều muốn...”

Có giọt nước từ trên tai cậu nhỏ xuống tay tôi, rất mát. Tôi tiếp tục hỏi: “Tại sao đều muốn?”

“Nếu anh yêu em nhưng không ở bên em thì có khác gì với không yêu em không!”

Vết đen trong mắt cậu càng lúc càng dày đặc, mặt mày cũng càng lúc càng tàn bạo, tôi muốn quay đầu thì bị cậu bắt lấy, tiếp đó là màn ức hiếp giữa môi với răng mang theo sự chuyên chế của riêng cậu...

“Á...”

Đè chặt tôi lên tường xong cậu duỗi hai tay nâng hai mông tôi lên đi đến bồn rửa tay to lớn, đặt tôi trước gương, tấm gương sau gáy phát ra âm thanh làm cả người tôi run lên, xương bả vai chạm vào tấm gương lạnh lẽo làm tôi càng thêm kinh hoàng.

“Tàn Sinh, đừng ở chỗ này.”

Cậu không cho phép tôi kháng cự mà thò tay banh hai đùi tôi ra, sau đó chen cơ thể mình vào giữa hai chân tôi, một tay còn lần mò lên dấu ấn chéch bên trong bắp đùi tôi...

Nó mới vừa lành không được bao lâu, vẫn còn da non nên rất mẫn cảm...

Đi cùng với động tác xoa xoa của cậu không phải là an ủi dành cho tôi, mà chính là nỗi e ngại...

Nỗi sợ hãi này tựa như lần trải nghiệm bị ủi đến thiêu đốt da thịt lần trước, tôi nắm chặt tay cậu để cậu đừng chạm vào nữa, nhưng cậu lại đè mạnh lên dấu ấn đẩy làm tôi kinh hãi trực tiếp quát to.

Không phải quá đau đớn, song loại cảm giác khác thường ấy làm tôi sợ không chịu nổi, tư thế như này khiến tôi hết sức chán ghét!

“Tàn Sinh, thả ra, tôi không có cái tâm trạng này!”

“Vân Sanh, thân thể anh là của em, tuyệt đối không thể để cho người khác cướp đi!! Thương Phàn đừng hòng mơ tới!!”

Chỉ cần nhắc đến Thương Phàn, cả người Diệp Tàn Sinh sẽ điên cuồng hơn, ngón tay không dung tha đâm vào thân thể tôi, tôi cắn răng nhẫn nhịn, cậu ấy quả nhiên vẫn rất dễ tâm chuyện kia!

“Đừng dùng móng tay, đau quá!”

Sau khi đâm hai ngón tay vào, cậu căn bản không quý trọng cơ thể tôi, chỉ lo tàn phá, trêu đùa đến mức người tôi vô cùng trống rỗng nhu nhược, không phải vì thoải mái, mà bởi vì quá đau.

“Vân Sanh, tại sao anh luôn nói muốn rời đi như thế!”

Cậu rút ngón tay ra, giữ chặt đầu gối banh hai đùi tôi ra đến nỗi tôi đau đớn, rồi hỏi như vậy.

Hai tay vô lực cầm lấy vai cậu, nhìn mái tóc ẩm ướt, vàng trán trơn bóng, con người thâm thúy mà tàn nhẫn ấy, tôi nói: “Bởi vì cậu không hề cho tôi tự do, vậy nên tôi phải khát vọng.”

“Á a!!”

Vách hang bị thúc mở, tôi ghì móng tay lên bả vai cậu, chống đầu lên tấm gương hoảng sợ hét lên, mà vẫn mẹ nó đau như thế...

“Anh thuộc về em, không có tự do nào cả!”

Cậu ôm lấy hai đùi tôi banh ra hết mức, mông tôi gần như rời khỏi bồn rửa, cổ dựa chống lên mép gương, nửa người trên tựa trên bồn rửa tay, khó chịu đến mức hô hấp cũng không thông.

“Tôi muốn, a, tự do, nhưng không phải như cậu nghĩ... A, đáng chết...”

Trong đầu cậu luôn có một lời nguyền rằng nếu thả tôi tự do chính là để tôi rời khỏi cậu, nhưng tôi thật ra chỉ muốn cậu có thể cùng tôi đi dạo bên ngoài, thậm chí có thể cùng cậu đi du lịch đâu đó, nhìn núi ngắm biển, chẳng qua với mức độ tinh thần hiện tại của cậu, căn bản sẽ không làm được thế này, nhưng tôi lại rất khát vọng...

Cậu cúi người găm cắn lồng ngực tôi, hai tay phủ lên đầu vú tôi làm tôi run rẩy. Dưới thân bị một hồi xỏ xuyên đau đớn đến mức tôi chỉ có thể thả bả vai cậu ra, nắm tóc cậu muốn kéo luôn đầu cậu xuống.

“Nhẹ, nhẹ chút!”

“Vân Sanh, Vân Sanh...”

“A ư, cái tên khốn này...”

Cậu ta càng thúc càng dùng sức, tôi không ngừng đập vào tấm gương ở sau lưng, cổ bắt đầu đau xót, sau đó tôi chỉ có thể chống một tay lên gương mới không bị cậu thúc đến mức va vào gương.

“Cậu không thể nhốt tôi, ư, cả đời...”

“Đúng là muốn nhốt anh lại cả đời!” Cậu ta quyết tâm liều mạng đâm vào trong thân thể tôi...

Tôi nghiêng răng quật cường khó tin: “Không muốn như thế, a... Đừng...”

“Em không cho anh rời đi.”

“Tôi, không muốn... Á...”

Tay cậu lần mò thứ giữa hai chân tôi, tùy ý đùa bỡn như đối xử với một món đồ chơi, bức tôi không kìm nổi rơi nước mắt, cổ nén đau đớn, lần này tôi tuyệt đối không nói lời cậu muốn nghe!

Không còn cách nào, nhưng một khi đã bóc trần chuyện này, tôi nhất định phải thành công, còn nếu không thành công, vậy thì tất cả những thứ này đều sẽ trở nên vô nghĩa, tôi giờ đây đã không còn lưu tâm đến cái giá phải trả, tôi chỉ muốn cuộc sống như này rời khỏi tôi, tôi nhất định phải kiên trì đến bước cuối cùng.

Cuối cùng vẫn bị cậu ta làm đến ngất đi, ngày hôm sau tỉnh lại đã là buổi trưa, Diệp Tàn Sinh không ở đây, trên chân tôi vẫn bị sợi xích khóa lại, sau ngày ấy tôi bắt đầu tuyệt thực, tôi lấy phương thức như thế để đối phó với Diệp Tàn Sinh, tôi phải chờ đến lúc cậu ấy thỏa hiệp...

Tôi muốn có thể cùng cậu đi ra ngoài du lịch, muốn có thể dẫn cậu đi nhìn ngắm thế giới này...

Bây giờ đã là 4 ngày kể từ lúc tôi thực hiện ý nghĩ ấy, tôi với cậu không một ai lựa chọn thỏa hiệp cả.

Lúc đầu cậu còn hung bạo không khống chế sử dụng bạo lực với tôi, tạo ra từng dấu từng dấu xanh tím trên cơ thể tôi.

Đến ngày thứ ba cậu có từng thử cứng rắn nhét thức ăn vào miệng tôi, lần cuối tôi nôn đến quên trời đất trước mặt cậu làm cậu không còn cương quyết nhét đồ ăn vào tôi nữa, cậu rút cục vẫn đau lòng cho tôi, chỉ là nỗi đau lòng này lại kém hơn một bậc so với sự bạo ngược, cộng thêm thủ đoạn cao minh của cậu, có thể giảng co đến bây giờ tôi đã sắp đến cực hạn rồi.

“Vân Sanh, tại sao không ăn?”

Diệp Tàn Sinh cầm chén cơm ngồi gốc bên cạnh tôi, hỏi tôi lý do nhưng tôi không trả lời được, thân thể tôi rất mệt, đương nhiên cũng rất đói, mỗi ngày đều uống nước cầm cự như vậy vất vả đến đòi mạng, trên tay có cầm bình truyền dịch, là Tây Ngạn tự treo cho tôi, lúc đầu tôi có thử kéo kim chích ra nhưng đổi lấy kết quả càng thảm hại hơn, vậy nên tôi hiện giờ ngằm đồng ý cho truyền, nhưng vẫn không muốn ăn bất kỳ thứ gì, bởi vì tôi còn chưa muốn thoả hiệp.

Vả lại truyền dịch cũng có thể chống đỡ thêm một chút nữa.

Có lẽ trầm mặc của tôi đã chọc giận cậu ấy, cậu gơ tay kéo cổ áo tôi lại, quăng tôi ngã lên giường.

“Vân Sanh, anh nói chuyện đi!”

Tôi dùng cánh tay không truyền dịch nắm tay cậu, mắt nhìn cậu: “Tàn Sinh, tôi đã nói từ trước đừng giam cầm tôi rồi cơ mà. Có giam cầm tôi cậu cũng không chiếm hữu tôi được.”

Cậu ngơ ngác nhìn tôi, đột nhiên vung tay ghim tôi lên giường: “Em cũng đã từng nói, thả cho anh tự do ấy à, đừng hòng mơ đến!”

Tôi mất hứng buông tay mình xuống, lần thứ hai lựa chọn trầm mặc...

Dấu vết trên tay tôi đỡ hơn một chút so với dấu hằn trên mắt cá chân tôi, vì dù sao cũng mới chỉ có 1 ngày, còn trên chân đã bị xích 4 ngày....

Lần cãi vã này và cả ý muốn muốn rời khỏi cậu đã làm Diệp Tàn Sinh thật sự phát điên, cậu ta cột một tay cùng mắt chân tôi lại, rồi treo chân còn lại lên, dần vật rờn rã tôi hết một ngày.

Trong lúc ấy cậu ta không ngừng xỏ xuyên, không ngừng va chạm, cậu điên cuồng làm tình với tôi, gần như giằng vò tiến vào cơ thể tôi, còn vừa làm vừa không ngừng nói muốn chiếm giữ tôi...

Mà cậu như thế chỉ càng đổi lấy niềm tin kiên định hơn từ tôi.

Tôi ngày càng suy yếu, ngày càng thiếu sinh khí, đây là lời Tây Ngạn nói, nếu còn tiếp tục như vậy không chịu thoả hiệp với Tàn Sinh, thì người tan vỡ chính là tôi, hẳn hỏi tôi thật không thể chịu đựng nổi những tháng ngày trước đây ư?

Tôi nói, không phải không chịu được, mà là không thể như thế!

Hắn cũng không còn cách nào, đốt điều thuốc rồi xem vết thương trên tay, trên người, trong cơ thể cho tôi...

Tây Ngạn xem qua vết thương ở nửa người dưới của tôi rồi nói, anh còn chưa bị trĩ thì thật lạ.

Tôi kéo chăn đắp lên người mình, che một thân đầy dấu tích đi, tôi nói tôi còn giữ được tính mạng đã là tốt lắm rồi.

Tôi rất vui khi có sự tồn tại của Tây Ngạn, chỉ ít Tàn Sinh cho phép hắn kiểm tra vết thương cho tôi, tuy thuốc mỡ gì cũng đều là cậu ta tự bôi, nhưng thời khắc mấu chốt vẫn sẽ có một người có khả năng giữ mệnh cho tôi.

Tôi chưa bao giờ là kẻ đi tìm cái chết, tôi chỉ muốn một cuộc sống an nhàn, nên tôi khước từ một cuộc sống bị giam giữ như bây giờ.

Tôi yêu Tàn Sinh, nhưng lại không muốn vì tình cảm mà dâng hiến toàn bộ bản thân như thế, tôi muốn tự mình tìm thứ mà mình muốn.

20. Chương 19

Tôi có thể nghe thấy tiếng hô hấp ồ ồ của Diệp Tàn Sinh ở kế bên giường, tôi biết cậu ấy đang cực lực nhẫn nhịn, giờ đây cơ thể tôi phồng chừng một đám của cậu cũng không chịu nổi, điều này tôi rất rõ mà Diệp Tàn Sinh cũng biết rõ.

Cậu ấy bằng lòng kiềm chế vì tôi như này tôi thật rất vui mừng.

“Anh còn không chịu ăn?”

Một mỗi đến mức thậm chí nói chuyện thôi cũng làm tôi lao lực, tôi chỉ có thể cọ cọ ga trải giường gật đầu biểu thị vẫn sẽ không ăn.

Tôi nghe thấy tiếng thở dài của cậu, rất khẽ thôi, rồi cậu gọi.

“Tây Ngạn.”

Nghe thấy cái tên này tôi vẫn không nhận được mà run run, tôi biết vào lúc này cậu ấy mà gọi Tây Ngạn thì sẽ không có loại khả năng thứ hai.

Quả nhiên, Tây Ngạn bước vào, thấy tôi đầu tiên là thở dài, tiếp đó kéo tay áo của tôi lên, lấy ra lớp cao su mỏng quấn vào trên cánh tay tôi, nhìn kỹ sẽ thấy được mạch máu ở trên.

Hành động này làm tôi rụt người ra sau, hận không thể tìm một khe hở nào đấy để chui vào, nhưng lại không có khe hở nào cho tôi trốn cả, tôi chỉ có thể không ngừng húc vào trong lòng Diệp Tàn Sinh...

Diệp Tàn Sinh ôm tôi, cố định cánh tay còn đang truyền dịch của tôi lại, sau đó nắm trụ cánh tay quần lớp cao su, một lần nữa xấn ống tay áo của tôi lên gật đầu với Tây Ngạn....

Tiêm dinh dưỡng mỗi ngày 3 lần, nhằm duy trì cho sinh mệnh tàn tạ của tôi.

Bởi vì đã tiêm quá nhiều lần nên chỉ có thể sử dụng ống kim cực nhỏ để tiêm cho tôi, là loại kim tiêm chỉ dùng cho con nít, Tây Ngạn nói như vậy để tránh tổn thương mạch máu của tôi...

Thế nhưng loại kim tiêm như thế không chỉ kéo dài thêm thời gian tiêm vào, mà đồng thời cũng gia tăng thêm nỗi thống khổ cho tôi.

Mỗi một lần tiêm xong, cả cánh tay đều lạnh ngắt, cứng đờ mất cảm giác, cảm giác chua xót có thể sẽ kéo dài đến lần tiêm tiếp theo, điều này làm tôi sợ vô cùng.

“Không muốn, tôi không muốn tiêm...”

Cơ thể không ngừng run rẩy, một bàn tay khác giữ chặt tay tôi, cánh tay dùng sức khiến ống truyền dịch bắt đầu chảy máu. Bây giờ ngay cả một chút sức lực để giãy dụa tôi cũng không có, nhìn Tây Ngạn đã chuẩn bị xong xuôi tôi bắt đầu kích động rít gào...

Có lẽ thấy tôi run rẩy dữ dội quá nên Diệp Tàn Sinh buông tay ra, ôm đầu tôi nói: “Anh chịu ăn cơm em sẽ không tiêm nữa.”

“...”

Không cần nghi ngờ đây là lời nói rất mê hoặc, chỉ có điều tôi lại ngoan cố bướng bỉnh còn hơn bản thân nghĩ, tôi vẫn không ngừng lắc đầu, tôi không thể từ bỏ vào lúc này được...

Không thể...

“Vân Sanh! Anh rốt cục muốn thế nào?!”

“Tàn Sinh, cậu thả tôi đi ra ngoài, cậu dẫn tôi đi ra ngoài dạo có được không?”

Tôi ngẩng đầu nhìn gò má cậu, ngữ điệu khẩn cầu, hơi nước dần tích tụ trong viền mắt, tôi đã sắp không chịu nổi nữa rồi, cuộc sống như vậy làm tôi cạn kiệt sức lực, lòng run sợ mà tinh thần cùng năng lực chịu đựng của cơ thể đều đang điên cuồng tiêu giảm.

Mày cậu nhú chặt lại, một đôi mắt đen như mực ẩn nhẫn đau lòng cùng kiềm chế, muốn cậu ấy học cách áp chế sự cực sức của mình không phải là chuyện dễ dàng, mà bây giờ thời gian cậu kiềm chế càng lúc càng dài...

Tôi có thể nhìn ra được cậu đang cắn răng nhẫn nhịn, tóc cậu tạo thành một bóng râm trước mắt, càng lộ ra vẻ tinh xảo đường nét góc cạnh rõ ràng, vừa lạnh khốc lại vừa gợi cảm.

Cậu ấy im lặng rất lâu, rồi vẫn gọi Tây Ngạn...

Tây Ngạn gật đầu, cầm bông khủ trùng bước đến gần tôi, mặt tôi trắng bệch, dốc toàn lực nâng hai tay lên chống lại trói buộc của Diệp Tàn Sinh.

“Thiếu gia, kéo tay anh ấy lại, kim truyền dịch sẽ bị lệch!”

“Cút ra!”

Tôi giờ mà nhìn thấy cái kim tiêm sắc lạnh kia cả người liền run rẩy, e sợ đến sâu tận xương tủy.

Xích sắt trên chân không ngừng vang vọng, ống truyền dịch trên tay nhiều xuống tay Diệp Tàn Sinh, tôi kéo nó ra, kim truyền dịch văng ra khỏi tay tôi, một cơn đau nhói làm tôi trong nháy mắt ngã rạp xuống giường, tôi liếc mắt nhìn tay mình, da thịt nứt ra, vết thương không phải quá lớn nhưng lại trông cực kỳ buồn nôn, vì vụn vụn quá nhiều nên vết thương đã sớm chảy máu, trên cánh tay trắng bệch của tôi trông càng dọa người...

Tôi suy yếu thở dốc nhìn Diệp Tàn Sinh...

Có vết máu tươi dính trên gương mặt tinh xảo của Diệp Tàn Sinh, cậu vô cùng hoảng sợ nhìn tôi, vừa dè dặt hai tay vùng vẫy của tôi, vừa nổi giận trừng lớn mắt quát tôi: “Anh nhất định phải thương tổn bản thân đến vậy ư?!”

Giọng cậu rất lớn, đi kèm với sức lực khủng bố trên tay càng cậu làm tôi sợ hãi quay mặt sang chỗ khác, khung cảnh trước mắt trắng xóa như tuyết, ý thức của tôi ngày càng mơ hồ, nhưng đau đớn không ngừng truyền đến từ mu bàn tay liên tục kéo tôi về hiện thực.

“Vậy còn cậu?” Tôi nhúc nhích đôi môi khô khốc khó khăn nói: “Cậu cũng nhất định phải bức tôi đến nỗi này sao?”

“Tây Ngạn, cầm máu cho anh ấy.”

Một lần nữa nghe thấy tiếng thở dài của cậu ấy, một lần nữa thấy cậu thỏa hiệp, tôi chưa từ bỏ ý định cố mở mắt ra nhìn cậu: “Nếu như cậu thật sự không yên lòng, vậy mỗi lần tôi đi ra ngoài cậu đều đi theo tôi, trông chừng tôi, cậu không ở đây tôi tuyệt đối sẽ không ra ngoài, thế nào...”

Trước đây cậu ấy có thể chấp nhận cho tôi sự tự do là bởi vì cậu vẫn chưa xác định tôi là đồ của cậu, trước đây độc chiếm của cậu không hề hạn chế tôi ra ngoài với cậu, nhưng sau chuyện với Thương Phán kia, cậu ấy hết một chú nhím bị kinh hãi, mưu tính ẩn giấu tôi đi, trói buộc tôi cả đời bên cạnh cậu...

“Tàn Sinh...”

Nhìn cậu vẫn trầm mặc như cũ, tôi lại gọi một lần nữa, sức lực trong cơ thể tôi càng lúc càng mỏng manh, giây phút vừa rồi gần như đã tiêu hết khí lực của tôi, là tôi đang dùng chút khí lực cuối cùng để khẩn cầu với cậu.

Câu nói này tôi đã nói rất nhiều lần rồi, lần này có lẽ sẽ là lần cuối cùng, nếu cậu ấy vẫn không chịu thì tôi liền thật sự không chịu đựng nổi nữa.

Vào lúc tôi gần như cho rằng đã hết hi vọng thì Diệp Tàn Sinh bỗng nhiên kéo tôi đang rụt lại ở trong góc ra ôm vào lòng, nói bên tai tôi, ừ...

Tôi cười, nghĩ rốt cục cũng có thể thoát khỏi cuộc sống như thế này rồi.

“Lời cậu nói có thể xem là lời...”

“Giữ lời,” Cậu ấy nói, rồi dán môi lên khóe miệng nứt nẻ của tôi, “Anh sắp bức điên em rồi.”

“Ha ha...”

Tôi cười khẽ, ý thức dần mơ hồ...

Tôi thật sự thành công, tôi thay đổi cậu ấy, giúp cậu ấy học được cách nhượng bộ, học được cách khống chế tâm tình của bản thân, học được cách biết cân nhắc cho tôi hơn...

Tuy lần ấy quả thật làm tổn thương to lớn đến sinh lực của tôi, có điều hiệu quả hình như tốt hơn rất nhiều, cậu đã không còn vì một câu nói đơn giản muốn đi ra ngoài của tôi mà liền dè tôi lên giường.

Ngày hôm nay tôi rời giường, rời giường từ rất sớm.

Sáng nay, Diệp Tàn Sinh nói chào buổi sáng với tôi xong thì bảo nếu hôm nay tôi có thể xuống giường được, liền sẽ dẫn tôi đi ra ngoài một lát. Trước không nghĩ đến cậu sẽ lập tức đồng ý cho tôi đi, nên tôi lúc ấy hét lên phấn khởi, ôm đầu cậu hôn một cái thật kêu, tôi sẽ cùng cậu nỗ lực khởi đầu lại.

Kết quả chân vừa chạm đất đã mềm nhũn ra, chặt vật không tả, cuối cùng vẫn bị cậu ôm lên giường...

Cậu cười nhìn tôi: “Vân Sanh, chờ tối em về.”

Tôi cảm nhận đùi mình không còn chút cảm giác nào, ngượng ngùng cười đáp: “Ừm...”

Tôi di chuyển thử, dưới chân vẹo lại, bẹp một cái ngã xuống đất, Đậu Phong ở cạnh nhìn tôi ngã ra đất thì vui vẻ nhảy nhẩy, nhảy một hồi lại thành nhảy lên sống lưng tôi, tôi tức giận đến hít hơi lạnh.

Lần té xỉu kia tôi ngủ trọn một ngày, vậy nên 5 ngày sau đó tôi hầu hết ở trên giường, hiếm khi đi vệ sinh mà còn phải nhờ đến Diệp Tàn Sinh ôm đi...

Làm cho bây giờ hai chân tôi bước đi thôi cũng run mãi không ngừng, chẳng may chút khí lực nào.

Tôi đỡ cạnh ghế sofa khó khăn đứng dậy, đau đớn xoa cằm nhìn Đậu Phong cạnh bên vẫy vẫy đuôi, hồi lâu không bước tiếp thêm bước nào nữa...

Sau đó liều mạng già đi lòng vòng quanh sofa, cuối cùng lết đến cái ghế mây ở cửa sổ sát đất nằm xuống đây, thở hồng hộc nắm cái cổ thịt mỡ lông lá của Đậu Phong lên đặt lên bụng...

Có lẽ do cơ thể còn quá yếu nên cảm thấy Đậu Phong mấy ngày này hình như mập lên rất nhiều, đoán chắc do bị Tứ Đại Thiên Vương kia nuôi dưỡng nên mập mập tròn tròn, cảm giác vô cùng thoải mái, lông xù xù làm người ta xoa mãi, năm ngón tay của tôi tê nhật gầy gầy mỡ lông của nó, nó thoải mái rên ư ử...

Xoa xoa nó xong sờ qua bản thân, tôi bắt giác thở dài, đúng là gầy yếu mà, vốn trên bụng còn có chút thịt, bây giờ lại không khác gì quỷ đói đầu thai, chỉ còn da bọc xương.

Sau này phải bắt thẳng nhóc thú Diệp Tàn Sinh kia nuôi cho mập mới được, nếu không với cái thân thể gầy yếu này mà để cậu ta dẫn vật như thế thì sớm muộn gì cũng chết ở trên giường!

Nằm hồi lâu, một chút thú vui chân thật cũng chẳng có.

Tôi lo lắng nhìn tiết trời ở ngoài, hôm nay ngay cả ánh nắng cũng không có, trời âm u mây mù, hình như sắp mưa rồi, nếu trời mưa không biết Diệp Tàn Sinh có thể cho tôi ra ngoài hay không, tôi đã quá lâu chưa tiếp xúc với thế giới bên ngoài, suy cho cùng thì vẫn là con người, luôn tràn ngập khát vọng đối với thứ bản thân không chiếm được...

Ôm Đậu Phong vào trong lòng, nó ăn xong liền mệt chỉ muốn ngủ, không nhúc nhích gì tùy ý tôi ôm nó vào trong ngực, một tay chống lên tay vịn chậm rãi đứng dậy, trên chân vẫn còn tồn tại cảm giác không chân thực, giẫm trên đất mà như đạp lên mây, chỗ nửa người dưới ấy vẫn còn khá khó chịu, dù sao lần trước cũng đã bị cậu ta làm nứt ra rồi.

Ày, nếu không phải do tôi liều mạng đối phó với cậu thì cậu ấy chắc chắn sẽ tàn nhẫn, muốn nhốt tôi lúc nào thì nhốt. Tay tựa lên cửa kính lạnh lẽo, tôi xuất thần ra thế giới bên ngoài, chỗ này cách với thành phố một quãng đường, làm người cảm tưởng rằng đây như là cái căn biệt thự tồn tại cô độc.

Bên ngoài khu nhà là một hoa viên nhỏ, hoa viên này thiết kế rất đẹp, nhưng lại làm người ta có loại cảm giác xa lánh, các dây leo quấn quanh cửa sổ bằng kính vừa vượn đúng mùa bung nở, còn hoa hồng bình thường nếu không phải màu đỏ thì cũng là màu hồng nhạt, chắc Tàn Sinh lấy giống từ Nam Dương nên mới có màu vàng nhạt như thế, làm cho hoa viên này thêm một phần ảm áp.

Từ bên ngoài đi vào cửa lớn là hàng cây cối uốn lượn hai bên hành lang, là cây Lăng Tiêu, nụ hoa đỏ đỏ đủ tươi tốt, song loại hoa này cũng sắp đến kỳ tàn úa rồi...

Cái làm tôi cảm mến nhất không gì bằng cái chòi nghỉ mát ở cuối chỗ hành lang uốn khúc, cũng chẳng thể gọi là chòi nghỉ mát đâu, chỉ là một cái bạt lớn màu trắng giăng bốn góc lên thành bóng râm, bên dưới có

đặt bàn gỗ ghế gỗ, cái hấp dẫn người đó là cái ghế cạnh gốc cây cổ thụ nghiêng ngả, nhìn có vẻ rất thoải mái...

Tôi nghĩ nghĩ hôm nay có lẽ sẽ được đi ra ngoài dạo một chút...

Còn đang suy nghĩ xuất thần thì nghe thấy tiếng mở cửa, tôi lập tức quay đầu lại, vốn tưởng Diệp Tàn Sinh trở về, ai ngờ lại nhìn thấy một khuôn mặt thô kệch không muốn thấy, là Đông Ngạn.

Hắn không chút khách khí nhai kẹo sing-gôm đi vào: “Anh dâu Diệp, mang đồ ăn đến cho anh này.”

Nghe thấy xưng hô này cả người tôi nhanh chóng nổi da gà, quay đầu lại đi vào phòng khách, Đậu Phộng từ lúc cửa lớn mở ra đã lập tức nhảy vọt khỏi lòng tôi mà lắc lắc mông chạy đến chỗ Đông Ngạn.

“Anh dâu Diệp, anh đi chậm một chút, nhấn nài một chút, lỡ có ngã chống vó thì tôi cũng không dám đỡ anh dâu.”

Người tôi cứng đờ, cảm giận liếc nhìn hắn: “Có ngã chống vó thì cũng sẽ không vu vạ lên đầu cậu, cậu lo chuyện này làm gì?”

“Này không phải do anh trông quá mê người sao, lỡ anh té xuống tôi không nhịn được đi đến đỡ anh, bị thiếu gia biết được thì cái mạng này sẽ gặp nguy mất.”

Tôi ngẩng đầu nhìn người đối diện hai chân bắt chéo đầy thích ý, có chút ý tứ lo lắng nào đâu: “Cũng thật biết coi trọng tôi.”

“Sao? Lão gia anh nháo đòi tuyệt thực, thiếu gia đến cung phụng anh hết bốn ngày, không coi trọng sao được.”

Tôi cầm chén cháo trên bàn lên, ghét bỏ mà chọc chọc nó, đã ăn cháo 5 ngày rồi, những ngày này thật không trải qua nổi mà.

Múc một muỗng cháo lên miệng, tôi nói: “Cậu đây là oán hận tôi câu mất hồn thiếu gia nhà cậu à?”

“Không có.” Giọng Đông Ngạn hơi trầm xuống, có phần nghiêm túc: “Từ lần thiếu gia mất tích rồi gặp được anh, sau đó cậu ấy thay đổi rất nhiều. Lúc trước căn bản không thấy cậu ấy có tinh thần hăng hái với cái gì, thờ ơ điểm thương lượng cậu ấy thường thường trầm mặc, nửa buổi cũng không nói câu nào, nên lúc ấy, tên đối tác gian thương Diệp Uân ba mặt hai đao kia vô cùng trầy trật tổn sức.”

Hắn thổi ra một bong bóng, nổ đi rồi lại nói tiếp, còn tôi chỉ im lặng ăn cháo của mình.

“Thế nhưng từ sau khi anh xuất hiện, thiếu gia cứ như biến thành một người khác, gần như có thể ngay lập tức nói ra sách lược ứng phó, sau đó nhanh nhẹn sắp xếp người ra tay giải quyết, hơn nữa chúng tôi đã bắt đầu tiến công chứ không phải chỉ lo phòng thủ nữa, đây cũng bởi vì thiếu gia cậu ấy muốn sớm giải quyết hết bộn rộn để trở về gặp anh.”

Khều miếng thịt nhỏ trong chén cháo, tôi nói: “Cậu muốn nói gì?”

“Anh quá quan trọng với cậu ấy, ví dụ như cái chuyện tuyệt thực vừa tổn thương đến bản thân anh mà cũng thương tổn đến thiếu gia này vẫn nên làm ít thôi.”

“Anh xem chuyện làm tổn thương bản thân thành chuyện vui vẻ như này, không ai ngờ đến cả.”

Bong bóng thổi ra vỡ tan bên môi Đông Ngạn, hắn nhét miếng kẹo sing-gôm vào miệng tiếp tục nói: “Tôi biết anh tuyệt đối là một thánh nhân, thật ra trước đây cũng có một người phụ nữ quần quít thiếu gia, có điều người phụ nữ ấy sau khi thấy được bộ mặt thật của thiếu gia 2 ngày sau liền không thể tiếp tục nữa, ngay cả gió cũng tháo chạy.”

Tôi cười nhạt, đặt chén cháo xuống, thò một tay ra ôm con Golden con đang nằm sấp ở dưới cạnh sofa lên: “Cậu đang khen ngợi tôi?”

“Không sai.” Tôi có thể nghe thấy trong giọng hắn chứa không ít ý cười, “Anh là người đặc biệt, chẳng qua là bởi vì cái đặc biệt đến lạ thường này nên cũng sẽ ảnh hưởng mức độ không nhỏ đến thiếu gia.”

“Cứ như tôi tuyệt thực 4 ngày thì Tàn Sinh cũng mặc kệ chuyện trong hội hết 4 ngày?” Tôi nhìn đèn lư ly trên đỉnh đầu, con Golden trong tay lại chẳng yên tĩnh nhảy tung tung trong bụng tôi, làm hại tôi suýt chút nữa ói hết ra mớ cháo khó khăn lắm mới nuốt trôi xuống.

“Anh dậu Diệp thật thông minh...” Người đàn ông đối diện giả ngu gãi gãi sau gáy.

“Tôi biết dụng tâm của cậu, cũng biết tầm quan trọng của Diệp Tàn Sinh với các cậu, cậu không cần phải nói bóng gió trước mặt tôi đâu.” Buông Golden con ra, nó liền nhanh nhẹn nhảy xuống.

“Nào dám nào dám, chẳng qua anh dậu Diệp à, mạng anh quá quan trọng, đừng giống trước đây mà dễ dàng lấy nó ra đùa giỡn nữa, những ngày trước tinh thần của thiếu gia vẫn luôn không tốt, chịu đựng đến mất hẳn lên tơ máu, vừa xử lý chuyện trong hội xong liền té xỉu, cậu biết thiếu gia trước đây sinh sống thế nào mà, nhất định phải lao tâm đến không chịu nổi cậu ấy mới ngã xuống như thế.”

Tôi chấn động từ trên ghế sofa: “Cậu ấy thế nào rồi?”

Lại một bong bóng vỡ tan: “Anh dậu Diệp, anh lo lắng kìa! Thiếu gia biết nhất định sẽ rất vui...”

“Câm miệng, tôi hỏi cậu người cậu ấy thế nào rồi?”

“Không phải có Tây Ngạn ở đây à, không có chuyện gì, Tây Ngạn nói vì tinh thần luôn căng thẳng, bây giờ thả lỏng nên sau đó liền không chịu nổi nữa. Anh dậu Diệp vẫn rất quan tâm đến thiếu gia nhà chúng tôi mà...” Đông Ngạn nhìn tôi cười hì hì xảo quyệt.

“Ờ...” Tôi thở phào, “Cậu yên tâm, chuyện như vậy tôi làm lần này thôi là đủ rồi.”

“Cậu chủ cậu ấy thật sự rất thích anh, cũng rất cảm ơn anh vì vẫn bao dung cậu ấy đến tận bây giờ.” Nghe ngữ điệu của hắn cứ như đẩy tương lai của Diệp Tàn Sinh hết lên người tôi vậy.

“...” Tôi ngồi dậy khỏi ghế sofa, “Các cậu đều xem tôi thành thánh hết rồi à?”

“Ai da, cũng sắp rồi.” Đối phương nhú mày, vẫn là cái điệu bộ bỉ ổi kia.

Tôi nhất thời không nói được lời nào, hồi lâu mới lấy lại tinh thần: “Tôi ăn rồi, cậu quay về giúp thiếu gia nhà cậu đi, tôi sẽ không trốn, cũng sẽ không nháo, cậu yên tâm...”

Đông Ngạn rời đi rồi kỳ thực trong lòng tôi không dễ chịu gì, không phải bởi vì Diệp Tàn Sinh sinh ra ý lại với tôi, mà là tôi không phải thần, vậy nên tôi vẫn sẽ hướng đến tiếp cận với những thứ tốt đẹp...

Tôi cũng không phải con rối mà không có tình cảm, không có theo đuổi, chỉ ngốc cả ngày trên giường chờ Diệp Tàn Sinh trở về hưởng dụng...

Tôi rất cảm động khi Diệp Tàn Sinh quan tâm đến tôi như vậy, quan tâm đến mức mặc kệ những chuyện khác, thế nhưng trong mắt người khác chuyện bao dung cậu lại như trở thành nghĩa vụ của tôi...

Điều này làm tôi hoặc nhiều hoặc ít đều khó mà hấp thụ được.

Cậu ấy thật ra tốt hơn tôi một chút, bên cạnh cậu còn có người quan tâm cậu vì cậu mà liều mạng, còn bên tôi hình như chỉ có mỗi mình cậu.

Cuộc sống bị cậu nắm trong lòng bàn tay, nhưng tôi lại không thể lựa chọn phản kháng...

May mà giờ đây Diệp Tàn Sinh đã đáp ứng sẽ không giam cầm tôi cả đời, chuyện lúc trước cũng không nên xuất hiện một lần nào nữa.

Thôi thôi, sao thì cũng đã đi tới bước này rồi, tôi cũng đã không cầu mong gì nữa rồi...

Cứ sinh sống như này đi, tôi có thể lựa chọn ở nhà để chờ cậu trở về, song đôi lúc cậu cũng phải dẫn tôi ra ngoài đi dạo đâu đó, đây là yêu cầu tối thiểu của tôi.

21. Chương 20

“Ông chủ, vừa nhận được một cuộc gọi bảo là...”

Người đang ngồi trên ghế xử lý công việc ung dung ngẩng đầu lên, có vài sợi tóc chĩa ra ở sau làm hiện lên vẻ uể oải, dựa vào nét mặt của y thì tâm trạng này đang ở mức độ hết sức buồn bực, mấy thủ hạ thân mật đều biết cần phải cẩn thận.

“Nói, điện thoại của ai.” Giọng nói sắc mùi thiếu kiên nhẫn.

Nữ thư ký bị câu nói lạnh lẽo này làm sợ hết hồn, lập tức đứng thẳng người, hắng giọng nói: “Người này xưng mình là quản gia của Thương Phàn, nói ông chủ của hắn muốn gặp mặt ngài, bảo có chút chuyện liên quan đến em trai của ngài.”

Vừa nhắc đến hai chữ “em trai” thì con người vốn dĩ không hứng thú gì bỗng nhiên thay đổi: “Thương Phàn?! Em trai tôi?”

Nữ thư ký giật mình, cô làm thư ký đã 3 năm, trong lòng cô ông chủ là người tuổi trẻ tài cao, lúc nào cũng bình tĩnh, hiệu suất làm việc vô cùng cao, dẫn dắt người sẽ không quá chỉ trích gay gắt, nhưng cũng sẽ không quá nhân từ độ lượng. Gần đây ngài ấy không biết bị làm sao mà vẻ mặt luôn nghiêm túc dễ tức giận, có thể nói là duy trì gương mặt nghiêm túc suốt một ngày, trăm phần trăm là có chuyện không hài lòng.

Nữ thư ký cẩn thận đáp lời: “Vâng, đối phương nói như vậy đó ạ. Hắn còn nói cường điệu là ông chủ tuyệt đối sẽ không uống chuyến đi này.”

“Cái người thương gia Hồng Kông đấy?”

Diệp Uân cau mày, trên phương diện làm ăn y chưa từng lui tới Hồng Kông, chỉ là có nghe đến cái người tên Thương Phàn này. Gã sao đột nhiên đến tìm mình, còn nhắc đến Diệp Tàn Sinh.

Nghĩ đến Diệp Tàn Sinh, sắc mặt Diệp Uân càng thêm khó xem, cái con chuột cống Diệp Tàn Sinh đó gần đây không biết xảy ra chuyện gì, gần như biến thành người khác không ngừng đối phó mình, rõ ràng trước đây còn bị động như vậy, mà giờ lại muốn vượt lên đầu mình rồi...

Không biết cái tên Thương Phàn này có dụng ý gì?

Nếu chỉ đơn thuần là chuyện hợp tác làm ăn tại sao lại nhắc đến Diệp Tàn Sinh, lẽ nào bọn họ quen biết nhau, nếu Thương Phàn đứng cùng chiến tuyến với Diệp Tàn Sinh đến đây khiêu khích mình, vậy thì mình thật sự thua rồi...

“Đưa số điện thoại đây.”

“Vâng.”

Tiết trời hôm nay không phải quá đẹp, mù mịt mãi không xua tan, chắc muốn đổ trận mưa. Đặc biệt là khi đứng trên tầng lầu cao quan sát thành phố này, càng thấy nó như một con tàu màu xám, bao dung hết thấy bất mãn, cừ hận, nguy trang. Có thể nhận thấy rằng sinh sống ở thành phố này không có được mấy cái gọi là niềm vui chân chính.

Nhớ đến trước đây có từng nói câu này với Phương Phó Sinh, với cả Phương Vân Sanh, hai người này lúc đó trả lời thế nào nhỉ...

A a...

Tiểu Phó lúc đó giúp nhét thư hồi lỗi vào tay mình, ánh mắt cách qua cặp kính gọng đen lộ ra ánh cười: “Dạy mãi chả chịu sửa, vừa vặn em có tài năng đến với văn học đấy.”

Còn Vân Sanh lúc đó rút điều thuốc của mình xuống, ánh mắt đen như mực có phần trêu tức: “Hút thuốc lá có hại cho sức khỏe, còn già mồm như thế để làm gì?”

Thật ra bọn họ trên vài phương diện khác rất giống nhau, chỉ là Phó Sinh anh ấy nhu hòa hơn, nhưng lại đều không biết nghe lời giống nhau...

Thương Phàn lắc lắc ly rượu trong tay, nhưng không đặt tầm mắt lên ly rượu mà đôi mắt hẹp dài của gã lại liếc xéo lên cửa sổ, đầu ngón tay hơi nhấc màn cửa sổ lên, lộ ra thế giới bận rộn bên ngoài.

Khẽ nâng ly rượu hình uất kim hương (hoa tu-líp) lên chóp mũi, hương thơm ngào ngạt nhanh chóng tiến sâu vào trong tim phổi.

Gã không phải là nhà giàu mới nổi, cho rằng rượu đỏ càng để lâu càng thơm thuần ngọt ngào, đối với gã mà nói rượu ủ 95 năm mới là giai đoạn lên men thơm ngọt và thuần chất nhất.

Một khi rượu đã qua thời kỳ đỉnh cao năm xưa, thì lần cất giữ ủ rượu tiếp theo chỉ càng làm nó ngang cang tệ đi, giống như người phụ nữ đẹp sẽ có lúc về xế chiều vậy, dần dần thành hoa tàn ít bướm, bước vào giai đoạn thoái hóa. Vậy nên rượu cần được uống vào đúng thời gian thích hợp, thì mới có thể thưởng thức được hương vị thơm ngon nhất của nó.

Mà “thưởng thức” mùi vị của một người cũng thế, chờ đợi lâu sẽ không thú vị nữa, nhưng chờ đợi ít lại thiếu đi cái tình thú, bản thân của việc chờ đợi đã là một chuyện rất khó nhẫn nhịn rồi, chính vì thế có một tuồng kịch để thúc nó tiến triển là tốt đẹp nhất.

Thương Phàn ngẩng đầu lên nhìn người thanh niên đứng trước mặt mình, cười nhạt.

Diệp Uân lần đầu tiên nhìn thấy Thương Phàn ngồi trước cửa sổ thì trực giác liền mách ý biết, không thể trêu cũng không dễ trêu đến con người này.

Người phục vụ đứng kế tiến lên đơm rượu cho Diệp Uân liền bị Thương Phàn phát tay bảo lui.

Thương Phàn cầm ly rượu lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm, rồi rời ly rượu khỏi môi nghiêng hướng về Diệp Uân: “Cũng không biết rượu vang Ý có hợp khẩu vị cậu không?”

Diệp Uân cầm ly rượu lên, hương rượu nháy mắt xông lên, Diệp Uân nhìn chất lỏng đỏ tươi trong ly, nhấp ngụm nhỏ, đặt ly xuống nhìn thoáng qua tem màu phần hồng trên giấy thiếc ở mép chai, liền biết đây là rượu vang cao cấp do DOCG (Denominazione di Origine Controllata e Garantita) cấp, là loại rượu cao cấp nhất, bản thân thể nào lại không hợp khẩu vị được.

Diệp Uân nhìn người ngồi đối diện biếng nhác tựa lên ghế sofa nhìn ra ngoài cửa sổ mà tự nhắc nhở trong lòng, một người có sở thích phẩm rượu chắc chắn là một người rất có tính nhẫn nại cùng lực quan sát hơn người. Nhất định phải thận trọng với người này.

Diệp Uân để ly rượu lên bàn, nói: “Dư vị đọng lại ở cổ rất lâu không tan đi, đồng thời mùi hương cân bằng, hòa quyện ưu nhã làm người thoải mái.”

Thương Phàn nâng tầm mắt lên, tuần nhan dưới ánh đèn mờ nhạt khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Hai người liền thuận lợi chuyện trò một phen, có điều vẫn chỉ quanh quẩn thăm dò lẫn nhau. Nhìn tiết trời ngày càng âm trầm, Thương Phàn phá vỡ cục diện bế tắc này, đôi lúc lãng phí thời gian quý giá là chuyện khiến lòng người đau nhất.

“Rượu vang của Ý có hàm lượng axit hơi cao, khẩu vị mạnh dễ làm say lòng người, Diệp thiếu gia không chê thật hiếm thấy.”

Cụm từ Diệp thiếu gia này làm tay Diệp Uân nắm chặt lại.

Câu nói này cho thấy gã biết thân phận của y trong hắc đạo, vậy nên Diệp Uân cũng không đánh đổ gì nữa: “Vậy ngài tìm tôi đến cùng có chuyện gì? Em trai đã đắc tội ngài ở đâu sao?”

“Không, tôi chẳng qua đến nói chuyện về người con trai thiếu sót của mình thôi.”

“Con trai?” Ly rượu trong tay Diệp Uân khẽ nghiêng, theo ý biết thì Thương Phàn chưa kết hôn mà...

“Ày, con trai.” Thương Phàn lặp lại một lần nữa, mang theo ý cười rõ rệt. “Tôi cũng có biết một chút chuyện của Diệp thiếu gia với em trai mình, lần này đến đây cũng chỉ muốn giúp cậu thêm một phần sức, hơn nữa cũng muốn đòi lại người con trai đang bị nhốt giữ của tôi.”

“Nhốt giữ?”

“Ha ha ha, xem ra Diệp thiếu gia không hẳn là hiểu rõ em trai của mình rồi...”

Thương Phàn không nhìn biểu hiện kinh ngạc lúc này trên mặt Diệp Uân, gã chú ý vào ly rượu trong tay, nhìn chất lỏng trong ly, sắc thái mê người, tình ý huyền bí, hương rượu nhu hòa thuần chất bao gồm cả sức sống tươi mới nguyên thủy, đây là loại rượu vang làm say lòng người nhất.

“Thương gia đứng đầu Hồng Kông như ngài muốn giúp tôi thế nào đây?” Diệp Uân tăng thêm câu chữ, người tinh tế tất sẽ biết ý đang hoài nghi.

Thương Phàn không vì thế mà làm nặng thêm tâm tình của bản thân, chỉ ít như này chứng minh người này vẫn không tính quá ngu ngốc.

“Thương nhân như tôi phát triển đến mức này, buôn lậu gì đó không phải không có. Còn là thứ gì, chắc trong lòng cậu rõ rồi.”

Thương Phàn duỗi ly rượu trong tay hướng đến người ngồi trước mặt tỏ vẻ hỏi thăm, Diệp Uân cũng đưa tay ra, miệng ly chạm vào nhau, ánh mắt trao đổi, phát sinh ra một thanh âm trong veo, xem như tuyên bố hợp tác vui vẻ.

Diệp Tàn Sinh trở về lúc tôi vẫn còn đang nằm dài trên ghế sofa không buồn nhúc nhích, vừa nghe tiếng mở cửa Đậu Phụng liền thụt lùi trên cái bụng gầy yếu của tôi giẫm lấy đà nhảy phóc vào lòng Diệp Tàn Sinh, còn phát ra âm thanh ư ử làm nũng nịu.

Đồ cún chết không có lương tâm, cũng không thêm nhớ là ai vẫn ngồi trong phòng chơi với nó, mặc nó ngủ nó tiểu trên người!

Diệp Tàn Sinh một tay ôm lấy Đậu Phụng, cúi người dính lên mặt tôi, hôn lên má tôi nói: “Em về rồi đây.”

Tôi nhìn gương mặt có phần thuần khiết của cậu liền tự thấy bản thân không sống yên ổn được, đưa tay ra ôm lấy cổ cậu đáp lời: “Tôi chờ đây này.” Sau đó hôn một cái lên trán cậu.

Cậu khe cong khóe miệng, trông tâm trạng hôm nay rất tốt, người bị cậu ôm lên, hình như rất không hài lòng với cân nặng của tôi, cậu nhẹ nhàng ách chừng thử: “Vân Sanh, anh lại ốm rồi.”

“Còn chẳng phải do Tây Ngạn toàn để tôi húp cháo à!” Hôm nay hiếm khi có được chút thịt trong cháo cũng vì không chịu ăn gì...

“Anh tuyệt thực nhiều ngày như vậy, dạ dày không chịu được nhiều dầu mỡ.” Cậu ấy nói ra câu này rất trôi chảy, chắc Tây Ngạn đã dạy từ trước rồi.

Có lẽ đã quen được ôm đi rồi, nên tôi cho phép cậu ôm tôi đến chỗ sofa lớn kia, thật ra lúc đầu tôi rất phản cảm bị cậu xem như con gái mà ôm đi như thế, sau này cũng dần thuận theo thích ứng được, quả thật là nhờ hết vào năng lực thích ứng mạnh mẽ của con người mà.

Nhìn cần cổ thon dài của cậu, nghĩ đến mấy vết cắn vụn vặt trên người mình tôi liền không thoải mái, tôi lập tức cắn ngay bên hông gáy cậu, rồi thì thầm vu vạ hết nguyên nhân mình nhẹ cân lên đầu cậu.

Cậu chỉ cười: “Làm sao lại giống Đậu Phụng thích cắn người thế này.”

Tôi nhả ra, chưa bỏ ý định mà mút liếm, thỏa mãn nhìn hàng dấu răng chính tề hồng hồng in lại, tức giận nói: “Trò này còn không phải học từ cậu với Đậu Phụng à. Chỉ có điều Đậu Phụng thì thích cắn đầu ngón chân tôi, còn cậu thích cắn bắp vai với xương quai xanh của tôi, hôm nay tôi liền cắn cổ cậu, cậu cứ liệu hồn đó, nói nhiều!”

Cậu bĩu môi, hình như đã ý thức được bản thân quả thật cắn tôi không ít.

Ôm tôi lên cái ghế sofa như cái giường xong mặt Diệp Tàn Sinh đột nhiên biến sắc, hoàn toàn không còn vẻ dịu dàng ban nãy, cậu nhắc Đậu Phụng lên, một người một chó mắt to mắt nhỏ trừng nhau...

“Vân Sanh, nó cắn ngón chân nào của anh?”

Đậu Phụng kêu ăng ăng, cứ bị người xách đến xách đi như vậy, nó chắc chắn đang không vui.

Tôi nhìn gương mặt nghiêm túc của Diệp Tàn Sinh, biết cậu để tâm đến chuyện Đậu Phụng cần tôi, thật sự không trị hết tính tình trẻ con này mà, bằng không thì thân thể tôi sẽ bất lực mất!!

Thở dài hồi lâu, tôi nói: “Diệp Tàn Sinh, cậu có thể đừng ức hiếp một, con, chó không?”

Huống hồ nó còn là chó cậu nuôi.

“Đậu Phụng...” Hai mắt cậu ấy nhìn chòng chọc vào cặp mắt lấp lánh nho nhỏ của Đậu Phụng, có lẽ đang trải qua một trận đấu tranh tâm lý nên mới không cam tâm mà ôm người, không đứng, ôm chó vào trong lòng.

Cậu nhanh chóng nằm xuống cạnh tôi ôm tôi: “Vân Sanh, cơ thể anh... thế nào rồi?”

Tôi biết cậu lo lắng cho tôi, tính tình cậu tôi cũng biết, “Cậu yên tâm, bước đi thì không vấn đề gì cả. Cậu sẽ không nuốt lời chứ?”

“Ngoài trời sắp mưa rồi, Vân Sanh, chúng ta chỉ đi dạo trong sân thôi có được không?”

Tôi biết thật ra cậu vẫn chưa thả lỏng, nhìn bên dưới mắt cậu thâm đen, có lẽ vì phải cho tôi đi ra ngoài nên lòng cậu không yên, thế nên tôi rộng lượng gạt đầu xem như đồng ý.

Tôi không định nói với cậu về chuyện Đông Ngạn kể cho tôi, cũng không muốn hỏi tình trạng thân thể của cậu, không phải tôi không lo lắng cho cậu, mà là dù sao đi nữa thì cũng là một người đàn ông, tôi biết chuyện mặt mũi, cậu vẫn luôn biểu hiện mạnh mẽ trước mặt tôi như thế, hiển nhiên cũng không muốn tôi biết đến những nhếch nhác trong cậu...

Bỗng cảm thấy trên chân một trận đau ngứa, cái kiểu đau ngứa này còn mang theo cả cảm giác ảm nóng, cảm giác được tôi không đứng, Diệp Tàn Sinh liền nhìn xuống dưới chân với tôi.

Thì thấy một con lông xù vừa mới tránh thoát được một kiếp nạn đang ôm chân tôi, gặm đến say sưa ngon lành, tôi biết nó vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành cần được mài răng, nhưng tôi thật sự không biết làm sao nó lại xem ngón chân của tôi thành khúc xương mà mài mài cọ cọ...

“Đậu Phụng...” Không phải tôi gọi đâu.

Con lông xù nhỏ trong nháy mắt lấy lại tinh thần từ thanh âm trầm trầm này, nhìn thấy ánh mắt Diệp Tàn Sinh vô cùng sắc nhọn muốn làm thịt mình thì hai cái lỗ tai nhỏ xíu nhanh chóng sụp xuống, một đôi mắt long lanh nước trông thật đáng thương...

Mà đến khi tôi từ trong ngăn ngơ đi ra khỏi nhà thì con lông vàng ấy còn nằm ngoài ở cửa sổ sát đất vô cùng u oán nhìn tôi với Diệp Tàn Sinh...

Theo như tôi biết thì hình như nó cũng chưa từng được đi ra ngoài dạo...

Trong lòng bỗng dâng lên một loại thoải mái khó có thể diễn tả bằng lời, không phải tôi cười trên đau khổ của người khác đâu...

Hết chương 20.

22. Chương 21

Đã lâu rồi không tiếp xúc với thế giới bên ngoài nên tôi rất vui, nhìn nơi này ngấm chỗ kia, tôi vừa ngạc nhiên với hoa cỏ trong sân vườn, vừa cảm thấy Diệp Tàn Sinh hóa ra là kẻ có tiền.

Đêm tối nên nơi này đã lên đèn, ánh đèn mờ lung vàng vọt rải rác trên những khóm hoa đan xen nhau. Thỉnh thoảng lại có tiếng côn trùng kêu quanh quẩn lòng tôi, sản sinh ra niềm cộng hưởng quái lạ. Là do tôi đã lâu rồi chưa tiếp xúc với thế giới bên ngoài nên cảnh tượng này làm tôi thấy nhớ rất nhiều.

Cậu thông thả bước sánh vai bên tôi, dù sao cũng không phải trai gái nên chúng tôi không dắt tay nhau, cũng chẳng nói lời nào, cứ lặng lặng mà bước đi, khoan thai tĩnh lặng. Đây là lần đầu tiên tôi đi tản bộ với cậu.

Đi đến chỗ con đường lát đá cuội thì tôi liền bước không xuôi nữa, nhưng ít nhất vẫn có thể đi, Diệp Tàn Sinh kể bên kìm nén đến cuống người, tôi biết cậu muốn cười nhưng không dám cười...

Quái, tư thế bước đi của tôi buồn cười đến thế sao?

Tôi nhìn thấy cây cổ thụ nghiêng vẹo trước mặt liền liệu chết đi đến đó, thầm nghĩ trong lòng lúc ở nhà nhìn ra ngoài cũng không thấy con đường này dài lắm, vậy mà đi được “bảy bò tám lết” bước chân xong thì suýt chút nữa lấy mạng tôi...

Chân vốn không còn sức, hư không trống rỗng, loại cảm giác bủn rủn truyền đến từ hai chân cứ như bọt khí trong nước có ga, chúng không ngừng dâng lên não, giày vò người vô cùng...

Tôi lên nhìn cậu, thấy cậu nhịn đến đau khổ, tôi liếc xéo, “Dù tôi.”

Cổ lễ hiêm khi thấy tôi chịu thua nên cậu ôm lấy tôi, vẫn là cái loại tư thế đầu hướng xuống dưới, tay ôm lấy hông lên, tôi thét kinh hãi ôm cổ cậu mắng to.

“Thằng quỷ muốn hù chết tôi à!”

“Muốn đi đến chòi nghỉ mát ở kia phải không.” Trong lời nói của cậu lộ ra vẻ sung sướng, nhanh chân bước về trước.

Đầu tôi chốc xuống dưới, hai mắt nhìn mái tóc của mình đập dờn ngang của chân cậu mà cảm nín. Trái lại cậu đi rất vững, nhưng mà cái tư thế chốc đầu này quá thách thức thể năng của tôi, không bao lâu tôi đã thấy sao bay vòng vòng trước mắt, đầu sung huyết...

Mãi đến tận lúc được cậu thả lên ghế ngồi, đầu tôi vẫn choáng váng không tỉnh được.

“Vân Sanh, anh đừng sợ em hay hận em, thật sự anh đối với em rất quan trọng.”

Câu nói này truyền đến đầu tôi làm nó vốn đang trong trạng thái tự do bay nhảy đã lập tức tỉnh táo, mắt đã nhận ra được người đứng trước mặt, tôi bất đắc dĩ, không biết làm sao trước bất an của cậu.

“Ai nói với cậu tôi sẽ hận cậu, thật là bận tâm vớ vẩn!”

“Không ai nói cả, em chỉ là sợ anh sẽ không chịu nổi em.”

Cậu hoang mang ngồi kể tôi, câu nói này làm tôi chợt nghĩ đến cái người “bạn gái” Đông Ngạn nói đến.

“Tàn Sinh, cậu nghe tôi nói.” Tôi nghiêm túc nói: “Tôi tuyệt thực như thế không phải vì tôi sợ cậu, căm cậu, muốn rời khỏi cậu. Mà ngược lại, tôi là bởi muốn sống thật tốt với cậu, nên mới phải dùng đến cái thủ đoạn đó để cuộc sống của chúng ta thoáng ra bớt, tôi nói những câu kia là khích cậu thôi, cậu đừng để trong lòng. Còn nữa...”

Tôi thoáng chuyển người đến gần cậu, hôn lên khuôn mặt tinh xảo mịn màng không có lỗ chân lông: “Cậu đối với tôi cũng rất quan trọng.”

“Vân Sanh...”

“Ừm?”

“Nếu một ngày nào đó em làm chuyện tổn thương đến anh, vậy chắc chắn cũng vì em quá quan tâm anh.”

“Tôi biết.”

Tôi biết, trong lòng cậu bạo lực tổn thương đồng nghĩa với yêu thương, vậy nên tôi chỉ sẽ phản kháng lại với đau đớn chứ sẽ không vì đau đớn mà căm hận cậu.

Tôi với cậu ngồi trên ghế cùng ngắm bầu trời âm u, dù trời đêm có u ám như thế tôi vẫn có tâm tình rất tốt.

Sân nhỏ này yên tĩnh an bình, có loại cảm giác như tiên cảnh nhân gian. Bấy giờ đột nhiên trời đổ mưa tí tách tí tách, may là không có gió lớn, hạt mưa cũng chỉ có thể thích thú nhảy nhót ngoài tán bạt thôi, nhưng thật ra trong cái chòi nghỉ mát này cũng rất khoan khoái.

Đã lâu rồi không nghĩ thấy mùi vị khoan khoái như này, nó thanh tân, mát mẻ...

Mưa rơi tí tách, chúng không còn kiểu hung hăng buông thả như lúc hè nữa, mưa bây giờ có thể tính là mưa thu, hương vị thanh tân này phủ vào mặt, tôi hít một hơi thật sâu, quay đầu nhìn sang Diệp Tàn Sinh thì phát hiện cậu đang nhìn thẳng tôi đến xuất thần...

“Sao thế?”

“Thật đẹp...”

“Hử?”

Tôi mở to hai mắt nhìn cậu giơ tay lên đặt trên trán tôi, vuốt tóc tôi im lặng nhìn tôi, tim tôi không kìm nổi mà dần đập nhanh, đôi mắt thanh khiết của cậu dường như có thể hút linh hồn của người khác vào, chúng sâu đến ngỡ ngàng...

Tôi tát nhẹ đẩy mặt cậu ra, lúng túng không nói nên lời, cái mặt trần trụi không biết kìm nén của người con trai trước mắt làm tôi dần ngưng ngừng.

Tôi giả vờ bình tĩnh, vuốt lại mái tóc rối trên trán lẩm bẩm: “Tóc ngày càng dài rồi, tìm lúc nào đó cậu đi cắt bớt với tôi đi...”

Cậu chẳng chút xấu hổ nào bắt lấy cái tay đang đẩy trên mặt cậu, tiếp đó dưới ánh mắt vô cùng sững sờ của tôi hôn lên lòng bàn tay tôi.

“A!”

Tôi ngớ ra, cơn tê dại khác thường lan khắp cơ thể làm tôi run người.

Cậu thuận thế bắt nạt tiếp, xích đu này tuy lớn nhưng hai thằng đàn ông chen chúc ngồi lên cũng đã không nói nổi rồi, tôi giãy dụa, đầu gối vô ý đẩy vào người cậu, kết quả đụng tới chỗ nguy hiểm nào đó...

Cậu lay động một hồi, đôi mắt đen kịt nhìn tôi, rồi như hổ đói vồ mồi cắn lên cổ tôi, lúc này thần trí cậu còn rõ ràng nên cắn không đau lắm, cảm giác dính ngấy nháy mắt lan tới chỗ cổ áo tôi...

“Dừng lại cho tôi, Diệp Tàn Sinh!!”

Tôi cứng đờ người không dám cự quấy gì, cái chỗ mới vừa vô ý chạm tới ấy vậy mà cứng rồi!!

Cái thằng quỷ nhỏ chết tiệt, chỗ nào cũng có thể động dục!

Cậu ấy vừa gặm cắn cổ tôi vừa kéo quần áo tôi, hô hấp cũng càng lúc càng nặng: “Vân Sanh, cho em làm...”

Cậu này vừa bật ra liền khiến lòng tôi kinh hãi, cái chỗ này, cái thời tiết này, tôi cũng chẳng thể bảo cậu đi vào bụi cỏ dưới trời mưa để giải quyết! Nhưng nếu lại bị cậu làm thêm một lần nữa, thì tôi chẳng phải không cần đi đường nữa rồi sao!

Tôi còn muốn đi ra ngoài dạo nữa mà...

Trước hết tôi dùng tay giải quyết đã? Cậu ấy làm sao có thể nhịn mà không chạm vào tôi chứ!!

Đáng chết! Tôi nắm đầu cậu, đầu óc nóng lên, khẩn thiết nói: “Đừng kéo đồ tôi nữa, tôi dùng miệng, dùng miệng!”

Nói xong tôi cũng tự sướng sờ, mà cậu càng phấn khích hơn...

“Thật?” Cậu hỏi, chất chứa sự hưng phấn.

“...” Thở dài, tôi gật gật đầu...

Cậu đứng dậy, liếm khóe miệng đứng trước mặt tôi, rõ ràng trông chỉ như một đứa trẻ mà lúc đụng chạm đến sắc dục thì lại kêu gọi chết người!

Tôi ngẩng đầu, vừa mới đối diện với ánh mắt cậu liền miễn cưỡng quay đầu đi, dù có làm vậy thì cũng không quét được hình ảnh cậu trong đầu tôi.

Tóc cậu cũng khá dài, nhưng không “giương nanh múa vuốt” như tóc tôi, mái tóc đen của cậu ngoan ngoãn thuận theo dán sát vào đường cong nơi cổ cậu, tóc mai bên tai càng làm tôn lên đường nét tinh tế của cậu...

Trong màn đêm, dưới ánh đèn, mặt cậu hiện rõ vẻ mong chờ...

Trời đổ mưa lớn hơn, hơi ẩm lạnh lẽo chậm rãi bao quanh chúng tôi, rồi hạt mưa lớn dần, đôi lúc bắn tóe lên da thịt lộ ra của tôi, làm tôi không khỏi rùng mình...

Tôi nhìn đứng quần cậu thật lâu mà không một động tĩnh...

“Vân Sanh...”

Cậu ấy dùng giọng nói có vẻ đáng thương thúc giục tôi, nhưng cái tay để trên đỉnh đầu tôi lại không chú ý tứ buông tha nào. Tôi mắng, xem như cậu lợi hại, biết tôi thích mềm không thích cứng...

Tôi khề cần rằng cởi thắt lưng cậu ra, kéo khóa kéo... Theo động tác của tôi, tay cậu cũng không chịu yên tĩnh mà dao động ở cổ, cầm, gò má tôi...

“Nhanh nhanh, khó chịu...”

Giọng cậu tràn đầy gợi cảm từ tính, kết hợp với tiếng mưa rơi xung quanh lại càng thêm mê hoặc.

Chuyện như vậy tôi chưa từng làm, nhưng đương nhiên có từng xem phim rồi.

Nhìn vật đã phản chấn trước mặt, tôi cứ thế thất thần. Trước đây chưa từng nhìn kỹ thứ của cậu, chẳng lẽ từ đó đến giờ cây thước đo này thật sự đi vào mình sao? Tôi nuốt từng ngụm nước bọt, nhận lệnh nuốt vật đó vào...

Mùi vị nồng làm tôi lập tức cau mày, nuốt được một nửa thì không biết làm sao nữa, liếc mắt lên nhìn Diệp Tàn Sinh, cậu ta, cậu ta hí hóp mắt nhìn chằm chằm tôi, ác ý muốn thúc tới, thứ thô to của cậu trực tiếp đẩy vào yết hầu tôi làm tôi muốn nôn ra...

“Ư!”

Lúc này đầu lưỡi tôi không thể chuyển động linh hoạt, nó bị thứ kia đè lên làm tôi khó chịu chỉ muốn phun ra, thật không biết trong phim mấy cô gái làm ra vẻ hưởng thụ kia có cảm giác thế nào!

Tôi lấy đầu lưỡi chặn lại không cho thứ đó xâm nhập vào nữa, mà hành động này lại làm Diệp Tàn Sinh hít sâu một hơi, thấy bụng dưới cậu hóp lại, tôi thầm kêu không ổn rồi nhưng đã không kịp, cậu nắm lấy tóc tôi, đè đầu tôi lại thúc sâu vật đang bị chặn lại vào...

“Ư!!”

Tôi chống hai tay lên đùi cậu để giảm bớt thống khổ, nhưng cậu đang ngồi trên ghế, còn tôi căn bản không thể sử dụng sức nổi, chỉ có thể mặc cậu một tay nắm tóc tôi, tay kia giữ má tôi tàn phá khoang miệng tôi...

Khoang miệng càng lúc càng đau xót, nhưng cậu lại ngày càng hưng phấn, không ngừng đâm vào rút ra trong miệng tôi. Cậu ấy không hề lo lắng chút nào đến cảm thụ của tôi, cậu vẫn luôn như thế, không thay đổi được việc dùng bạo lực để thể hiện tình yêu...

“A... Đủ, đủ rồi...”

Tôi cảm giác đã rất lâu rồi, ngay cả khoang miệng cũng dần bị cậu làm cho đau đớn, nước miếng tràn khỏi khóe miệng, tôi chật vật chỉ muốn nhanh chóng kết thúc, nhưng thứ trong miệng lại hoàn toàn không có xu hướng yên tĩnh...

Mưa vẫn rơi, tiếng mưa tí tách tí tách rót xuống đồ vật, đan xen với tiếng ghen ngào thống khổ của tôi và tiếng thở dốc ồ ồ của cậu, chúng đánh vào xương cốt tôi...

Rõ ràng đang là một buổi tối lạnh lẽo, nhưng giờ đây lại trở nên vô cùng mê loạn...

Đầu óc dần thiếu dưỡng khí, trước mắt cũng dần mờ ảo, vật trong miệng càng lúc càng tàn nhẫn thúc vào, tóc bị người nắm lấy, cằm lại bị nắm chặt, tình trạng như vậy thật tồi tệ...

Hai tay vô lực của tôi phải vịn lấy vật áo cậu mới không ngã sắp xuống đất, dần dần thấy được thứ trong miệng đang run rẩy, ý thức được sắp phát sinh chuyện gì nên tôi ráng dùng hai tay đẩy đẩy eo Diệp Tàn Sinh, ư ư ra hiệu cậu rút vật đó ra, lại bị cậu thẳng thừng áp gáy tôi sát lại.

“Vân Sanh!” Cậu gọi tên tôi rồi thả lỏng phần eo...

Thứ đó càng xâm nhập sâu vào trong yết hầu làm nước mắt tôi gần như rơi hết xuống, lập tức có một luồng nhiệt ấm nóng phun vào trong cổ họng tôi...

Kết thúc.

Tôi vô lực ngã quỵ trên đất ói ra, răng chua chua, miệng đầy mùi tanh, chỗ sâu trong yết hầu đau rát, còn cái người gây ra họa này lại nhanh chóng lấy lại tinh thần ngồi xổm xuống giúp tôi thuận khí, tôi ứa nước mắt nhìn cậu, mạnh mẽ trừng một cái, nhưng cậu lại chẳng chút hồi cải nào kéo đầu tôi đến lấp kín miệng tôi!

“Ừm! Tàn...”

Thứ cậu bắn ra vẫn còn sót một ít trong yết hầu, cậu lấp kín rồi thuận thế bắt nạt tiếp, “công thành đoạt đất” chiếm lấy khoang miệng tôi.

“Không muốn...”

Sau gáy bị người đè lên, cậu không ngừng làm nộ hôn này thêm sâu, mãi đến tận khi vững tin tôi nuốt hết thứ kia rồi thì mới thả tôi ra, tiếp đến trưng vẻ mặt đầy vô tội nhìn tôi...

Mà trên mặt còn đỏ ửng như mèo ăn vụng...

Tôi mệt đến mức chả còn sức để mắng cậu, không trách ai chỉ trách mình quá ngu, lúc đó nói dùng tay là được rồi, khốn kiếp!

“Xin lỗi, lại làm đau anh.”

Nếu như hiện giờ cậu là một chú chó thì chắc sẽ cụp hai tai xuống, điên cuồng lắc lắc đuôi, đáng vẻ như làm sai chuyện gì đó. Cậu ta như thể làm khí nóng bốc lên trong tôi lập tức bị dập tắt, song chợt nhớ đến con Đậu Phộng u oán ở nhà, sau đó mới đưa ra kết luận, quả thật là cá mè một lứa!

Thở hổn hển một hồi lâu, tôi mới tìm được chút sức nói: “Xin lỗi có ích không? Cậu có sửa được không?”

“Không thì lần sau đến lượt em giúp anh?”

Tôi nhìn cậu, tầm mắt chạm vào vật dưới đũng quần cậu, liền nhanh chóng quay mặt qua chỗ khác nói: “Trước tiên cậu mặc quần vào đã.”

“Vân Sanh...”

“Ờ?”

“Đừng rời bỏ em...”

Tôi quay đầu lại nhìn cậu, lau chất lỏng ngoài khóe miệng, nhẹ giọng nói: “Ngày nào đó cậu không cần tôi nữa, tôi sẽ tự rời đi.”

Vừa nói xong, người kia lại như con sói đói vồ mồi vồ đến đây, trong sân chòi chỉ có mỗi tôi và tên quỷ đây...

Chuyện trong sân tôi nhất định sẽ không để cậu quá đắc ý. Về đến nhà lại bị Đậu Phộng đuổi theo cắn, sau đó Đậu Phộng bị Tàn Sinh hạ lệnh bỏ đói hết một ngày, tôi lại kéo Tàn Sinh đi bộ, vân vân, những cái này không cần bàn đến nhiều, then chốt là cái câu nói trước lúc ngủ của Diệp Tàn Sinh, cậu nói, Vân Sanh, ngày mai em giúp anh cắt tóc nha

Câu nói ấy làm tôi nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng chỉ có thể quy vào cái câu nói mà tôi thuận miệng nói ngày hôm qua.

“Tóc ngày càng dài rồi, tìm lúc nào đó cậu đi hót bớt với tôi đi...”

Dựa theo tính cách của tên quỷ Diệp Tàn Sinh, cậu ta mà chịu cho tôi xuất đầu lộ diện đi ra ngoài đã là không dễ rồi, còn muốn bảo cậu để người khác cắt tóc cho tôi chắc không khác gì cực hình với cậu quá...

23. Chương 22

Sáng sớm tôi ngồi thở dài trong sân nhìn đám Lăng Tiêu, giật tóc mình oán hận bản thân không có gì lại đi nói ra câu thiếu đòn như thế...

Đậu Phộng phát điên chạy loanh quanh trong sân, ba hồi xông vào rừng cây bên kia, năm hồi nhảy vào bụi cỏ bên này, rất động kinh.

Nó thì sải bốn chân ra quấy, còn lòng tôi lại dạt dào nỗi thấp thỏm chờ đợi.

Thật ra Diệp Tàn Sinh không để tôi phải chờ lâu, dày vò của tôi chắc cũng chỉ xảy ra trong vòng 5 giây thôi. Cậu ấy vô cùng hưng phấn, hai ngón tay tôi vè vè mở tóc rồi trước trán nhìn cậu vội vàng thu dọn những thứ cần dùng đến...

Chỉ cần là chuyện có liên quan nhất đến tôi, thì cũng có thể làm cậu phấn khởi đến thế đấy, tối ngày hôm qua một đôi chân dài cạ cạ cọ cọ tôi nửa buổi mới chịu ngủ là tôi đã biết cậu tuyệt đối xem chuyện cắt tóc là thật rồi.

Ban đầu quá trình cũng xem như thuận lợi, cậu còn biết phải choàng thêm một cái khăn tắm lớn lên cổ tôi để ngừa tóc rơi xuống, mãi đến tận lúc cậu bắt đầu cắt tóc, tôi mới dần thấy lo sợ bất an...

“Tên nhóc thúi tôi nói bao nhiêu lần rồi, đừng có cố tình chạm vào cổ tôi!”

Tôi vươn tay lên bắt lấy bàn tay đang cắt tóc của cậu, buột miệng nói to. Thằng nhóc thúi này từ lần đầu tiên ma sát sau gáy tôi thì bây giờ không ngừng xẹt qua chỗ đó, tuyệt đối là cố ý!

“Ừm.” Đằng sau truyền đến giọng nói trầm thấp nhưng nghiêm túc của cậu, rõ ràng nghe qua rất biết điều, nhưng không bao lâu, tại chỗ đó chợt bị cây kéo lạnh lẽo chạm tới, làm tôi run cả người.

Loại cảm giác ấy rất quý dị, như dòng điện lưu nhỏ bé chợt chảy khắp toàn thân, ngay cả ngón tay cũng đều lưu lại cơn tê dại vừa rồi...

Cái cảm giác ấy làm người ta sợ, tóc gáy tôi nhanh chóng dựng hết cả lên...

“FUCK!! Ông đây không thêm cắt tóc nữa!!”

Trong người gần như tích tụ, thứ này không phải đang cố ý mới là lạ, cậu ấy chắc chắn cố ý chạm vào chỗ đó!

“Được rồi, phía sau được rồi.” Cậu cũng bình tĩnh vớt câu nói này cho tôi, sau đó nhìn tôi ra hiệu đằng trước có hót không?

Khóe miệng tôi giật giật, khá lắm, cậu được lắm? Tính toán kỹ vào, rồi toàn bộ thời gian đều để bắt nạt tôi...

“Cậu cắt đi.” Tôi thổi thổi tóc trước trán.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không thể để cái mái tóc trước dài sau ngắn đi ra ngoài được, mà đằng trước thì cậu ta cũng không gỡ trò được...

Cậu trịnh trọng kẹp mấy sợi tóc lộn xộn của tôi lên, đôi mắt đen nghiêm túc nhìn chằm chằm cái kéo trong tay trông cũng ra dáng thành thạo, cái kéo nhỏ bé thoăn thoắt vui vẻ giữa mấy ngón tay thon dài của cậu, tóc bên tai dần rút xuống.

Tôi cũng an nhàn hưởng thụ thuận theo cậu, tầm mắt phóng đến Đâu Phụng cách đó không xa đang nhảy nhót trái phải, còn bên tai là tiếng kéo xoẹt xoẹt, cũng xem như nhàn hạ lắm. Có lẽ tối hôm qua đã rơi xuống một trận mưa nên bầu trời hôm nay trong vắt bắt ngờ.

Tay Diệp Tàn Sinh vòng qua bên tai tôi, vuốt lại mớ tóc rối của tôi, hơi ấm tay cậu lưu lại bên tai thật sự rất thoải mái.

“Vân Sanh.” Giọng cậu vang lên bên tai tôi.

“Ừ?” Tôi lười biếng sưởi ánh nắng sớm không quá gay gắt.

“Nhắm mắt lại, tóc ở trước sẽ rơi vào trong mắt đó.”

Thấy cậu nói cũng đúng, tôi ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

“Ngước mặt lên.”

“Ừm.”

Trả lời xong đợi nửa buổi cũng không thấy động tĩnh gì, tôi buồn bực mở mắt ra nhìn thì thấy Diệp Tàn Sinh giờ hai tay ngậy người như phỗng đứng trước mặt tôi...

Vẫn duy trì cái tư thế cắt tóc cho tôi, nhưng hai mắt lại si ngốc nhìn tôi, trên mặt còn lưu lại vết hồng khả nghi...

...

Trong nháy mắt tôi liền đoán ra cậu ấy bị làm sao, hai tay nắm chặt lấy thanh vịn tay ghế hít sâu...

“Cậu cắt cho tôi đi chứ, đồ mặt cái khí gì hả!”

“Thật muốn ăn anh...” Cậu thả hai tay xuống, vươn hai tay ra ôm cổ tôi rồi cúi người xuống...

“Hả? A!”

...

Tôi liếm vết thương vừa xuất hiện ngoài khóe miệng, nhìn vẻ mặt thỏa mãn của Diệp Tàn Sinh mà thâm chử trong lòng, tiếp đó tôi lại để cậu cắt tóc cho mình, mái tóc này làm tôi phải hiểu ngược nghĩa của chữ “mới” ...

“Thế nào?” Cậu nhét chiếc gương nhỏ vào tay tôi, ngồi lên cái ghế bên cạnh ôm Đâu Phụng đang nghỉ ngơi chờ được tôi khen ngợi.

Mà tôi thì sững sờ nhìn kiểu tóc trong gương, tôi chết sống chỉ thốt ra được sáu chữ: “Rất có cảm xúc nghệ thuật.”

Nó sẽ không quét bay sự hào hứng của cậu, và cũng không tính là đang khen cậu.

Thật ra tôi đang nhin cười rất vất vả, kiểu tóc này thật là...

Trong gương dội lại một con người với mái tóc lờm chờm không đều nhau, chắc chắn có thể khiến người ta dễ khóc dễ cười. Bên kia thì là mớ tóc dài, bên này lại là mớ tóc ngắn, tung oành ngang dọc hết cả. May mà tóc tôi khá mềm, bằng không tung hoành ngang dọc như thế thật sẽ trở thành con nhím mà bị mọc mấy gai nhọn dài ngắn khác nhau mất...

Tóc mềm quấn vào nhau làm đầu tôi trông tròn vo, rất buồn cười. Dưới tóc là phần lông mày, dưới lông mày là đôi mắt có chút mệt mỏi, màu sắc con người không được đen như của Diệp Tàn Sinh, nó nhạt màu, có loại cảm xúc đặc biệt, vẫn là gương mặt đó nhưng gây hơn so với trước đây, cảm cũng nhọn hơn...

Trong làn gió nhẹ, mái tóc có hơi ngắn trên đầu tùy ý lất phất, dùng theo ngôn ngữ của Diệp Tàn Sinh là lộ ra vẻ sinh động, không sai, sinh động đến mức khiến tôi muốn đánh người.

Nhìn kĩ lại bản thân trong gương, tôi thấy mình có hơi xa lạ, trắng lên rất nhiều. Mà cũng đúng, mỗi ngày đều bị nhốt trong phòng, sao mà không trắng lên cho được? Nhìn kĩ thấy mặt trông cũng tạm được, chỉ có duy nhất một chỗ không hoàn mỹ đó là khóe miệng sưng đỏ, hiển nhiên là chỗ vừa bị Diệp Tàn Sinh cắn...

Ngày đó tôi với Diệp Tàn Sinh ngồi trong sân cả một ngày.

Thời gian tôi sống với Diệp Tàn Sinh không được xem là rúc rờ tươi đẹp gì nhiều, cũng chỉ mỗi ngày nằm nằm ôm ôm, nhưng tôi lại thích một cuộc sống như thế...

Một khi đã được chấp thuận cho đi ra ngoài, đương nhiên tôi sẽ không ngồi gốc trên ghế sofa trong phòng rồi.

Đông Ngạn có nói một câu rất hình tượng, có mỹ nhân ở bên, quân vương sẽ không lâm triều được. Nguyên nhân hẳn nói câu này là vì sau khi tôi quay lại nghe theo ý của Diệp Tàn Sinh thì cậu cứ ôm tôi rờn rã bốn ngày không buông tay. Thật ra lúc hẳn nói ra câu này tôi rất hưởng thụ, ừm, mỹ nhân ấy à, thiết thời cho hẳn có khả năng nhìn cái đầu tóc của tôi mà nói tôi là mỹ nhân.

Tính khí của Tàn Sinh nhà tôi vốn cố chấp ương ngạnh không ai chịu nổi, nên Tứ Đại Thiên Vương chỉ có thể bất đắc dĩ không thể làm gì khác ngoài tự mình ra trận.

Vậy nên ngày đó sau khi ăn cơm trưa với cậu ấy xong, cậu tự nhiên mở hội nghị bốn ngày với Tứ Đại Thiên Vương của mình, còn tôi ôm Đậu Phộng đến chồi nghỉ mát ngồi lên ghế tựa hóng gió, Đậu Phộng được ăn uống no đủ đặc biệt chịu nghe lời, để tôi vuốt ve đầu nó ngủ trưa...

Tôi hí húp mắt lại, đóng đũa thân thể, bản thân chưa từng trải qua khoảng thời gian nào yên ả như vậy.

Nhưng tiếc vui chóng tàn, tiếng gọi “Anh dâu Diệp” như sét đánh làm con Golden con trên bụng tôi cũng tỉnh giấc...

Mở mắt nhìn Đông Ngạn đứng trước mặt, tôi đau đầu xoa xoa mày, làm sao mà Tàn Sinh dẫn Tứ Đại Thiên Vương ra sân rồi.

“Sao mấy người ra đây? Không sợ tôi nghe thấy cái không nên nghe à?” Tôi xoa đầu ôm con Đậu Phộng bị dọa đến hoảng sợ rồi bỏ vào lòng Tàn Sinh.

Bỗng ý thức được bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, tôi ngẩng đầu nhìn người bước đến...

Đông Ngạn không tiếp tục nhai kẹo sing-gôm, bộ dáng quay mặt qua chỗ khác nhẫn nhịn đến cùng, trong lúc đó tay Tây Ngạn kẹp điều thuốc một cách nguy hiểm, còn Nam Ngạn đang công Bắc Ngạn gần như ngủ gục lại há miệng đến mức kẹo mút ngậm trong miệng cũng sắp rơi xuống.

Tôi bất đắc dĩ thở dài, tiếp tục ngồi xuống bên cạnh Diệp Tàn Sinh liếc cậu một cái, thở dài: “Muốn cười thì cứ cười đi, cẩn thận nín đến nội thương đó.”

Cũng không phải chỉ thay đổi kiểu tóc thôi sao, tự nhiên cứ như gặp ma giữa ban ngày vậy.

Sau đó là trận cười to...

“Ha ha ha, ha ha ha, anh dâu Diệp, chùm tóc ngổ trên đầu anh là cố ý hả?”

“...” Đang cẩn thận nhai kẹo sing-gôm cũng bật cười!

“Là trào lưu mới gần đây? Anh dâu Diệp, anh quá có tài! Ha haahaha...”

“...” Mẹ! Kẹo cũng rơi...

Tôi đen mặt, lại liếc sang Diệp Tàn Sinh nói: “Hỏi thiếu gia của các cậu đi!”

Vừa quãng câu này ra, hai người kia nhanh chóng ngừng cười, mà Diệp Tàn Sinh cũng phối hợp bắt hai chân lên hơi lườm bọn họ.

Vẫn là Tây Ngạn thông minh nhất, hẳn ném ra câu: “Rất có tính nghệ thuật.”

“Có ý kiến gì không?” Tôi cũng bắt chéo hai chân, cầm chén trà trên bàn uống một ngụm, học dáng vẻ của Diệp Tàn Sinh lườm bọn họ...

“Không..”

Năm người một chố ngồi trong sân chồi hưởng thụ giờ chiều nhàn tĩnh hiếm có này, gió thổi man mác mang theo mùi hương nhàn nhạt của loài tường vi.

Một tên đã chết, không đúng, phải nói là Bắc Ngạn bị Nam Ngạn vút trên ghế ngủ say như chết, mỗi lần nhìn thấy hấn đều là với bộ dáng ngủ say như thế nên tôi mới quy hấn vào loại người chết.

Nhìn bọn họ cứ thở gấp không một ai thích thú với chén trà tôi pha tôi liền vướng mắc: “Mấy người lại đây là để cười nhạo tôi hay uống trà của tôi?”

“Đương nhiên là vì chuyện tốt rồi!”

Nam Ngạn đầy ý vị liếm liếm cây kẹo không biết lấy từ đâu ra...

“Chuyện tốt gì?”

“Dẫn anh đi ra ngoài.” Giọng Diệp Tàn Sinh ngồi cạnh tiến vào tai tôi, giọng cậu nghe vô cùng không tình nguyện.

Nội dung câu nói ấy làm tôi gần tưởng rằng mình nghe lầm...

“Lặp, lặp lại lần nữa...” Tôi ngoáy ngoáy lỗ tai.

Diệp Tàn Sinh chợt quay đầu lại: “Dẫn anh đi ra ngoài, ngày mai...”

Chén trà trong tay tôi rớt xuống đất đánh thức Bắc Ngạn đang ngủ ở bên cạnh, hấn ngã xuống từ trên ghế dụi dụi mắt, rồi lại như không có chuyện gì bỏ lên lại, sững sờ nhìn tôi: “Xấu quá...”

Lúc ấy tâm tình tôi vô cùng tốt, nên đương nhiên sẽ chẳng thèm tính toán chi với mấy đứa nhóc...

Thật ra nếu như tôi biết đêm đó mình sẽ gặp lại Thương Phàn, rồi những bình lặng này sẽ bị xáo trộn hết cả thì tôi tình nguyện chẳng thà Diệp Tàn Sinh cứ nhốt tôi lại...

24. Chương 23

Tối đó tôi tức giận ngồi trên ghế sofa tự mình chán nản, Diệp Tàn Sinh ôm Đậu Phộng cầm một xô nước nhỏ tưới lên hàng tường vì tưới tốt nghiêng người dựa vào cạnh cửa sổ.

Bây giờ vì đã thả cho tôi đi ra ngoài nhiều hơn nên cậu không còn cố chấp đóng chặt cửa sổ nữa, cửa sổ giờ được mở ra, gió nhẹ nhàng lùa tới với hương vị thanh tịnh và đẹp đẽ, nhưng cũng không xua tan được nội tâm xoắn xuýt trong tôi...

Sau bữa cơm chiều tôi lên đến hỏi Đông Ngạn vì sao Tàn Sinh chịu để tôi đi ra ngoài, hấn cười giảo hoạt, nói tôi ở trang đầu tiên của quyển sách dưới bàn ngoài phòng khách có đáp án tôi muốn...

Lúc ấy hiển nhiên tôi sẽ chạy hùng hục đến lục tìm cái quyển sách thần đó rồi, nhưng sau khi nhìn bìa ngoài của quyển sách tôi lại có loại kích động muốn xé xác Diệp Tàn Sinh!

Trên bìa viết [Cẩm Nang Nuôi Chó], mở trang đầu tiên ra: “Phải thường xuyên dẫn cún yêu ra ngoài đi dạo, nếu không cún cô đơn quá sẽ chết đó nha!”

Trời ơi, lúc ấy ông đây muốn trực tiếp xé quyển sách!!

Có ý gì đây, Diệp Tàn Sinh cậu đây là đang xem tôi thành chó để nuôi à? Vậy nên mới cắt tóc cho tôi? Quản lý lông chó? Thằng mất dạy!!!

Tôi ngồi rụt lại trên ghế sofa, trong lòng thật sự có ngàn vạn nỗi bức dọc, cậu ta thì thích ý đứng bên cạnh nhàn nhã tưới hoa.

“Tàn Sinh...”

“Hử?”

“...” Nhìn mặt cậu xong tôi ngừng một lúc lâu không nói được chữ nào, chết tiệt, hỏi ra đi chứ!

Có lẽ phát giác được sự khác thường của tôi, cậu xoay người lại thả “cậu bé” trong tay xuống sàn, rồi đi thẳng đến đặt hai tay lên hai bên thanh vịn bọc tôi lại: “Vân Sanh, anh có chỗ nào không thoải mái à?”

Tôi cố bấu môi: “Rất...”

Gương mặt tuấn tú của Diệp Tàn Sinh nhíu lại, tay thử đặt lên trán tôi, đáng vẻ lo lắng.

Tôi suýt chút nữa trợn trắng mắt, vỗ bỏ tay cậu ra, tôi dùng sức nâng hai gò má cậu lên nghiêm túc hỏi: “Tôi có giống với cái thứ kia không?”

“Cái thứ” mà tôi chỉ hiển nhiên là Đậu Phộng.

“...”

Diệp Tàn Sinh nhìn Đậu Phộng, lại nhìn tôi, rất nghiêm túc trả lời: “Không giống.”

“Rất tốt, vậy tại sao lại chột nghĩ đến chuyện dẫn tôi ra ngoài?” Tôi tiến thêm một bước bẹo gò má cậu hỏi.

“Nếu không như vậy anh sẽ chết.” Vẻ mặt cậu rất nghiêm túc.

“Ồ?!”

“Đông Ngạn nói anh giống như cún vậy, nếu cứ giam lại sẽ thấy cô đơn, cô đơn sẽ dẫn đến chết.” Vẫn vô cùng nghiêm túc.

“Cậu nghe theo lời nói đấy?!” Lẽ nào lần tuyệt thực trước của tôi còn không có lực sát thương bằng câu nói đấy?

“Đương nhiên không phải, em đã đáp ứng sẽ dẫn anh đi ra ngoài, Đông Ngạn tự nhiên nhắc đến chuyện này nên em cũng chấp nhận luôn. Vả lại...” Cậu nhẹ nhàng xoa khóe mắt tôi: “Vả lại hình như anh rất trông đợi, em không đành lòng nhìn đáng vẻ cô đơn của anh...”

Này còn tạm được, tôi thưởng hôn một cái lên má cậu, tôi bắt đầu thấy mong chờ cho chuyến đi ra ngoài của ngày mai rồi.

Ngày đó tôi đang ở trong nhà đến mốc meo, chỉ có thể ôm Đậu Phộng đi loay quanh ghế sofa, hiện giờ hai đùi đã thoát khỏi tình trạng vô lực trước kia, tôi ôm nó đi từ trên lầu xuống, lại từ dưới cầu thang đi lên lại.... Diệp Tàn Sinh thật đúng là, mỗi lần đi ra ngoài đều khóa kín cửa sổ cửa lớn...

Làm hại bây giờ tôi chẳng thể tự đi ra ngoài hoa viên rồi.

Lúc tôi ôm Đậu Phộng đi bộ trong phòng hết 55 vòng thì rốt cục Diệp Tàn Sinh cũng dẫn theo Tứ Đại Thiên Vương trở về, lúc ấy tôi kích động đến chẳng lâu sau đã đu lên cổ cậu.

Khi đi ra ngoài, tôi cố ý đến tủ treo quần áo lấy cái mũ móc trên chóp đội lên đầu miễn cho đi ra ngoài lại thành tâm điểm trò cười...

Đậu Phộng thấy chúng tôi sắp đi ra ngoài liền cắn ống quần tôi, tôi bắt đắc dĩ giấu nó vào trong ngực, nghĩ để đến chỗ nào kín đáo thì đưa cho ai đó...

Không ngờ Diệp Tàn Sinh hí hóp nhìn tôi thật lâu, hình như rất để ý đến cái mũ kia, tôi không soi gương nên không biết hiệu quả thế nào, ngược lại lại thấy tâm lý Diệp Tàn Sinh vô cùng tốt, mà có bộ dạng gì của tôi cậu ấy chưa từng thấy đâu.

Tuy cuối cùng cũng chấp nhận để tôi đội mũ nhưng khi ra khỏi cửa cậu lại cố ý kéo vành mũ xuống, đến lúc ra ngoài rồi lại nghe thấy tiếng huýt sáo vang dội của Đông Ngạn!

Có vẻ hiệu quả của việc đội mũ không tồi...

Tôi cười, bước lên xe.

Thành trấn (thành phố và thị trấn) gần nhất cách nơi này cũng một quãng, nếu lái xe cũng ít nhất phải nửa tiếng.

Xuống xe, tôi ôm Đậu Phộng nhìn ngó chỗ này, đi dạo chỗ kia, rất vui. Chợ đêm nơi này rất giống với chỗ nơi ở trước của tôi, chợ đêm ở đây không có lắm tiền nhiều cửa, không có âm nhạc thanh nhã cổ điển, chỉ là một đám người náo động cùng các quán vỉa hè và khách hàng tới lui...

Dù xung quanh có một số tiệm cà phê sang trọng khác, dù nơi này và những tòa nhà kế bên không ăn khớp gì với nhau, nhưng sự cao quý sang trọng của bên cạnh không gây chút trở ngại nào với những người tự tiêu khiển ở đây, họ vẫn tận hưởng thoải thích vui chơi.

Trần ngập đủ loại mùi thịt nướng, lẫn vào đó là những âm thanh xì xì nướng thịt, không còn chỗ nào làm tôi thấy thoải mái tự tại hơn chốn này nữa.

Đậu Phộng trong lòng lắc lắc mông, có lẽ cũng bị mùi thơm này làm thèm thường rồi... Tôi cười ha ha nhét con Golden con vào lòng Tàn Sinh, giật cái bóp tiền trên tay Tây Ngạn bắt đầu đi dạo.

Theo lời Tây Ngạn nói, nơi này là chợ đêm đầu não, có thể nói là chợ đêm lớn nhất ở Liễu thị này. Chỗ này ngay hàng thẳng lối có trật tự, không có lưu manh bát nháo, chỉ có phồn vinh. Ăn vặt nằm bên trái, còn mua đồ ở bên phải, vậy nên bạn chỉ cần cầm khay rồi để đồ ăn muốn ăn lên, sau đó tìm một chỗ ngồi ăn là được, vừa thuận tiện lại vừa nhanh chóng, vô cùng giống với dạ tiệc đứng...

Tây Ngạn nói đến cách bài trí cùng việc tuân thủ theo quy định của chợ thì mặt mày hớn hở, khoái không ngừng phả ra từ đôi môi mấp máy, hoàn toàn không còn dáng vẻ tỉnh anh lúc ban đầu.

“Thế nào, cách làm tốt chứ?”

Tôi bỏ một viên bánh bạch tuộc vào miệng, chớp mắt nhìn đáng vẻ ông chủ một mực cung kính với Diệp Tàn Sinh dưới ánh đèn cách đó không xa mà không nhận được giật giật khóe miệng...

“Chợ này chắc do cậu quản lý, còn người cầm đầu là Diệp Tàn Sinh nhỉ.”

“...”

“Diệp Tàn Sinh chịu dẫn tôi đi ra ngoài chắc hẳn sẽ không chịu dẫn tôi đến địa bàn của người khác, huống hồ cậu còn thổi phồng cái chuyện bài trí sắp đặt quá mức vĩ đại.”

“...”

Nhìn kẻ đang ghen lời, lòng tôi thoải mái hơn: “Bánh bạch tuộc này không tệ!”

Vỗ vỗ Tây Ngạn đang trầm mặc xong tôi dứt khoát đi đến trạm xuất phát kế tiếp.

Phía sau truyền đến tiếng cười khê của Tây Ngạn: “Quả nhiên anh dẫu Diệp là người mà thiếu gia vừa ý.”

Tôi rút xiên que đang cắm vào viên bánh bạch tuộc vẩy vẩy ra sau: “Quá khen.”

Tôi nhìn quét toàn bộ đường phố, nói với người ở sau: “Hết thấy vẫn thuận lợi chứ?”

Tây Ngạn gật gật đầu: “Rất thuận lợi, gần đây Diệp Uân rất ít hành động, vậy nên thiếu gia mới có thời gian rảnh rồi dẫn ngài đây đi dạo đấy.”

“Vậy tôi không khách khí nữa.”

Tôi cầm lấy cái khay được chất thành tòa núi đưa đến trước mặt Tàn Sinh, không kìm lòng được phóng khoáng bá vai Tàn Sinh, nhìn mặt cậu đầy sự hiền lành thanh bạch mà nảy sinh ra tính trêu đùa tà mị, tay với lên cầm cậu nói, “Hôm nay ông đây đang cao hứng, chúng ta không say không về!”

“Anh dẫu Diệp là muốn phản công đấy! Cụng ly!!”

Vào lúc tôi với Động Ngạn đang muốn cụng ly thì Diệp Tàn Sinh phun ra một câu “Anh ấy dám.” Nó mạnh mẽ đâm một phát vào lòng tôi.

Tôi quay đầu lại nhìn, thì thấy con người sâu thẳm ấy đang nhìn chăm chăm mình, vừa nguy hiểm còn mang theo ý cười.

Ánh đèn hắt trên đỉnh đầu phác ra đường nét cương trực tinh xảo của cậu, mái tóc đen dài qua tai ngoan ngoan nằm im, khuôn mặt này thật sự làm phụ nữ cũng phải ghen tị.

Thật không biết nếu đề cậu ấy xuống thì sẽ có phong cảnh gì...

“Tôi không dám? Bằng không đêm nay chúng ta thử xem?”

Tôi trần trụi khiêu khích, thanh âm xung quanh dần ồn ào.

“Anh dẫu Diệp uy vũ!!”

Tây Ngạn đẩy gọng kính trên sống mũi: “Tự rước nhục.”

“Anh đừng hối hận.” Diệp Tàn Sinh nắm cầm tôi, kéo tôi qua, làm ra vẻ muốn dán môi lên, tôi hiển nhiên không chịu yếu thế, mắt thoáng lướt qua, cười khẽ, “Đương nhiên không hối hận.”

Dù thế nào thì mỗi lần cũng đều là tôi bị đề, không thể chịu thiệt nữa...

Tôi cắn lên tai cậu, cậu chẳng những không giận mà còn cười, vẫn là cái điệu cười gian tà kia, nghe tiếng ba người bên cạnh một người hít khí lạnh một người hét lên, những ngày tháng này thật quá dễ chịu mà.

“Chi bằng đêm nay chúng ta cũng thử xem.” Nam Ngạn bỗng nhiên cười duyên rút cây kẹo mút đang nằm trong miệng Đông Ngạn hôn lên cái cằm lún phún râu của hắn, thổi khí với hắn, tôi kinh hãi đến mức muốn rớt cằm xuống.

“Hai người...”

Đông Ngạn bế Nam Ngạn ngồi lên đùi, “Anh dẫu Diệp không nhìn ra?”

“Tôi cũng không phải thần tiên...”

“Đó là con trai của ngài à?” Diệp Uân chỉ vào người đội mũ duy nhất trong đám người, hỏi cái người đứng cạnh đang quan sát họ đùa giỡn.

Thương Phàn cười nhạt, “Đúng vậy.”

Diệp Uân cúi đầu nhìn ly cà phê trong tay mình, nghĩ hai người cách nhau cùng lắm chỉ khoảng 6, 7 tuổi mà lại là loại quan hệ này?

“Đa tạ cậu đã dẫn tôi tới chỗ này để nhìn rõ tình cảnh trước mặt, giao dịch của chúng ta có thể bắt đầu rồi.” Mắt Thương Phàn lưu luyến thân thể gầy yếu trắng xanh giữa đám người.

“Chỉ có một yêu cầu là ngăn cản bọn chúng thôi à?” Diệp Uân nhìn thấy tên em trai mình căm ghét liền cảm giác cà phê trong miệng cũng chẳng còn hương vị gì nữa.

“Ừ, kéo từ 7 giờ đến 10 giờ chắc không khó lắm đâu phải không, những thứ kia ngày mai sẽ chuyển tới.”

“Được, vậy thì tôi còn có việc, ngài xin cứ tự nhiên.” Diệp Uân đứng dậy.

Ngày kia hành động, y bây giờ nhất định phải đi bố trí người mới được, nếu lần này thuận lợi, không biết có thể một lần giết luôn con chuột làm người chán ghét kia không!

Thương Phàn gạt đầu, cười nhìn Diệp Uân rời đi, ánh mắt lại một lần nữa tùy ý chuyển đến người ngồi dưới lầu kia.

Trong ánh đèn, Phương Vân Sanh chắc đã uống nhiều rồi, miến cưỡng ngồi một góc nhìn những người khác náo loạn, đầu đội một cái mũ len màu xám, mặt trắng nõn giờ có hơi đỏ, rất giống hoa đào tháng ba. Đường nét khắc sâu, hai mắt liên tục đảo qua đảo lại, mặc cái áo đơn giản rộng rãi, xương quai xanh hiện ra dưới ánh đèn lấp lánh càng thêm mê người.

Hình bóng người này đặc biệt dễ nhận ra giữa chốn chợ đêm nhộn nhịp huyền ảo này.

Sạch sẽ, đẹp đẽ nhưng lại lười nhát, hết như bộ dáng của một con mèo đen ăn no thỏa mãn nằm sưởi nắng, làm người ta muốn ôm vào ngực chạm rãi vuốt ve.

Nhìn cái kẻ ngồi cạnh gọi là Diệp Tàn Sinh cười đến vui vẻ thế thật làm người ganh tị.

Nhặt nhẽ ném thử một ngụm cà phê, Thương Phàn lười biếng dựa vào lưng ghế sofa ở sau, quay sang tên vệ sĩ bên cạnh hỏi, “Bát Linh, nhìn bọn đó thử xem có quen mắt không?”

Cái người được gọi là Bát Linh chính là cái tên đã đánh ngất Phương Vân Sanh lần trước, cũng là gã đàn ông giải cứu cho Thương Phán, tầm mắt hần đảo qua bàn của Diệp Tàn Sinh rồi cúi đầu với Thương Phán: “Không sai, ngoại trừ hai người lần trước, hai tên khác cũng đều là người trên đảo.”

“Theo cậu thì có thể tin là toàn bộ quân của Diệp Uân sẽ ngăn cản được bọn chúng trong 5 tiếng chứ?”

“Có hơi nguy hiểm, phải phân tán bọn chúng thì mới có hi vọng.”

“Ồ?” Thương Phán thả một cục đường vào ly cà phê, khuấy lên, “Vậy nếu cậu bảo thủ hạ của cậu làm ồn ở chỗ khác, chỉ cần kéo thời gian không cần giết người, thì nắm chắc mấy phần cản được bọn chúng?”

“Mười phần.”

“Rất tốt.”, uống ngụm cà phê, cảm giác độ ngọt vừa đủ, khoe miệng Thương Phán khẽ nhếch lên, “Còn nữa, chờ lát nữa cậu tự mình đi tìm hiểu kĩ xem chỗ ở của ‘con trai’ tôi thế nào đi, chuyện này trăm ngàn lần không thể xảy ra sơ hở!”

“Vâng, lão gia.”

“Ừ.”

Để xem bây giờ em làm sao chạy thoát khỏi lòng bàn tay tôi, ‘con trai’ ngoan của tôi!

Bất chợt giật mình làm tôi hết hồn mở choàng mắt từ trên bàn, trong lúc hốt hoảng thì nhận ra mình vẫn còn đang trong chợ đêm. Ánh đèn mờ ảo, Diệp Tàn Sinh ngồi cạnh đang ăn bánh bạch tuộc, Đậu Phụng trên bụng được ăn uống no say nằm thè lưỡi...

Hết thấy đều không có gì dị thường, chỉ là chẳng biết vì sao mà trong nháy mắt vừa rồi tôi cảm giác dường như có người đang nhìn mình, cũng vờn vờn trong cái giây phút ấy, tựa như có một cái gai nào đó đâm sau lưng tôi, mãi đến tận giờ vẫn làm tâm trạng tôi trĩu nặng, khó chịu muốn chết...

Ngước mắt lên nhìn thì chỉ thấy một quán cà phê sang trọng trang trí rất khác biệt, chỉ có một người phục vụ đứng trước cửa sổ thu dọn bàn, vừa rồi ai đã ngồi đấy?

“Vân Sanh, sao thế?”

Tôi quay sang Tàn Sinh nhếch nhếch khoe miệng biểu thị không có chuyện gì, Đậu Phụng trên bụng bất an hơi động đậy, rồi lại tiếp tục nhắm hai mắt lại.

Lẽ nào thật sự chỉ là ảo giác, vừa nãy tự nhiên lại có loại cảm giác bị Thương Phán nhìn chằm chằm như thế làm tôi vô cùng kích động không yên...

25. Chương 24

Buổi tối hôm đó tôi bị cậu ấy làm đến mức nằm lì trên giường, thấy rất hối hận với câu nói lỗ mãng ở chợ đêm...

Cậu dùng hành động nói tôi biết, loại ý nghĩ đó chỉ nên nói miệng, chứ không thể thực hành được.

Hai tay bị trói ra sau lưng, cậu nắm hai cổ tay tôi, đồ vật cực nóng quyết tâm thúc vào, làm khắp toàn thân từ trên xuống dưới của tôi không có nổi một chút sức.

Tính cách không biết kìm nén dục vọng của cậu tôi hiểu rất rõ, bình thường vẫn có thể chống đỡ được, sai sót ở chỗ đêm nay tôi lại muốn biến ý nghĩ lúc ở chợ đêm thành sự thật!

Hơn nữa còn là sau khi Diệp Tàn Sinh uống nhiều bia...

Cũng vào ngày hôm nay tôi nhận thức được thể lực của mình và Diệp Tàn Sinh chênh lệch thế nào...

Còn chưa kịp đẩy người xuống giường thì đã bị một tay của Diệp Tàn Sinh trói hai cổ tay lại, vả lại tôi cũng đã uống không ít rượu, quỹ thần xui khiến thế nào mà lúc ấy tôi lại quay đầu lại cười ngu, nói: Về ngoài cậu thật tiêu chuẩn. Câu nói này trong nháy mắt câu dẫn dục vọng của cậu, cậu thô bạo xé quần áo tôi ra, cơ thể nồng mùi bia cúi xuống cắn lên ngực tôi, quả thật cắn đến mức chút sức say xỉn của tôi cũng không còn...

Đây không phải lần đầu tiên tôi với cậu trần trụi với nhau, chẳng qua đêm nay đã uống bia nhiều rồi, hơi thở dồn dập hơn trước nhiều, mà cậu cũng không biết thu hồi bớt sức nắm tay tôi nên làm tôi đau đớn. “Vân Sanh, anh thật quá tuyệt!”. Cậu thở hổn hển, giọng nói khêu gợi vô cùng.

Thân thể tôi không ngừng bị cậu va chạm, tiếng nước tràn khỏi môi, mà tên nhóc thú vị ấy lại chẳng biết kìm nén cú thúc của mình, cảm giác đau đớn không ngừng truyền đến từ bên trong vách hang, cộng thêm cậu dùng lực va chạm, quả thật quá đau rát. Cậu ấy bình thường đều ít nói, có lẽ do rượu vào lời ra nên trắng trợn không kiêng dè gì. “Huhu, thả, thả tay tôi ra...”

Hai tay bị cậu vặn ra sau, tư thế này quá khó chịu, tôi nghẹn ngào cầu cậu, vốn tưởng cậu sẽ đáp ứng, ngờ đâu cậu cúi người xuống áp vào lưng tôi làm nũng rồi nói: “Không muốn.” Phối hợp với câu này là phần eo tàn nhẫn thúc lên trước, mà tôi còn chưa kịp phòng bị. “Thằng nhóc chết tiệt! Á...” Âm cuối thay đổi giọng điệu, làm tôi cũng tự đổ mồ hôi tim đập.

Cậu ấy thúc vào chỗ quá sức đó, nó chợt phát sinh nỗi tê dại từ xương cột lan khắp toàn thân. Tôi kiểm chế không ngừng run rẩy, sau đó thít chặt bên dưới lại... Phản ứng đầu tiên đó là: Thôi xong! Quả nhiên người ở sau nhanh chóng ngừng động tác, thân thể tôi cứng ngắc, cậu buông hai tay tôi ra, vòng một tay ra trước nắm chặt lấy vật có chút tinh thần của tôi...

“Vân Sanh, cứng rồi...” Theo tiếng nỉ non là xúc cảm ấm áp áp vào tai, màng nhĩ vang lên tiếng nước dính nhộp làm người tôi nổi da gà... “Câm miệng...” Cả người tôi ngứa ngáy, vô lực chống đầu lên gối mắng...

Tình dục của Diệp Tàn Sinh đi kèm với thô bạo chiếm hữu và tàn nhẫn thương tổn, vậy nên gần như tôi không có được mấy lần ở vào trong trạng thái vui vẻ, có thể không phải rèn thống khổ đã là không tệ rồi, nhưng lần này loại tư này có hơi... “Ha ha...” Từ sau truyền đến giọng cười tà mị của Diệp Tàn Sinh, nó chứa đậm giọng mũi, khêu gợi đến cực điểm làm tôi cũng hoảng sợ vô cùng... “Tàn Sinh...”

Eo bị người nắm lấy, Diệp Tàn Sinh dán lên sống lưng tôi, giây tiếp theo đầu khắt nóng rực một lần nữa đâm vào lỗ nhỏ... “Á!!” Cậu gần như là đâm vào chỗ vừa đâm lúc nãy, tôi hoàn toàn không khống chế được tiếng hét kinh hãi, cảm giác kỳ quặc dâng lên bụng dưới, miệng nhỏ ở sau không chịu nổi thít chặt lại. “Không, không được!!”

Quá không được, quá kỳ quặc... “Diệp, Tàn Sinh... Chậm, chậm lại... Tôi không chịu được, a ư...”

Tôi có thể cảm nhận được môi lưỡi Diệp Tàn Sinh triển miên ở sống lưng mình, thỉnh thoảng còn truyền đến mùi bia, cậu ấy uống say rồi lại biết vì tôi mà suy xét, hai tay cũng phối hợp nghiền ép rồi nắm bóp hai viên trước ngực tôi, làm chúng sưng lên vừa tê dại vừa khó nhịn. Bụng dưới phồng lên như mang thai, hình như còn chưa đủ, thật khó mà chịu nổi loại cảm giác tê dại tận xương tủy kia...

Cảm giác như lửa tình trên người đã đạt đến độ bùng cháy nguyên thủy.

Bàn tay vô lực muốn giải trừ đi dục vọng sưng tấy nhưng tay tôi căn bản không còn được bao nhiêu khí lực, thế nên không thể làm nổi. Từ nước nở đến giờ đã biến thành thống khổ, còn thêm một chút gì đó dính ngấy làm tôi khó mà mở miệng.

“Ừm, ư... Ha a...”

Từ trên xuống dưới người tôi chỉ có thể dùng cụm từ “tiêu hồn thực cốt” để hình dung.

Đáng chết, tên nhóc túi này! Toàn đâm vào chỗ đó...

“Đáng, á!! Chết...” Tiếng mắng còn chưa kịp trọn vẹn đã bị cậu thúc nát, ngụm nước sắp tràn ra ngoài, tôi gần như phải dốc toàn sức ra mới có thể đẩy cơ thể lên, không cam lòng chỉ có mỗi mình dục tiên dục tử thể thâm vậy, xoay người lại vòng ôm lấy Diệp Tàn Sinh cắn lên môi cậu...

Gắn bó dây dưa, triền miên quấn quýt với đầu lưỡi cậu, xúc cảm trơn mềm đi kèm với hương thơm nhàn nhạt làm tôi muốn ngừng mà không được, từng đợt mùi bia phả ra phụ họa cho từng trận âm thanh khiến người xấu hổ. Tình dục như nước thủy triều không ngừng nuốt chửng lý trí tôi, phảng phất như một cơn cá sắp nghẹt thở khẩn cầu sự giải thoát từ cậu ấy.

“Vân Sanh...”

Cậu thành thạo một tay ôm bụng dưới của tôi bắt đầu sâu sâu nông nông ra vào liên tục, một tay khác nắm chặt vật phun trào của tôi vuốt ve trên dưới...

“A ừm!! Tàn Sinh, nhanh!”

Người tôi căng chặt, không khống chế nổi cơn run rẩy, rồi sau đó trước mắt chỉ còn một vùng trắng xóa, lần đầu tiên tôi bất tỉnh trong tay cậu.

“Tàn Sinh...”

Tôi vô lực gọi tên cậu, cậu cắn lên cổ tôi, mút da thịt trên đó...

“Vân Sanh, em yêu anh...”

Giọng cậu khê khàng xen kẽ một chút làm nũng, cậu nói em yêu anh này được cậu bày tỏ đến mức tận cùng của sự ngọt ngào. Lúc tôi nhìn ra cậu, cậu đang liếm chất dịch trắng dính trên tay, gương mặt yêu nghiệt thật sự không biết phải dùng từ ngữ nào để hình dung.

Mái tóc đen hơi rủ xuống che lấp đi đôi mắt đen bị tình dục phủ lên vô cùng mê người của cậu, trong đấy lấp đầy khát vọng cùng đòi hỏi vô biên... Đầu lưỡi đỏ tươi linh hoạt liếm đi chất dịch trắng của tôi trên tay, nhưng ánh mắt vẫn vững vàng nhìn thẳng tôi.

Tôi ôm chặt lấy đầu vuốt mồ hôi của cậu lẩm bẩm nói: “Tôi cũng yêu cậu.”

Cậu nói này chắc chắn là lời cổ vũ cậu tiến thêm một bước cướp đoạt chiếm hữu, chỉ là giờ đây tôi lại chẳng có chút sợ hãi nào, trái lại còn dần khát vọng.

Tôi cảm nhận được hơi thở nóng rực của cậu, biết giây phút này là giây phút động tình khó nhẫn nhịn, tôi luôn luôn là sự tồn tại trí mạng với cậu ấy. Cậu đè tôi ngã lên giường, nhấc một chân của tôi lên bắt đầu động tác của mình, nó vẫn thô bạo như cũ, còn mang theo thương tổn sắc bén.

Vừa trải qua cơn lên đỉnh, tôi mơ màng nhìn cậu, cơ thể lại có loại cảm giác rời rạc, bụng dưới cậu ấy lại siết chặt lại, cơn phun trào lưu loát mà đầy áp khí lực bộc phát vào trong tôi, mái tóc đen động mồ hôi khê khê vẩy dưới ánh đèn mờ mờ, từng giọt mồ hôi đọng trên ấy óng ánh vỡ ra trên bắp đùi trắng bệch của tôi, rồi lướt xuống chân...

Ngón tay thon dài dò lên ấn ký “Diệp Tàn Sinh” chéch bên trong bắp đùi tôi...

Cái ấn ký ấy thường bị cậu cào lên, nhưng cậu lại yêu muốn chết, cậu bảo đây là minh chứng tôi là người của cậu, từ lúc sinh ra đến khi chết đi đều thế...

Hai mắt cậu tràn đầy ý muốn chiếm hữu, vững chắc khóa chặt tôi vào trong tầm mắt cậu, lòng tôi cũng nảy lên thứ tình cảm bất đồng.

Đó là tình yêu dành cho cậu, tôi và cậu bù trừ liếm láp lẫn nhau, cậu cho tôi tất cả những thứ tôi muốn, mà đồng thời cũng đoạt đi hết thảy của tôi.

Giờ đây tôi đã là kẻ lòng đầy vui vẻ ngã vào lòng cậu...

Tất thảy đều do cậu nắm trong lòng bàn tay...

Ban đầu điểm này làm tôi có cảm giác bản thân bị đánh bại, đây là thứ cảm giác xuất hiện sau khi một người đàn ông lại bị một người đàn ông khác triệt để chinh phục, thế nhưng hiện giờ tôi biết mình sẽ không như thế nữa, bởi vì bây giờ loại cảm giác bị đánh bại ấy dưới cái nhìn của tôi đã thành niềm hạnh phúc vô cùng.

Đêm đó chúng tôi ôm nhau cùng với găm cắn lẫn nhau, khát khao của cậu hết như rất lâu rồi chưa được chạm vào tôi, không ngừng đòi hỏi, không ngừng lưu lại vết tích trên người tôi, tôi cũng không kháng cự lại, ôm cậu cảm nhận nhiệt tình từ cậu, tiếp nhận sự bộc phát của cậu...

Chúng tôi như hai con cá cận kề cái chết, cứ như thể ngày mai là ngày tận thế, cứ như thể ngày mai sẽ không thể nhìn thấy ánh mặt trời, chúng tôi không ngừng quấn quýt lẫn nhau...

Sáng ngày hôm sau, khi tôi bủn rủn nâng mí mắt nặng trĩu lên thì lập tức thấy đầu đau sắp nứt. Cuối cùng tôi đưa ra một kết luận, đã say rồi không thích hợp ở chung một chỗ với Diệp Tàn Sinh, bởi vì có khả năng sẽ tỉnh tann nhân vong.

Nhưng dù tôi có tức giận thì cậu vẫn thoải mái tinh thần, thấy tôi tỉnh dậy cậu cười vô cùng thuần khiết, rồi lưu lại một nụ hôn chào buổi sáng bên khoe miệng tôi, nói: “Chào buổi sáng, Vân Sanh.”

Lúc đó tôi còn cười nói chào buổi sáng lại với cậu, tôi vĩnh viễn cũng không ngờ rằng vào đúng tối đêm ấy, đôi cánh ác ma sẽ giáng lâm, nó nghênh đón tôi vào những ngày tháng kinh khủng nhất cuộc đời.

Những ngày sau đó phá hủy hết thấy bình yên còn sót lại hiện giờ, mà đến lúc gặp lại Diệp Tàn Sinh thì cậu đã hoàn toàn thay đổi, lần thứ hai bị giam lại, cậu đã triệt để phá hủy tôi...

Tôi ngồi làm ỏ trên ghế sofa với Diệp Tàn Sinh hơn nửa ngày, hai đứa đều như kẻ lười hết thuốc chữa. Tới gần chạng vạng cậu ấy nhận được điện thoại, vẻ mặt rất nghiêm túc, lông mày nhíu chặt vào nhau, có lẽ đã xảy ra chuyện lớn gì rồi.

Tôi chưa từng thấy vẻ mặt căng thẳng như thế của cậu.

Khi đó tôi mẹ nó đứng ở cửa nhìn cậu đi ra ngoài, không biết vì sao mà lần này cậu vừa muốn đóng cửa thì chợt khựng lại, nhanh chân bước đến dừng bước trước mặt tôi, nâng đầu tôi lên không nói hai lời cắn một cái lên môi tôi, để lại câu chờ em về.

Lúc ấy trong lòng tôi cũng tự cảm nhận được chuyện lần này hình như không đơn giản đến thế.

Mà mãi đến tận giờ, đồng hồ treo tường trên vách tường đối diện hiển thị đã 8 giờ rồi mà cậu còn chưa trở về, nơi này không có bất kỳ thiết bị liên lạc nào, tôi lại không ra ngoài được, chỉ có thể bất an lẩn qua lộn lại trên giường.

Từ trước lần về trễ nhất của cậu cũng chỉ là vào tầm thời gian này mà thôi...

Không có việc gì chứ...

Chết tiệt, tôi ném đệm lên đến vách tường trước mặt, người bực dọc không chịu được, tìm đập bịch bịch trong lòng ngực không yên ổn, cảm giác căng thẳng không ngừng khuếch tán từ trong ngực ra toàn thân...

“!”

Tôi với Đậu Phộng cạnh bên đồng thời cứng đờ người.

Tiếng gì vậy! Vừa vặn nghe thấy tiếng mở cửa, cậu ấy trở về rồi à? Tại sao tôi lại bất an đến vậy?

Miễn là phải trở về thì Diệp Tàn Sinh chắc chắn sẽ gọi điện trước cho tôi, vậy nên không thể yên tĩnh như này được, căn nhà vắng vẻ này chỉ có một người một chó, tôi chính là một người, con chó cũng đang nằm cạnh tôi, làm sao có khả năng sẽ còn có âm thanh nào khác?

Ăn trộm ư?

Một tay tôi tóm lấy Đậu Phộng xoay người bước xuống giường, ngay cả đèn cũng không dám bật, cẩn thận mò mẫm đi đến chỗ cầu thang...

Một đêm tràn đầy yêu thương hôm qua cộng với hôm nay lại nằm trong ngực Diệp Tàn Sinh cả buổi, khuyết thiếu vận động nghiêm trọng làm hai đùi tôi bây giờ vẫn còn chút cảm giác hư không, đi cũng không phải quá ổn, thế nhưng vì không xỏ giày nên đi gần như không tạo ra tiếng động nào.

Thời điểm đi xuống được một nửa tôi liền nhìn thấy cánh cửa lớn đang khép hờ!

Quả thật có người mở cửa ra?

Đậu Phộng trong lòng cũng dần bất ổn, nó tròn mắt nhìn bốn phía, miệng phát ra tiếng ư ử, Tứ Đại Thiên Vương hay Diệp Tàn Sinh trở về thì Đậu Phộng không thể có phản ứng thế này được, là một người lạ!

Lòng tôi kinh hãi, người kia đã vào trong nhà! Không thể đi xuống! Cơ thể tôi tôi biết rõ nhất, trừ phi có ngáp phải ruồi, bằng không tôi tuyệt đối không có phần thắng...

Tôi bắt lấy Đậu Phộng trong lòng bịt miệng nó lại để tránh nó rên ra tiếng, sau đó tôi dần lùi lại lên lầu, hi vọng hẳn thật sự chỉ là một tên trộm, mà không có ý định hại người.

Nín thở tập trung suy nghĩ, tôi cẩn thận từng chút một lùi từng bước từng bước lên trên, tôi có thể nghe thấy tiếng bước chân khe dưới lầu, không chỉ có một người!

Đáng chết!!! Sao mà Diệp Tàn Sinh còn chưa về! Cũng không đưa tôi cái điện thoại, làm hại tôi bây giờ...

Còn chưa nghĩ xong, đột nhiên vang lên một tiếng “tách”, đèn trong nhà sáng trưng, toàn thân tôi run run, tầm mắt nhìn thấy người đứng dưới lầu đại não liền trở nên trống rỗng, tinh thần vỡ nát, mỗi một tế bào khắp người đều đang run rẩy...

Thương Phàn!!

Dưới ánh đèn, con người đó ung dung lạ lùng, một con người với mái tóc đen chải ra sau vừa có vẻ uy nghiêm lại vừa lười nhát trông quá khôn khéo lạnh khốc. Gã mặc rất nhàn nhã, không phải là âu phục thẳng tắp như trước, một bộ quần áo thun, không biết vì sao mà trông gã càng thêm khó tiếp cận...

Tại sao gã lại ở chỗ này, không thể, không thể...

Chân đứng không vững, tôi lao đảo lùi ra sau, rồi chật vật ngã tại mặt sàn lầu hai, Đậu Phộng trong lòng không ngừng nhảy ra khỏi lồng ngực, nghe răng trợn mắt không sợ chết nhìn chòng chọc Thương Phàn dưới lầu, vô cùng hung dữ sửa to.

Con người với nụ cười nhạt dáng vẻ nhàn nhã chậm rãi bước đến,

“Bé ngoan nên theo tôi về rồi.”

26. Chương 25

Tôi nghiêng rằng, giả vờ nhả nhận cái gì, cửa cũng đã mở, giờ còn bày đặt hỏi ý kiến tôi?

“Tôi có thể cự tuyệt ư?”

“Không thể.”

Thật muốn xé nát nụ cười dối trá của gã!

Tôi bò dậy, bây giờ làm gì cũng chậm, trừ phi kéo dài thời gian chờ Diệp Tàn Sinh về, nhưng cái hi vọng này luôn có vẻ xa vời đối với người đàn ông trước mắt này, nếu gã đã tìm tới đây mà còn quang minh chính đại đi vào thì hẳn đã nắm chắc mười phần, tôi nên làm gì đây?

Chết tiệt!!!

Gã dần ông bước lên từng bước, mỗi một bước của gã hết như đang giẫm lên ngực tôi, gã tràn đầy tự tin khiến tôi lùi dần về sau...

Cảm giác áp bức trời sinh của Thương Phàn làm tôi chật vật chỉ muốn chạy trốn...

Mà trên thực tế thì tôi cũng đã làm vậy rồi, tôi xoay người dứt khoát chạy vào phòng đóng mạnh cửa, tiện thể khóa nó lại, hiện tại có thể chống đỡ một ít thời gian nào thì hay thế ấy!

Tôi nói lớn tiếng: “Tôi không đi! Đây không phải chỗ của ông, nhanh chóng dẫn người dưới lầu rời khỏi chỗ này đi!!!”

Tầm mắt tôi cấp tốc liếc qua phòng ngủ, dừng lại ở đèn pha lê trên tủ đầu giường.

“Ha ha ha ôi...”

Ngoài cửa truyền đến tiếng gã: “Nếu biết tôi dẫn người đến rồi thì em cảm thấy một tấm cửa này có thể chặn được tôi?”

Tôi đương nhiên biết cánh cửa này không thể chặn gã. Nhưng tôi không muốn bản thân ngay cả giây dựa cũng không làm đã bị gã vác đi!

Tay tôi cầm lấy đèn bàn trên tủ đầu giường canh ở cửa, căng thẳng lắng nghe âm tiếng động bên ngoài...

Có tiếng bước chân lên lầu, sau đó tay nắm cửa bắt đầu chuyển động, qua mấy lần nó dần chuyển động mạnh hơn, như muốn xông vào!

Lòng bàn tay căng thẳng của tôi chảy đầy mồ hôi, tôi nhìn chăm chăm vào khe cửa, chớp mắt cũng không dám chớp, rất mong lần này có thể đập tên kia bất tỉnh nhân sự!

“Cạch!”

Cửa bị mở ra theo tiếng cạch ấy, trong nháy mắt thấy giày Thương Phàn tiến vào, tôi dứt khoát dùng lực vùng đến, đập chết gã còn hơn là bị gã dẫn đi!

Trong khoảnh khắc, mãi đến tận lúc tôi bị đá ngã lăn ra thì tôi còn chưa kịp phản ứng lại vừa rồi đã xảy ra chuyện gì...

Thương Phàn từ trên cao nhìn xuống, phân phó với người đứng cạnh: “Bát Linh, đến nâng nó dậy.”

Lúc này tôi mới biết người đá tôi ngã xuống đất là ai, hấn như ma quỷ không một tiếng động, ra tay tàn nhẫn dứt khoát, bụng tôi vẫn trào lên cảm giác buồn nôn, thậm chí hô hấp cũng đau xót.

“Em đang sợ?” Gã khề nhếch môi, đi đến đứng trước mặt tôi, bắt lấy cổ áo kéo tôi từ dưới đất dậy.

Tôi như bừng tỉnh từ giấc mộng, vùng thẳng tay đến mặt gã, “Súc vật! Đừng chạm tao!!”

Tay vừa vùng ra đã bị gã tóm lấy, gã trở tay trực tiếp quăng cho tôi một cái tát cực kỳ vang dội.

“Trước đây quá nuông chiều em rồi.”

“Ha ha...” Tôi nuốt máu trào lên xuống cổ họng, cười nhạo nói, “Nuông chiều? Ông đang kể chuyện cười quốc tế à?”

Cánh tay bị tóm lấy lập tức bị bẻ vụn ra sau, tôi cắn răng nuốt tiếng rên xuống.

“Tôi quên mất, em đến bây giờ vẫn còn chưa biết thủ đoạn của tôi.”

“Ma quỷ mới muốn biết, ông là tên biến thái!” Tay bị trói gô ra sau, cơ thể vốn đã gầy yếu nên hiện giờ hai chân tôi đã bắt đầu run run, trước mắt dần tối đen đi.

“Biến thái? Vậy còn em? Nhiều dấu vết như thế này mới làm em thoải mái à?”

Tay gã luồn từ dưới áo sơ mi của tôi mò lên trên, bắt chợt kéo chỗ nhô ra trước ngực tôi, cơ thể tôi cứng ngắc, một cơn tê dại lan ra từ phần bụng dưới, không giống với Diệp Tàn Sinh, đụng chạm như vậy chỉ làm tôi buồn nôn muốn nôn ra thôi!

“Không được chạm vào người tôi! Cút!!!”

“Gâu gâu!!” Đậu Phộng không biết trốn ở đâu đột nhiên nhảy phóc tới chỗ Thương Phàn, chỉ là nó quá nhỏ, một chút sức ấy căn bản không xếp vào loại có tác dụng được, Thương Phàn đơn giản một chân đã có thể làm nó sợ đến né ra....

Ăn được vị đắng, Đậu Phộng không dám đến gần nữa, rụt lại một chỗ nhe hàm răng không phải quá sắc bén của mình ra.

Tôi cắn chặt môi, không chịu yếu thế nhìn gã, thế nhưng thân thể đã được Diệp Tàn Sinh chiếm lấy mùi vị, nó thành thật như vậy làm tôi cảm ghét...

“Nhanh như vậy đã có cảm giác, Diệp Tàn Sinh yêu thương em không ít nhỉ!”

“Không cho phép, ông nhắc đến, a, tên cậu ấy!”

Sau gáy chợt truyền đến cảm giác dính nhớp, khắp người giống như bị điện giật nên không thể khống chế được âm thanh bật ra khỏi miệng.

“Không nhắc đến thì không nhắc đến, chỉ sợ sau này cũng không cần nhắc đến nữa.”

Tôi liền giật thót người: “Có ý gì?”

Từ chớp mũi truyền đến mùi của Thương Phàn, vẫn là cái loại mùi vị nguy hiểm, lười biếng, nóng bỏng ấy. Giọng hân vang lên: “Thì ý là xem thử nó có thể sống qua đêm nay không đó mà...”

“Ông!”

Tôi dùng sức xoay sở cánh tay đang vị trí ở sau, cảm giác được móng tay gã đã bấm vào da thịt mình, mà giờ cũng không thể quan tâm nhiều đến thế, tôi chỉ có thể nhìn ra sau với đôi mắt hung ác, hận không thể cắn gã!

“Ông làm gì?!”

“Không có gì, mượn chút súng ống của anh trai nó thôi.”

“Chết tiệt, nếu cậu ấy có chuyện gì, tôi phét ông!”

“Tình thâm thế à? Nhưng mà...” Gã nắm thân dưới tôi, người tôi chấn động, hai chân mềm nhũn, “Em đã quên hiện tại ai mới người chủ đạo ư?”

“A...” Nơi đó là chỗ trí mạng, dưới sự nắn bóp của gã người tôi không dùng được chút sức nào, đau đến đổ mồ hôi lạnh.

“Bát Linh!”

“Vâng.”

Người tôi bị đè lên tường, tay trái bị kéo ra, tay áo bị xắn lên, tôi thoáng nhìn thấy thứ Bát Linh đang cầm trên tay là một ống kim tiêm, chất lỏng màu xanh lam lấp lánh trong không gian ẩm ướt âm u....

Không muốn, không muốn, trực giác mách với tôi rằng, nhất định không thể để thứ ấy chạm vào người.

Thế nhưng cơ thể đã bị hấn khống chế, tôi chỉ có thể trơ mắt nhìn kim tiêm nhỏ bé chậm rãi đâm vào da thịt mình...

Tôi dốc hết sức nắm chặt nắm tay lại căng chặt cơ bắp, không thể để cho chất lỏng ấy thuận lợi lan đi được, đau xót làm tuyến nước mắt của tôi không ngừng tràn ra ngoài...

“Vùng vậy hấp hối.” Ở sau truyền đến giọng nói khá không kiên nhẫn của Thương Phàn.

Cái tên Bát Linh dùng một tay khác đè bả vai tôi lại, hơi dùng lực, thủ pháp y hệt với thủ pháp Đông Ngạn dùng với tôi lúc trước...

“Mày...”

Còn chưa kịp nói ra nghi vấn thì tay trái đã lập tức vô lực, như bị bẻ gãy mà buông thõng xuống, tôi không thể làm gì khác ngoài nhìn cái chất lỏng ấy từng chút một tiêm vào sâu trong tĩnh mạch màu xanh của mình...

Không lâu sau, tầm mắt trở nên mờ ảo.

Nhưng trong đầu tôi vẫn trỗi dậy như một nhớ mãi Diệp Tàn Sinh, cậu ấy có gặp chuyện gì không, nếu cậu trở về mà phát hiện không có tôi ở nhà thì có phát điên không? Cậu sẽ không nghĩ rằng tôi chạy trốn chứ?

Cái tên nhóc thú vị ấy có khi sẽ lại tức giận...

Tức giận cũng chẳng sao, nhớ đi tìm tôi là được, tôi tin tưởng cậu, vậy nên tôi chờ cậu...

27. Chương 26

Tỉnh lại rồi, mí mắt tôi nặng nề không nhắc lên nổi, mắt hồi lâu mới nhắc nó lên được, nhưng vừa mở mắt ra liền bị ánh nắng chói chang phải nhắm mắt lại ngay, tôi đã nằm bao lâu rồi...

Dần thu hồi mạch suy nghĩ về lại trong đầu thì tôi mới nhớ ra mình bị Thương Phàn lôi về.

Nhớ đến đây, tôi mặc kệ ánh nắng chói gắt mà cố mở mắt ra, ánh mặt trời làm trước mắt tôi chỉ là một mảng trắng xóa, hồi lâu mới xuất hiện chút sự vật, tôi quan sát xung quanh.

Một căn phòng xa lạ, quả nhiên đã bị gã bắt đi rồi, Thương Phàn...

Vậy bây giờ thật sự đang ở Hồng Kông ư?

Tôi nghiêng rặng, muốn ngồi ngậy khỏi giường nhưng phát hiện chỉ nắm chặt hai tay lại thôi cũng không làm được!

Thần kinh phút chốc kéo căng, tôi thử động người thì nhận ra mỗi một nơi trên cơ thể đều vô cùng yếu, không có lực...

Tôi căng thẳng nhìn bốn phía, trang trí rất phục cổ, giường lớn mạ vàng, trên đỉnh đầu còn có tấm rèm sa mông vàng, rất giống với giường ở cung điện Anh, tôi phỉ báng trong lòng, cũng thật là một hứng thú buồn nôn!

Nơi này có đầy đủ mọi thứ, bốn góc tủ đầu giường đều chạm trổ, kế bên giường là kệ sách chất đầy các loại sách dày cộp, cái bàn ở cạnh xem qua giá trị cũng không nhỏ.

Thấy đã nghỉ ngơi đủ rồi, tôi chống đệm giường vật lộn muốn ngồi dậy, nhưng hai tay chẳng dùng được sức, thể nào mà chỉ đứng dậy thôi cũng không nổi.

Nhưng sự thật bày ra trước mắt, tôi không thể không thừa nhận hai tay run run của mình quả thật không chống nổi người mình dậy, một cơn run ở sau làm cơ thể tôi ngã trở lại giường, tôi thở hổn hển nhìn màn giường, tim như bị dao cắt.

Tôi trốn không nổi, đây là phản ứng đầu tiên của tôi.

Đầu nhớ lại thủ pháp Bát Linh dùng khi ấy giống hệt với Tây Ngạn, Tây Ngạn là sát thủ từ trại huấn luyện ra, lẽ nào tên Bát Linh đó cũng đi ra từ nơi đó?

Đáng hận, bị mắc kẹt ở đây nên tôi không cách nào biết được tình huống của Diệp Tàn Sinh.

Cái lần tôi đến trường học cậu về không tìm được tôi, tôi vẫn còn nhớ vẻ mặt sau đó của cậu, vô cùng điên cuồng rồi lại tràn ngập bi thương.

Cậu nói, cậu muốn điên rồi...

Trong khoảnh khắc đầu chợt thoáng qua dòng hình bóng của cậu, lãnh đạm, lạnh lùng, ngu ngốc, cục súc, tàn bạo, diễm lệ...

Lần này, nếu cậu bình an trở về mà không nhìn thấy tôi thì phải làm sao?

Nội tâm tôi bấp bênh vô cùng, tôi bình tĩnh không nổi, tim đập bình bịch làm lòng tôi gọi ầm ĩ...

Không được! Tôi phải về, chết cũng phải về, lấy năng lực của cậu nhất định sẽ không bị sao, cậu ấy chắc chắn sẽ tìm được tôi! Tôi muốn đi tìm cậu ấy!

Hai tay nắm chặt ga trải giường, tôi lần mò ra cạnh giường, giống hệt như con sâu lông đang uốn éo giãy dụa sắp chết.

Di chuyển đến cạnh giường, chầm chậm thò một chân xuống mép giường, thử đạp chân xuống mặt sàn, cảm giác không chân thực làm tôi như đang đạp lên đám mây không có nổi tí sức nào.

Chết tiệt, cơ thể này ngày càng nặng như khối sắt vậy.

Tôi khó khăn muốn vươn tay lên tú đầu giường để mượn lực chống người dậy, tôi nhất định phải, nhất định phải rời khỏi nơi này!

Chầm chậm từng chút một di chuyển trên giường, chặt vật đến mức không tưởng, khắp người đã đổ đầy mồ hôi hột.

Thế nhưng, thực ra thì tôi vẫn đánh giá quá cao năng lực của bản thân, lúc hạ cái chân còn lại xuống giường thì tay tôi vẫn chưa với được tới tú đầu giường.

Trong chớp mắt tôi mất cân bằng, bởi vì tôi căn bản không cảm nhận được xúc cảm đặt chân lên sàn, cái loại hoảng hốt đáng sợ ấy cuốn sách đầu óc tôi, nuốt chửng ý thức tôi...

Hai tay quơ đại lấy đồ vật nhưng cũng không nắm được thứ gì, tay không có sức lực gì cả.

Người tôi cứ như thế rơi xuống sàn có trải thảm nhung lông dê, tạo ra tiếng vang trầm nhỏ.

Tôi không thể động đậy nổi...

Cái cảm giác vô lực này tôi chưa từng trải qua, lúc tuyệt thực lần trước cũng không có hư không vô lực như này, đầu chợt nhớ lại cái chất lỏng màu xanh lam nhạt trong ống tiêm đêm đó...

Đáng giận!!!

Muốn vùng hai tay đập lên sàn cũng không làm được, tôi nằm nhoài ra đấy, vô cùng rối, lẽ nào thật sự cứ như vậy mặc người kia muốn gì cứ lấy? Đùa à!!!

“Lộp cộp, lộp cộp.”

Tôi run người, là tiếng bước chân! Hơn nữa càng lúc càng rõ, càng lúc càng nặng.

Âm thanh thông qua sàn nhà truyền đến rất rõ ràng, tôi thậm chí có thể cảm giác được sàn nhà nhẹ rung...

Có phải Thương Phần không?!

Tôi trừng lớn hai mắt, nằm trên sàn sợ đến đòi mạng, không sai, là sợ hãi thế đấy...

Cảm giác của tôi dành cho gã xưa nay đều là mãnh liệt không thể kháng cự, gã không hề có một chút gì gọi là ân tình nhưng lại làm ra vẻ như thánh nhân.

Rõ ràng là một tên ác quỷ!

Tôi thậm chí không biết có nên hỏi gã chuyện liên quan đến Diệp Tàn Sinh hay không, tôi sợ mình nghe thấy đáp án không muốn nghe... Trong lòng tôi cậu ấy nhất định không có chuyện gì cả, nhất định vẫn còn bình an.

Nhất định sẽ đến đón tôi!!!

Bước chân càng lúc càng đến gần, đúng lúc mắt tôi lại quay lại với cửa, loại tư thế này làm tôi không nhìn thấy được bộ dáng của người đến, vậy nên tình huống thế này càng làm tăng thêm nỗi sợ trong tôi...

Thính giác dưới cảm xúc hồi hộp lại càng nhạy hơn. Lúc này, tiếng bước chân đột nhiên ngừng lại, tim tôi cũng ngừng theo, kế tiếp là tiếng mở cửa...

Đi kèm với tiếng mở cửa khe là cơ thể run rẩy kịch liệt của tôi, tôi vẫn không thể cự quạ.

Bước chân bước đến chỗ tôi.

Cuối cùng đứng cạnh tôi: “Không nghe lời thế à? Trời lạnh, nằm trên đất sẽ cảm đấy.”

“Thương Phần...”

“Không sai, đầu óc vẫn tỉnh táo nhỉ. Xem ra em hưởng thụ Lam Yêu lắm.”

Gã cúi người bế tôi vào trong ngực gã, cái cơ thể mềm nhũn này vất vẻo trên người gã làm tôi vô cùng chán ghét, tôi trừng mắt nhìn gã: “Lam Yêu là cái gì?”

Gã không nói gì chỉ cười khê, rõ ràng trông vô hại như thế nhưng lại làm tôi có loại cảm giác lạnh lẽo của tháng 9: “Đương nhiên là để em ngoan ngoãn vâng lời tôi rồi.”

Gã thông thả bế tôi lên giường, kéo tấm chăn tơ tằm bên cạnh đắp lên người tôi: “Giống như em bây giờ này.”

“Ông!” Lẽ nào gã định để tôi sống như đồng bunn nhào thế này?!

“Yên tâm, Lam Yêu không có bất kỳ tác dụng phụ nào với thân thể em đâu.”

Tôi kéo ống tay áo gã: “Ông phí công tốn sức như vậy để làm gì hả?!”

Tôi không hiểu, rõ ràng chỉ là bèo nước gặp nhau, có làm sao lại vì tôi mà làm đến mức này?

Sắc mặt gã khê đổi, bắt lấy cánh tay đang nắm ống tay áo gã của tôi kéo lên, rồi ôm người tôi bế lên đùi, giữ cầm tôi quay mặt tôi sang chỗ tủ đầu giường.

“Nhìn ảnh đi.”

“!”

Máu khắp người tôi như đông cứng lại, người trong tấm ảnh đó là...

Rất giống tôi, nhưng lại không giống tôi, tôi không đeo kính, hơn nữa tấm ảnh này rõ ràng đã được chụp từ lâu, đứng cạnh người đó là Thương Phần lúc trẻ ư?

“Giống em chứ?”

“...” Suy đoán trong lòng làm tay chân tôi lạnh ngắt.

“Người đó là cha em.” Tay gã dờ xuống chậm rãi thò vào trong áo sơ mi của tôi, từ cổ truyền đến hơi thở của gã, rồi giọng gã vang lên: “Đồng thời cũng là người đời này tôi yêu nhất.”

“Biến thái! Không, tôi không muốn...” Tôi lắc đầu, giọng run run, không chế không được mà run rẩy.

Tay gã từ bên trong lần mò cởi cúc áo tôi ra, động tác dịu dàng, thông thả ung dung, nhưng cánh tay đang trói eo tôi lại cứng như sắt không cho phép tôi chống cự, cảm giác vô lực như này làm đáy lòng tôi dâng lên nỗi sợ.

Tôi không thể!!

Tay tôi run run nắm lấy bàn tay đang cởi cúc áo mình, nhưng một chút sức cũng không có, vô lực như vậy thật làm người tuyệt vọng...

“Tiểu Phó...”

Gã mở to mắt nhìn tôi, chợt sững sốt nâng mặt tôi lên gọi.

“!”

Ngay lập tức cảm giác chán ghét xộc lên đầu, tôi quay mặt đi: “Tôi là Phương Vân Sanh!”

Khí áp nhanh chóng giảm xuống, bầu không khí ngưng tụ, dịu dàng vừa rồi của gã tan thành mây khói, một giây sau người tôi bị quăng lên giường, gã lừa gạt: “Hiện tại không phải, sau này phải là được.”

“Đồ điên!”

Lẽ nào gã muốn cải tạo tôi thành cha tôi hay sao?!

Phương Vân Sanh là người duy nhất, tuyệt không không làm kẻ thế thân!

Ngực bị đè lên, gã nắm mép quần kéo thẳng nó xuống, quần lót bị gã kéo đến đầu gối, tôi giật mình trờng lớn hai mắt nhìn gã...

Không, ngoại trừ Diệp Tàn Sinh ra thì bị kẻ khác nhìn thân thể khiến tôi vô cùng buồn nôn...

“Đây là ý gì?”

Hai đùi bị banh ra, có thứ gì đó chỉ vào trong bắp đùi tôi hỏi.

Tôi cười mỉa, hai mắt căng thẳng nhìn Thương Phần: “Không nhìn ra được sao? Là tên của Diệp Tàn Sinh, tôi vĩnh viễn chỉ là Phương Vân Sanh của Diệp Tàn Sinh!”

“Ha ha ha, bị người đối xử như đồ vật thấy rất thoải mái à?”

Nhìn đôi mắt đen trào phúng của gã, tôi dữ dần nói, “So với làm kẻ thế thân cho ông thì tốt hơn nhiều”

“Em có tin ngày mai tôi sẽ dùng tên mình để thay thế nó không!”

“Ông dám!!”

Người tôi bật dậy lại bị gã đè xuống, một tay khác của gã lướt trên người tôi, nhắc tôi nhớ kỹ: “Tôi ghét trên cơ thể này có vết thương gì, đặc biệt là dấu vết của kẻ khác!” Tay gã dừng lại trên dấu cắn ở xương quai xanh của tôi, lần mò nó đến mức làm tôi kinh động rùng mình.

Cơ thể tôi tôi tự biết, những dấu hôn cắn trên đây chưa bao giờ biến mất, lúc tắm rửa nhìn vào gương tôi còn khó tránh khỏi than thầm mà, oán hận cậu ấy cứ cắn mà không biết kìm chế, nhưng giờ tôi lại thật hận cả người mình không lưu đây dấu vết cậu ấy tạo ra...

“Em xem tôi có dám không!”

“Á!”

Vật trước ngực bị người nắm, nói không có cảm xúc gì là không đúng, nhưng tôi ngoại trừ dùng hai tay nắm chặt mở tóc trước trán gã thì cái gì cũng không làm được, cơ thể hết như bị đào móc ra, cam chịu không làm gì được, phần hận bị một kẻ mình không yêu xâm phạm.

Bây giờ tôi chẳng khác nào một con cá nằm trên thớt cả.

Chỉ ít cá còn có thể giãy dụa, còn tôi một chút việc như thế cũng không làm được, y hệt như tình cảnh ngày đó gã cưỡng bạo tôi...

Hai khung cảnh trùng hợp gần như chiếm lấy lý trí tôi...

Cửa sau chợt khác thường, là ngón tay!

“Run đến thế?”

Giọng nói tà mị vang lên bên tai, mà ngón tay gã lại dạo quanh chỗ ấy, gã gần tôi trong gang tấc... Rõ ràng một người lạnh lùng bất cần như thế mà lại làm ra chuyện như thế này.

Gã dùng một tay trói hai tay cổ tay tôi lại, người tôi giật bắn ngạc nhiên thốt ra: “A ừm!”

Tay gã không có dấu hiệu nào đã đâm vào trong tôi, kéo da thịt xung quanh sưng đỏ lên làm nó thít chặt lại không cho vật lạ xâm nhập vào.

Trước mắt trở nên đỏ ngầu.

Bên tai là giọng nói khêu gợi của gã: “Sưng như vậy, nóng như vậy, em với nó làm trong bao lâu rồi hả?”

“Á!”

Giọng gã trầm xuống, ngón tay trong cơ thể tôi cong lên, nhấn lên vách hang làm tôi đau nhói, là chỗ lần trước bị nứt ra ư? Chết tiệt...

Không có gel bôi trơn mà còn không có chút tình cảm nào, ngón tay gã cứ như thế phóng túng tàn phá trong tôi, mỗi một phút mỗi một giây đều quá mức khó khăn. Mồ hôi dần túa ra, cơ thể tôi vẫn căng thẳng...

“Từ nay về sau, em chỉ có thể sống trong thế giới của tôi, trở thành người của tôi.”

Hai đùi bị nhấc lên, tay tôi quấn vào ga trải giường, “Nghĩ hay lắm...”

“!!”

Tôi cắn chặt môi, một giây sau thứ cứng chắc của gã dần dần đâm vào lõi vào, da thịt chỗ ấy vô cùng khô nứt, kết hợp với thứ nóng rực chen vào cơ thể tôi có khác nào một cây gậy sắt muốn đâm phá người tôi đầu...

Không thể so sánh với kiểu lập tức đâm vào, kiểu ma sát này làm tinh thần tôi chịu đủ loại dằn vặt, tôi có thể nhìn thấy hai chân bị gã nhấc lên của tôi đang không ngừng run rẩy, làn da gần như trắng bạch trong suốt.

“Quá, quá đau, dừng, dừng lại...”

Hai tay tôi bị gã ghì lại, đau đớn kéo dài tập kích đến tuyến nước mắt của tôi, trước mặt mờ mịt mơ màng. Tôi không biết giờ phút này bộ dạng mình ra sao, nhưng tôi thấy rõ ràng trong mắt Thương Phàn lộ ra tia kinh sợ và lấp lánh, rồi hô hấp của gã cũng ồ ồ theo.

Gã hoạt động không ngừng nghỉ, hai đùi bị banh ra hết mức, gã buông hai tay tôi ra, cổ banh hai bên hông thịt để lộ ra lỗ nhỏ, vật kia cũng tiện đà thuận theo chậm rãi đâm sâu vào trong.

Tôi lắc đầu, gã lại hưng phấn, phảng phất như tôi có thể nhìn thấy hình bóng của người khác, là “Tiểu Phó” trong mắt gã.

Cảm giác tuyệt vọng chớp mắt nhấn chìm tôi, câu nói “Em chỉ có thể sống trong thế giới của tôi” tàn nhẫn biết bao...

Bây giờ chắc tôi đang ở Hồng Kông, nếu Diệp Tàn Sinh sống sót, cậu ấy sẽ nghĩ tôi đang ở Hồng Kông, Hồng Kông nhiều thành phố lớn như thế, nhiều đường phố như thế, nhiều tòa nhà như thế, cậu ấy làm sao biết tôi đang ở căn phòng nào...

Nhưng mà, nếu cậu còn sống cậu nhất định sẽ đi tìm tôi, liều mạng tìm được tôi, vậy nên tôi nhất định phải chờ cậu, cậu đã nói không có tôi cậu sẽ điên mất cơ mà.

Nhưng mà, nếu cậu chết rồi, tôi có ở đây vĩnh viễn cũng không được cậu đến tìm, tự do, tình yêu, mất tất hết tất cả chỉ trong một đêm.

Cầm bị người nắm, mặt bị kéo đến đối diện với gã, đập vào mặt tôi là gương mặt thành thực, khôn khéo, anh tuấn, kèm theo đó là mạnh bạo chiếm giữ phá hủy cơ thể cùng tâm hồn tôi...

“Nhìn cho rõ! Là ai đang tiến vào cơ thể em, không được phép nghĩ đến những kẻ khác!”

Ngay cả nghĩ thôi cũng không được à? Đúng là quần rộng quá nhỉ...

Tôi rất rõ thân thể này đã sớm tan vỡ dưới tay của Diệp Tàn Sinh, mà hiện giờ tâm cũng đã tan vỡ theo.

“Cậu ấy... còn, sống không?”

Biết có lẽ gã sẽ nói thẳng Diệp Tàn Sinh chết rồi để cắt đi nhớ nhung của tôi, nhưng tôi vẫn không nhịn được mà hỏi ra miệng, lòng người thật yếu đuối. Đồ vật như kim gấp than trong cơ thể lại lần nữa đâm vào, mang theo từng cơn đau nhói. “Diệp Tàn Sinh?” Tên cậu ấy vang lên từ miệng kẻ khác làm tôi có loại cảm giác dường như đã qua mấy đời người rồi. “Ồ a...”

Tôi ngửa cổ ra sau, không vui vẻ, không hưng phấn, tập kích dồn dập làm tôi chỉ có bị thương và đau đớn. “Em yên tâm đi, mạng nó quá lớn, bạo động lớn như thế mà không chết!” “!” Tôi không ngờ gã lại nói cho tôi biết, tôi ngờ ngác nhìn gã, không chết, còn sống! Tàn Sinh, nhanh lên, mau đến đón tôi về nhà! “Đừng có làm ra vẻ mặt nhìn thấy hi vọng như vậy, em như vậy chỉ càng làm tôi muốn xâm phạm em mãi thôi!”

Đầu gối bị giữ gập lại, chỗ nửa người dưới đã không còn cảm giác, chỉ thấy tê tê, có một thứ gì đấy không ngừng ra ra vào vào, bên tai là tiếng va chạm da thịt... “Tại sao... lại chịu... a... ha a...” Thân thể nhấp nhô lên xuống làm tôi một câu hoàn chỉnh cũng không nói ra được, chỉ có thể liếc hai mắt nhìn rèm giường lay động với mái tóc đen phát phơ của Thương Phàn...

Dường như là sẵn sóc, Thương Phàn ngừng động tác lại mò lên cơ thể rịn mồ hôi của tôi ôm tôi ngồi lên đùi gã, thứ trong người tôi lại đi vào sâu thêm một chút, sau lưng như có dòng điện chạy qua, tôi trầm thấp nức nở ra tiếng. “Tò mò vì sao tôi lại không lừa em nó đã chết rồi à?” Hai bên hông bị nâng lên, tôi lạnh cả tim. “Không, á...”

Câu phủ định yếu đuối lúc này của tôi gần giống như lời dụ hoặc, vật cứng rắn lại một lần nữa thúc vào, đồng thời vật ở trước không một chút phản ứng bị gã nắm trong tay.

“Tôi còn có thể nói cho em biết, bây giờ nó đang tìm kiếm ở quanh đây, ngay cả bang của nó nó cũng không cần mà đi tìm em, em đoán thử xem, anh trai tốt của nó có bỏ qua như thế không?”

Cơ thể bị nghiền nát, một câu tôi cũng không nói được, cậu ấy đang tìm tôi, tôi biết cậu nhất định sẽ tìm tôi, nhưng thằng ngốc ấy tại sao lại có thể mặc kệ bang cơ chứ...

“Sống cho tốt, đừng có chết trước khi nó tìm được em.”

Giọng nói bên tai không còn áp sát như vừa nãy, nhưng vẫn cực kỳ tàn nhẫn. Ha ha, tôi hiểu rõ rồi, gã nào có hảo tâm đơn thuần nói tôi biết Diệp Tàn Sinh không chết, Diệp Tàn Sinh còn đang đi tìm tôi như thế...

Gã nói thế không phải cho tôi hi vọng, cái gã muốn là thân thể tôi, một thân thể sẽ không tự sát...

“Ha ha...”

“Em cười cái gì?”

“Ừ, ừm...”

Cơ thể luôn luôn thành thực, dưới xoa nắn của gã nó vẫn cương lên, cảm giác tê dại ập vào sau người làm tôi chỉ có thể mềm nhũn gục trên người Thương Phần.

“Cậu ấy... nhất định... sẽ... tìm đến tôi...”

Tôi tin là vậy.

Mà đây là câu nói sau cùng của tôi, sau đó nửa ý thức tôi dần hư ảo, lần đầu tôi thấy biết ơn cái cơ thể yếu đuối không chịu nổi dần vật này.

28. Chương 27

Đó là chuyện từ rất lâu trước đây, là quãng thời gian dù có bao nhiêu năm trôi qua đi nữa bản thân cũng sẽ không lãng quên...

Trong thành phố xưa cũ, dưới ánh mặt trời, anh ngồi dưới tàng cây ngửa mặt lên trời, bướm bay xẹt qua mặt anh, trang sách bay tán loạn cũng không gọi được sự chú ý của anh về.

Mái tóc đen mềm tản ra ánh sáng, hơi xoắn hai bên tai anh, một cặp kính gọng đen gác trên mũi, nhẹ phát sáng dưới ánh mặt trời, ai cũng không nghĩ anh lại là một giảng viên của trường đại học...

Anh tên Phương Phó Sinh, tôi gọi anh ấy là Tiểu Phó, anh ấy là người đàn ông tôi yêu lúc học đại học, đồng thời cũng là người tôi yêu cả đời này...

Tuổi trẻ là cái thời phản nghịch, càng không cần bàn đến là ở đại học.

Tôi gặp được những tên bạn học chẳng khác nhau mấy, nhưng lại gặp phải một người không giống thế. Không giống những giảng viên già lờ lờ nhạt nhẽo vô vị, anh ấy khác với tất cả mọi người, không câu nệ tiểu tiết là điều hấp dẫn tôi nhất, điểm này cũng giống với Phương Vân Sanh.

Tôi đánh nhau ẩu đả đến sưng bầm mắt mũi, anh cũng chỉ hơi nhìn tôi, rồi quay lại quyển sách của mình hỏi: “Không đau à?”

“Phí lời, máu cũng chảy rồi mà có thể không đau?”

Tôi nhớ lúc ấy bản thân không cho anh một sắc mặt tốt lắm, bởi theo dự đoán trong lòng thì anh sẽ răn dạy một trận, xong cảnh cáo không được phép đánh nhau nữa, bằng không sẽ đuổi học vân vân, dẫu sao thì cũng giống thế thôi.

“Tại sao đánh nhau?” Câu hỏi không khác gì so với mấy giảng viên khác.

“Vì khó chịu.”

“Ừ, em có thể rất cừ đó chứ, một mình mà đấu đến mười mấy người, là một nguyên liệu tốt để làm người lãnh đạo.”

“Hả?”

“Có điều,” lúc ấy tầm mắt anh chợt dời từ mặt bàn sang người tôi, “Nếu bị tôi phát hiện cậu bị thương nặng, tụ tập đánh nhau thì lại là một hành vi vụng về.”

Hai mắt anh nghiêm túc không chút trách cứ mà lại cổ vũ: “Tôi biết vì cậu nhỏ hơn so với bọn nó, gia cảnh lại tốt cũng là nguyên do thường bị mấy thằng côn đồ đâm đá, thế nhưng này cũng không có nghĩa cậu có thể không nhìn nổi mà tìm bọn nó đấu chọi một mình.”

Lời nói của anh ôn hòa, đồng thời mang theo sự khắt khe không được phép chèn ngang: “Làm sao để giải quyết một chuyện mười phần vẹn mười, tôi có thể không để tâm đến thủ đoạn của cậu, không để ý có quang minh chính đại hay không. Nhưng ở đây cậu phải hiểu trước khi làm chuyện gì nhất định cũng phải cân nhắc thử, một trong số đó là: Nắm được bao nhiêu phần thắng. Thứ hai: Có thể giấu diếm được. Thứ ba: Làm sao để khắc phục hậu quả. Cho dù cậu có oán hận gia cảnh mình thế nào, nhưng nếu cậu nghĩ ngược lại, nó chẳng phải là điều kiện hiếm có để cậu lợi dụng đó à? Nếu như cậu dùng tốt cái ưu điểm này, tất sẽ như cá gặp nước.”

Anh vô cùng chân thành nhìn tôi, nói: “Tôi rất hi vọng cậu trở thành lớp trưởng của tôi.”

Anh ấy nói với tôi là “lớp trưởng của tôi”, chứ không phải là “lớp trưởng của lớp này”.

Đây là điều quan trọng nhất, bản thân mới 19 tuổi, đây cũng là bài học đầu tiên anh dạy tôi, cũng là lần đầu tiên bản thân sản sinh ra sự kính trọng với một giảng viên, khi đấy trong mắt tôi anh chính là điều không thể không nghĩ đến, là sự tồn tại có một mà không có hai.

Anh ấy làm tôi ý thức được: Bản thân cần phải có được thế lực thuộc về riêng mình!

Thời gian nửa năm đã thay đổi bản thân tôi, lôi kéo những kẻ xung quanh, lén lút giải quyết các vướng bận, lật đổ lớp trưởng đương nhiệm rồi thuận lý thành chương trở thành lớp trưởng, một tuần đầu tôi còn rất phấn khởi, nhưng sau một tháng thì tôi mới biết mình bị lừa rồi.

Khi bạn trở thành người gần gũi với anh ấy nhất, bạn mới nhận ra anh ấy là một người lơ mơ đến thế nào...

Tính tình ngốc nghếch, thích tĩnh lặng yêu đọc sách, không thích khoe khoang, sau này làm lớp trưởng tôi mới biết mấy câu nói lúc đó của anh dụng ý là hài lòng với năng lực làm việc của tôi, hơn nữa còn nắm lấy nhược điểm của tôi. Vậy nên mới biến tướng để cho tôi trở thành lớp trưởng giúp việc cho anh.

Con người anh trí nhớ vô cùng kém, thứ nào dùng hết rồi thích ném loạn đi, lần trước vợ anh gửi cho anh một kiện hàng (nhà anh ở tận nông thôn cách khá xa, vậy nên anh ở luôn trong trường), tôi còn đang ngồi ở cạnh giúp anh thống kê điểm của lớp học, anh bỏ bưu kiện lên trên bàn rồi lại bắt đầu xoay khắp nơi để tìm kéo, vừa tìm vừa lẩm bẩm: “Kéo đâu? Kéo đâu?”

Tôi lấy bút gõ gõ bàn: “Bữa trước không phải đã cho vào ống đựng bút giúp anh rồi sao?”

“Nhưng sau đó tôi có dùng rồi.”

Mái tóc đen tán loạn của anh dính lên trời, ngón tay thon dài thỉnh thoảng đẩy đẩy gọng kính, tìm kiếm búa xua trên bàn, các loại tài liệu giáo án nằm lung tung dưới đất, mấy cái hộp kê bên cũng chất đầy sách báo giấy tờ, mặt bàn vốn còn trông ổn giờ đã sớm thay đổi hoàn toàn...

Đến lần thứ ba làm tôi vào nhầm điểm toán thì mới đành bắt đầu viết trong tay xuống, đứng dậy đề anh xuống ghế: “Anh ngồi đi, em tìm!”

“Đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, dùng đồ xong phải trả về chỗ cũ, vậy thì lần sau tìm lại sẽ không mất công như này, ngày hôm trước em mới dọn dẹp bàn cho anh mà? Đã lộn xộn nhanh như vậy rồi, anh định

sống thế nào đây hở? Thầy giáo? Lúc ấy coi trọng em làm lớp trưởng rồi cực là coi trọng năng lực của em hay là coi trọng năng lực dọn sạch đồ?... Mà nói!!! Hừ... Chẳng phải kéo nằm trong ống đựng bút đây ư?!!”

Tôi rút cây kéo từ ống đựng bút ném tới trước ngực anh, vừa muốn ngồi xuống đã nghe thấy tiếng anh gầm gừ: “Bưu kiện đâu rồi?”

Thứ nhất, tôi với anh ấy cứ cãi nhau vì những chuyện như thế đấy.

Thứ hai, xưng hô của tôi với anh ấy chuyển từ thầy thành Tiểu Phó, anh vẫn giữ cái dáng vẻ lười nhác có thể bỏ đi chuyện nào hay chuyện ấy.

Một ngày mà không dọn bàn cho anh ấy thì nó sẽ lập tức loạn thành ổ chó, khi đó anh ấy rất thích uống trà lúa mạch, thường ngồi bên cửa sổ ôm một quyển sách uống trà lúa mạch rồi nhìn tôi bận tới bận lui.

Thường đến khi hết bận rồi tôi sẽ nhìn thấy anh ấy làm ổ ngủ ở một góc, lúc đó không biết làm sao mà tôi cứ đứng ở cạnh nhìn anh ngủ, nhìn hết nửa buổi...

Mặt anh đậm chất trẻ con, hoàn toàn không có dáng vẻ thẳng thắn của đàn ông ba mươi, tôi cảm thấy ấy hẳn là do cái tính lười nhác không u buồn tạo thành.

Anh ấy rất đẹp, đặc biệt là lúc ngủ, ánh mặt trời chiếu xuống.

Về ngoài của anh ấy không phải thứ có thể cảm nhận ngay được, mà là mị lực lắng đọng lại sau năm tháng, anh lại còn là cái loại tính cách ngốc ngốc khiến người muốn nhốt lại để hưởng dụng nữa...

Ngày ấy anh mặc áo sơ mi trắng, cổ áo rộng mở lộ ra xương quai xanh tinh xảo gầy gò, trắng nõn, dưới ánh mặt trời nó tỏa ra vàng sáng nhàn nhạt, chỉ cần nhìn mỗi hình ảnh này cũng làm tôi nảy ra loại tình cảm khác lạ...

Từ đây trở đi có những thứ xảy ra không thể ngăn cản lại...

Tôi vốn xuất thân danh gia, là người này giúp tôi sống như người bình thường, anh ấy không những dạy tôi cách làm sao để tiếp tục sống, mà còn dạy tôi làm sao để tiếp tục vui sướng mà sống.

Cha mẹ vốn không ôm hi vọng gì với tôi bất chợt vì sự thay đổi của tôi mà vô cùng mừng rỡ, bắt đầu cho tôi bắt tay vào chuyện trong nhà, mà tôi còn lấy cái cớ này để vu vạ anh rồi ở lý trong ký túc xá không chịu đi, anh xưa nay cũng là người ôn hòa, chỉ ra điều kiện là tôi phải dọn phòng giúp anh.

Năm tháng lúc ấy thật đẹp đến mức tôi không tin nổi.

Tôi thường hay bận đến nửa đêm, đến lúc về sẽ nhìn thấy có người chờ mình mà dựa vào giường nghiêng đầu ngủ gật.

Đêm đó tôi xuất quỷ nhập thần thế nào mà không khống chế được hôn lên khóe miệng anh, rồi liền ức chế không nổi mà mỗi ngày đều phải nhìn thấy anh, nỗi khát vọng ấy đã không cho phép bản thân chỉ lướt qua rồi thôi, mà muốn được ôm anh, dục vọng muốn chạm vào anh ngày càng tăng cao...

Cho dù sau này không có tiết của anh, tôi vẫn thường thường vào lúc anh có tiết trốn học đến căn phòng của anh, phòng anh không lớn, trên bức cửa sổ có để một cây tiên nhân cầu (cây nắm tay tiên), lúc rời đi tôi thường tưới nước cho nó. Đầu Tiểu Phó chỉ để nhớ rõ những câu chữ trong sách thôi, đương nhiên không thể nhớ được phải tưới nước rồi.

Anh từng chống hai tay ở hai bên vai tôi cười nói: “Cái cây tiên cầu này mới mấy ngày không gặp cậu đã ốm đi một vòng, u buồn vô cùng luôn.”

Bốn năm, nhớ đến lúc phải ly biệt thì cây tiên cầu cũng đã nở hoa rồi...

Ngày đó anh cầm tờ thư cười đến mức tôi ghen tị, anh nói vợ anh viết thư bảo anh về nhà sớm, nói trong nhà nhớ anh.

Anh nói, chờ sau khi cậu tốt nghiệp tôi liền từ chức, anh nói những năm này cũng để dành được tiền rồi, sau này về thị xã rồi làm một thầy giáo cũng có thể duy trì kế sinh nhai, không cần phải ra ngoài phiêu diêu nữa, bỏ vợ bỏ con...

Anh nói, cậu cũng nên tìm đối tượng đi...

Đây là loại tình cảm không biết phải làm sao và chứa đầy sự biến thái dành cho anh, muốn đoạt lấy anh từ bàn cờ anh bày ra một cách vô cùng tận!

Thật ra lấy năng lực của tôi lúc đó hoàn toàn có thể thần không biết quỷ không hay bắt anh đi, quần chặt anh vào bên người, nhưng khi tôi nhìn thấy ánh mắt mong chờ của anh, bản thân liền buông tay...

Tự tôi không hạ thủ được.

Mà lúc đó tôi cũng muốn trốn tránh khỏi sự thật bản thân yêu đàn ông, nghĩ sau này không thấy nữa là được rồi, nghĩ chỉ cần anh không ở trong phạm vi của tôi nữa là có thể quên được anh...

Chụp xong tấm hình tốt nghiệp, một lời từ biệt cũng chẳng thêm nói với anh. Anh là giảng viên, còn tôi là sinh viên, đây là chênh lệch của tôi với anh.

Thậm chí ngay cả một lần hôn môi thật sự cũng không có đã buông tay, anh thậm chí còn không biết tình cảm tôi dành cho anh, tình cảm gần như là biến thái dành cho anh.

Hai năm đại học, tự bản thân gánh loại tình cảm sai lầm này, như tên trộm sống cạnh anh, cưỡng ép bản thân khi anh ngủ rồi nhẫn nhịn không được chạm vào anh.

Loại cảm xúc dày vò, loại cảm giác tội lỗi này không ngừng nuốt chửng tôi, tôi hiểu rõ cần phải buông tay.

Nhưng đến khi bước vào xã hội, nhiều phụ nữ bỏ nhà vào người, đủ loại nước hoa, đủ loại trang điểm điểm lệ lại làm tôi cực kỳ phản cảm, thậm chí tôi còn đặt chân vào gay bar, thế nhưng những khuôn mặt ấy, những thân thể trẻ tuổi ấy vĩnh viễn cũng không thể sánh nổi với một nụ cười khê của anh chấn động đến tôi...

Bản thân chỉ thích một người như thế, chỉ có một người như thế.

Chẳng thể gạt đi hình bóng anh làm tôi không thể buông bỏ, tôi vẫn còn nhớ đến dáng vẻ anh ngồi trên tuyết ở mặt sau sườn núi vậy tay với mình...

Mà khi bản thân quyết định phải tìm được anh!

Thì vĩnh viễn cũng không ngờ rằng, hóa ra trên đường quay về anh đã gặp tai nạn xe, chết rồi...

Anh đã không còn trong bất kỳ góc ngách nào ở trên thế giới này nữa, tôi và anh chỉ còn sót lại một tấm ảnh chụp to bằng bàn tay.

Lúc ấy bản thân nên nhốt anh bên cạnh mình!!!

Lúc ấy bản thân không nên để anh chạy đi!!!

Không nên!!!

Ngay cả tôi cũng không nghĩ đến trên đời này sẽ còn có một người giống anh đến vậy, ngày đó thông qua cửa kính nhìn thấy cậu ta, quả thực như nhìn thấy anh hồi học đại học...

Thật khó mà tin nổi, trái tim trong nháy mắt đó gần như ngừng đập.

Thương Phàn dịu dàng chạm vào mái tóc đen của người trên giường, xúc cảm mềm mại, mái tóc hơi xoắn lại, rất cực, rất cực cũng nhốt anh bên người em rồi, tuyệt đối sẽ không phát sinh ra chuyện như trước đây, sẽ không để anh rời khỏi tầm mắt của em nữa, trước giờ đều không nên như thế...

29. Chương 28

Tôi tên Diệp Tàn Sinh, tôi làm mất anh ấy rồi, hoặc là nói, anh ấy đi rồi...

Hôm ấy tôi về nhà thì trời đã rất khuya, đại khái khoảng 10 giờ tối, tôi không biết vì sao anh trai lại bất chợt có nhiều súng như thế, càng không nghĩ đến anh ta có thể lập tức đánh úp lên nhiều sân cùng lúc đến vậy. Nếu không phải bởi vì Tokyo quá lớn để đi tìm cảnh sát đến, thì có lẽ bản thân tôi cũng không về được...

Trên người tôi đang chảy máu, đồng thời cũng bị vấy lên một vài vết máu, đang nghĩ lúc về có dọa đến anh ấy hay không, nào ngờ...

Trong nhà lại không có người, tôi gọi tên anh rất nhiều lần.

Vân Sanh.

Vân Sanh.

Vân Sanh!

Vân Sanh...

Từ đầu đến cuối, từ đầu đến cuối đều không có giọng anh ấy trả lời tôi, nhà quang đàng đàng sợ, cái đèn bàn vỡ nát trong phòng cạnh cái cửa sổ bị bể kính, rất rõ ràng, anh ấy đập nát kính cửa sổ rồi rời khỏi tôi...

Rõ ràng đã nói kĩ, rõ ràng đã nói rất cẩn thận là sẽ không rời đi!!!

Anh ấy lừa tôi! Anh ấy lại lừa tôi!!!

Lần thứ hai!!!

Ý thức được sự thật như thế, máu khắp người tôi đều như ngưng đọng lại, toàn thân lạnh lẽo giống như lại trở về với cái hòm sắt hắc ám, tanh tưởi, nhốt chung tôi vào trong hòm với chất dịch thải của mình và nỗi hoảng sợ, tuyệt vọng vô tận lan khắp cơ thể.

Ánh mặt trời của tôi biến mất rồi...

Rõ ràng tôi cũng đã đồng ý cùng anh ấy đi ra ngoài, rõ ràng buổi tối hôm ấy anh ấy còn vui vẻ ôm tôi thủ thỉ lời tâm tình.

Hay những thứ này chẳng qua là để anh ấy biết đường đi ra ngoài nên mới gạt tôi...

Gió từ ô cửa sổ bị phá nát ứa vào, tôi muốn chặn nó lại nhưng mảnh kính bén nhọn đâm thủng bàn tay tôi, máu chậm rãi ứa ra, nhưng tôi lại cảm giác được mùi vị ngọt ngào, tôi thích đau đớn như thế này, bởi đây cũng là một cách thức yêu thương...

Cảm giác đau đớn, cảm giác ràng buộc, cảm giác ngọt ngào...

Liếm máu trên tay mình, nhìn bản thân trong gương mà cảm thấy xa lạ.

Không phải là do tôi dọa anh ấy sợ, mà vì anh ấy muốn rời khỏi tôi, hoặc anh ấy cảm thấy tôi rất biến thái, rồi giống với người phụ nữ kia hận không thể rời khỏi tôi sớm hơn nữa!

Tôi lấy mền quấn lên người mình, trên ấy có mùi của anh. Tôi đang nghĩ vì sao anh ấy lại muốn bỏ trốn, tôi đang nghĩ vì sao Khôi Thái Lang (*) vĩnh viễn cũng không ăn được thịt cừu, nhưng giờ thì tôi biết rồi, bởi vì bọn chúng có hai đùi, bọn chúng có thể nhân lúc nó không ở đấy để chạy trốn, giống hệt như cặp đùi xinh đẹp đến mức hận không thể chặt bỏ nó đi của Vân Sanh!

(*) Khôi Thái Lang (Sói xám): Nhân vật phản diện chính trong hoạt hình “Cừu vui vẻ và Sói xám”, một con sói xám với chiếc mũ vàng cam và vúi cùng với khuôn mặt sẹo. Sói xám luôn luôn lên kế hoạch để bắt bầy cừu về ăn thịt bằng nhiều cách khác nhau và thỉnh thoảng cải trang thành động vật khác hay phá cổng để bắt cừu. Luôn luôn muốn làm hài lòng vợ nhưng Sói xám chưa bao giờ thành công.

Nếu như anh ấy không thể bước đi, nếu như hai đùi của anh ấy không còn tác dụng, anh ấy sẽ chỉ có thể ở lại bên cạnh tôi! Chỉ có thể nhìn một mình tôi!!

Đúng thế!!! Tôi phải tìm được anh, rồi sau đó... Khiến anh không bao giờ rời khỏi tôi được nữa, mặc kệ anh có khóc lóc van xin thế nào, tôi cũng sẽ không lại tháo xích sắt cho anh!!!

...

Chỉ là, anh không thích tôi ư?

Mùi máu không ngừng tràn ra khoang miệng, lẽ nào biểu hiện yêu thương tôi dành cho anh vẫn còn chưa đủ?

Còn chưa đủ nữa ư?

Hai tay ôm lấy đầu nhúc nhếch đến sắp nứt ra, từng sợi tóc len lõi đâm vào vết cắt trên tay, chúng đâm đau nhói kèm với cơn đau đầu làm toàn thân tôi co giật, tôi liên tục bất an, bất an vô cùng tận không ngừng bao phủ lấy tôi, anh ấy không ở đây, hết thấy đều không còn giống nữa.

Ngay cả trong không khí cũng không thoảng mùi hương anh...

Thật cô quạnh...

Rất muốn ôm anh, rất muốn cắn anh, dường như đang tiến vào trong cơ thể anh...

Ngã rạp xuống giường, trong đầu lại hiện lên gương mặt ấy, một gương mặt dễ nhìn.

Mái tóc xoăn rối bù và khuôn mặt trắng nõn với hai mắt linh động của anh. Lúc trước cùng đứng soi gương với anh, anh chỉ vào lông mày của tôi với lông mày của anh rồi so sánh, anh vẫn kiên trì nói lông mày của anh là kiểu mày kiếm, rõ ràng độ cong lông mày anh rõ nét như thế mà còn muốn gạt tôi.

Anh vẫn xem tôi là một đứa trẻ, điều này tôi biết, anh bao dung, anh chịu đựng tôi, tôi cũng biết...

Từ trước đến giờ tôi còn tưởng anh yêu tôi, nhưng bây giờ...

Ngày hôm ấy hình như trời mưa, anh đứng đối diện với tôi, nhếch môi, dưới màn mưa vô cùng diễm lệ, anh nói: “Này, nhóc con.”

Thân thể gầy yếu, tóc dán chặt vào gương mặt tái nhợt, trong mắt anh chẳng có nét thương hại, chẳng có sự thông cảm nào, anh mang đến cho tôi cảm giác của một con mèo đen bị thương nhưng không muốn nhận thua...

Hơn nữa còn là một con mèo đen cô độc...

Phản ứng đầu tiên của tôi là: Ăn sẽ rất mỹ vị...

Mà lúc ấy đúng lúc tôi cũng không thể không tìm một người để dựa vào, bởi vì anh trai đang truy đuổi tôi, anh ta muốn giết tôi, Tây Ngạn nói chết rồi sẽ bốc mùi hôi thối, vậy nên tôi không có ý định chết.

Tôi nghĩ rằng anh rất có tiền, trong nhà sẽ có thịt ăn, nhưng tôi hình như nhìn lầm anh rồi, anh so với tôi còn...

Có điều anh lại rất thú vị, anh cũng vô cùng ấm áp, nhiệt độ trên người anh làm tôi lưu luyến.

Buổi tối ngày hôm đó là buổi tối tôi không ngờ đến.

Anh ấy là người đầu tiên mà ngoại trừ bọn Tây Ngạn ra không sợ tôi vì tính cách của tôi.

Anh liếm khước miệng bị tôi cắn chảy máu, nói với tôi: “Cậu không muốn một người sẽ lắng nghe tâm sự của mình à? Nói hết thấy áp lực, hết thấy giấu kín trong lòng ra, lúc thống khổ, lúc bị thương, lúc buồn phiền tôi đều sẽ trở thành sức mạnh cho cậu, thấy thế nào?”

Anh không biết rằng câu nói này ảnh hưởng với tôi đến thế nào đâu.

Chỉ cần nụ cười của anh, chỉ cần nghe anh nói câu ấy xong tôi đã muốn nhốt anh ở cạnh mình, thế nhưng tôi vẫn sợ tính cách của bản thân có thể dọa anh, tôi biết mình rất biến thái, người phụ nữ lúc trước nói như thế đấy. Sau đó cô điên cuồng kêu gào rồi rời khỏi tôi, cho dù tôi chưa từng có hảo cảm gì với cô, nhưng cũng tự ý thức được rằng mình không bình thường...

Chỉ là vào giây phút ấy, bản năng trong máu thịt tôi không thể kháng cự lại được.

Nhưng vì anh tôi vẫn luôn nhẫn nại, bởi tôi không muốn để anh rời khỏi mình.

Theo thời gian trôi đi, anh càng lúc càng chói mắt, có lúc anh chỉ đơn giản tựa ở ban công vẫy tay với tôi, linh hồn tôi cũng đều rung động.

Cơ thể anh vô cùng mềm mại, ôm anh ngủ là chuyện tuyệt vời nhất, tôi thích nhìn dáng vẻ cười khê của anh, nhưng lại càng muốn thấy dáng vẻ anh thống khổ rơi nước mắt vì tôi hơn.

Thế nhưng một lần cũng không có, anh ấy chỉ toàn cười yếu ớt trước mặt tôi, trống rỗng làm tôi ngay cả nắm tay lại cũng không nắm được, tôi muốn anh ấy vì tôi mà thống khổ, vì tôi mà rơi lệ!!!

Bởi vì mẹ tôi lúc yêu tha thiết ba ba cũng đều sẽ luôn thống khổ, luôn rơi lệ như thế.

Một người mà khóc rống rơi lệ vì người khác thì nhất định yêu người đó. Nhưng lúc ở trường học tôi lại biết hóa ra anh ấy đã bị người khác chiếm hữu rồi!!!

Nhưng khi tôi nhắc đến chuyện này anh ấy rất phẫn nộ, vậy nên tôi chấp nhận nhịn lần này.

Thế nhưng từ ngày đó trở đi tôi vẫn luôn nghĩ có nên giết anh ấy hay không, sau đó độc chiếm cho bản thân, rất nhiều lần tôi chạm đến động mạch của anh, cảm thụ sinh mệnh bừng bừng thì đều nghĩ nếu cắn xuống sẽ có mùi vị thế nào, nhất định sẽ rất ngọt ngào, mùi vị thuộc về riêng Vân Sanh, sau đó máu thịt anh sẽ dung hòa với tôi...

Đỏ tươi, nóng bỏng...

Nào ngờ tôi lại phát hiện mình không nở, nếu tôi cắn xuống, như vậy từ nay về sau anh sẽ không gọi tên tôi nữa, anh sẽ không gào khóc vì tôi, cũng chẳng phẫn nộ vì tôi!

Rốt cục ngày đó không thể nhịn nổi nữa, anh cứ không thèm nhìn tôi, anh lại chăm chú nhìn kẻ khác, anh thương tâm vì kẻ đó, anh vì người phụ nữ đó mà đẩy tôi, anh còn nói muốn thu hồi lại những lời bảo rằng muốn giúp đỡ tôi...

Ý của anh rất rõ ràng, anh không cần tôi nữa...

Mà cú điện thoại 1 ngày trước vẫn còn đang dao động trong lòng tôi, bọn anh trai nói tôi phải quay về lộ mặt ra, nếu không thì sẽ không khách khí với Phương Vân Sanh, bọn họ muốn tôi rời khỏi Vân Sanh, không thể chịu nổi mà!!!

Vả lại cộng thêm chuyện anh còn bị cha kế chạm qua, dù cho không phải tự nguyện thì anh cũng đã bị kẻ khác đụng chạm, đây là sự thật không thể chối cãi...

Dù anh có hận tôi cũng không sao cả, tôi chỉ cần anh không thể rời bỏ tôi, chỉ cần anh vẫn luôn nhìn tôi là được rồi.

Ánh mắt sợ hãi, biểu hiện e ngại của anh làm tôi vô cùng kích động, tôi xé rách áo sơ mi của anh, rút thắt lưng ra trói hai tay giãy dụa ấy lại, xoa xoa lồng ngực run rẩy, nghe tiếng anh gọi tên tôi một kinh hoàng, rốt cục ngày ấy tôi cũng nếm được mùi vị của anh, mùi máu tươi của anh, ngọt ngào hơn gấp trăm lần so với của tôi..

Máu thịt dường như đang sôi trào hưng phấn, tôi muốn làm anh gào khóc, muốn tiến vào cơ thể anh cảm thụ nhiệt độ của anh!

Tôi mút cắn lồng ngực bắt lực run run, liếm máu tứa ra, hung hăng mở hai đùi anh ra bứt bứt anh gọi tên tôi, bứt bứt anh thu hồi lại những lời nói kia!

Vào lúc ấy anh đẹp đến không chịu được, mái tóc đen mềm dính sát lên gương mặt luống cuống hoảng sợ, khoe miệng bị tôi đánh ra tơ máu hoàn toàn kích thích thần kinh của tôi!

Rồi tôi thấy anh bị đau đớn dằn vặt mà chảy nước mắt, nó thật long lanh, nó là vì tôi mà chảy ra...

Tôi muốn uống máu, muốn bẻ gãy hai tay của anh, hết thấy của anh đều làm tôi phát điên, tôi yêu anh, rất yêu anh!

Nhưng lần ấy anh vẫn không chịu tiếp nhận tôi, tôi không hiểu? Anh không cảm giác được sự yêu thích tôi dành cho anh sao?

Tôi nói với Vân Sanh tôi muốn chiếm được anh, thật ra tôi càng muốn nói là tôi muốn nhốt anh lại hơn nhiều.

Tôi biết anh rất khó chịu, tôi biết anh không thích như vậy, nhưng khi tôi rời khỏi anh về bên chỗ cha thì tôi vẫn khóa anh lại.

Bởi anh nói anh không yêu tôi, anh cũng không chịu thừa nhận anh là người của tôi...

Tôi không biết lần trước khi tôi chưa trở về đã xảy ra chuyện gì, tôi chỉ biết anh đã tiếp nhận tôi, bởi anh thật sự khóc vì tôi, anh ấy chảy nước mắt nói: Tôi sẽ không rời khỏi cậu, thời hạn hiệu lực của câu nói này đối với Diệp Tàn Sinh là cả đời...

Một ngày đó tôi gần như tưởng rằng mình đã chiếm được toàn bộ thế giới...

Tôi thích anh như con mèo dụi vào lòng tôi, thích xoa xoa đầu tóc rồi ngửi mùi hương giống với của mình, anh thường hay lười biếng, loại tật xấu này ngay cả chính bản thân anh cũng không nhận ra.

Anh rất thích tắm nắng, cơ thể gầy gò lười nhác cuộn người lại ngồi cạnh song cửa sổ ngẫm nghĩ, tôi không biết anh đang nghĩ điều gì, hay chẳng nghĩ điều gì cả. Có lúc rõ ràng thấy anh còn ngồi trên ghế, quay đi một chút, trên ghế liền không còn bóng người, vội vàng đi ra ngoài thì thấy anh mơ mơ màng màng nhắm mắt ngã co quắp trên mặt đất, hai tay còn đang vịn lấy cạnh ghế để leo lên lại...

Anh thật sự rất có khả năng ngủ, như một bé heo vô công rồi nghề nằm yên tĩnh ở đấy, chẳng qua có hơi gầy thôi...

Anh có rất nhiều áo sơ mi, đều màu trắng, chúng rộng hơn nhiều so với cơ thể của anh, anh mặc đôi từng cái một. Hiếm khi thấy anh mặc một cái áo len đơn giản, anh cũng không thích mang dép, thường thường chỉ mặc một áo sơ mi trắng rồi lác lác đi hết vòng này đến vòng khác trong phòng khách.

Lúc cực kỳ buồn chán anh từng đuổi theo Đậu Phụng chạy khắp phòng, có khi tôi không chịu dẫn anh đi ra ngoài, anh sẽ cố chấp kéo tay tôi đi loạn trong nhà, chân đạp trên gạch khe khẽ không ra tiếng động nào. Càng lúc càng thấy anh thật ra chính là một con mèo...

Anh nghĩ ra rất nhiều cách để giết thời gian, ví dụ như đánh bài, hai người nhìn chằm chằm bộ bài nghĩ cách chơi đến điên đầu, thời điểm nhàm chán nhất chính là khi hai người chúng tôi nằm trên sàn, lật úp hết mấy lá bài xuống, sau đó mỗi người đánh một lá xem ai lớn hơn.

Anh ấy vẫn luôn thấy tôi quá lão luyện, vì tôi vẫn luôn ra lá lớn hơn so với anh, điểm này làm ngay cả bản thân tôi cũng thấy khó mà tin nổi.

Chỉ cần anh ấy ra lá bài lớn hơn tôi thì anh sẽ phấn khởi như đứa trẻ, rồi nắm mặt tôi véo véo ra, đương nhiên buổi tối tôi sẽ trả lại đủ, nhưng cũng thường hay bị anh bảo là chẳng nhọc thú vị dài...

Nhưng mà tôi lại rất thích câu nói mang theo sự sùng ái này của anh.

Lúc đó tôi đã nghĩ sau này cứ như vậy rồi khi về nhà vẫn có thể nhìn thấy anh ngoan ngoãn chờ là được rồi, vậy nên ngày đó lúc đoạt lại anh từ trong tay người đàn ông kia đầu tôi luôn nghĩ, nghĩ làm thế nào mới có thể làm Vân Sanh hiểu rõ anh thuộc về tôi, hoàn toàn thuộc về tôi. Tôi muốn người nào chạm vào anh đều biết Phương Vân Sanh là người của Diệp Tàn Sinh, bọn hắn không thể chạm vào!

Thế nhưng cơ thể Vân Sanh rất đặc biệt, cho dù trên người anh vẫn còn dấu vết tôi để lại, cái lớn cái nhỏ, cái thâm cái nhạt, đẹp đến khó tin nhưng mấy dấu ấy sẽ nhanh chóng biến mất trên người anh.

Tôi đã nói cơ thể của Vân Sanh rất mềm mại mà, người cũng sạch sẽ mà vết thương cũng nhanh khép lại, Tây Ngạn nói đây là làn da có tổ chất tuyệt nhất.

Nhưng tôi lại không thích như thế, tôi không thích năng lực làm lành nhanh vô cùng ấy của anh...

Vết thương tôi lưu lại không được bao lâu đã biến mất trên da thịt trắng nõn của anh, tôi không muốn, không muốn dấu vết của mình biến mất nhanh như thế! Tình trạng như vậy làm tôi vô cùng lo lắng không yên.

Vậy nên ngày hôm ấy tôi giành lại được anh về nhà xong đã đưa ra quyết định khắc tên của mình lên người anh...

Như vậy thì anh chính là người của tôi, vĩnh viễn như thế, ai khác nghĩ cũng đừng nghĩ cướp anh đi!

Tôi liên tục gặm cắn cơ thể anh, cảm thụ sự run rẩy sợ hãi từ anh, âm thanh của tôi lúc ấy đều chất chứa nồng đậm giọng mũi, cộng thêm sự run rẩy của anh càng làm tôi khao khát khó nhịn, không ngừng muốn tiến thêm một bước giữ lấy anh, cảm xúc mãnh liệt nhận được trên người anh vĩnh viễn cũng không cách nào thỏa mãn chỉ bằng thân thể.

Mỗi lần nghe anh gọi tôi là Tàn Sinh, Tàn Sinh... Tôi lại muốn cắn nát anh! Muốn mãi cất giấu anh đi, anh thật sự quá đẹp, cảm giác mỗi một cái nhìn của anh người khác đều say đắm anh, vì thế tôi không muốn anh đi ra ngoài, tôi muốn đoạt đi toàn bộ anh có, cướp đi hết thấy chỗ dựa của anh, để anh chỉ có thể dựa vào tôi, yêu tôi...

Tôi nhìn anh suy yếu nằm ngã trên giường...

Tóc đen tán loạn, gò má đỏ hồng, môi đỏ thẫm, vì kiệt sức nên anh dùng hết sức lực để liên tục hô hấp, khản thiết thở hổn hển, lồng ngực kịch liệt lên xuống, tơ máu tứa ra trên ấy dưới ánh đèn chói mắt càng thêm mỹ lệ, khe ửng đỏ. Hai tay không còn có thể nắm chặt tấm chăn dưới thân anh nữa, hai đùi thon dài vô lực cong lại, ở trên còn lưu lại chất dịch trắng của tôi...

Dấu vết trên người anh vẫn lồi kéo người ta phạm tội, vậy nên anh nhất định phải bị nhốt lại.

Khi tôi sắp lưu lại một dấu ấn vĩnh viễn không biến mất trên cơ thể anh thì anh rất sợ, rất chống cự, sắc mặt trắng xanh nhìn tôi không ngừng lùi về sau, nhưng anh không phản kháng lại tôi được, tôi vẫn sẽ không cho anh cơ hội chạy trốn nào...

Anh điên cuồng nói không muốn, tay vung loạn lên, hai chân cong lại bảo vệ chính mình.

“Tàn Sinh, dừng tay, sau này tôi không ra ngoài nữa, sau này tôi đi theo cậu có được không... Không được!!! Không được!!! Cút ngay!!!!”

“Một lát là ổn thôi.”

“Diệp Tàn Sinh, không muốn, đừng làm tôi hận cậu!! Đây không phải yêu!”

Lúc anh nói anh hận tôi có làm tôi do dự, nhưng rồi vẫn sẽ không ngừng tay lại, anh làm sai chuyện nên cần phải trả một cái giá lớn, để nhớ rõ...

Lúc anh nói này không phải tình yêu tôi rất giận, rõ ràng tôi yêu anh đến vậy, cho nên tôi mới không do dự gì mà thẳng tay in con dấu lên bắp đùi khe run của anh...

Chờ đến lúc tôi tỉnh táo lại nhìn thấy dấu vết trên người anh, gọi Tây Ngạn tới thì tôi mới ý thức được chuyện mình làm rất quá đáng, nhưng dấu ấn sưng đỏ kinh khủng giữa hai chân anh lại lấp lánh trong mắt tôi, thật là đẹp...

Ngày đó Tây Ngạn kiểm tra vết thương xong có nói với tôi, cậu chủ... cậu... Sau này có lẽ vẫn nên khắc chế một chút...

Tôi cũng nghĩ thế, nhưng ở cùng anh càng lâu thì anh càng làm tôi không dời mắt nổi, không buông tay ra được.

Bọn họ cũng không biết rằng, bao gồm cả bản thân Vân Sanh, không biết rằng tầm quan trọng của anh với tôi.

Anh cho tôi quá nhiều, nụ cười, sự ấm áp, lòng bao dung lẫn kiên trì, cùng với quá nhiều “lần đầu tiên”.

Tôi vẫn nhớ cảnh anh khéo léo đứng cạnh quầy hàng cò kè mặc cả với chủ tiệm để ông ấy cho nhiều thịt hơn, vẫn nhớ buổi tối lúc anh ôm tôi nhiệt độ thấm thấu vào áo sơ mi của tôi, vẫn nhớ anh ôm tôi khóc đến hai vai run rẩy...

Lần đầu tiên trong đêm có người ôm tôi, lần đầu tiên có người nói chào buổi sáng với tôi, lần đầu tiên có người vì tôi mà khóc, lần đầu tiên có người nói chấp nhận ở cùng với tôi, lần đầu tiên tôi dứt cháo cho người khác, lần đầu tiên tôi cắt tóc cho người khác, lần đầu tiên có người nói yêu tôi...

Cảm giác được người thương yêu bao dung cho thực sự quá tốt đẹp...

Không có anh tôi sẽ chết đi trong cô độc, động vật cô độc đều sẽ chết đi...

Hôm sau cái ngày đó tôi vẫn luôn đi tìm anh ấy, chẳng màng gì cả mà đi tìm anh.

Một tuần sau Tây Ngạn tìm đến tôi, nói hai câu.

Cậu chủ, tôi có thể nói một cách rõ ràng là một mình cậu căn bản không tìm ra được Phương Vân Sanh.

Cậu chủ, anh ấy có thể rời đi như thế chỉ chứng minh một điều cậu chưa đủ mạnh.

Sau đó tôi đã nghĩ rất lâu, rồi nhớ lại, ngoại trừ những hồi ức kinh khủng ở tuổi thơ ra thì thế giới của tôi chỉ còn sót lại mỗi anh, tôi muốn tìm ra anh, tôi muốn loại bỏ hết thấy những nhân tố gây trở ngại mình!

Bao gồm cả người anh trai kia của tôi, tôi phải có đủ thể lực, địa vị để giam giữ anh bên cạnh mình.

Tôi không đủ mạnh, thế nên anh mới có thể rời khỏi đây? Cái này tôi không xác định được, cái tôi có thể nghĩ đến đó là nếu như tôi đủ mạnh rồi, anh liền không thể đi được.

Chuyện hiện tại tôi cần làm là khống chế Diệp gia, rồi không tiếc bất cứ giá nào để đào bới Phương Vân Sanh ra.

Vân Sanh, trừ phi anh chết rồi, không! Cứ xem như anh chết rồi, em cũng phải chiếm lấy anh!!!

30. Chương 29

Tôi không biết nên hình dung cuộc sống bây giờ của mình như thế nào nữa, xác chết di động?

Mà có thể nào thì cũng là loại cuộc sống ăn ngủ, Thương Phàn say sưa với Lam Yêu, thực tủy biết vị (*) dùng nó trên người tôi, vậy nên dù tôi rất tỉnh táo thì thân thể cũng không thể tùy ý lộn xộn, thời điểm khỏe nhất cũng chỉ có thể rời giường đi được vài bước. Tình cảnh này còn tàn nhẫn gấp trăm lần so với Diệp Tàn Sinh.

(*) Thực tủy biết vị: Nghĩa đen: chính là khi ăn tủy rồi chúng ta đều cảm thấy mùi vị của tủy rất ngon nên ăn rồi thì lại muốn ăn tiếp. Nghĩa bóng ám chỉ đã trải qua chuyện gì đó một lần, lại muốn tiếp tục chuyện đó lần nữa.

Cướp đoạt của Tàn Sinh với tôi là đến từ thân thể, cái thống khổ này tôi có thể nhìn được, còn Thương Phàn lại am hiểu nhất là tàn phá tinh thần tôi, làm tôi không ngừng tự giã dối, rồi liên tục thỏa hiệp với gã, liên tục dựa sát vào gã.

Tôi sợ, sợ một ngày nào đó tôi sẽ mất đi chính mình, chân chính biến thành con rối hình người thuộc về gã.

Gã rất điên cuồng yêu cơ thể tôi, mỗi đêm đều bôi một loại thuốc mỡ cho tôi, mới một tuần mà ngoại trừ dấu ấn bên trong bắp đùi thì những dấu vết khác, vết cắn sâu nhất đáng sợ nhất Diệp Tàn Sinh lưu lại cũng đều chậm rãi mờ đi dưới công hiệu của thuốc mỡ kia.

Nhìn cơ thể trắng bệch của mình bị người thao túng, tôi dâng lên nỗi chán ghét từ tận đáy lòng, ngay cả một chút dấu vết chứng minh sự tồn tại của Tàn Sinh cũng không có, nỗi lo lắng làm tôi sợ hãi...

Nhìn thời gian dần biến hóa hừng sáng, vì bị Thương Phàn ôm nên tôi căn bản không ngủ được, mà dấu sao ban ngày tôi cũng có đủ thời gian ngủ rồi, vậy nên vào buổi tối tôi thường hay mở to mắt quan sát căn phòng xa lạ này, cảm thụ nhiệt độ khác lạ của người cạnh bên...

Sáng sớm tôi thong thả tỉnh giấc, thoáng nhìn qua Thương Phàn đã ăn mặc chỉnh tề ngồi trên bàn thì mấp máy môi: “Tôi muốn đi nhà vệ sinh.”

Giọng nói rất khàn, có lẽ do ngày hôm qua mắng chửi nhiều quá.

Dưới ánh nắng sớm gã ngẩng đầu, lúc ở nhà gã không bao giờ vuốt gel chải tóc, tóc cứ như thế buông xuống trán, có phần tương tự với tấm ảnh lúc còn trẻ, gã uống một hộp cà phê rồi đứng dậy khỏi ghế.

Người bị gã ôm lấy, tôi đã thành thói quen rồi, trừ phi tôi muốn đái dầm, bằng không nhất định phải cúi đầu trước gã, mà thực ra cũng chẳng tồn tại cái gọi là cúi thấp đầu hay gì, vì trong mắt gã tôi nên dựa vào gã rồi.

Đi thẳng tới nhà vệ sinh, cửa đã đóng lại, tôi khó khăn giơ tay lên nắm lấy tay nắm cửa, nhiệt độ đặc hữu của kim loại làm tôi có chút không quen, thử mấy lần cũng đều không mở ra được.

Tôi nhú chặt mày lại, chán ghét bản thân gầy yếu, vô năng như này!

“A á!”

Người bỗng nhiên bị bế cao lên, Thương Phàn ấy vậy mà dùng một tay bế hông tôi lên, dựng thẳng cả người tôi làm thân thể mềm yếu của tôi không báo trước ngã vào lồng ngực gã.

“Cạch.”

Cửa được mở ra đi kèm với tiếng cười khê của gã, tôi bị ôm vào trong, gã dần buông người tôi ra, hai chân trần rốt cục chạm lên sàn nhà, lắc lư một hồi tôi mới đưa tay ra chống lên tủ bên cạnh, chỉ duy trì cái tư thế này cũng làm tôi bắt đầu mệt mỏi.

“Đi ra ngoài...”

Nếu là bình thường gã đều đi ra ngoài, nếu là bình thường bọn người hầu cũng không dám không nghe lời tôi, bởi nếu tính khí tôi xấu đi thì cũng sẽ không dễ yên trong lòng, thế nên bọn họ toàn đối xử cẩn thận từng chút một với tôi, thế nhưng ngày hôm nay gã lại không đi ra ngoài lúc tôi nói xong câu kia.

Gã vẫn trầm mặc đứng phía sau tôi, một tay còn lưu lại bên hông tôi, bỗng dưng có một loại cảm giác ngọt ngào không thể chen vào.

“Đi ra ngoài cho tôi!”

“Em thật sự có khả năng không? Tối hôm qua mới tiêm Lam Yêu, vả lại đêm qua cũng làm rất lâu...”

Tay vịn chặt cạnh tủ, tôi hơi xoay mặt lại: “Cút ra ngoài!”

“Thế nào mà vẫn không biết thu hồi tính khí như vậy?”

Eo bị vòng sát vào người gã, ý thức được gã muốn làm gì, tôi dứt khoát kéo mép quần lên đứng dậy lần thứ hai nhấn mạnh: “Tự tôi có thể, xin ông đi ra ngoài.”

Tôi biết hiện giờ không phải lúc cáu kỉnh, vậy nên tôi hạ thấp giọng để bản thân kìm lại.

Dược hiệu của Lam Yêu không những có thể làm toàn thân tôi vô lực, mà dường như còn có thể dồn ép lên thần kinh của một người, gần đây tôi rất dễ dàng bị kích thích.

Nhưng tình thế bây giờ làm tôi không thể không lựa chọn áp chế bản thân.

Có làm thế cũng không khiến người phía sau rời đi, gã tiến lên một bước, bàn tay to lớn từ sau lưng dấn lên trước ngực tôi, sau đó trượt xuống bụng dưới lướt trên vạt áo tiến nhập vào quần, như một con rắn lạnh lẽo dao động trên người tôi...

Bên tai là hơi thở nóng bỏng: “Tôi nói rồi, hôm nay tôi giúp em.”

Không cho phép tôi nói không, một tay gã đã có thể ngăn lại hết cả hành động của tôi.

Vạt áo bị kéo lên, gã không chút nôn nóng nào chậm rãi kéo quần trong của tôi, sau đó tập kích lên chỗ sâu trong quần...

Thứ dưới háng bị gã nắm trong tay, móng tay dài của gã khiêu khích quét lên trên đỉnh da thịt trơn mềm của tôi làm tôi kinh hãi.

“Ông làm gì đấy?! Cút ngay!!!”

Tôi như mèo bị chấn kinh mà gào lên, tôi ghét bị người khác nắm bắt thao túng.

“Giúp em giải quyết.”

Người anh em bị móc ra khỏi quần, gã vừa đỡ cho tôi vừa liếm gáy tôi: “Không muốn tè ra sao? Hử?”

Cảm giác như bị sỉ nhục, bị gã nắm trong tay rồi phóng thích ra, tôi không muốn như thế. Thật khó mà chịu nổi, thật ghê tởm!

Nhưng cơ thể lại quá hư nhược, hai mắt theo bản năng dốc sức tập trung vào động tác tay gã, thấy tôi trước sau không chịu giải phóng, ngón tay gã càng không ngừng gây xích mích.

Nước tiểu cơ hồ vì bị gã kích thích nên muốn ngay lập tức phóng ra ngoài...

Đáng chết, kiểu tính cách cưỡng ép hung tàn của gã không ngừng dần vặt tôi, không phải gã đang giúp tôi mà chẳng qua gã đang quá tẻ nhạt nên mới tìm tôi thành niềm vui thôi!

“Vô, đồ vô lại!”

“Đồ vô lại? Vậy em nói xem muốn tôi làm thế nào? Hiện tại em gần như đứng cũng không đứng nổi này.”

Đi cùng với lời nói của gã là hai bàn tay leo lên trước ngực tôi bắt đầu dùng lực, một cơn tê dại phụ họa với nó, rung động ngọt ngào làm toàn thân tôi không lấy nổi sức.

“Dừng, dừng tay...”

Càng nát hơn là dưới kỹ xảo thông thạo của gã, thứ sưng lên ở bụng dưới tôi càng có khoái cảm mãnh liệt hơn, môi gã lúc này đã không thỏa mãn chỉ bằng liếm, mà nó dần gặm cắn trên da thịt run rẩy của tôi, ngực càng lúc càng bị gã vè nặn mãnh liệt, dù tôi có khiến bản thân dời đi sự chú ý thì không lâu sau tôi vẫn nhận ra được chỗ kia của mình truyền đến cảm giác tê dại trường thống...

Hết thấy dồn nén vỡ tan dưới sự làm nhục xấu hổ như thế: “Thương Phàn ông thật mẹ nó là đồ biến thái, cút, cút ngay, thả tôi ra...”

Tôi liều mạng né môi lưỡi trên cổ và bàn tay trên lồng ngực, cho dù không làm được gì thì vẫn không ngừng cự quạ, thật ghê tởm, buồn nôn chỉ muốn né đi.

“A...”

Người sau lưng ấy vậy mà dễ dàng buông tay ra, người tôi không còn được gã chống đỡ, lại bị gã làm cho mềm nhũn, căn bản không còn thừa chút khí lực nào để tôi có thể đứng một mình, người ngã sang một bên, tay miễn cưỡng chống lên mép bồn rửa mặt, còn chưa đến nỗi đập thẳng mặt vào.

Cuối cùng chỉ có thể chậm rãi trượt xuống sàn gỗ, tôi thở gấp trừng mắt thấy Thương Phàn đứng bên cạnh đầy hứng thú nhìn mình, mặt gã đầy ý cười ung dung ngồi xuống, bắt lấy cổ áo kéo tôi đến trước mặt gã.

“Tôi biến thái? Được, giờ một mình em từ từ giải quyết đi, em không gọi tôi tuyệt đối không đến, thế nào?”

“Ông!”

Tôi phần nộ trợn mắt nhìn gã, gã tuyệt đối là cố ý, cố ý làm chuyện này với tôi, cố ý bức tôi nói như thế, rồi buộc tôi đi vào khuôn phép.

Gã không ngừng lấy chuyện dần vặt tinh thần tôi làm niềm vui, nhìn tôi ở đây dây dưa với lý trí không chịu buông bỏ, không chịu thì cứ giãy dụa, vô vọng mà giãy dụa đi...

Tôi đối mặt với gã, gã cũng không vì sự bướng bỉnh của tôi mà tức giận, chỉ từ tốn đứng dậy, nhìn xuống thân thể không khác gì vũng bùn nhão của tôi rồi nói: “Tôi chờ em ở ngoài.”

Ánh mắt lộ ra sự khôn khéo như thế, lúc đó tim tôi run lên, gã nói thật!

Cửa trong chốc lát đóng lại, trong phòng lớn chỉ còn sót lại một mình tôi...

Ngoài cửa truyền đến giọng nói của gã: “Đừng có không kiểm soát gì đó nha..”

Giọng rất khê nhưng lại lộ ra tia giễu cợt khó phát hiện, làm tôi càng thêm căm ghét, càng thêm kháng cự lại chuyện tìm đến sự trợ giúp của gã!

Sau đó tôi thử nghiệm rất nhiều cách, mỗi một lần đều lãng phí sức lực trên người, ngồi dậy rồi lại ngã xuống, vươn người lên rồi lại té xuống, nó dần vật tôi càng lúc càng khó chịu...

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, xung quanh ngoại trừ tiếng động do bản thân tôi tạo ra thì không còn tiếng động nào khác, giờ phút này tôi nằm trên sàn không thể cựa quậy, ánh mắt đã có chút hơi nước, là cổ kìm nén, là tủi hờn...

Nhìn khe hở ở cửa, tôi thật hi vọng có người đi đến đây, ai cũng được, giúp tôi với, tôi không muốn, không muốn nằm đây mặc cho chất lỏng trong cơ thể vô vọng chảy ra, tôi không chịu nổi như thế!!!

Trưởng đau dưới thân vẫn không hề biến mất, hơn nữa còn kéo dài theo thời gian, thứ cảm giác mài mòn dày vò này càng lúc càng mãnh liệt, mãnh liệt đến mức chỉ cần khê dùng lực ở phần bụng dưới thì chất lỏng sẽ lập tức bắn ra.

Nó liên tục dần vật tôi, thật sự nếu không được giải quyết tôi nhất định sẽ không thể khống chế, nhất định sẽ buông thả mặc cho chất lỏng phóng ra!

Hai tay run rẩy nắm lấy vải quần giữa hai chân, lớp vải dưới cơn đau tưởng không chiếm được sự giải thoát, tôi bắt đầu gãi cơ thể mình, dần cuộn người lại, co thành vòng tròn bất động...

Thời gian vẫn đang không ngừng trôi, mỗi một phút mỗi một giây bây giờ đối với tôi đều là nỗi dày vò, thật khó chịu.

“Á...”

Cơ thể không khống chế nổi mà khê co rút lại, cảm giác dưới hạ thân càng lúc càng mãnh liệt, tinh thần tôi ngày càng kéo căng, mỗi một giây đều ở trong trạng thái cảnh giác cao độ, bởi chỉ cần tôi buông lỏng, phần bụng dưới sẽ không tự chủ được mà thả lỏng theo, cảm giác ấy một khi đã xảy ra sẽ không thể ngăn cản lại.

Tôi cắn chặt môi, khép chặt hai đùi không cho phép bản thân thả lỏng, nhưng dù tôi cố chống đỡ được bao lâu thì nếu tôi không gọi Thương Phàn, nếu không có người đến giúp tôi, tôi vẫn sẽ không kiểm soát được mà...

Suy nghĩ này một khi xuất hiện liền hóa thành “hồng thủy mãnh thú” (con mãnh thú và dòng nước lũ) không ngừng nuốt chửng thần trí đã sớm thối rữa không tả của tôi.

“Ừ...”

Không muốn...

Nhưng thật thống khổ...

Lý trí nhân loại thuần túy dần dần tan vỡ, tôi cắn mu bàn tay mình nhưng không cảm thấy bất kỳ đau đớn nào, vì tôi không dùng nổi lực, cảm giác tuyệt vọng dần lan tràn khắp đầu óc tôi.

Thỏa hiệp đi, để gã giúp cũng sẽ không mất đi miếng thịt nào, chẳng mấy chốc sẽ được giải thoát thôi..

Tuyệt đối không được, ai mà muốn gã giúp mình làm chuyện như vậy chứ...

“A... Không muốn...”

Người không ngừng vặn vẹo, tôi cọ đầu lên mặt sàn, hai mắt nhắm nghiền lại, hơi nước tích tụ trong mắt rơi rớt xuống, tôi gọi: “Thương Phàn!”

Có tiếng bước chân vang lên, trong một giây ấy, có vài thứ bắt đầu tan vỡ...

Cửa mở ra, một đôi chân đứng trước mặt tôi, gã ta nhất định đang quan sát tôi chặt vật thể nào. Quả nhiên giọng nói đó vang lên, hoàn toàn gợi cảm khôn khéo như cũ.

“Cần tôi trợ giúp?”

Một cơn đau nhói sưng lên ở bụng dưới, tôi cắn chặt răng, cũng không dám tiêu hao một chút sức lực nào vào chỗ khác: “...”

Tôi không cam lòng, tôi không muốn...

“Tính nhẫn nại của tôi không nhiều đâu.” Gã ngồi xổm xuống, vươn tay vén mớ tóc trước trán tôi.

Thanh tuyến hoàn mỹ nói ra lời như thế làm tôi tuyệt vọng, khóe mắt liếc nhìn đôi giày đứng sát bên, một giây sau tôi hơi gật đầu.

Tiếp đó bên tai chỉ còn sót lại tiếng cười nhẹ của gã, chói tai làm tôi tắc nghẹn.

Cơ thể bị một đôi tay mạnh mẽ ôm lấy, hết thảy trọng lượng của tôi đều chỉ có thể dựa vào lồng ngực gã, giây tiếp theo môi dưới tôi nứt ra, mùi máu tràn vào khoang miệng... Có một bàn tay dò vào quần, động tác của gã rất nhẹ, nhưng tôi vẫn không kìm được mà run rẩy không ngừng...

Như lá cây run run trong làn gió thu.

“Không sợ, nhịn một chút.” Giọng gã giờ phút này nghe không khác gì sự tồn tại của thần linh, tôi cay đắng nhếch khóe miệng, đây có lẽ chính là vừa đánh vừa xoa...

Tôi lay người đứng dậy, nhưng vẫn không dám đứng thẳng, chỉ khom người lại nắm quần không nhúc nhích, một tay gã vòng ra trước ngực tôi, sau đó quần bị kéo xuống chân, tầm mắt tôi không một chút bất ngờ nhìn thẳng vào hai bắp đùi gầy yếu mà run rẩy của mình...

“Có thể rồi...”

Giọng nói đầu độc truyền đến bên tai, lý trí của tôi nháy mắt vỡ tan.

Ngày đó gã thành công nói tôi biết chống lại gã sẽ kinh khủng thế nào, bạn có thể không ăn cơm, bạn có thể không uống nước, bởi gã sẽ có biện pháp tốt hơn không làm tổn hại thân thể bạn đồng thời cũng làm bạn phải cầu xin gã, cầu gã cho bạn được ăn cơm, cầu gã cho bạn được uống nước

31. Chương 30

Ngày đó tôi quyết định tự mình tìm kiếm lối thoát, tôi không thể ngồi chờ chết, tôi không hiểu rõ tình hình của Tàn Sinh, tôi chỉ biết cậu ấy còn sống, tôi cũng chỉ có thể xác nhận cậu nhất định sẽ đi tìm tôi...

Nhưng để tôi chờ cậu ấy thật sự quá thống khổ, nếu cậu không tìm được, nếu cậu đến chậm, có lẽ tôi cũng gần như biến thành một người khác, một người mà chính tôi cũng không nhận ra, một người cậu không hề yêu.

Tôi muốn vì bản thân mà tự tìm lối thoát!

Đầu tiên đó là mỗi hai ngày tôi đều bị tiêm thuốc vào, thứ đấy gọi là Lam Yêu, nếu mỗi ngày đều ngơ ngác ngác nằm trên giường như thế thì đời này tôi cũng sẽ không có cơ hội.

Giống như bây giờ tôi đang nằm trên giường vậy, việc duy nhất có thể làm là ngơ ngác nhìn sự sống xung quanh, không ngừng quan sát chúng.

Cuộc sống này kéo dài chắc khoảng 1 tháng, Thương Phàn say mê với Lam Yêu, rất thuận tay dùng nó trên người tôi, làm hại ngay cả cơ hội tự tử cũng không có, cơ thể tôi trong một thời gian dài đã bị mất đi cảm giác, nhớ cũng chẳng được bao lâu, chắc nửa tháng thôi.

Tôi không cảm thấy được sự thay đổi đột ngột của nhiệt độ, không cảm thấy là vì có một số cơn đau nhói trở dậy, tôi đã nghĩ mình đang sống trong một cái khuôn, chao đảo du đãng trong cái khuôn ấy nên cái gì cũng chẳng biết...

Người duy nhất tôi có thể nhìn thấy là Thương Phàn, có đôi lúc thậm chí nhìn gã ngồi dưới ánh nắng cách không xa thôi cũng làm tôi có loại kích động rất muốn chạm tới, thậm chí bắt chuyện trước với gã.

Hầu hết thời gian của tôi với Thương Phàn là gã ngồi trong phòng trước bàn lớn mạ vàng xử lý văn kiện của mình, tĩnh lặng kỳ quặc. Còn tôi mặc kệ là có ngủ hay không thì gã cũng sẽ ôm tôi đến trên ghế sofa, bởi tôi không động được nên căn bản tôi chỉ quan sát gã, quan sát ánh mặt trời bên ngoài trôi qua trong một ngày.

Nếu như trời đổ mưa, tình huống như thế gã thường sẽ buông rèm cửa sổ xuống rồi bật đèn phòng lên, sau đó nhâm nhi ly rượu đỏ cùng với tôi, cho tôi ăn xong thì gã hay bỏ mặc đồng văn kiện to lớn trên bàn mà ôm tôi kể một số chuyện trước đây của cha tôi...

Gã rất thích rượu vang, gã rất thích một câu nói của William P.Young — “Một chùm nho rất mỹ lệ, tĩnh tại và thuần khiết, nhưng nó cũng chỉ là hoa quả mà thôi; nhưng một khi đã nghiền ép nó sẽ lập tức trở thành một loại động vật, bởi sau khi nó chuyển hóa thành rượu thì nó đã là một loài động vật có sinh mệnh.”

Gã nói đây là điểm mê hoặc nhất của rượu vang, cũng tương tự với tôi.

Ngày đó tôi rất cục hởi gã, bị nghiền ép đến ra mị lực thì đến cùng mê người ở chỗ nào.

Gã cười khê kéo tấm rèm dày nặng ra, bên ngoài khí trời vẫn u ám mịt mờ, từng hạt mưa không ngừng rơi rụng giữa bầu trời xám xịt, tôi nhìn xuống thấy hình ảnh trên ấy làm tôi vỡ vụn...

Trên một chiếc sofa rộng lớn là một người đàn ông ôm một người đàn ông khác.

Cửa kính lạnh lẽo phản chiếu rõ ràng hình ảnh hiện giờ, người đàn ông thân hình cao lớn mặc một chiếc áo sơ mi, chiếc áo ấy rất vừa vặn, cổ áo rộng mở lộ rõ đường nét da thịt bên trong, khuôn mặt nghiêm nghị, sắc mặt lạnh lùng, một ngón tay khê nhịp lên ly cao cổ trên tay, một tay khác bá đạo ôm lấy eo người đàn ông còn lại. Mặt đây vẻ nhàn hạ, góc mặt hoàn mỹ đủ khiến bất kỳ người phụ nữ nào ái mộ.

Mà bên cạnh là một người đàn ông gầy yếu đang bị đôi tay rắn rỏi ôm ngang eo, người đó chỉ mặc một cái áo ngủ dài màu xanh nhạt để tiện hoạt động, góc áo vẫn có thể che đến chỗ bắp đùi. Hai chân bắt chéo thành một, trắng bệch có hơi dọa người, nhưng không thể không nói trông rất cảm động...

Mắt cá chân xinh đẹp với đường cong rõ ràng càng khiến người ta có dục vọng muốn cắn lên.

Hai mắt người đó vô thần, một mái tóc đen lộn xộn tán loạn mất trật tự càng làm người ấy trông như đứa bé thuần khiết xinh đẹp, tĩnh lặng khiến người khác nháy mắt ngừng thở, đôi môi có lẽ là vì bị người dùng miệng rót rượu nên dưới ánh đèn phòng lại có loại xúc cảm trơn bóng...

Tôi nâng tay lên không nhận được sờ lên mặt con người trên cửa kính, mới giật mình phát hiện thì ra người kia chính là mình...

Chính là mình...

“Không...”

Tôi bật ra âm thanh chướng tai, lắc đầu, đây không phải tôi, không phải tôi! Tôi vẫn luôn thúc ép bản thân phải dần dần hết thấy cảm nhận của mình để chờ Diệp Tàn Sinh, đến cuối cùng thì cũng tan vỡ vào giây phút này, nỗi căm ghét tạt vào mặt tôi, tôi giây dựa lại bị Thương Phàn dùng một tay nắm hai cổ tay tôi lại.

Gã tựa lên tai tôi, nói: “Đây chính là nguyên dạng sau khi em bị nghiền ép, tôi bắt đầu hiểu rõ tâm tư của Diệp Tàn Sinh vì sao lại làm như thế rồi.”

Tất cả động tác của tôi đều ngừng lại trong giây lát ấy, tôi thuyết phục con người in trên cửa kính đó rằng chờ đợi căn bản là vô dụng, tôi hiện giờ đang ở Hồng Kông, mà Tàn Sinh phải tìm qua bao nhiêu thành phố nữa mới nhận ra được thật ra tôi đã không còn ở đại lục...

Cơn phát giác này làm tôi sợ hãi, tôi run run nhìn từng hạt mưa không ngừng rơi xuống bên ngoài nghĩ thầm Tàn Sinh vẫn sợ chớp giật nhất, không biết chỗ tôi ở ấy, căn nhà của tôi với Diệp Tàn Sinh ấy có đang mưa hay không...

Từ trước tôi vẫn giữ lại mạng sống là vì tôi đang đợi Diệp Tàn Sinh đến tìm mình, chờ cậu ấy đến đón tôi, bất luận cậu chuẩn bị đối xử với tôi thế nào cũng sẽ tốt hơn so với bây giờ.

Người mà kẻ đứng cạnh bên đây yêu căn bản không phải tôi, cái gã muốn chính là thân thể tôi, cái gã muốn đó là biến tôi thành con người trong ký ức của gã, một con rối tinh xảo hình người biết vâng lời.

Còn Tàn Sinh sợ dĩ không hề chú ý đến cơ thể tôi là bởi cái cậu muốn đơn giản là tôi, là sinh mệnh của tôi.

Cậu ấy chẳng quan tâm bề ngoài tôi thế nào, cậu chỉ hi vọng trên người tôi có dấu vết của cậu, bởi vì tôi phải nên thuộc về cậu...

Phương Vân Sanh tôi cũng muốn tình cảm như thế, muốn có được sự chăm sóc nồng ấm như thế.

Không thể làm người thể thân, chỉ có thể là một người duy nhất.

Trong lòng tôi cũng chỉ có Diệp Tàn Sinh.

Còn bây giờ tôi hiểu rõ là mình cần thoát khỏi tình hình hiện tại để trở về làm chính mình.

Gần đây trí nhớ dần dần trở nên mơ hồ, hầu hết thời gian chỉ toàn nhàn nhã “bồng bềnh” bởi giường rất êm, thường cho tôi một loại cảm giác không chân thực, giơ tay lên nhìn dây tĩnh mạch màu xanh nhạt hiển lộ, tôi vẫn luôn nghĩ có phải nó vẫn có màu đỏ hay không, có khi nào vì tiêm nhiều Lam Yêu như thế thì máu cũng biến xanh luôn hay không, hoặc thật ra máu của tôi đã đình chỉ lưu động rồi không chừng...

Tôi thử nhấc tay mình đập lên trên tủ đầu giường, nhưng hiệu quả quá chênh lệch, vì căn bản tôi không dùng được chút sức nào...

Tôi nhắm mắt, nhìn cây kim giây ở đồng diện nhích từng chút từng chút một không ngừng nghỉ, tôi đếm được đến bao nhiêu rồi nhỉ, hơn một triệu ư? Hãy mới chỉ một triệu, a a... Không nhớ nổi...

Ngày tháng như vậy làm tôi cảm thấy chi bằng chết đi còn thoải mái hơn, nhưng nghĩ đến gương mặt của Tàn Sinh, một gương mặt tuyệt diệu. Khoảng thời gian ở cùng cậu dễ dàng nhảy vào tâm trí tôi, làm tôi không nỡ lòng từ bỏ chọn cái chết.

Nhớ cậu có nói rằng không có tôi cậu sẽ điên mất, nhớ cậu đã nói bất luận xảy ra chuyện gì nhất định cũng sẽ tìm đến tôi, nhớ cậu hôn khéo miệng tôi nói chào buổi sáng...

Tôi tính toán thời gian, tôi thỏa hiệp vô điều kiện với gã chắc cũng được nửa tháng rồi, để mặc gã thao túng cơ thể tôi, mặc gã ôm tôi thả chỗ này chỗ kia. Mặc dù mỗi lần gã muốn đi vào thân thể tôi, tôi cũng không cách nào thuyết phục bản thân dừng nhú mảy lại.

Tôi vẫn không tìm được mà chán ghét loại chuyện này..

Bây giờ có lẽ đã đến lúc rồi, tôi có phần căng thẳng, không biết làm chuyện này xong có thể giúp bản thân thoát khỏi tình cảnh hiện tại hay không...

Mất đại ra nhìn hai cánh tay trắng bệch đáng sợ giơ lên ở trước mặt, tôi có thể nhìn thấy rõ kinh mạch nhàn nhạt trên ấy, tôi nghĩ chắc mình giờ đây đã ngừng thở, người khác còn tưởng tôi là người chết rồi không biết chừng...

Khi Thương Phần cầm cơm trưa đi vào thì tôi còn đang ngơ ngác tựa trên giường duy trì tư thế lúc gã rời đi, thậm chí ngay cả vị trí tóc cũng không thay đổi, tôi ngây ngốc nhìn gã không một chút phản ứng.

Tôi cũng không muốn cho gã bất cứ phản ứng gì.

“Vân Sanh?” Gã gọi tôi, tôi thậm chí một ánh mắt cũng không cho gã.

Gã đặt thức ăn lên tủ đầu giường, bế tôi ôm lên đùi gã, động tác này vô cùng quen thuộc, người tôi nhũn ra như không có xương, đầu tựa vào ngực gã lần thứ hai không chút động tĩnh...

“Buồn ngủ? Ngủ từ sáng đến tối mà còn chưa tỉnh?”

Gã giơ tay lên vén mạnh mớ rối trước trán tôi, tóc đã dài giống như lúc trước rồi, nhưng tôi chưa từng được thấy dáng vẻ của mình bây giờ, bởi cho đến giờ 1 tháng qua tôi không hề rời khỏi căn phòng này...

Cứ như hết thủy tề bào đều đã mất đi sức sống nguyên bản, bị dối đãi như một người sống đời sống thực vật, ban ngày thì ngủ, đến tối lại bị gã mở thân thể ra không ngừng tiến vào...

Thương Phàn cũng giống như Tàn Sinh, rất thích ôm tôi ngủ, vậy nên lúc trước tôi hưởng thụ bao nhiêu thì bây giờ lại như dầy vò dần vật bấy nhiêu.

Gã ôm tôi, tay để sau gáy kéo tôi vào lòng gã, gã sẽ kể với tôi chuyện đã xảy ra ngày hôm nay, có thuận lợi hay không thuận lợi, có vui vẻ hay tức giận hay không. Gã luôn hi vọng tôi sẽ mừng cho sự suôn sẻ của gã, hay sẽ đau buồn vì gã không được như ý.

Gã bức bách tâm trạng của tôi lên xuống theo ý của gã.

Mà những ký ức ở cùng Tàn Sinh vẫn luôn dần vật tôi, giọng nói của cậu, đau đớn cậu dành cho tôi cũng làm tôi vô cùng hoài niệm, không sai, thậm chí ngay cả đau đớn cậu dành cho tôi cũng bắt đầu làm tôi hoài niệm...

Cùng là giam cầm, nhưng cái giam cầm này làm tôi có loại kích động muốn phát rồ.

“Vân Sanh!”

Gã tăng cao âm lượng, tôi miễn cưỡng quay đầu lại mới phát hiện Thương Phàn đang vỗ liên tục vào gò má tôi, nhưng hình như tôi không thấy chút đau đớn nào.

“Ha ha, cắn tôi...”

“Cái gì?”

“Cắn tôi...”

Tôi nhếch miệng, tôi nghĩ gã hẳn đang muốn cười lắm.

“Làm sao?” Ngón tay gã chu du khắp mặt tôi, lần lên trán, tôi liếm liếm khóe miệng khô khốc.

“Tôi đã lâu rồi không thưởng qua... mùi vị thống khổ, thật hoài niệm... Ông nói xem, lúc chết đi rồi thì có còn đau nữa không?” Tôi có phần ngây thơ nhìn gã, thấy gã chợt nghiêm mặt lại, hai tay nâng mặt tôi lên nhìn tôi hỏi: “Chẳng lẽ em còn muốn đi tìm cái chết? Cái vị kia của em vẫn còn đang liều mạng tìm em đấy, em không chờ nó ư?”

Tôi hơi nghiêng đầu, một chòm tóc trượt xuống chắn tầm mắt tôi: “Tôi sống như thế này chờ cậu ấy có khác gì với tôi đã chết không, tôi có thể ở... ở trên thiên đường chờ cậu ấy...”

Giọng tôi rất nhỏ, rất hư ảo.

Tôi nâng cánh tay vẫn không chút sức nào lên chạm vào Thương Phàn, đã không còn cảm nhận được hóa ra tôi đang chạm vào da thịt của một người rồi, mặt gã vẫn tỉnh anh, vẫn thành thực như thế.

“À, cho tôi chút cảm nhận về cái sự tồn tại này được không?”

Tôi cười, tôi thích khuôn mặt không hề có cảm xúc gì của gã.

Tôi rút tay về áp lên cổ mình: “Bằng không thì ông cắn lên đây đi, máu phun ra nhất định sẽ rất đẹp.”

Câu này là câu Diệp Tàn Sinh nói, giờ đây tôi thấy cậu ấy nói rất đúng, loại sinh mệnh này ít biểu lộ rõ là mình còn sống lắm, giống như tôi vậy, sống cũng như không sống, không cảm giác được bất kỳ tiếp xúc với ngoại giới nào ngoại trừ thông qua người đàn ông này, nếu còn tiếp tục như thế này tôi nhất định sẽ chìm đắm...

“Có được không?”

“Em điên rồi.” Gã dùng sức lắc lắc người tôi chất vấn.

“Ha ha, ha ha ha...” Tôi cười, chậm rãi mở đôi chân ngồi trên người gã ra. Tôi không mặc quần, chỉ mặc một cái áo ngủ trắng như sườn xám của phụ nữ, tôi cạo vào người gã, “Ông biết tôi muốn phát điên rồi à? Ông không thấy tôi rất giống với một con quỷ cô độc khó vào Luân Hồi sao?”

Một tay gã trói eo tôi lại: “Em tốt nhất đừng nhúc nhích.”

“Tôi mặc kệ, nói tôi biết tôi còn sống, tôi còn tồn tại ở trên thế giới này đi!” Tôi cố chấp đặt tay lên đùi quần gã, dù không có sức lực gì nhưng cũng thúc đẩy kích thích được gã.

“Em quả thật còn sống.”

“Làm tôi đau đi!”

“... Tôi không biết em còn thích cái trò này đấy.” Hơi thở gã dần ồ ồ, đẩy ngã tôi xuống giường.

“Ha ha, ông ghét à?”

Gã trực tiếp nắm lấy mắt cá chân tôi kéo sang hai bên rồi mở thắt lưng của mình ra.

“Bản thân em không hối hận là được.”

“Người như tôi còn cái gì để hối hận đây, tôi chỉ cần vui vẻ...” Tôi híp mắt lại dang tay ra yêu cầu ôm áp của gã, nhưng tâm lại rỉ máu.

“Thật không ngờ hóa ra em chỉ khát vọng thứ này.” Ánh mắt gã tràn ngập sự xem thường, thậm chí là giễu cợt. Tôi cười nhạt. Quang minh chính đại quá, rõ ràng xem thường tôi mà chẳng phải ông đã cứng rồi sao.

“Á ư...”

Gã tiến thẳng vào nơi không chút chuẩn bị của tôi, nhưng tôi không thể nhú mảy, bỏ mặc tinh thần không có nghĩa nội tâm không cảm nhận được, tôi giơ tay lên chặn lại, tuy vẫn nhú mảy nhưng phát ra tiếng cười.

Đây là khuôn mặt tôi không thể không làm ra, gương mặt tươi cười chịu đựng gã.

Gã sau khi đi vào không hề dừng lại, nắm lấy xương hông tôi nhanh chóng chuyển động. Động tác thô bạo không còn dịu dàng như trước nữa, đau đớn như xé rách cùng với từng cú va chạm dày đặc làm tôi gần như vỡ vụn...

Cánh tay chụp ở xương hông của tôi dùng lực rất lớn, cứ như hận không thể chọc thủng phần eo gầy yếu của tôi.

Là một kẻ bị tước đoạt tất cả chỉ còn sót lại thân thể thì đây chính là giá trị lợi dụng cuối cùng.

Tôi biết đây là cái mà Thương Phàn ghét nhất, gã thích chính là thích Phương Phó Sinh thuần khiết rạng rỡ dưới ánh mặt trời không một vết bẩn, là cha của tôi, chứ không phải tôi. Nửa tháng trước tôi vẫn luôn là dạng con người đấy, còn bây giờ là lúc đã vỡ vụn trước mắt gã...

Vả lại tôi vốn là người đến từ dưới địa ngục, đây là cái mà tôi giống với Diệp Tàn Sinh nhất, không thể rũ bỏ nổi.

“Đúng, ưm... Là như thế... làm, làm đau tôi...”

Trong giọng nói mang theo sự ghen ngào không phải do tôi dồn hết tâm trí để tạo nên, nhưng những nước mắt này lại đến rất đúng lúc.

Bàn tay đang che trên mắt chợt bị kéo ra, tôi ngạc nhiên nhìn gã, trong viên mắt vẫn chưa chứa đủ nước mắt chỉ lớn vồn chực trào, cũng bởi vì chưa chứa đủ nên chúng chưa rút xuống, kĩ năng diễn xuất vẫn còn khiếm khuyết. Tôi nghĩ như thế, rồi tiện thể dùng hai chân vòng lấy eo gã.

“Hà tất ép bản thân làm chuyện như vậy?” Gã vẫn đang ở trên tôi, ngữ điệu như có phần trách cứ.

Tôi sững sờ nhìn gã, này xem như là thành công rồi ư?

“Sau này không được phép nói những câu kia, làm những chuyện như thế này, có nghe không?!”

“Á!”

Mông bị gã nâng cao lên, eo gã dùng sức nhấn sâu xuống, thứ nóng bỏng chôn trong người tôi đẩy đến nơi sâu nhất, chất lỏng trong mắt vừa nãy không chảy ra lúc này đều lăn xuống, nội tâm càng thâm trầm bi ai khiến người tuyệt vọng.

“Thích? Run như thế này mà em muốn gạt ai hả?” Gã giơ một tay ra nắm lấy thứ vẫn không có phản ứng giữa hai chân tôi đùa bỡn: “Thích thì hôn một cái cho tôi xem nào!”

Tôi nghiêng đầu không nhìn gã nữa, buông hai đùi đang quăn lấy eo gã ra: “Ừm... Ngoại trừ như này, a... Tôi không nghĩ đến phương pháp khác, tôi, sắp điên rồi, bị ông bức điên rồi...”

Cơ thể bị người ôm lấy, gã giữ lại sống lưng không run rẩy của tôi: “Bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ không để em dùng Lam Yêu nữa, vậy nên sau này đừng tiếp tục làm chuyện tự hạ thấp mình như thế.”

“...”

Hạ thấp bản thân tôi hay hạ thấp hình tượng của người cha tôi ở trong lòng ông? Mà cái ý nghĩ này đã không còn quan trọng trong tôi nữa rồi, chỉ là tôi đã đạt được mục đích mình muốn: Bỏ hẳn ràng buộc của Lam Yêu.

Tôi cười khỏ, có đôi lúc thân thể và nước mắt quả thật là những thứ rất tiện dụng.

Tôi quay đầu nhìn ra bên ngoài, ánh mặt trời vẫn chói mắt đến thế, thật giống như một thế giới khác xa xôi với trong đây, nhưng sẽ nhanh chóng không còn xa xôi như này nữa đâu.

Tàn Sinh, lúc này đến lượt tôi đi tìm cậu.

32. Chương 31

Tôi ngồi trên ghế bên cửa sổ, tay cầm giấy bút viết lung tung. Thương Phàn là một người giữ chữ tín nên đương nhiên không cần tôi nhắc, sau đêm đó gã quả thực giảm bớt liều dùng Lam Yêu với tôi. Từ 2 ngày 1 lần đổi thành 1 tuần 1 lần. Thế nhưng tình trạng cơ thể tôi đã không thể trở lại như lúc ban đầu.

Hiện giờ tình trạng của tôi cũng chỉ có thể đi lại một lát trong phòng, lúc không có gì làm thì nhìn sách viết chữ, bình thần đến làm tôi hốt hoảng.

Thương Phàn sẽ không hạn chế hoạt động của tôi, nhưng gã sẽ không để tôi chạm vào bất kỳ đồ vật nào có thể tiếp xúc với bên ngoài, chẳng hạn như điện thoại...

Ngồi bút xột xoạt trên trang giấy, tôi hết lần này đến lần khác ráng ghi nhớ sắp xếp mấy con số lên trang giấy, xử lý lại những cảm giác sai sai về chúng.

Tôi nên mừng là sau cái lần đến trường nhưng suýt chút nữa bị Thương Phàn bắt đi ấy tôi đã thuộc được số điện thoại của Tàn Sinh...

Nhưng mà...

Tôi mỗi ngày đều mê man không tỉnh táo thế này thì làm sao có khả năng nhớ được một dãy số điện thoại đến tận bây giờ, vả lại cái lần đó Tàn Sinh cũng không cho tôi dùng điện thoại nữa, làm cho tôi bây giờ chỉ có thể liệt kê hết ra, rồi lẩm nhẩm đọc thử...

145? 154? Cái nào đây?

“Làm gì vậy?”

Giọng nói bất thành linh đi kèm với hơi thở phả lên sườn mặt làm tôi sợ đến run tay, bút rơi thẳng xuống đất.

Quay đầu lại mới phát hiện thì ra là Thương Phàn, ổn định lại tinh thần tôi mới khẽ gấp đôi tờ giấy trong tay lại: “Không có gì, quá buồn chán.”

“Ha ha, biết em chán mà.”

Hình như gã không để tâm đến tờ giấy ấy, chỉ cúi người xuống nhặt cây bút xong nhét lại vào tay tôi rồi đứng đối diện nâng mặt tôi lên.

Thương Phàn cúi người, tôi nghiêng đầu.

Gã cười khế, nắm chặt cằm xoay mặt tôi lại dán lên môi tôi: “Đừng không nghe lời như thế, em như này sẽ làm tôi nhớ đến thời điểm cho em dùng Lam Yêu đấy.”

Cái từ “Lam Yêu” này vừa bật ra toàn thân tôi đã run lên.

“Đừng...” Giọng vẫn khàn khàn khó nghe.

“Ngoan, mở miệng.”

“...”

Dư quang thoáng liếc nhìn tờ giấy trong tay, chết tiệt, tôi không thể đã tròng xe cát, không thể được. Mắt nhắm lại, tôi từ từ hé môi ra, hai môi còn chưa hé ra hết thì đã bị gã tóm lấy sau gáy kéo đến trước mặt.

Mùi nước hoa Dior ngàn năm không đổi bao phủ khắp người tôi, vẫn là cái kiểu lười nhác mà mười phần thô bạo ấy.

Gã đè lại hai tay đang khế vùng vẫy rồi cắn lên đôi môi run run của tôi, tôi có thể cảm nhận được đầu lưỡi Thương Phàn đang liếm môi mình, bắt đầu mút nó, có mùi thuốc lá thoảng đến. Không phải quá nồng, nhưng lại vô cùng giống với loại thuốc nhẹ mùi mà phụ nữ Nhật hút cộng thêm một chút vị ngọt, đầu lưỡi mang theo vị đắng xâm nhập vào sâu bên trong.

Cử chỉ của Thương Phàn luôn dịu dàng như vậy, nhưng với tôi nó chẳng khác gì một hình thức khác của dày vò.

Hình như gã rất hài lòng với sự thỏa hiệp của tôi, đầu lưỡi chậm rãi luồn vào trong, linh hoạt liếm khoang miệng tôi, quần lấy đầu lưỡi lúi đến mức không thể lúi đi được nữa của tôi...

Má bị ép nâng lên làm cổ họng tức tức, khiến tôi thở không thông, tôi khế giấy dựa đều bị Thương Phàn gạt đi.

Hết thấy của tôi đều bị gã nắm giữ trong lòng bàn tay...

Tôi ghét cái cảm giác như thế.

“Á!”

Môi trên chột tê rần, là gã cắn tôi.

Thả môi tôi ra, Thương Phàn đứng dậy giam tôi vào trong ngực, liếm liếm khoe miệng mình: “Có đoán ra được số điện thoại thì em cũng không có cơ hội gọi cho nó đâu, tôi bảo đảm đấy.”

“!”

Tôi tròn to hai mắt nhìn gã vẫn chưa hết thèm muốn.

Đau nhói lưu trên môi làm nội tâm tôi sợ hãi, là sự sợ hãi dành cho Thương Phàn. Đối với gã mà nói, tất thấy hành vi của tôi đều ấu trĩ như con nít...

Tôi không chịu yếu thế, ngược mắt lên: “Cũng do ông không muốn đưa điện thoại cho tôi thôi.”

Má bị nâng lên, tôi nhìn đôi mắt lạnh lẽo tinh anh của gã: “Ngoan ngoan ở cạnh tôi thống khổ vậy à?”

Tôi dời ánh mắt sang chỗ khác, đập đôi chân trần của mình lên giày Thương Phàn, ôm cổ gã để đứng dậy, kẻ sát vào tai gã nói: “Sống một ngày bằng một năm.”

Gã không hề tức giận mà ôm lấy eo tôi, nhiệt độ nóng rực từ lòng bàn tay gã truyền vào người tôi: “Thực sự không thích em thành thật như thế.”

“Đây gọi là đạo đức tốt đẹp.” Mắt tôi ngả ngớn, tay đè lên lồng ngực của Thương Phàn nhẹ giọng nói.

“Ha ha.” Gã cười khế, tay lưu luyến ở eo tôi, rồi cất giọng nói trầm thấp: “Em đồ yêu tinh này.”

Lưỡi liếm lên khoe miệng bị rách, tôi dùng sức đẩy Thương Phàn ra ngồi lại lên ghế: “Quá khen.”

Gã trở lại bàn làm việc của mình lật xem văn kiện không nhìn tôi nữa, tôi co hết người lại trên ghế cầm tờ giấy với bút tiếp tục công việc vừa rồi, dấu sao gã cũng biết tôi đang làm gì, vậy thì tôi che giấu làm cái gì nữa.

“Thật ra so với bộ dáng ốm yếu trước đây của em thì vẻ sắc bén như bây giờ lại càng mê người hơn.” Giọng Thương Phàn vang lên từ bên cạnh, gã gõ bút xuống bàn, từng nhịp từng nhịp vang lên lộ ra nét vui sướng trong lòng gã.

Tôi quay đầu qua, thì ngay lập tức rơi vào ánh mắt của Thương Phàn.

Một phần thành thực, hai phần nội liêm, ba phần mê đắm, bốn phần đầu độc.

“Vậy sau này ông không cần sử dụng Lam Yêu nữa đâu, tôi sẽ càng lộ hết ra sự sắc bén của mình.” Tôi cắn bút, con số còn lại nữa thôi là sẽ có được dây số của Diệp Tàn Sinh.

Chỉ trong khoảng 10 con số thôi...

“Tôi sẽ cân nhắc.”

Gã kéo kéo cà vạt, dời tầm mắt xuống tập văn kiện trong tay, tôi đang nghĩ làm sao để thoát khỏi, tôi không hi vọng xa rời là sẽ có thể trốn về, này cơ bản là không thể, tôi ngay cả chứng minh nhân dân của mình cũng không có, thậm chí một đồng cũng chẳng có.

Tôi chỉ hi vọng có thể đi ra ngoài một lần, một lần là tốt rồi.

Chỗ này là tầng hai, đến tối nếu như Thương Phàn ngủ say rồi tôi nhảy cửa sổ trốn đi thì sẽ nắm được bao nhiêu phần thắng? Chỗ này cũng không như biệt thự của Tàn Sinh mà hoàn toàn tách biệt với cuộc sống, chỉ cần chạy khỏi đây thì có thể trở lại đường phố, rồi sau đấy tôi nhất định phải gọi một cú điện thoại...

Kế hoạch đơn giản thế thôi, nhưng nội chỉ mỗi cách làm thế nào để chạy khỏi đây cũng đủ làm tôi nghĩ rất lâu.

Nào ngờ đến cuối cùng tôi nhận ra thật ra mình căn bản không cần phải khổ tâm làm gì, bởi tự Thương Phàn dẫn tôi đi ra ngoài...

Thương Phàn dẫn tôi đến công ty gã, vì gã đã bận đến mức không cách nào đem tất cả mọi chuyện về nhà nữa rồi, nhưng gã lại chẳng thể yên tâm để tôi ở nơi mình không nhìn thấy, vậy nên đã dẫn tôi đi theo.

Mà hành động này cũng là bước then chốt thay đổi tình thế.

Ngày ấy Thương Phàn ôm tôi ra khỏi căn phòng đã giam cầm tôi hơn 2 tháng trời, đi xuống lầu rồi bước một mạch lên xe, tôi cứ như thế bị gã sắp xếp cho chỗ ngồi phía sau, rồi lại như một bãi bùn nhão bị xếp đến một chỗ giam cầm khác — phòng làm việc của gã.

Tôi còn tưởng rằng Thương Phàn sẽ không để tôi xuất hiện trước mặt người khác, nhưng tôi lầm rồi, gã quang minh chính đại để tôi ngồi trên ghế sofa trong góc văn phòng của mình, không chút e dè nào mà bàn luận mấy cái cơ mật thương mại trước mặt tôi, nhưng tôi rất ghét những kẻ vừa vào đã dùng ánh mắt ngạc nhiên chăm chú lên người mình...

Có phụ nữ có đàn ông, nhìn tôi như thể đang quan sát động vật.

Mỗi lần như thế Thương Phàn đều chứa đầy ý cười nhìn tôi, gã muốn thưởng thức bộ dáng lúng túng khó xử của tôi khi ngồi một cách nghiêm chỉnh mặc người dòm ngó, thưởng thức dáng vẻ tôi tức gã, gã quả thật rất rộng lượng cưng chiều tôi.

Tôi lật lật tờ giấy trên đùi, cầm lấy ly cà phê bên cạnh khẽ uống một ngụm, rồi lập tức nhú mày lại, tôi ghét cà phê, cà phê xay lại càng ghét hơn...

Tôi dời tầm mắt sang cái khay, bên trên có một mảnh giấy nhỏ, nét chữ thanh tú viết ra một dòng nhỏ: Nghĩ biện pháp để thiếu gia biết vị trí của ngài.

Tôi hít sâu một hơi, hơi dùng sức đặt cái ly lên trên khay thủy tinh.

Thương Phàn đang vội đầu làm việc ngẩng đầu lên nhìn tôi, tôi chỉ chỉ vào ly mở miệng nói: “Tôi không muốn uống thứ này.”

Gã chống cằm, lười nhác: “Là tôi sơ ý, đáng lẽ nên cho em uống sữa.”

“Tôi khá thích cà phê trắng.”

(*) Cà phê trắng (White Coffee) là đặc sản của Malaysia, khoảng 100 năm lịch sử. Gọi là cà phê trắng cũng không phải vì màu của cà phê là màu trắng, mà là trong quá trình sấy hạt cà phê thì không cho thêm bất kỳ thành phần nào nữa (chọn dùng những hạt cà phê loại 1 từ Liberica, Arabica, Robusta rồi với công nghệ chế biến đặc biệt, cẩn thận khi phơi khô, rang thật kỹ trên lửa than hồng, xay nhuyễn, tẩm ướp, tinh lược và cô đặc tại nên một hỗn hợp màu vàng nhũ bạc đẹp mắt) bởi vậy mới gọi là cà phê trắng, chữ “trắng” trong tên gọi nghĩa là nguyên chất, thuần khiết không pha tạp – Theo baike.

“Cẩn thận tối lại không ngủ được, đến lúc đó tôi cũng không ngại chúng ta làm chút chuyện khác đâu.”

Phất phất tờ giấy trên tay, gã vẫn nghiêng đầu với cái dáng vẻ lười nhác kia.

Mấy phút sau quả nhiên có người bưng một ly cà phê trắng đến cho tôi, cái người nghe lệnh bưng cà phê cho tôi vẫn là người ban nãy, tôi khẽ gật đầu với hắn rồi nhận ly cà phê trên tay.

Tôi nói: “Ngày mốt tôi muốn xem pháo hoa.”

Câu này tôi nói với cái người đang đứng trước mặt đưa cà phê cho tôi, hắn cười khẽ lui ra, bởi chùm pháo hoa đó sẽ là vị trí của tôi.

Thương Phàn ngẩng đầu: “Hôm nay yêu cầu của em quả thật nhiều đấy.”

Tôi thả lỏng người, áp ra sau sofa uống một ngụm cà phê trắng, hương vị đậm đặc nháy mắt lấp đầy miệng tôi: “Ông có tiền thì keo kiệt cái gì?”

“Tôi cần một lý do chứng minh em không có dự mưu (mưu kế tính trước) gì.”

“Tôi quá buồn chán có được tính không?” Mắt lạnh lẽo nhìn gã.

“Phải là cái lý do này đây, chứ nếu như em nói ra lý do đường hoàng nào khác thì ngược lại tôi sẽ không tin.” Gã vẫn không đổi thói quen, gõ gõ bút lên bàn tiếp tục công việc của mình.

Mà trong một giây ấy, tim tôi gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, chất lỏng trong ly không ngừng lay động, nhiều lần suýt nữa tràn ra ngoài.

Lúc đầu tôi căn bản không biết cái người đưa nước cho mình hóa ra là thuộc hạ của Diệp Tàn Sinh, nếu không phải ban nãy lúc hắn đưa nước nhìn thấy số điện thoại của Diệp Tàn Sinh tôi để trên bàn thì có lẽ hắn cũng không đoán ra được tôi chính là người mà thiếu gia bọn hắn đã tìm 2 tháng.

Ban nãy hắn không hề thất thố, vẫn xem tôi như một người xa lạ, nhưng lần thứ hai đưa cà phê đến thì bên dưới có thêm một tờ giấy: Ngài là Phương Vân Sanh thì xin hãy gọi thêm một phần điểm tâm.

Lúc đó lòng tôi như đình chỉ mọi thứ, tôi biết, có lẽ sắp được gặp lại Diệp Tàn Sinh rồi.

Mà hiện giờ tôi chỉ cần chờ một chùm pháo hoa nêu rõ vị trí của mình là ổn rồi, tôi ngay lập tức sẽ được trở về!!!

Trong đầu tôi không ngừng hiện lên hình bóng của Diệp Tàn Sinh...

Mái tóc đen che khuất một phần đôi mắt đen tinh tế, gương mặt tinh xảo cùng với đường nét mỏng lung dưới ánh sáng, còn nhớ cảnh cậu ấy đứng bên bệ cửa sổ, tĩnh lặng tưới khóm tường vi ở ngoài dưới ánh chiều tà. Rồi thỉnh thoảng lại quay đầu sang nhìn tôi với Đậu Phộng trên bụng...

Dưới ánh chiều tà như thế, cậu gọi: Vân Sanh...

“Vân Sanh...”

Giọng nói bấy giờ vang lên trùng lặp với giọng nói trong ký ức, vẫn dịu dàng tình cảm như thế nhưng âm điệu khác hẳn, tôi ngẩng đầu lên, là Thương Phàn!

Chợt sững sờ rồi thở phào nhẹ nhõm: “Xong việc?”

“Ừm.”

Thương Phàn hừ nhẹ, bỗng nâng mặt tôi lên: “Gần đây luôn cảm giác em rất vui, thường hay lộ ra vẻ mặt trông mong, làm tôi rất không thoải mái.”

Gã nói xong tay liền tăng thêm sức, ngón tay đè lên mặt tôi rất khó chịu, đôi mắt sắc bén nhìn thẳng tôi làm tôi không có chỗ trốn.

“...”

Lòng tôi sợ hãi, chỉ sợ Thương Phàn nhìn ra được gì đó, vỗ bỏ tay gã ra thì bị gã nắm chặt lấy: “Nhưng lại rất giống anh ấy...”

Câu này chắc hẳn ám chỉ cha của tôi rồi...

Tôi ngẩng đầu nhìn Thương Phàn đang đứng đối diện nhìn tôi chăm chú, để mặc tay gã miêu tả từng chút lên gò má mình, từ lông mày đến khóe mắt, từ mũi xuống miệng...

Dịu dàng vô tận, tôi biết trong lòng gã đang nhớ đến người kia.

Bất chợt cảm thấy thật ra Thương Phàn cũng không ghê tởm đến thế, tôi thả lỏng người, gọi: “Tiểu Phàn.”

Ngón tay chu du trên mặt tôi nháy mắt cứng đờ, gã kinh hoàng nhìn tôi. Lúc trước Thương Phàn có yêu cầu tôi gọi gã là tiểu Phàn, có lẽ lúc trước cha tôi gọi gã như thế, nhưng tôi luôn thấy thế rất buồn nôn, vậy nên không gọi, bất luận gã có thao túng cơ thể tôi thế nào cũng đều không thỏa hiệp...

Nhưng hôm nay là một ngoại lệ, tôi chợt rất muốn gọi, muốn gọi hơn bất kỳ một lúc nào, vả lại ngày hôm nay cần tôi gọi như thế.

Ngước mắt lên nhìn.

Tôi thấy vẻ mặt có thể nói là ngạc nhiên của Thương Phàn, con ngươi rung động, rồi cả người bị gã ôm chặt lấy, tôi còn tưởng gã sẽ gọi tôi là tiểu Phó, nhưng gã vẫn gọi Vân Sanh.

Đáng tiếc, tôi cũng chỉ dừng lại ở giới hạn này đối với chuyện tình cảm của gã.

Vì thế mà buổi tối ngày hôm ấy, cũng chính là cái “ngày mốt” trong miệng tôi, Thương Phàn đặc biệt gác công việc lại ôm tôi đứng trên sân thượng, gã nói sẽ nhanh có pháo hoa để ngắm. Tôi cố gắng bình ổn lại tâm tình, tôi biết pháo hoa bắn chưa bao lâu thì Diệp Tàn Sinh sẽ đến ngay, không biết cậu ấy có giết Thương Phàn hay không, không biết cậu ấy có còn tức giận hay không...

Hôm qua vừa mới tìm Lam Yêu, người có phần vô lực, tôi nửa dựa vào thành lan can mặc hai cánh tay gã ôm tôi vào trong ngực.

Bên tai vang lên giọng nói trầm thấp gợi cảm của Thương Phàn: “Bắt đầu rồi.”

Lời vừa nói ra đã có khói hoa từ sân biệt thự bắn lên trời, bùng nổ trong màn đêm, đủ loại màu sắc ánh lên áo sơ mi trên người tôi rồi lại nhòa đi.

Một chùm pháo hoa lớn cứ như vậy mà bùng nổ, lụi tàn, rơi rụng trước mặt tôi. Tôi thậm chí có thể nghe thấy tiếng của Tàn Sinh lẫn vào trong đám khói hoa lả tả này, vang vọng bùm bùm chéo chéo, rất giống tiếng linh hồn vỡ vụn.

“Thật đẹp...”

Tôi cảm thán, nhìn từng chùm pháo hoa liên tục lụi tàn trước mặt mình.

Thế giới này thật sự có một thứ cam tâm tình nguyện dùng tính mạng của mình để tô phủ lên vạn vật xung quanh, rồi cuối cùng lụi tàn trong lời tán thưởng khen ngợi của người khác như này đây.

Pháo hoa này nối tiếp pháo hoa kia, mỗi một chùm đều rực rỡ như thế, nó không giống với lúc tôi nhìn thấy từ xa chỉ có một vệt sáng rực, mà tôi có thể nhìn thấy rõ mỗi một chùm sáng chọt sáng chọt tối ngay trước

mắt mình, cũng không ít khói bụi bay xuống lấp tá trên mặt tôi, mang theo hương vị của một sinh mệnh lui tàn.

“Vân Sanh, thích không?”

“Ừ.”

“Hài lòng không?”

“Ừ.”

Giọng gã rất nhạt nhòa, có mùi vị đầu độc lòng người. Tôi có thể cảm nhận được tay Thương Phán đang xoa xoa bên eo mình, tôi không cử động ngơ ngác nhìn pháo hoa trước mắt, bọn nó rực rỡ như thế, diễm lệ như thế, nhất định có thể làm Tàn Sinh phát hiện ra chỗ tôi...

Thương Phán cởi cổ áo sơ mi của tôi ra, liếm lên cổ tôi...

“Dùng!”

Một chùm pháo hoa thuần vàng nhắm thẳng lên trời, tôi ngẩng đầu nhìn pháo hoa nổ tung rọi sáng bốn phía, thì bất chợt nhìn thấy một bóng người ở đỉnh sân thượng đối diện, chỉ trong cái chớp mắt thôi, nhưng lại thân thuộc đến mức khiến tôi nghẹt thở!

Là Diệp Tàn Sinh!! Tôi không biết vì sao mình lại khẳng định như vậy, nhưng thật tâm tôi lúc nhìn thấy bóng người ấy thì bắt đầu kinh hoảng...

Cậu ấy đến tìm tôi!!!

Tôi đẩy bàn tay ôm bên eo mình ra, chân mềm nhũn, người lắc lư lao đảo bước đến chỗ bóng người kia, bóng người ở xa không có hành động gì lớn, chỉ đứng dưới chùm pháo hoa rực rỡ ưỡn thẳng người.

Tôi có thể cảm nhận được ánh nhìn trực tiếp của cậu, thậm chí còn cảm nhận được cậu đang tức giận, rất tức giận. Cậu vừa nhìn thấy Thương Phán ôm tôi rồi ư?

“Tàn, Tàn Sinh...”

Người không tự chủ được muốn đến gần nơi đó, lại phát hiện làm thế nào cũng không đến được, quay đầu lại thì nhận ra tay đã bị Thương Phán kéo lại, sau đó xoay người một cái bị gã ôm vào lòng.

Lòng tôi lo lắng: “Thả tôi ra!! Diệp Tàn Sinh!!”

“Tôi thật sự xem thường em rồi!”

Giọng gã vô cùng lạnh lẽo, cánh tay trói người tôi cứng như sắt.

Trong khoảnh khắc bị người ôm đi vào trong, tôi thấy trên mái nhà kia không còn bóng người nào nữa, khi đó tôi không hề biết rằng, con đường Địa Ngục thật sự dành cho mình chỉ vừa mới bắt đầu...

Hết chương 31.

33. Chương 32

Trong khoảnh khắc bị người ôm đi vào trong, tôi thấy trên mái nhà kia không còn bóng người nào nữa, khi đó tôi không hề biết rằng, con đường Địa Ngục thật sự dành cho mình chỉ vừa mới bắt đầu...

...

“Bát Linh!”

Người bị vác lên, rơi vào một vòng tay khác cứng như thép, không chút cảm tình nào mà cứ như đang vác bao tải đi vào trong nhà, mặc kệ tôi giãy dụa thế nào.

Pháo hoa vẫn tiếp tục bắn ở ngoài, rực rỡ như hoa mùa hè.

Trong quang ảnh trùng điệp trước cửa sổ bất ngờ xuất hiện thêm một bóng người mờ trắng, dưới cái nhìn của tôi nó không khác gì thiên sứ hạ trần. Cậu ấy phá cửa sổ đi vào dưới màn đêm rực rỡ.

Cậu ấy, Diệp Tàn Sinh, đến tìm tôi rồi.

Nhưng xuất hiện trong mắt tôi lại là một con người xa lạ, chỉ 2 tháng mà cậu ấy đã đổi thay rồi.

Lạnh lùng hơn trước đây, bất cần hơn trước đây...

Những mảnh kính vỡ nát văng ra dưới pháo hoa rực rỡ, cậu ấy bước từng bước giữa bốn phía mảnh kính nát tan, không cầm súng mà chỉ có một cây dao găm tương tự với tỳ đao (*), dao động trong thứ ánh sáng lấp lánh khắp phía...

Tỳ đao:

Trong quang ảnh, tóc cậu cắt ngắn, tôi có nhìn thấy đôi mắt tĩnh lặng, thậm chí còn có phần thờ ơ ấy. Cậu không kích động như dự đoán.

Hai tháng không gặp, Diệp Tàn Sinh có còn yêu tôi như trước nữa không, giây phút ấy tôi bỗng mờ mịt.

Lúc đến gần Diệp Tàn Sinh nghiêng người đi tránh qua tôi, tôi cảm thấy hình như cậu không hề nhìn tôi, mà đôi mắt đen như Hắc Diệu Thạch giống như đang nhìn Bát Linh, con dao găm trong tay phản xạ ra ánh sáng lạnh lẽo áp lên gương mặt đẹp đẽ ấy.

Bát Linh buông người tôi ra đến đầu tay đôi với Diệp Tàn Sinh, người tôi bị Thương Phàn kéo đi ra ngoài, tôi cố chấp quay đầu lại thì thấy Diệp Tàn Sinh nhếch mắt lên nhìn chằm chằm hướng tôi đi.

Khung cảnh không “chấn động lòng người” như tôi nghĩ, tôi thậm chí còn không gọi tên cậu, vì cảm thấy quá đổi xa lạ.

Người bị kéo ra bên ngoài, tôi chỉ một mực nhìn vào bóng người cậu, rồi đằng sau vang lên tiếng động lớn tương tự với tiếng nổ, tôi đã không còn ý thức được gì nữa, trong đầu chỉ còn sót lại đôi mắt lạnh lùng của Diệp Tàn Sinh...

“Anh đâu Diệp!”

Là bọn Tây Ngạn.

Nếu hai bên giáp công (đánh từ hai mặt) thì Thương Phàn không còn nắm phần thắng được.

Cơ thể đang cố sức vùng vẫy của tôi bất chợt không còn cảm giác bị kéo đi nữa, Thương Phàn ở cạnh cười khổ não, mà cũng đúng, kế hoạch lớn như thế lại chỉ vì một chùm pháo hoa mà bị lỗ toàn bộ, làm sao có thể không khổ não cho được, tôi đương nhiên không cần lo lắng cho tình huống của gã, vì Diệp Tàn Sinh không giết gã được mà cũng không thể giết gã được...

“Vân Sanh, em xem ra quả thật rất khác với tiểu Phó, em không phải anh ấy, em hung hăng càn quấy hơn anh ấy, cũng thông minh hơn anh ấy.”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn nụ cười có phần tiêu giảm của Thương Phàn.

Thông minh như Thương Phàn sẽ biết tôi không thể trở thành tiểu Phó của gã, sẽ biết tôi không thể có cảm tình gì với gã, sẽ biết lòng tôi vẫn luôn chỉ là Diệp Tàn Sinh, gã khế vớ vớ vai tôi.

“Tạm biệt.”

Đây là câu nói sau cùng Thương Phàn dành cho tôi, rồi sau đó gã hờ hững băng qua đám Tứ Đại Thiên Vương đi ra ngoài một cách thong thả bình tĩnh.

“Được rồi, Bát Linh, chúng ta đi.”

Không sai, bọn họ không thể giết chết Thương Phàn, nhưng Thương Phàn không dẫn tôi đi thì tình huống cuối cùng cũng sẽ chỉ như thế này.

Diệp Tàn Sinh dẫn theo người gần như phá hủy nhà của Thương Phàn, chỉ để lại căn phòng giam tôi gần 2 tháng, Bát Linh đã bảo vệ chủ của hắn rồi đi rồi, cả căn phòng chỉ còn lại Diệp Tàn Sinh, Tứ Đại Thiên Vương đứng sau, tôi đứng đối diện cậu, người vẫn còn lắc lư...

Đèn ngủ trong phòng hôn ám, tĩnh lặng không giống trần gian, tôi có thể nghe thấy tiếng hô hấp khá dồn dập, căng thẳng của bản thân.

Cậu bước từng bước đến chỗ tôi, bốn người sau cậu không ai dám lên tiếng, mắt bọn họ đều lộ ra sự lo âu và bất đắc dĩ, tôi không biết 2 tháng này Diệp Tàn Sinh làm thế nào để trải qua, vậy nên tôi chỉ nắm góc áo lẳng lặng nhìn cậu.

Tóc cậu không còn ngoan ngoãn thuận theo như cũ nữa, gương mặt trưởng thành lên rất nhiều, hình như người cũng cao lên không ít, sự thay đổi lớn nhất là một vết sẹo trên mặt cậu...

Vết sẹo không lớn, nghiêng xuống ở gò má phải càng làm tăng thêm sự lạnh lẽo cùng cực, không giống với Tàn Sinh của tôi.

Có lẽ cậu đã trải qua rất nhiều chuyện tôi không biết. Là điều gì đã làm cậu trông khát máu trông lạnh lùng như thế, như thể một mảnh ngọc lạnh ngăm trong máu tươi, chất chứa đầy kiêu ngạo và kiên trì thuộc về riêng cậu...

“Tiêu dao (ung dung tự tại) bên ngoài có vui không?”

Cậu mở miệng hỏi, ngay cả giọng nói cũng gợi cảm thành thực thêm một chút, nhưng lại thiếu đi phần tình người. Một tay cậu chặn ngang lên người tôi, nghiêng đầu, cậu theo thói quen liếm khóe miệng, nhưng mắt lại không còn vẻ cứng chiều như trong quá khứ.

“Có, có ý gì?”

Đầu tôi trống rỗng, cái gì gọi là tiêu dao bên ngoài, cậu ấy không biết tôi bị cưỡng ép bắt đi ư?

Tôi cau mày, cảm nhận được tầm mắt nóng rực của cậu dính lên người mình, không khỏi lùi về sau một bước.

“Ý là sao anh lại có thể ti tiện đến thế ấy?”

Giọng nói vẫn giống như trước, nhưng tôi có thể nhận ra nó ẩn chứa oán hận bên trong.

Cậu nhanh chân bước đến, hai tay chụp lấy hai vai tôi, “xoạc” một tiếng, cả người mát lạnh, quần áo của tôi rách thành hai nửa từ trên người tụt xuống...

Người tôi run run, cuống quýt lấy tay che chắn cho mình, lúc ấy tôi nghe thấy tiếng hít khí lạnh chẳng biết từ ai của bốn người đằng sau phát ra.

“Diệp Tàn Sinh!”

Lời kinh ngạc thốt ra cùng lúc với thân thể bị quăng lên trên giường, lòng tôi nhanh chóng chỉ còn lại một nỗi hoảng sợ.

Trong mắt tôi, bốn con người náo nhiệt lúc trước chỉ lặng lẽ đi ra khỏi phòng, lúc người cuối cùng cầm tay nắm cửa dần biến mất trong tầm nhìn thì lý trí tôi chớp mắt vỡ tan, tôi thậm chí có thể tưởng tượng được tiếp theo mình sẽ phải chịu đau đớn thế nào.

“Đừng! Đừng đi!!! Tôi...”

“Chát!”

Một bên mặt sưng rát, miệng lan ra mùi máu tanh làm tôi ghê tởm, cơ thể bật dậy bị mạnh mẽ đè xuống lại, khuôn mặt chịu sự chèn ép.

Là Diệp Tàn Sinh, cậu ấy nói tôi ti tiện...

Mắt hơi liếc qua, tôi thấy con dao găm cắm xuống cạnh mặt mình, lạnh lẽo thấu xương.

Tôi cười khổ: “Tôi tiện nên mới để cậu nhặt về lại này, tôi tiện nên mới bắn ra pháo hoa đó, để tôi... Á!!”

Má bị cậu nắm lên, thịt ở má bị kẹt trong môi, cậu cúi đầu mắt đầy sự thù hận, chất lỏng ướt dính trong mắt dường như quấn quanh người tôi, làm tôi thật hoảng sợ. Lúc trước ảo tưởng ra quá nhiều kiểu gặp gỡ càng làm lòng tôi run sợ, cơ thể đau đớn lần thứ hai thức tỉnh, đây là trạng thái bình thường lúc ở bên cạnh Diệp Tàn Sinh.

Bạo lực thân thuộc, đau đớn thân thuộc, mùi tanh thân thuộc.

“Anh có biết tôi tìm anh đến sắp phát điên rồi không, hả?! Mẹ kiếp anh lại còn chạy đến Hồng Kông, sợ tôi đến vậy à?! Trước là ai nói vĩnh viễn cũng không rời khỏi tôi, là ai nói yêu tôi!!”

Hai tay tôi nắm lấy tay của cậu: “Không, không phải, tôi bị người bắt đi!”

Cậu ấy chưa từng có cảm giác an toàn, chỉ cần tôi rời đi, cậu ấy liền cảm thấy đây là vì tôi đang trốn khỏi cậu.

“Bắt đi? Bắt đi mà anh cho phép gã đàn ông kia ôm anh rồi hôn lên cổ anh? Anh lại còn ngoan ngoãn cho nó chạm vào anh!!”

“Á!!”

“Chưa gì đã dựa vào kẻ có tiền, chưa gì đã ghét bỏ tôi rồi!”

“Tôi không có, tôi như thế lúc nào, chết tiệt, Diệp Tàn Sinh cậu nói lý lẽ cái đi.”

Hai tay bị trói hết lên đỉnh đầu, cậu bóp cổ tôi, khí quản bị đè xuống, một luồng khí nóng nghẹn lại chỗ cuống họng làm tôi ngay cả phản bác cũng không phản bác nổi, nhìn cậu tức đến mức gân xanh nổi lên mặt, thật ra tôi rất muốn nói với cậu rằng tôi rất nhớ cậu, làm sao lại đến muộn như thế...

Nhưng hết thấy nhớ nhưng, hết thấy xúc động đều bị sự bạo ngược hung ác của cậu chặn lại ngay cổ họng, nghẹn lại hết thấy tình cảm của tôi.

Trong mắt Diệp Tàn Sinh, tôi là một thằng điếm trốn khỏi cậu chạy đi ôm ấp kẻ khác...

Hai tháng không có tôi, cậu lại càng cực đoan hơn trước.

Đôi mắt hằn lên tơ máu bừng bừng lửa giận với tôi, cậu trưởng thành mà cũng tiêu tụy đi rất nhiều, nhưng cái loại khí chất tàn nhẫn âm lạnh lại quá nhiều hơn trước, không có tôi ở bên, cậu sắp phát điên rồi, hay cậu vốn đã điên rồi mà tôi chẳng hay biết...

Quần áo không ngừng bị xé rách, đến lúc sau ngoại trừ một chút vải vẫn còn treo trên người thì tôi quả thật không có một mảnh vải.

Một quả đấm nện xuống cơ thể đang không cam lòng giãy dụa của tôi, tay cậu cứng như sắt, ánh mắt lạnh khốc rét buốt, là một kẻ xa lạ tôi không hề quen biết.

Hai tay bị trói lên cột giường, tôi ngay cả xoay người cũng không làm được, mỗi một bộ phận trên người đều nhớ rất rõ đau đớn cậu dành cho nó, lúc này cậu hiếm thấy dịu dàng xoa lên da của tôi, như đang suy tư mà cũng như đang xem xét thưởng thức.

Cậu ấy nói đúng thật là một làn da trơn nhẵn mê người, hết thấy vết tích cậu để lại trên người tôi đều không thấy, cậu nói trầm thấp nhưng tôi nhớ đến là cả người run rẩy.

Mãi đến tận khi mở hai chân tôi ra, sờ lên dấu ấn cậu yêu nhất thì mới giận tái mặt.

“Vân Sanh anh xem, chỉ có cái dấu này là còn lưu lại, là dấu ấn mà lúc ấy anh chống cự nhất cũng là cái tôi thích nhất.”

Hai chân bị banh ra hết mức có thể, thứ bành trướng của cậu chống đỡ ngay cửa động, bàn tay đang bóp cổ tôi không ngừng bóp chặt lại, hơi thở dao động bên sườn mặt, cậu nói: “Chính vì thế, sau này tôi sẽ không dung túng cho anh nữa, một lần cũng không.”

Cậu dung túng lúc nào vậy?

Lời vừa nói xong lửa nóng của cậu đã va chạm vào trong thân thể tôi, nhưng bởi vì không có một chút bôi trơn nào mà bị kẹt ở nửa đường, tôi đau đến độ không hết nổi, chỉ có thể há miệng cảm nhận trước mắt hoàn toàn đổ ngầu.

“U!!”

Cậu ngừng lại rồi chen tiếp vào chỗ đã nứt nên tôi mới có thời gian mà kêu thành tiếng như thế, hai tay bị xiết chặt, xiết đến nỗi tôi không cảm giác được có sợi dây nào đang trói lên da thịt mình...

“Đi ra ngoài, đi ra ngoài, đau quá!! Tàn Sinh, dừng...”

Tôi lắc đầu, quên đi cái gọi là tôn nghiêm đàn ông, tôi van xin cậu, khẩn cầu cậu.

Cậu dè lại người tôi, không ngừng đẩy chen vào trong thân thể tôi, độ cong nơi khoe miệng nói cho tôi biết hiện tại cậu hưng phấn thế nào, hưởng thụ thế nào, rõ ràng cậu cũng rất đau, nhưng lại phản kích đến thế.

Cậu dùng một tay rút con dao găm cắm trên giường tươi cười liếm lưỡi dao, không quan tâm gì đến chuyện vì dùng lực quá mạnh nên đầu lưỡi đã bị cắt.

Lưỡi dao găm dán lên lồng ngực tôi, nó lạnh đến thấu xương...

“Không, không muốn, lấy ra, lấy ra...”

“Không muốn.”

“Á a, a a...”

Một dao, hai dao, mỗi một dao tuy không sâu nhưng đủ làm chảy máu.

Cuối cùng thì cậu cũng buông bàn tay trên cổ tôi ra, rằng cậu lần theo dấu hằn cắn lên động mạch cậu thương yêu nhất, răng cắn vào da thịt làm máu chảy ra, tôi mê man mà quên cả giấy dũa, cậu vẫn không cắn đứt động mạch tôi, chỉ thỏa thích liếm lên vết thương, theo lời Tàn Sinh nói thì mỗi một dấu vết mà cậu lưu lại trên người tôi đều là một minh chứng chứng minh tôi là người của cậu.

Lúc trước Tàn Sinh rất ghét thể chất của da tôi, cậu nói nó chẳng thể lưu lại vĩnh viễn dấu vết của cậu.

Tôi bảo chính vì thế nên cậu mới khăng khăng đóng cái dấu ấn kia xuống à?

Cậu trả lời, thật ra cậu càng muốn xích tôi lại hơn.

Lúc đó tôi tức giận cắn lên mũi cậu, cậu cương chiều ôm lấy tôi, tôi rúc vào trong lòng cậu chúc một tiếng ngủ ngon...

Tôi đã không còn nhớ đây là lần thứ mấy mình từ mê thành tỉnh, chắc đã nhiều lần rồi, mặc dù ngoài trời vẫn còn một màu đen kịt.

“Tôi biết, a, cậu là Tàn Sinh, buông, buông tôi ra... Ô...”

“Tàn Sinh, được rồi, á, thật đó...”

“Không, không được rồi...”

“A, a, a...”

Tôi nghiêng đầu, tầm mắt có phần mờ lung, có phần đăm máu. Cơ thể lay động của cậu chồng chất lên con người trong ký ức, mái tóc đen mềm đọng lại những giọt mồ hôi óng ánh, khuôn mặt đẹp đẽ mà sâu sắc, đôi môi khêu gợi khẽ nhếch lên, rõ ràng là một khuôn mặt đẹp đến nỗi khiến lòng người run sợ, vậy mà ẩn trong đây lại là sự lạnh lẽo vô cùng tận làm tôi sợ hãi, tuyệt vọng.

Vết thương bị xé rách đến khó xem, có lẽ do mất quá nhiều máu nên chân tôi “tắm” một lớp máu đỏ tươi dưới làn da trắng bệch, cứ như chân của người chết bị cậu gác lên vai nhấp nhô theo từng chuyển động, cậu điên cuồng chiếm giữ cơ thể tôi.

Cậu như nhặt được bảo vật mà nâng mắt cá chân của tôi lên, cảnh tượng khủng bố như thế mà không biết vì sao lại làm cậu động tâm đến vậy.

Sau đó là một trận điên cuồng thúc đẩy, cậu ôm lấy sau lưng tôi, hai đùi bị ép lên lồng ngực tàn tạ, máu từ bắp chân chảy xuống rơi vào khuôn mặt mờ mịt của tôi, thật ấm áp, ít nhất còn ấm hơn da tôi, từng giọt từng giọt một...

Dày vò như thể tôi là một súc sống ngoan cường.

Một luồng chất lỏng nóng rực phun vào cửa động đã mất cảm giác của tôi, cậu vẫn chưa lui ra, chỉ lẳng lặng đứng lại trong cơ thể tôi, sau đó lại dùng răng nanh gặm cắn lồng ngực của tôi...

Chắc tôi đã sắp thành người máu mất rồi, màu đỏ tươi diễm lệ này, tôi nhớ nó là màu sắc mà Tàn Sinh yêu nhất...

Tôi cố gắng làm cậu vui lòng, lấy lòng sự ngược đãi tựa như trừng phạt của cậu, lấy lòng khuôn mặt tàn khốc của cậu, nhưng đau đớn trên người vẫn không hề giảm đi, vẫn có ngum nước liên tục chảy ra từ khóe miệng rách không cách nào khép lại, hòa lẫn vào máu của tôi.

Mặt tôi ma sát xuống drap giường có chút đau, đỉnh đầu va vào cột giường...

Cậu ấy chỉnh tôi vào chỗ chết như vậy chắc vì tôi nói ra câu nói kia, tôi nói gì nhỉ?

Trả lại Diệp Tàn Sinh của tôi cho tôi...

Hình như là câu này.

Cậu phát điên mà thúc đẩy vào trong cơ thể tôi, nói bên tai tôi cậu chính là Diệp Tàn Sinh, là Diệp Tàn Sinh của Phương Vân Sanh.

Làm sao lại là Tàn Sinh của tôi được cơ chứ?

Tàn Sinh của tôi vì sao lại không nói chào buổi sáng với tôi, không hôn lên khóe miệng tôi?

Tôi trong cơn mê man cảm giác được có người đang không ngừng đập cửa, bọn họ hình như đang gọi ai đó, chắc gọi cái người vẫn còn đang ở trên người tôi.

Tôi há miệng muốn nói nhưng không được, yết hầu đau rát, người vẫn bị người bên trên ôm chặt lấy.

Cậu ấy nói hết ngay cho tôi, tôi muốn ôm Vân Sanh, bằng không sẽ lại không thấy anh ấy nữa, đều hết đi!

Thực sự trẻ con mà, tính khí như vậy quả thật rất giống với cậu ấy.

Người cứ như đang bồng bênh trên mây, tôi rõ ràng đang trợn mắt lên mà vì sao lại chẳng thấy gì, một vùng trắng xóa đi kèm với từng luồng mùi cực kỳ giống với mùi hoa tường vi đêm đó Diệp Tàn Sinh đứng bên cửa sổ bay vào, cùng với nụ cười dịu dàng của Diệp Tàn Sinh, tươi đẹp đến vậy, ấm áp đến vậy.

Thiếu gia, cậu tỉnh táo lại đi, chúng ta nhất định phải rời khỏi chỗ này, huống hồ nếu cậu còn tiếp tục như thế anh ấy sẽ chết!! Phương Vân Sanh anh ấy sẽ chết mất!!!

Tôi mặc kệ, tôi muốn anh ấy, tôi muốn anh ấy!!!!

Là ai thét đến tan nát cõi lòng thế, là ai dùng sức ôm tôi vào lòng vậy?

Có điều cái người gào la với dùng sức ôm này thật là quá trẻ con, lại còn tùy hứng nữa, cậu bé này không biết đáng về như thế sẽ càng làm người khác khổ não hơn ư?

Thực sự rất giống với tính cách của Tàn Sinh...

Tàn Sinh.

Tôi vẫn luôn ở đây chờ cậu, nhưng hình như cậu vẫn chưa đến, cậu ấy cũng tùy hứng như thế này này, cũng liều mạng chiếm giữ tôi như thế này này, vì sao mà cậu ấy còn chưa đến?

Rõ ràng tôi đã vì cậu mà nhóm lên chùm pháo hoa sinh mệnh, vậy mà vì sao cậu vẫn chưa nhìn thấy...

Tôi như khúc gỗ nhìn lên trần nhà, hình như có thứ nước gì đó từ khóe mắt lướt xuống, rồi lại như không phải, bởi vì trước mắt tôi chỉ còn sót lại một mảng đỏ tươi, đầu đầu cũng chỉ có màu sắc Tàn Sinh yêu nhất, về sau này cũng thành màu sắc tôi yêu nhất...

Từ lúc nào tôi lại mất đi tự do,

Từ lúc nào trên chân của tôi lại có thêm xiềng xích,

Đến tột cùng phải đợi đến khi nào tôi mới có thể giải thoát đây.

Chỗ giam cầm đen kịt này chỉ còn lại một mình tôi, yên tĩnh đến rợn người.

Tôi co người lại nằm trong góc, tìm một cái hộp trong lòng, đầu tôi mách bảo trong hộp có một thứ có thể giải cứu tôi...

Có thể hay không thể đi ra ngoài không quan trọng nữa rồi, cái hộp trong lòng tôi mới là thứ quan trọng nhất, tôi đang chờ, đang chờ cậu ấy nở, chờ cậu xuất hiện...

Ngày hôm nay mạch đập bên trong mãnh liệt hơn trước, tôi biết, cậu ấy sắp đến trước mắt mình rồi.

Không lâu sau đó, đúng như linh cảm của tôi, cái hộp bắt đầu giãn dụa trước mặt tôi, vỡ nát ra, rồi có một khối hình cầu đỏ loét phát sáng tỏa nhiệt xuất hiện.

Khối hình cầu chậm rãi biến đổi, không lâu sau dần hình thành hình người, đầu nó hơi ngửa ra sau, mái tóc đen như đóa hoa nở rộ mà tán loạn, rải rác trên làn da trong suốt gần như phát sáng. Cậu ấy nhắm mắt, dần dần dùng hai chân vừa hình thành đứng trên mặt đất, tim tôi điên cuồng nhảy lên, cậu ấy có phải sẽ dẫn tôi rời khỏi đây, dẫn tôi đến thế giới mới có tiếng cười tiếng nói không?

Tôi khẽ động người đến gần cậu...

Trong căn phòng tối đen này, cậu đứng trước mặt tôi cứ như một nguồn sáng vô thực.

Sáng sửa, quý mị...

Làm tôi không tự chủ được muốn đến gần, mà thực ra tôi cũng đã làm vậy rồi.

Tôi đưa tay ra chạm vào người cậu, khoảnh khắc ngón tay tôi chạm tới gò má thì cậu phút chốc mở trừng mắt ra, có dòng máu đỏ tươi lăn xuống từ đôi mắt đen sâu thẳm...

Tôi hoảng sợ muốn ngay lập tức rút tay mình về, nhưng hết thảy đều không thuận lợi như tưởng tượng, tay tôi bị cậu bắt được.

Tiếp đến tôi nghe thấy tiếng da thịt mình bị cắt đứt.

Vết rách dọc theo cánh tay tôi hướng lên trên, tôi rít gào muốn né ra, lại bị cậu tóm chặt...

Cậu dùng một loại tốc độ chậm chạp giầy vò người kéo tôi đang rít gào vào lòng, mùi máu tanh chốc lát tỏa ra bao quanh tôi.

“Không!!!”

Người cậu bắt đầu áp đến gần, tựa như hơi thở gần kề cậu thở ra đều bị tôi hít vào trong phổi, cậu mở miệng: “Là anh thức tỉnh tôi, anh phải phụ trách...”

Giọng rất nhỏ nhưng lại chứa mười phần mệnh lệnh, người tôi run rẩy.

Mặt đất dưới chân dần vụn vỡ, từ dưới nảy lên một tia chớp màu đen trối cổ chân tôi lại, trong nháy mắt một cơn đau nhói từ cổ chân truyền khắp toàn thân, tôi thất kinh muốn lùi ra sau lại bị cậu nhấn xuống lại!

Một giây ấy hồ đen trên mặt đất càng mở rộng, hút tôi lọt xuống, trong khoảnh khắc tôi với cậu ấy cùng rơi vào thì bên tai có tiếng cười khẽ quen thuộc, thường thức xong về mặt trợn mắt há miệng của tôi cậu lại nói ra một câu.

“Vân Sanh, nhanh đến đây sa đọa trong tay tôi nào.”

Hắc ám bắt đầu bủa vây tôi.

Tôi ghen hòng, chốc lát gào lên: “Diệp Tàn Sinh!!!”

34. Chương 33

“Vân Sanh,nhanh đến đây sa đạtrongtaytôi nào.”

Hắc ám bắt đầu bủa vây tôi.

Tôi ghen hòng, phút chốc gào lên: “Diệp Tàn Sinh!!!”

Mở bừng mắt ra, trước mắt vẫn một màu đen kịt, tôi hoảng loạn muốn rời khỏi bóng tối vô tận này, rời đi, rời khỏi đây, tôi muốn rời khỏi đây!!!

Theo cử động giãy dụa của chân là tiếng lạnh đánh vào thần kinh yếu đuối của tôi, sao vậy? Là xích sắt, là xích sắt khóa chân tôi lại!

Không được! Không thể!

Nhưng người tôi cứ như bị một cái gì đó đè lại, không thể động đậy, vừa cử động một chút liền bị đè trở lại, người tôi vô cùng vô lực, hoảng sợ bủa vây, tôi sắp bị nó nuốt chửng rồi!!

“Đừng nhúc nhích, hiện giờ anh rất an toàn.”

Giọng nói dịu dàng vang lên bên tai, khá thân quen, xác nhận không phải Diệp Tàn Sinh tôi lập tức yên tĩnh trở lại. Tôi thở hổn hển, trước mắt dần có ánh sáng yếu ớt chiếu vào, mắt rất đau, từ từ có lại xúc giác, khắp người đều đau nhói chua xót...

Tôi hơi quay đầu lại thì nhìn thấy một bóng người mờ mờ ngồi cạnh mình, nháy mắt mấy cái, hình như tôi biết hắn...

“Đừng lo, đều qua cả rồi, nghỉ một lát là ổn, anh hôn mê quá lâu...”

Tôi mơ màng nhìn bóng người trước mắt, tôi không có chút tâm tư nào đi nhớ lại chuyện vừa rồi, không thể nhớ lại, lý trí mách bảo tôi như thế đấy.

Tôi chỉ ngơ ngác nhìn đàng trước, trước mắt mơ hồ tắm tới dần hiện ra hình ảnh một căn phòng tối, rèm cửa đen che khuất phần lớn ánh sáng, lại một lần nữa tôi bị kéo đến một căn phòng xa lạ...

Quay đầu lại thấy rõ hình dáng của người đó, tôi mới chợt nhớ hóa ra là giọng của hắn — Tây Ngạn.

Sau đó tôi bắt đầu cảm khái, thì ra phản ứng của tôi đã trì hoãn mức độ này rồi ư?

“Tây Ngạn, y thuật, của, cậu, thật tốt.”

Tôi vốn muốn nói câu này một cách giễu cợt, nhưng có vẻ như biểu hiện không mãnh liệt cho lắm.

Mở miệng ra lập tức cảm nhận được đôi môi khô khốc nứt nẻ.

Cổ họng khát khô mẫn liệt không thể nói rõ chữ, tôi nói rất tốn sức, nhìn haimắt Tây Ngạn đầy tơ máu, tôi biết hẳn cứu tôi trở về cõi âm mấy buổi tối rồi chưa được ngủ ngon giấc.

“Anh tỉnh lại là tốt rồi.”

Tôi khẽ nhếch nhếch khóe miệng, rồi cảm giác được trên môi bị nứt rách ra.

Không sao cả, tôi nói tiếp: “Thật ra tôi, khá không, muốn tỉnh, lại, nhưng... Tây Ngạn, tôi mơ thấy ác mộng...”

“Vân Sanh...”

Giọng của hắn khẽ vang vọng trong căn phòng, chứa theo nhàn nhạt bi thương và thương cảm...

“Cậu cũng thấy, là tôi tự trốn thoát, ư?”

“Tôi biết chuyện này là không thể, nhưng cậu chủ vừa nhìn thấy anh không còn ở đây thì người trở nên điên cuồng, anh biến mất mang theo hết thảy lý trí của cậu ấy. Chúng tôi thật không còn cách nào...”

“Vậy nên, mấy người, thật sự bảo cậu ấy, là từ tôi trốn đi, làm cậu ấy, hận tôi vô cùng, làm cậu ấy thề, phải tìm bằng được tôi, rồi bỏ mặc cậu ấy, biến tôi, thành như này?”

Tôi nói khẽ, tầm mắt nhìn chăm chú còng tay làm bằng da trên cổ tay mình...

Bây giờ không chỉ mỗi chân, mà ngay cả tay cũng có dụng cụ trói buộc rồi.

Hắn ta trầm mặc trong chốc lát, móc bật lửa cùng thuốc ra, ánh lửa bùng sáng chiếu lên gò má có phần mệt mỏi của hắn, lửa cũng đã nhảy lên nhưng saucùng hắn vẫn không mồi điều thuốc trong miệng: “Quả nhiên không giấu anh nổi, quả thực lúc ấy chúng tôi có bơm mặc cho cậu chủ có tư tưởng như thế mà không sửa lại. Nhưng đây là vì không còn biện pháp nào nữa, nếu lúc ấy để cậu chủ biết anh bị người bắt đi, cậu ấy nhất định sẽ bơm mặc toàn bộ tổ chức rồi bằng mọi giá phải dẫn được anh về.”

“Cậu ấy, thay đổi rồi.”

“Nhưng cậu ấy vẫn là Diệp Tàn Sinh.”

“Haha, haha...” Tôi gắng sức cười, “Không sai, cậu ấy vẫn là thế, chỉ có cậu ấy mới có thể làm tôi thành, thảm hại, như này...”

Tây Ngạn kể bên rớt cục không nhìn được móc bật lửa ra mồi điều thuốc trong miệng: “Chúng tôi đều không phải người tốt, chỉ cần vì cậu chủ thì chuyện giết người phóng hỏa như này thậm chí còn không chớp mắt lấy một cái...”

“Tôi biết, cậu không cần nhiều lời giải thích đâu, tôi cũng không, có ý định, trách các cậu.” Tôi ngậm miệng thờ ơ nhìn trần nhà.

Tính của Tàn Sinh tôi hiểu rất rõ, cậu ấy sẽ vì tôi không nói lời nào đã bỏ đi mà xem thành tự tôi trốn đi, vì cậu không có cảm giác an toàn, cậu cảm thấy người khác chạm vào tôi là một loại khinh nhờn dâm ô, bởi ý muốn chiếm hữu của cậu quá mạnh mẽ.

Những thứ này đã đủ khiến cậu điên cuồng, đã đủ khiến cậu phá hủy thân thể tôi.

Cho dù bọn Tây Ngạn có giải thích thì Tàn Sinh vẫn sẽ không tin họ.

Hướng hồ bằng vào loại thân thể như hiện giờ của tôi còn có thể làm gì khác ngoài thuận theo, ngoại trừ nhân nhượng, ngoại trừ buông thả bản thân, cái gì tôi cũng không làm được.

Trong tương lai, ngoại trừ căn phòng trốn tránh này, tôi sẽ không nhìn thấy được bất kỳ phong cảnh đáng giá để vui vẻ thanh thản nào, nơi này sẽ chỉ có tôi và Diệp Tàn Sinh...

Thế thì tương lai màu đen vẫn hoàn màu đen, rõ ràng ràng là tôi nên tập làm quen rồi.

Nhưng tôi không hiểu vì sao lý trí của mình lại quật cường như vậy, không chịu vứt bỏ đi cái tín ngưỡng cứ như gốc rễ cổ quẩn vào tâm trí tôi, làm tôi thống khổ, làm tôi tuyệt vọng đến thế.

“Vân Sanh anh...”

Tôi nghiêng đầu qua nhìn hắn: “Chuyện gì?”

“... Anh, anh phải chuẩn bị tâm lý thật tốt...”

Vành mắt giãn ra, mùi thuốc lá đã tràn ngập trong căn phòng, cặp kính của Tây Ngạn trong làn khói thuốc mờ ảo có phần lạnh khốc, có phần làm người sợ hãi.

Tôi cười khổ: “Bây giờ tôi còn có, cái gì, để mất đi à?”

Làn khói thuốc lơ lửng, giọng hắn vang vọng trong căn phòng trống trải mang dilý trí của tôi.

“Bây giờ gân chân trái của anh đã bị... đứt rồi.”

Rất lâu sau tôi không lấy lại tinh thần nổi, chỉ sống người ngẩn ra nhìn tàn thuốc mờ tỏ, tôi chỉ ngây ngốc ngửi mùi thuốc lá cay cay nồng đậm.

Căn phòng thật tối tăm...

Tại tôi có phải đã hỏng rồi hay không?

Dường như không phải, tôi nhớ chỉ có thân thể của mình hỏng thôi mà, tôi cố gắng cảm thực cảm giác tồn tại của hai chân, không có, không có!!!

Hai tay kéo tấm chăn trên người xuống, âm thanh xích sắt va vào nhau tràn ngập trong đầu óc tôi, đại não trống trải giữa lúc ấy dần có chút phản ứng, tôi vốn cho rằng đây chẳng qua là do tình trạng điên cuồng của tôi với Diệp Tàn Sinh tạo thành, tôi không tin.

Bị giam cầm còn chưa đủ nữa ư? Bây giờ lại còn muốn đoạt đi hai chân của tôi ư?

“Vân Sanh, anh bình tĩnh lại đi, hai chân không thể hoạt động nữa!”

Tôi đánh lên bàn tay muốn áp chế hai tay mình, kéo chăn xuống rồi cả người tôi cứng đờ trên giường, máu, rất nhiều máu...

Trên băng vải toàn là máu, tại sao lại không cầm máu, tại sao không chữa cho chúng, đau quá!

Máu, đỏ! Đỏ tươi!!!!

Là của tôi, toàn bộ là của tôi...

“A a a a a!!!”

Hai tay vò nát tóc, tôi điên cuồng vùng vẫy người, đứt rồi, đã đứt mất rồi! Hai chân của tôi, tôi sẽ không còn tiếp tục bước đi được nữa, tôi cũng sẽ không bao giờ có thể đi ra khỏi căn phòng u tối này, tôi sẽ không còn được nhìn thấy ánh mặt trời!

Vân Sanh, nhanh đến đây sa đọa trong tay tôi nào...

Trong đầu là giọng nói của Diệp Tàn Sinh...

“Không thể!! A a a a!!!” Hai tay tôi nện lên chân mình, tại sao tôi còn có thể tỉnh lại, tại sao tôi không ngất đi, tại sao tôi không chết vậy!

Tại sao tôi phải cần cậu ấy kiểm trở về cơ chứ...

“Vân Sanh! Còn có thể cứu vãn được, anh còn có thể bước đi!!”

Bước đi, bước đi...

Tôi ngẩng đầu nhìn con người còn lại trong căn phòng này, không biết nên nói gì.

“Tình trạng lúc ấy của anh quá tệ, vậy nên gân chân của anh đã được nối liền trong vòng 24 giờ, chỉ cần giai đoạn sau khôi phục tốt, anh vẫn có thể bước đi.”

“...”

Còn có thể bước đi sao?

Người ngồi đối diện đứng dậy, một lần nữa lắc chần chỗi lên người tôi: “Cơ hội để cậu chủ cho anh xuống giường bước đi, chỉ có cách duy nhất này.”

“Hahahaha...”

Tôi che mặt cười, tôi phải đi tranh thủ cái tự do không tồn tại kia sao?

Tình trạng lúc ấy của anh quá tệ...

Tình trạng lúc ấy của anh quá tệ...

Câu này ảnhử cái gì? Nếu lúc ấy tình trạng của tôi tốt thì có phải Diệp Tàn Sinh không định nối gân chân cho tôi không?

Tự do? Cậu ta chịu à?

Lắc lắc xích sắt, thanh âm này thật dễ nghe, thật quen thuộc. Là âm thanh ràng buộc tôi nhất, là cái cậu ta yêu nhất, là cái tôi đau nhất, dây xích đủ dài để tôi ngồi dậy, đủ để tôi di chuyển đến mép giường...

Tôi lấy tay chuyển hai chân mình ra giường, bọn chúng không chút cảm giác buông thông xuống, liên tục đến thần kinh mất cảm xúc của tôi.

Ngây ngốc nhìn bắp đùi buông thông, một cổ chân bị quấn bằng, còn cổ định một thanh nẹp ở trong, mấy ngón chân trắng bệch lạnh ngắt lộ ra ngoài làm tôi nghĩ đến cơ thể của người chết, cũng trắng đến mức hiện ra màu xanh.

Còn ở một mắt cá chân khác là một sợi xích quen đến không thể quen hơn, một đầu còn lại của sợi xích không phải ở chân giường, mà là sàn nhà, trên sàn nhà có một cái móc ngầm chuyên biệt dùng cho sợi xích...

Dây xích trên hai tay thuộc kiểu có một không hai, dùng một loại cách thức vô cùng tinh xảo khóa trên mặt đất...

Tôi cau mày ngẩng đầu lên, cẩn thận quan sát căn phòng rộng lớn, quan sát sàn nhà trống trải sạch sẽ mới phát hiện mỗi một chỗ, mỗi một góc đều có một ô ngầm, mỗi ô ngầm này đều có một cái vòng thép to nhỏ...

Đều là vật dùng để giam nhốt...

“Hahaha...”

Tôi lay cái chân còn có thể tự do hoạt động để xích sắt va vào nhau phát ra âm thanh lanh lảnh dễ nghe.

Căn phòng này đã được cậu ấy thiết kế từ trước rồi, dùng để nhốt tôi lại, là dùng để nhốt tôi lại!!!

Tiếng cười dần nhỏ đi, tôi chậm chạp cuộn người lại, họng tôi nghẹn ngào, tiếp đó là loại thanh âm mà chính tôi cũng không biết được, tôi đoán chắc là khóc thảm...

Khóc thảm mà không chút tiếng động nào.

Người run rẩy, áo sơ mi trắng trên người bởi vì quá to nên bị thùng thình, tôi sờ lên cổ của mình, có thể cảm nhận được một chút dấu vết trên ấy, lần tay xuống sờ lên chỗ xương quai xanh nhô ra, gây đến mức tôi thấy thật xà lả.

Vượt lồng ngực của mình, tôi có thể nhận rõ bản thân có bao nhiêu cái xương sườn, thậm chí còn có thể mò mẫm ra được hình dạng của chúng...

“...”

Tôi cúi đầu nhìn hai tay, có lúc tôi nghĩ, nghĩ cứ như thế này ở cạnh cậu ấy mặc cậu muốn lấy gì thì lấy, tự do là cái gì chứ, tất cả đều thuận theo ý cậu đi, mặc cậu khóa bao nhiêu xiềng xích trên người mình, cứ rộng mở thân thể mặc cậu thương tổn, thân mật, phá hoại...

Nào ngờ tôi đã đánh giá thấp sự quật cường của bản thân rồi, đánh giá thấp quyết tâm mưu cầu hạnh phúc của tôi rồi.

Mỗi lần nhìn Tàn Sinh rong ruổi theo đuổi dục vọng của cậu trên người tôi, tôi lại nghĩ có phải tôi yêu cậu ấy không, nếu thật sự yêu cậu thì tại sao lại không thể bỏ qua hết thấy cho cậu, tại sao vẫn không cam lòng mà muốn có nhiều hơn nữa.

Muốn như bao người bình thường khác hôn nhẹ rồi ôm cậu, mà không có đau xót như thế này, cũng không máu tanh đến thế, tôi muốn dặt tay nói cười cùng cậu như bao cặp đôi, chứ không phải chỉ là căn phòng hắc ám như đây...

Lẽ nào thật sự là tôi đòi hỏi quá nhiều ư?

Nhiều? Nhiều lắm ư?

Hiện giờ thì sao? Tôi còn có tinh lực để theo đuổi, để không cam lòng nữa à?

Đầu ngón tay vẩy lên bắp đùi trắng bệch của mình, từ trên vòng xuống dưới, từ dưới lại lướt lên trên...

Cứ lặp lại như thế cho đến khi cậu ấy đến, mở cửa ra, cậu đứng ngay tia sáng, cao lớn mà hoàn mỹ, đã tính mà lãnh diễm.

Tôi nghiêng đầu gọi: “Tàn Sinh...”

Cậu trả lời, tiện thể đi đến chỗ tôi: “Tây Ngạn nói anh phải cố nằm.”

Tôi cúi đầu nhìn chiếc giường, rồi lại nhìn chân mình: “Đều giống nhau.”

“Cái gì đều giống nhau?”

Tàn Sinh cầm cháo tới, để chén lên tủ đầu giường rồi đứng trước mặt nắm cầm tôi ngửa đầu tôi lên.

“Nằm cũng không thể đi, mà ngồi cũng không thể đi, đều giống nhau cả thôi.”

Tôi nhìn cậu, ánh mắt dừng lại trên vết sẹo kia...

“Sau này đều sẽ không để anh đi đâu đâu.”

Câu nói này bật ra từ miệng cậu bình thường như không có chuyện gì, ngay lập tức đập tan lời nói tiếp theo của tôi, tôi nhìn đường nét của cậu phóng to vô hạn trong bóng tối, nổi kích động ảnh hưởng đến cảnh giới của thần kinh gần như sắp tan vỡ của tôi.

“Diệp Tàn Sinh...”

Vừa nói xong đã bị cậu đè ngã xuống, tôi nở nụ cười: “Cậu dứt khoát giết chết tôi đi...”

“Vân Sanh, có biết một ngày không có anh bên cạnh tôi đã quyết định làm gì không?”

Giọng nói nhẹ nhàng mà thông thả, không hề giận hờn nhưng lại lạnh lẽo đâm thẳng vào tim.

“Bắt được tôi rồi tiêu diệt tôi.”

Cậu đáp: “Không.”

Cổ bị cắn lên: “Tôi đã nghĩ phải làm sao mới có thể làm anh chết tâm mà một lòng ở lại cạnh tôi.”

Tôi đẩy cậu ra, dây xích va vào nhau, có cái va vào da thịt tôi, nhưng vẫn không lạnh lẽo bằng môi cậu: “Cậu vĩnh viễn cũng không nhìn thấy sự chết tâm của tôi.”

“Không phải tôi không nhìn thấy, mà là anh chưa bao giờ chịu bằng lòng.”

Cậu bắt chợt chống người dậy, sau đó haitay dùng sức chống lên bả vai tôi, nhìn thẳng vào tôi, bất an cùng với phần nộ lóe ra từ đôi mắt hẹp dài của cậu bắn lên người tôi, muốn đốt cháy da thịt tôi...

“Tôi không chịu bằng lòng?” Tôi hỏi ngược lại: “Nếu tôi không bằng lòng, thì sẽ không thuận theo để mặc cậu dẫn vật bản thân thành bộ dáng hiện tại, cậu cướp đi cái gì từ trên người tôi, tạo thành cái gì cậu có nghĩ đến không...”

Tôi cởi cái áo duy nhất trên người mình xuống, lộ thân thể trần trụi của mình cho cậu xem: “Những vết thương này, những dấu vết này, những thống khổ này chưa từng ngưng nghỉ khi ở bên cậu, nếu tôi không bằng lòng không một lòng với cậu thì lúc trước tôi đã dứt khoát rời đi rồi!!! Chứ không phải hết lần này đến lần khác lựa chọn nhẫn nhịn chịu đựng!!!”

“Vân Sanh.”

Tay cậu đè lên ngực tôi: “Nói cái gì vậy?” Đầu ngón tay xẹt qua đầu vú của tôi: “Đây là vui sướng tôi mang đến cho anh mà.”

“Haha, haha... Tàn Sinh, nếu như cậu không nỡ giết chết tôi thì cứ đi theo tôi đi, thà như vậy còn tốt hơn.”

Tôi giơ tay lên ôm lấy cổ cậu khẽ nở nụ cười, một giây ấy tôi cảm thấy mình vẫn có khả năng phát điên đấy chứ...

“Đừng thông minh như thế Vân Sanh à, cậu cũng không cầu, giây dựa cũng không giây dựa như này tôi sẽ mất đi rất nhiều hứng thú.”

Hô hấp ngừng lại, cánh tay ôm cậu cứng đờ, giọng nói thốt ra từ cổ họng: “Cút!!”

Tôi chốc lát mất khống chế, chưa từng nghĩ đến cậu sẽ nói như thế với tôi, cái kiểu ngữ điệu ấy hết như đang nói chuyện với một đứa trẻ.

Cánh tay hất rập cậu bắt được, cậu khôi phục lại sự lạnh lùng, để thân thể không cam lòng của tôi xuống giường: “Thấy không Vân Sanh! Đây mới chính là anh, không chịu sa đọa! Bất luận tôi có tàn ác thế nào, đầu óc anh vẫn luôn tỉnh táo, anh vẫn luôn hiểu rõ mình muốn cái gì!! Tự do có phải không? Tự do vĩnh viễn cũng quan trọng hơn tôi!! Bây giờ tôi nói rõ, đời này anh chỉ có thể sống bên cạnh tôi, tôi nhốt anh, đánh gãy gân chân anh, cướp đi tất cả hạnh phúc của anh.”

“Nếu anh dám đấu tranh, tôi liền đánh gãy gân tay tháo cùm anh ra, giờ đây tôi cái gì cũng đều làm được, tôi đã không còn lén lút Diệt Tàn Sinh lúc trước sợ hãi anh chịu khổ sợ hãi anh thương tổn bản thân nữa rồi, so với việc để anh tự thương tổn mình thì chích bằng đết tôi!!!”

Quần áo bị triệt để xé rách dưới cuồng loạn của cậu, chân trái dần đau đớn, càng ngày càng đau. Tôi không cử động gì nằm trên giường nghe cậu nói câu nói thô lỗ sau cùng.

“Đừng tưởng tôi không muốn bức điên anh, có trời mới biết tôi muốn đến thế nào.” Câu này cậu nói rất khế, trên mặt có còn loại bithương như trước, kiểu bithương lạnh lẽo ấy nhắc nhở tôi cậu vẫn là Diệt Tàn Sinh mà tôi muốn phụng bồi.

Khoảnh khắc ấy lòng tôi tĩnh lặng, tuy không biết tương lai sẽ thế nào nhưng điềm xấu lại như nước thủy triều ập đến.

“...”

Tôi giờ tay sờ lên vết sẹo trên mặt cậu, tôi không hề biết cậu vẫn lưu ý đến một sự thật rằng tôi vẫn luôn theo đuổi sự tự do, loại hi vọng hào huyền này mà cũng có thể trở thành đối tượng ghen tuông của cậu, thật là một đứa trẻ không sai mà...

“Cậu nhốt tôi đi.”

Giây phút này tôi bình tĩnh quá sức tưởng tượng, hết như chỉ trong chớp mắt thôi bản thân đã lĩnh hội được điều ấy, hoặc tôi vốn không hề tỉnh táo như Tàn Sinh nói, chẳng quá lý trí mà bảo tôi đời này tôi không trốn được...

Giống như câu nói quỷ dị trong giấc mộng lần trước, Vân Sanh, nhanh đến đây sa đọa trong tay tôi nào.

Nếu sa đọa trong tay cậu mà có thể giải thoát, Tàn Sinh, tôi lựa chọn sa đọa.

Tôi nói xong câu đó, một hồi lâu sau cũng không thấy Diệt Tàn Sinh nói gì, tôi không biết là bởi cậu không thể tin nổi hay thật ra cậu vốn dĩ không hề tin.

Sau đó cậu bắt chợt ôm tôi, động tác có phần dịu dàng, tay cậu vuốt nhẹ ở vai tôi, hơi thở phun ngay gần cổ, cậu nói: “Vân Sanh, anh lặp lại một lần nữa đi.”

Ngữ điệu lúc đó của cậu không khác gì với ngữ điệu lúc trước cậu khấn cầu tôi, lúc trước cậu bảo, Vân Sanh, đừng rời khỏi em...

Vấn chất chứa bi thương của cậu, nhưng lại là hai thế giới.

Tôi ôm cậu, ngoan ngoãn lặp câu nói vừa rồi: “Cậu nhốt tôi đi.”

“Vân Sanh anh biết không, tôi không tin.”

Sức cậu rất lớn, ôm chặt lấy thân thể tôi trong lồng ngực cậu, tạo ra một đường vòng cung, hóa ra tôi đã nhẹ đến thế rồi ư?

Đầu tôi chống lên ván giường, mắt cách chân bên trái vừa co vừa rút rất đau, loại co rút không khống chế được cứ tiếp diễn mãi đến khi Tàn Sinh ôm lấy nó mới ngừng lại, tôi còn cho rằng vừa rồi chỉ là tôi ảo giác mà thôi.

“Tại sao?” Tôi hỏi.

“Giữ tôi và tự do, anh chừa từng lựa chọn tôi.”

“Thật không?” Tôi ngửa đầu, trống rỗng mở mắt nhìn trần nhà: “Tàn Sinh, hóa ra trong lòng cậu mỗi một lần tôi đi ra ngoài thì đều đại biểu cho việc tôi chọn tự do mà bỏ qua cậu à?”

“...” Cậu ôm tôi trầm mặc, chỉ tăng thêm sức trong tay thay thế cho câu trả lời.

Cánh tay siết trên người tôi vô cùng cứng rắn, thậm chí tôi cảm thấy nếu cậu dùng thêm lực nữa, người tôi sẽ bị cậu bẻ ra làm hai mất.

Tay lần mò lên gò má cậu, từ trên cằm chuyển lên khóe mắt.

Tôi hoài niệm xúc cảm như này, xúc cảm thuộc về cậu, có lẽ là người duy nhất trên thế giới này còn quan tâm đến tôi, cũng là người hành động quan tâm đến tôi như thế trên đời này.

Tên của cậu ấy — Diệp Tàn Sinh.

“Vậy lần này tôi chọn cậu nhé?” Tôi nói.

“Vân Sanh.”

Cậu gọi tên tôi, buông cánh tay ôm siết tôi ra rồi đặt lên tay còn lại của tôi, cậu nói: “Tôi đã không còn tin.”

Chỉ một giây ấy, mắt tôi liền ướt nhòa.

Viễn mắt mờ mịt làm mờ đi tầm nhìn Diệp Tàn Sinh lẫn của bản thân tôi rồi...

35. Chương 34

“Vậy lần này tôi chọn cậu nhé?” Tôi nói.

“Vân Sanh.”

Cậu gọi tên tôi, buông cánh tay ôm siết tôi ra rồi đặt lên tay còn lại của tôi, cậu nói: “Tôi đã không còn tin.”

Chỉ một giây ấy, mắt tôi liền ướt nhòa.

Viễn mắt mờ mịt làm mờ đi tầm nhìn Diệp Tàn Sinh lẫn của bản thân tôi rồi...

Cánh tay buông xuống lại bị cậu tóm lấy áp lên mặt mình, không phải áp lên khóe mắt mà là vết sẹo dưới gò má cậu: “Vân Sanh anh biết không? Khi suýt chết trong tay anh trai tôi mới hiểu rõ, rất nhiều thứ phải thật tàn nhẫn thực hiện bằng tất cả tâm can, mà anh là một ví dụ.”

“Vậy nên lúc ấy tôi ‘làm việc nghĩa chẳng chùn bước’ mà thẳng tay giết Diệp Uân, giết anh trai mình, bởi tôi muốn chiếm được anh, nhưng anh ta lại là thứ gây cản trở.”

Cậu chuyển tay tôi đi, ngậm lấy ngón trỏ của tôi, chỗ cậu liếm là chỗ mà tình nhân đeo nhẫn, nơi ấy cậu đã chuẩn bị tốt vì tôi, vậy mà cuối cùng lại chỉ là gông xiềng, cậu nói: “Thế nên Vân Sanh à, lần này anh không lựa chọn cái khác là bởi anh chỉ có thể chọn tôi.”

Tôi còn tưởng rằng mình sẽ tức giận, mắng cậu đánh cậu giống lúc trước.

Nhưng thực ra tôi rất bình tĩnh, còn bình tĩnh hơn bất kỳ lúc nào.

Tôi nghĩ có lẽ mình đã hỏng rồi.

Tôi trả lời: “Được, nếu cậu đã bày sẵn đường cho tôi, vậy tôi liền vâng theo.”

Cho đến lúc nói xong câu này thì vừa vặn có một thứ nóng hổi lăn xuống từ khóe mắt, chảy qua tai mà tiến vào trong tóc, thấm vào linh hồn, tôi biết, thứ tôi đã từng, đã từng trông mong chỉ còn sót lại Diệp Tàn Sinh.

Chỉ còn sót lại mỗi cậu...

Cậu lấy tay mở hai chân tôi ra, cho dù giờ chúng đã đứt mất một cái thì vẫn chẳng ngăn cản được dự vọng của Diệp Tàn Sinh, hướng hồ tôi nghĩ nó đứt như thế thì Tàn Sinh lại chỉ càng thêm hào hứng mà thôi.

“Có thể không làm được không, tôi rất đau.”

Cậu đáp: “Không thể.”

Ngữ điệu không nghe thấy chút thương tiếc, không nghe thấy ý tứ không muốn nào. Cậu chỉ là chiếm lấy thứ cậu nên có.

Tôi đại ra nhìn trần nhà, mặc cậu nhấc đùi đã gần như nhẹ như không của mình lên, sau đó tiến vào trong thân thể tôi, nóng rực cháy bỏng, như một loại hình phạt riêng không ngừng đục khoét lên thần kinh tôi.

Có thứ chất lỏng nóng rực liên tục rót xuống từ khoeo mắt, cuối cùng thì cũng là tôi không cứu được cậu.

Chung quy...

Cái chân hồng hóc trên giường đung đưa kịch liệt theo người tôi trong bóng tối, cứ như một chi giả làm tôi nổi cơn buồn nôn, một chân khác bị cậu gác lên đầu vai, uốn thẳng eo cử động ra ra vào vào trong cơ thể tôi.

Tôi cứ như thế nằm nghiêng ngơ ngác nhìn rèm cửa sổ đen chính diện với mình, tôi biết đằng sau cái rèm cửa màu đen ấy là cửa sổ, tôi cố gắng tìm dù chỉ một chút khe hở trên ấy, nhưng không có, một chút cũng không có, không có ánh mặt trời hắt vào, chỉ có vết lốm đốm to lớn của hai cánh cửa sổ in phía trên...

Tôi khẽ quay đầu, gương mặt ẩm ướt mồ hôi nhìn bốn phía, cũng chỉ có ngọn đèn trên đầu giường hiện ra ánh sáng âm u làm tôi sợ, tôi sợ nó bất chợt tắt đi, rồi sau đó chỉ còn lại một mình tôi cất bước trong bóng tối.

Hắc ám bốn phía trong nháy mắt chuyển động, rồi điên cuồng tuôn đến chỗ tôi, có chiều hướng triệt để tháo gỡ xương cốt của tôi nuốt vào bụng.

Đau đớn trên cơ thể nối tiếp nhau như sóng dâng trào, tôi sợ hãi ngẩng đầu nhìn Diệp Tàn Sinh vẫn đang dày vò mình...

Rồi tôi bật khóc thành tiếng...

Tôi không biết mình lấy sức mạnh từ nơi nào mà điên cuồng lùi về sau, tôi rất sợ, cậu dừng động tác lại, thứ kia trượt ra khỏi cơ thể tôi, vẫn đang thủ thế chờ đợi.

Nhìn cậu đến gần, tôi cầm lấy vật xung quanh, cuộn che người mình lại.

“Diệp Tàn Sinh, không, không muốn, tôi thật sự không muốn....”

“Cậu bỏ qua cho tôi đi, bỏ qua cho tôi đi, van cậu...”

Giọng nói nghẹn ngào cùng với tiếng thở dốc nặng nhọc, giây phút ấy tôi hoàn toàn tan vỡ...

Diệp Tàn Sinh không quan tâm đến sự kinh hoàng tan vỡ của tôi, cậu dè tay chân tôi lại, cầm cái vật bướng bỉnh thủ thế chờ đợi kia một lần nữa vùi vào người tôi, còn tôi lại như bị bỏng mà điên cuồng rít gào.

Chân trái bên trên liên tục đung đưa, rồi chảy máu...

Máu bắn lên trên mặt tôi, giống y hệt với buổi tối ngày hôm ấy, thần kinh tôi bắt đầu căng thẳng, nhìn chân trái trên đỉnh đầu, tôi thấy băng vải đã dần buông lỏng, dần chảy máu ra ngoài, rồi da thịt bên trong bắt đầu thối rữa...

Bọn chúng đang điên cuồng héo tàn...

Bọn chúng đang khóc than ai oán vì tính mạng của tôi, một lần nữa cơn đau kéo đến bao phủ...

Nước mắt hòa với máu đỏ tươi bị Diệp Tàn Sinh liếm đi, tôi trợn to mắt từ rít gào chuyển thành yên tĩnh, đến mức không hề có một tiếng động.

Đêm đó cậu ôm tôi, khóa tôi lại giam cầm tôi.

Đêm đó tôi mở mắt đến hừng đông.

Ngày hôm sau, Diệp Tàn Sinh hôn lên khoeo miệng khô nứt của tôi nói: “Vân Sanh, chào buổi sáng.”

Tôi không lên tiếng, chỉ ngây ngốc nhìn cậu.

Cậu xoay mặt tôi đối diện với cậu, lại nói: “Vân Sanh, nói chào buổi sáng với em.”

“ ... ”

“Vân Sanh, nói chào buổi sáng với em.”

“ ... ”

“Vân Sanh, nói chào buổi sáng với em.”

“ ... ”

Sau đấy cậu nổi giận, rất tức giận, phần nộ lắc lắc người tôi, còn tôi vẫn lẳng lặng nhìn cậu.

Sau đấy cậu đánh tôi, một tiếng chát rất vang dội hạ cánh trên mặt tôi, cậu nói, “Trả lời em đi!”

Tôi biết cậu đánh tôi, bởi vì rất đau, bởi vì tôi ném thấy mùi máu tươi.

Sau đấy của sau đấy, Tây Ngạn đến.

Tôi nghe thấy hắn nói: “Cậu chủ, Vân Sanh anh ấy điên rồi...”

Tôi thấy Diệp Tàn Sinh vung một đấm về phía Tây Ngạn, ngày ấy tôi lại khóc...

“Anh ấy sẽ điên à? Làm sao có thể, làm sao có thể!”

Diệp Tàn Sinh cầm lấy vai tôi lắc lắc người tôi, đôi mắt gần như bệnh trạng gắt gao nhìn tôi, cậu không tin một người vẫn luôn giả dối như tôi sẽ phát điên.

Tây Ngạn đứng dậy, trầm mặc lau máu tươi nơi khóe miệng.

Mắt tôi nhìn về phía Tây Ngạn, tôi không hiểu tại sao hắn lại muốn nói dối... thay tôi...

Tôi biết, biết rõ mình rất tỉnh táo, mình không hề phát điên.

Tôi chẳng qua là có một chút khổ sở, có một chút mệt mỏi mà thôi...

Tây Ngạn đối diện thu dọn lại mấy thứ rải rác, trông hắn có phần tiêu tụy, đôi mắt dùng dư quang nhẹ liếc qua tôi, ẩn trong đó là thâm ý an ủi không rõ.

“Vân Sanh, em là ai?” Giọng nói hơi lộ vẻ xúc động.

Tôi thu hồi tầm mắt, nhìn về con người đang tóm chặt lấy bả vai mình.

Tóc đen mắt đen, ngoại hình xinh đẹp như thế cũng chỉ có ở Diệp Tàn Sinh của tôi, thế nhưng tôi không mở miệng, bởi trong một khoảnh khắc Phương Vân Sanh đã phát điên rồi, bị Diệp Tàn Sinh bức điên rồi.

“Trả lời em! Em là ai!!”

“ ... ”

Tình cảm trong con người của cậu đến cùng là phần nộ hay đau lòng vậy, tôi không biết.

Tôi với cậu cứ lẳng lẽ nhìn nhau như thế, tôi gần như có thể nhìn thấy bản thân trong con người của cậu, tiêu tụy, trắng bệch rất giống một du hồn bị nhốt giam cầm tù trong căn phòng hắc ám này...

Người trong con người của cậu vô thần, trống rỗng, đã bị làm hỏng.

Nhưng người đàn ông trong đó đang khóc, tôi ngơ ngác mò tay lên mặt mình, rồi nói: “Cậu là ai...”

“ ... ”

Cậu kéo bàn tay dính nước mắt của tôi đến, biểu hiện làm tôi sợ hãi.

Tôi có thể nghe thấy tiếng thở nặng nề của cậu, bởi vì tôi không quen biết cậu nên Tàn Sinh đang rất tức giận, bàn tay đang nắm bả vai tôi bấu chặt từng ngón lại, xương cốt chấn động, tôi nhú mày lại, vì con người không cách nào thích ứng được với đau đớn.

“Em là Diệp Tàn Sinh của anh!!”

Cậu rống lên xong câu này liền cắn lên môi tôi, nó đã bị cậu đánh chảy máu.

Chấn bị cậu vứt ra, nương theo tiếng xích vang vọng là đầu lưỡi dần đắng chất. Toàn thân bỗng lạnh lẽo tôi mới phát hiện thì ra mình đang trần trụi.

Thần kinh bắt đầu hoảng loạn, bắt đầu vặn vẹo.

Phương Vân Sanh chính là Phương Vân Sanh, Phương Vân Sanh không thể nào thích ứng được với đau đớn, không thể nào quen thuộc với đau đớn Diệp Tàn Sinh gây ra, bởi tôi có tình cảm với cậu ấy.

“Vân Sanh, Vân Sanh, anh không thể quên em, anh làm sao có thể quên em...”

Cậu cuồng loạn chen vào giữa trong hai chân tôi, muốn mở đôi chân đã không còn cảm giác gì ra, động tác rất mạnh liên lụy đến vết thương bị xé rách gần đây, tôi đau đến bật kêu thành tiếng, sau đó Tây Ngạn xông lên...

Thế nhưng hắn kéo không ra nổi, Diệp Tàn Sinh nắm tay tôi, ôm người tôi không chịu buông ra, rồi lại như đứa trẻ đang bảo vệ búp bê mà nó yêu nhất.

“Em là Diệp Tàn Sinh mà.”

36. Chương 35

“Em là Diệp Tàn Sinh mà.”

“Không quen, tránh ra, cú!”

Tôi dùng một cái chân còn lại có thể nhúc nhích không biết tự lượng sức chống cự lại cậu, không khác gì tránh né một kẻ xa lạ.

Cậu bóp cổ tôi.

“Cậu chủ, cậu nếu tiếp tục làm như thế nhất định sẽ hối hận, cậu sẽ hối hận!”

“Vân Sanh, anh không thể quên em không thể quên em, em là Tàn Sinh, là Diệp Tàn Sinh, anh xem con dấu trên đùi anh này, là tên em đó, là tên em tên em!!!”

Ngón tay cậu tìm được con dấu trên đùi tôi, nắm lấy phần da thịt ấy.

“Diệp Tàn Sinh, a...”

Giọng nói khàn khàn phát ra từ cổ họng bị bóp chặt, cậu giật mình buông lỏng tay ra.

“Ha ha, ha ha ha...”

Trong nháy mắt tiếng cười khê bật ra từ họng tôi, ngay cả chính tôi cũng tự thấy mình đã điên rồi.

Tôi bị cậu túm lấy, bị cậu lay động, nhìn cậu điên dại như thế, tôi khẽ quay mặt đi thì thấy đồng xiềng xích kề bên, thật tuyệt vọng, cảm giác đau đớn của con dấu giữa hai chân lần ấy cùng với mùi nướng khét bắt đầu thức tỉnh trong đầu tôi, kèm theo thần kinh đau khổ xém chút nữa bị xé rách.

“Anh nhìn em đi! Em không cho phép anh không nhìn em!!”

“...”

Cậu ấy phát điên nắm cổ tôi quay mặt tôi lại, nhưng cổ của tôi đã không thể chống đỡ phần đầu để nó khỏe mạnh nhìn về phía Diệp Tàn Sinh.

Trước mắt tôi là một màu đen kịt, cảm giác như đã đi đến phần kết của sinh mệnh, không còn tâm lực (tâm tư và lao lực).

“Cậu chủ, cậu buông tay đi, cậu thật sự muốn anh ấy chết trong tay mình sao?”

“Bình tĩnh lại, tôi nhất định sẽ chữa khỏi cho anh ấy, nhất định có thể làm cho anh ấy nhớ ra cậu, bình tĩnh lại đi.”

Cậu nói như thế khác nào một xô nước lạnh xối lên đầu Diệp Tàn Sinh, làm cậu lập tức ngưng lại hết thấy động tác, buông cái tay đang bóp cổ tôi ra...

Thời gian chốc lát ngưng đọng, cậu hoàn toàn bình tĩnh không còn điên dại như vừa rồi.

“Cậu nói, sẽ làm anh ấy, nhớ ra tôi à?”

“Vâng.”

“Anh ấy sẽ nhớ ra tình cảm dành cho tôi sao?”

“Vâng.”

“Anh ấy sẽ yêu tôi giống như tôi yêu anh ấy sao?”

Giọng nói trầm khàn mà bi thương, cậu hỏi Tây Ngạn như thế đấy.

Sau đó cậu ôm tôi lên, nhẹ nhàng ôm tôi, tôi rất muốn được yên tĩnh nằm trong lòng cậu, nhưng tôi lại bắt đầu run, không khống chế nổi mà run rẩy, cơ thể trần trụi dán vào da thịt cậu giúp tôi nghe thấy được từng nhịp tim đập trong ấy.

Trong không gian thoáng đãng của căn phòng, thanh âm này vang lên rất rõ ràng, tôi gần như cho rằng nhịp tim đập là vì tôi, vì Phương Vân Sanh mà nhảy lên.

Nhưng người tôi vẫn đang run rẩy...

Tôi vẫn sợ cậu.

Thời gian trôi qua rất lâu, Tàn Sinh nhìn Tây Ngạn ở đối diện hỏi lại lần nữa: “Anh ấy sẽ yêu tôi giống như tôi yêu anh ấy sao?”

Cậu càng ôm chặt hơn...

“Vâng.”

Tây Ngạn trả lời.

Tôi nhắm mắt, người vẫn đang run, mà lúc Tây Ngạn nói ra cái chữ “Vâng” thì Tàn Sinh cũng thay đổi sắc mặt.

Cậu ấy ngẫm đồng ý Tây Ngạn “chữa trị” cho tôi.

Bóng dáng Tàn Sinh đi ra ngoài có phần cô độc, nhưng tôi đã không còn chân để chạy lại ôm cậu, mà cho dù còn thì tôi cũng không chạy lại, vì sợi xiềng xích trên người trói buộc tôi và cậu.

Vì cậu không tín nhiệm tôi, mà tôi không cho được sự tín nhiệm.

Đây là sự lựa chọn của cậu, đây là cái cậu nên nhận lấy. Đương nhiên, tôi cũng thế.

Tôi chậm chậm ngồi dậy, thế giới vẫn như quay cuồng.

Tôi hỏi: “Cậu lừa cậu ấy?”

“Tôi cứu cậu ấy, không có anh cậu ấy mới phát điên. Cảm ơn anh đã phối hợp, tôi chắc chắn sẽ giúp anh thoát khỏi tình trạng hiện tại.” Giọng hần thành khẩn, còn tôi vẫn lạnh nhạt.

Chỉ là...

“Tây Ngạn, cậu nói xem là vì chấp nhất đến mức nào mà lại làm chuyện như thế này với tôi, đến cùng chỗ nào của tôi hấp dẫn cậu ấy?”

Tầm mắt chuyển xuống cơ thể mình, dưới ánh đèn u ám vẫn có thể tùy ý thấy được các loại dấu vết bầm tím, tụ máu, dưới cái nhìn của tôi một có thể dơ bẩn thế này mà cậu ấy còn có thể si mê đến vậy, hình như cũng khá khó tin.

“Chắc do anh không biết...” Giọng nói của hắn khẽ phảng phất sự dịu dàng, dường như ngay cả khóe môi cũng có xu hướng nhếch cao lên.

“...”

“Thời gian ở cùng anh không chỉ có cậu chủ, mà ngay cả bốn người chúng tôi cũng đều vô cùng khao khát, có lẽ khao khát này đã đến mức độ si mê rồi.”

“Chúng tôi là những kẻ xuất thân từ đâu chứ, cái kiểu khung cảnh gió nhẹ nắng ấm ngồi trong sân sau giờ chiều chúng tôi từ xưa đến giờ chưa từng biết đến. Anh không biết lúc anh ngồi trên ghế mây, ôm Đậu Phụng mơ màng ngủ dưới tán hoa đào thì cậu chủ sẽ không động dậy gì mà nhìn mãi đến tận lúc anh tỉnh lại. Rồi cậu ấy quay đầu sang chỗ tôi nói anh tốt đẹp đến mức nên khóa chốt lại.”

“Còn tôi vào lúc ấy lại không thấy câu nói đó có gì không đúng.”

“Vân Sanh, anh không trải qua quá khứ của chúng tôi, vậy nên không hiểu loại hình ảnh như thế đối với bất kỳ một ai đều là trí mạng.”

“Mà càng trí mạng hơn nữa là tính cách của anh, ung dung, điềm tĩnh, dịu dàng. Kết hợp những cái này lại thì bất luận anh có biến thành như thế nào, cậu chủ cũng đều sẽ không buông tay.”

Hắn lẳng lặng nói, tôi lẳng lặng nghe, một chữ phản bác cũng không tìm ra.

“Rõ ràng tôi là một người đàn ông, mà cậu lại nói tôi dịu dàng?”

“Anh cảm thấy tình cảm cậu ấy dành cho anh có liên quan gì đến giới tính? Bề ngoài không? Vân Sanh, đừng quá nghĩ cậu chủ nông cạn như thế...”

“Tôi không phải, thật ra chỉ là tôi có một chút không cam lòng mà thôi, không cam lòng bị cậu ấy nuôi như phụ nữ, không cam lòng thân là một thằng đàn ông mà bị trói buộc như vậy, không cam lòng cả đời này tôi đều sẽ phải trải qua như thế này trong tay cậu, tự do gì chứ, chẳng qua đều chỉ là tôi không cam lòng mà thôi.”

Tôi vuốt nhẹ sợi xích bên người: “Tây Ngạn, nếu tôi là một người phụ nữ dịu dàng thì tôi sẽ không chống cự lại sẽ không đòi hỏi cái tự do hư ảo kia, mà tôi sẽ ở lại bên cạnh cậu ấy, chăm sóc thật tốt cho cậu, nhưng tôi lại là một người đàn ông, tôi không có kiểu tình cảm như thế, nhưng lúc ấy tôi quả thật chân thành đón nhận ở cạnh cậu ấy.”

“Những cảm xúc ấy vẫn luôn dẫn dắt tôi, bởi vì đàn ông thì không thể bị nuôi giữ như vậy được.”

Tây Ngạn ngừng lại trong chốc lát: “Trong mỗi chúng tôi không có một ai xem anh là phụ nữ cả, chúng tôi biết rất rõ anh là một người đàn ông, một người đàn ông rõ ràng gầy yếu nhưng sức mạnh tinh thần vô cùng mạnh mẽ. Anh thật sự rất kiên cường, kiên cường hơn so với bất kỳ người đàn ông nào.”

“Kiên cường ấy à?”

Tôi ngẩng đầu nhìn hắn.

Trong bóng tối, hắn gật đầu.

Ngày hôm ấy tôi gặp lại được ánh mặt trời đã lâu không thấy, tôi đi ra khỏi căn phòng này, là Tàn Sinh ôm tôi đi ra.

Vì Tây Ngạn nói tôi cần một không gian để chịu sáng sủa, như vậy thì tôi mới có thể thả lỏng tâm tình, tinh thần mới có thể dần dần khôi phục.

Tóm lại nghe Tây Ngạn nói xong cậu không lập tức muốn hai chân của tôi nữa, khoanh khắc đó cậu ôm tôi một hồi lâu, do dự một hồi lâu.

Tôi ngây ngốc trong căn phòng này khoảng chừng cũng nửa tháng, rất ít khi nói chuyện, đại đa số thời điểm đều gần người, cách 2 ngày Tây Ngạn tới thăm tôi một lần, những thời gian khác cơ bản đều ở cùng với Diệp Tàn Sinh, mà hơn nửa thời điểm đều là bị ôm lấy, bị bọc chắn rồi bị cậu ôm vào trong ngực, hơi thở của cậu lẳng lẽ thấp thoáng trên đỉnh đầu tôi, ngọt ngọt ngào ngào, an lành yên tĩnh...

Lúc đó cảm thấy thời gian trôi qua thật lâu, tựa như tôi với cậu một đêm bạc tóc, như hai lão già, cậu kể tôi nghe về những năm tháng hào hoa phong nhã khi xưa...

Nhưng dịu dàng như thế của cậu không phải lúc nào cũng có, mỗi lần nghe cậu kể đến “Phượng Vân Sanh” trong miệng cậu, không lâu sau đó cậu sẽ không yên phận được, rất giống chó hoang mà gặm cắn khắp chỗ.

Một lần nữa lưu lại từng dấu vết trên người tôi.

Dù vậy, những khoảng thời gian yên tĩnh ấy vẫn làm e ngại của tôi với cậu chậm rãi mờ nhạt đi, không còn run rẩy nữa, đã bắt đầu đối đáp vài câu với cậu.

Lúc ôm tôi chuyện cậu thường nhắc đến nhất chính Phượng Vân Sanh.

Ví dụ như hai người gặp gỡ trong con hẻm nhỏ.

Ví dụ như dáng vẻ ngốc nghếch chưa tỉnh ngủ của anh ta.

Ví dụ như thời gian tĩnh lặng anh ta ngủ dưới ánh mặt trời.

Ví dụ như dáng vẻ anh ta cười rộ lên, sau đó Diệp Tàn Sinh hơi bị thương vuốt nhẹ khóe mắt của tôi, nói: “Vân Sanh, rất lâu rồi anh không cười.”

Giây phút ấy tôi hoàn toàn tỉnh ngộ, hóa ra tôi chính là con người trong miệng cậu, hóa ra tôi là Phượng Vân Sanh, hóa ra tôi đã xảy ra nhiều chuyện như thế với cậu, hóa ra tôi từng thủ thỉ nhiều lời tâm tình đến vậy với cậu.

Chẳng hạn như không bỏ rơi cậu, vẫn sẽ ở cùng cậu...

Sau khi nhìn hai chân mình xong tôi sững sờ thật lâu.

Ngày hôm nay dây xích vẫn ở trên đùi, nhưng ở đầu khác của dây xích đã thay đổi địa điểm.

Cậu ấy ôm tôi đi ra khỏi phòng, để tôi ngồi lên ghế sofa ở ngoài phòng khách, rồi chuyển một đầu khác của sợi xích thành móc vào vòng sắt dưới sofa phòng khách.

Cho dù hiện tại tôi ngay cả nhúc nhích cũng không nổi, cậu ấy vẫn không yên lòng như trước.

Tôi vừa nằm xuống sofa thì một thân bóng màu vàng bất chợt từ sau sofa nhảy ra, tôi sợ đến suýt chút nữa té xuống ghế, được Tàn Sinh vừa mới rời đi không xa ôm lấy lại.

Tôi hoàn hồn lại mới nhận ra là Đậu Phòng, xem nữa đã bật thốt gọi tên nó, nhưng bởi vì lý trí căng chặt nên nuốt kíp lại vào bụng, chỉ cảm thán hóa ra đã lớn như vậy rồi.

Đậu Phòng lúc này dù có hưng phấn nhưng vì ánh mắt của Diệp Tàn Sinh nên chỉ điên cuồng vẫy đuôi ngồi cạnh si ngốc nhìn tôi.

Chắc vì tôi bị hoảng sợ, Diệp Tàn Sinh nhìn thấy biểu hiện ngây ngốc của tôi thì hiếm có dịu dàng hôn lên trán tôi, giúp tôi chỉnh lại mớ tóc rối trên trán.

“Vân Sanh, đây là chó trước đây anh nuôi, nó tên Đậu Phòng.”

Tôi giơ tay lên, Đậu Phòng ngoan ngoãn đưa đầu tới, liếm liếm bàn tay tôi, đương nhiên tôi có nhớ nó nhưng không thể nói ra.

“Lúc trước anh rất thương nó.”

Diệp Tàn Sinh dịu dàng giơ tay vỗ vỗ đầu Đậu Phòng, khẽ nhìn mặt tôi nở nụ cười.

“Vậy nên nó mới mập như thế này này.”

Nói xong câu này, cậu đứng dậy, chắc đi nhà bếp.

Tôi khẽ nhếch miệng, cái gì mà tôi nuôi nó mập như thế, bất nạt thần trí tôi không rõ nên định gạt tôi chứ gì, lâu nay tôi biến mất như thế nó còn nhớ tôi đã là tốt lắm rồi...

Mập như này nhất định là do Tứ Đại Thiên Vương cùng với chính cậu nuông chiều.

Ý cười nơi khóe miệng đến tận khi tôi ý thức được thì mới dần dần thu lại...

Rất cục vắn nhớ đến biểu hiện khi Tàn Sinh nói câu nói kia, cậu ấy nhìn tôi, đôi mắt phảng phất như giếng cổ ngàn năm, yên tĩnh chấp nhất, không gặp sóng lớn... Bên trong sự trầm lắng ấy chính là tình yêu say đắm trong vắt, không nồng đậm không dục vọng, chỉ bởi vì cậu đang nhìn người mình chân chính yêu...

Ngón tay đẹp dễ của cậu chậm rãi dao động trên mặt tôi, miêu tả đường nét trên mặt tôi, những ngón tay như hoa lan, những chỗ chúng lướt qua tựa như có gợn sóng chảy qua, tạo nên cơn ức chế tĩnh lặng trong tôi.

Giọng nói trầm thấp mà gợi cảm vang lên bên tai tôi, là lúc ở căn phòng quang đãng mới vừa rồi kia.

Cậu nói: Vân Sanh, rất lâu rồi anh không cười...

Tôi hoàn hồn, đối mặt với một đôi mắt tròn vo sáng sủa, Tàn Sinh nói nó là chó tôi nuôi.

Trên quyển tạp chí có viết: Mọi gia đình hoàn chỉnh đều không thể thiếu đi một con vật nuôi.

Tôi nhìn con cún lông vàng vốn nhỏ xíu nay đã có thể xưng là uy phong lẫm liệt, định đưa tay ra ôm nó nhưng với thân thể hiện giờ của tôi không cần bàn đến chuyện ôm chó, mà ngay cả nhấc thân dậy cũng không làm nổi.

Nhìn nó vẫn đang hưng phấn vẫy đuôi, tôi nhẹ nhàng vỗ vỗ cái bụng gầy tong đến không có thịt của mình.

Nó không quên thói quen này, lớn xác như vậy rồi mà vẫn muốn bò lên sofa, rồi bò lên trên cái bụng tôi, tôi cười khê đẩy cái đầu lông xù khoát tay với nó, ra hiệu không được...

Nó vẫn tròn mắt cứng đầu đứng ngốc cạnh sofa, hai chân trước còn khoát lên tay tôi không thả xuống.

Tôi vỗ vỗ cái bụng nó liền biết có thể đến chỗ đó ngủ, thói quen này từ nhỏ đã có, mà cũng là thói quen của tôi.

Lúc trước mỗi một lần trở về đều là sau bữa trưa, một chiếc ghế mây tựa, vỗ vỗ cái bụng, một chú chó, một cơn mơ màng, một sự tốt đẹp còn ở trước mắt, rồi chậm rãi trôi nổi dưới ánh mặt trời, cuối cùng bị một cơn gió phá hoại.

Tôi mở to mắt nhìn căn phòng đơn giản này, lại nhìn thấy ở cửa sổ sát đất có một chiếc ghế mây tĩnh lặng nằm một góc dưới ánh mặt trời rất giống với lúc ấy.

Bên trên có đặt quyển tạp chí cùng với cái chăn lúc tôi rời đi.

Vốn dĩ cũng không phải giống như đúc, dù cái ghế, quyển tạp chí cái chăn kia...

Lòng có chút liên hệ, nghĩ có phải vì Diệp Tàn Sinh cũng hoài niệm không, hoài niệm tháng ngày lúc ấy, nếu vậy thì tại sao lại lựa chọn cách thức hủy diệt như này?

Lại quay đầu lại nhìn thì thấy Diệp Tàn Sinh đang cầm chén cũng nhìn chăm chú cái góc ấy, trên gương mặt lạnh lùng là sự ấm áp quen thuộc, hai mắt cậu hoảng hốt, chăm chú nhìn vào góc ánh mặt trời kia cứ như thể nơi đó có một người đang nằm, người cậu yêu nhất nằm đó, mái tóc dài rối mà mềm mại, bình thản ngủ, tay không an phận đặt lên bụng Golden con, nụ cười nơi khóe miệng đẹp đến độ Diệp Tàn Sinh hận không thể giam cầm lại...

Người đó là tôi, là tôi trong miệng Tây Ngạn, cũng là tôi trong miệng cậu ấy.

Đến lúc lấy lại tinh thần rồi, Diệp Tàn Sinh đã đến ngồi cạnh tôi, cái chén trong tay là chén cháo trắng còn bốc khói: “Lúc trước có một người nằm ở chỗ đó, ôm một con Golden con trong ngực vui vẻ đến mức không ra thể thống gì.”

Tôi ngoan ngoãn há miệng, nuốt cháo từ cái muống đưa đến, gơ tay mò lên vết sẹo trên mặt cậu.

Lúc cậu nói xong tôi không nhận được mà đau lòng cho cậu, cuối cùng vẫn là vào thời điểm ấy, cái tên thói sau giờ chiều kia.

Cậu khuấy chất lỏng trong chén chậm rãi nói: “Em vẫn luôn yêu anh ấy như ban đầu.”

Muống này nối tiếp muống khác, tôi thật biết điều, cậu thật dịu dàng, lúc này giống y hệt với cái cảnh sau giờ chiều kia.

“Nhưng anh ấy luôn hư ảo, em không an lòng chút nào, luôn lo lắng sẽ có một ngày anh ấy biến mất dưới ánh mặt trời, hoặc biến mất trong thế giới của em, tồn tại như vậy thật gian khổ.”

Chén bị để sang một bên, người được cậu ôm vào trong lòng, tôi trước sau đều chỉ trầm mặc.

Giọng nói bi thương của cậu lại vang lên: “Anh ấy không yêu em, không yêu em, không yêu em chút nào...”

Yết hầu tôi tắc nghẹn, đón lấy bi thương của cậu mà không biết phải làm sao, giọng nói làm nũng cộng với viên mắt đôi phần hiu quạnh, tôi dời tầm mắt, nhìn con Golden vốn luôn nhảy nhót lung tung không biết yên ổn là thế nào giờ lại yên tĩnh ngồi bên cạnh, nghiêng đầu không biết đang suy nghĩ cái gì...

Từ trong đôi mắt trong veo của nó tôi nhìn thấy một đôi bóng người.

“Có lẽ anh ta có yêu cậu đó.”

Đau lòng và hoảng hốt làm tôi trong khoảnh khắc ấy quên hết tất cả, quên tôi là một người đã điên rồi.

Tôi ôm cậu, nhưng ngay lúc ấy người chợt bị cậu mạnh mẽ áp sát lại, đôi mắt có phần đỏ ngầu có phần hung ác nhìn tôi, vai bị cậu gắt gao bầu chặt, cậu chất vấn tôi: “Anh làm sao biết?! Anh biết em là ai không? Anh biết chuyện riêng của em à?”

Đôi lông mày đẹp của cậu nhíu chặt lại, đôi mắt đen thẳm dần lấp lánh, một giây sau, cậu gần như hét lớn: “Anh có biết cái người đó chính là anh không!!”

“Anh cái gì cũng không biết, anh quên Diệp Tàn Sinh rồi...”

Cậu ấy không nói anh quên em rồi, mà nói, anh quên Diệp Tàn Sinh rồi...

Hàm răng bén nhọn của cậu chống đỡ ngay động mạch cổ tôi, cuối cùng cũng không cần xuống, nhưng tôi lại như một kẻ ngốc ưỡn cổ lên, một tay còn lại vuốt lên đầu Đậu Phộng ngồi bên cạnh, không buồn không vui nhìn về chỗ ghé tựa trong góc.

Nếu cậu ấy thật muốn nuốt tôi vào bụng, tôi đương nhiên sẽ không giãy dụa, chết rồi thì có bị cậu thao túng thế nào cũng không cảm giác gì cả, chỉ bằng giải thoát từ đây, nhưng nghĩ đến chuyện giải thoát, con tim đang đập này lại bị dây dưa bởi sự không muốn, không chịu tuân theo sự dđieuf khiển.

Lúc ấy tôi lại nhớ đến câu nói trong Phật Thuyết: Ái biệt ly (yêu biệt ly), oán tăng hội (oán thù hội), cầu bất đắc (cầu không được) (*)...

(*) Chú thích: Nhân sinh quan Phật giáo cho rằng “đời là bể khổ”; con người ai ai cũng phải chịu bát khổ, 3 trong 8 cái khổ là:

– Ái biệt ly khổ: Con người phải chịu khổ khi yêu nhau mà lại phải chia lìa người mình yêu, hàng ngày đem lòng mong nhớ. Đó là khổ. Có hai loại ái biệt ly khổ: sinh ly (chia lìa nhau khi còn sống) và tử biệt (chia lìa nhau khi chết).

– Sở cầu bất đắc khổ (hay cầu bất đắc khổ): Con người khổ khi không được toại (bất đắc) nguyện vọng, tham muốn, khao khát của bản thân (sở cầu). Chẳng hạn, lúc đói thì muốn có cái ăn cái mặc; lúc no lại muốn giàu sang phú quý.

– Oán tăng hội khổ: Con người chịu khổ khi phải tiếp xúc với những thứ mà mình không thích hoặc oán ghét. – Theo google.

Nỗi thống khổ của cậu ấy chắc cũng nhiều như thế.

Còn tôi, chỉ đơn giản là cầu không được mà thôi.

Lúc Tây Ngạn đến xem xét vết thương trên chân của tôi thì tôi đang duy trì tư thế ngồi trên ghế sofa ngắm mặt trời lặn, ánh chiều tàn chiếu xuống đầu, trượt trên chân, bò lên dây xích của tôi, rồi cuối cùng tan biến.

Ứng vô oán vưu (Bằng lòng không lời trách móc).

Tôi đã nghĩ rất nhiều, cũng nghĩ đến hỗn loạn, sau đó đưa ra một quyết định chân chính hủy diệt cuộc đời mình, hoặc cũng có thể sẽ khởi đầu cho một cuộc đời mới.

Lúc Tây Ngạn giúp tôi băng bó lại, tôi hỏi.

“Tây Ngạn, cậu tính lúc nào thì nói cho Tàn Sinh biết tôi khỏi bệnh rồi?”

“Thật ra tôi thấy cậu chủ chắc đã đoán được anh không bị điên...”

Tôi ngẩng đầu, dưới ánh đèn mặt Tây Ngạn đôi chỗ bị loang lổ.

“Ồ thật sao? Cậu ấy chăm sóc, cũng chịu diễn trò với tôi đấy chứ...”

“Chỉ là suy đoán thôi, hoặc cậu chủ cũng đang xác nhận.”

Tôi hơi trầm mặc, dù có luyến tiếc thì cũng không nên do dự như thế này, đã có tình cảm thì cứ lấy một đời này ra bồi tiếp Diệp Tàn Sinh vậy.

“Cậu ấy vẫn muốn đánh gân chân của tôi?”

“Ừm...”

“Cậu đánh đi.”

“!”

Tôi ngẩng đầu, nhẹ nhàng sờ lên sợi xích trên mắt cá chân gầy yếu của mình: “Ngạc nhiên cái gì? Tôi chấp nhận, sẽ không tìm chết cũng sẽ không trốn đi, sau này chỉ ở bên cạnh cậu ấy...”

“Anh có thể nghĩ thấu rồi,” tôi gật đầu, “Cảm, cảm ơn, Vân Sanh...”

Một người đàn ông như thế mà lại luống cuống trước mặt tôi, bộ dạng như sắp khóc đến nơi quả là cũng có chút buồn cười: “Trói buộc thế này với đánh gãy cũng không khác gì nhau cả, mà nói tôi cũng nằm quen rồi.”

“Đúng không, Đậu Phộng?”

Tôi quay đầu lại muốn xoa Đậu Phộng, nào ngờ nhìn thấy Diệp Tàn Sinh đứng ngay cửa phòng bếp...

Cậu ấy nghe thấy...

Khoảng cách 10 mét, một quãng thời gian dài chỉ còn sót lại ánh đèn, cậu đứng nơi đó có thêm phần bi thương không tên, mái tóc đen hơi dài ngoan ngoãn rũ xuống vầng trán trơn bóng của cậu.

Thân hình cao to nhưng trông vẫn như tên nhóc thúi trong con hẻm nhỏ hồi trước.

Tôi nghĩ, một đời này của mình nhất định hủy hoại trong tay cậu ấy.

Thôi xem như không oán trách gì, chỉ là có hơi bi thương.

Cậu bước ra khỏi chỗ đứng vừa rồi, bước đến chỗ tôi nhưng lại nhìn Tây Ngạn, Tây Ngạn cúi đầu không nói câu gì, nắm đấm hung ác của Diệp Tàn Sinh trực tiếp vung thẳng vào Tây Ngạn, Tây Ngạn đứng không vững lùi về sau mấy bước mới trụ lại được, tay che miệng, có máu từ ấy chảy ra.

Tôi chỉ khẽ run lên trong khoảnh khắc tay Tàn Sinh vung ra, vì không thể biểu hiện quá mức lo lắng được, tôi sợ cậu ấy hiểu lầm, bây giờ tôi đã không chịu nổi hiểu lầm như thế này nữa rồi.

Nhìn Tây Ngạn nhúu chặt mày như thế, tôi biết trước đây cậu ấy đánh tôi chỉ bằng 50% cú đấm vừa rồi. Lần này với Tây Ngạn, Diệp Tàn Sinh dùng toàn lực...

Bây giờ tôi mới hiểu, cậu ấy có thể lên làm thiếu gia cũng không phải chỉ bởi vũ lực.

Cậu ấy đứng cách tôi không xa, lại giống như Tu La.

Quanh thân phát ra không khí lạnh lẽo làm người không rét mà run, thậm chí người ta còn không dám nhìn thẳng hai mắt thâm u không chứa chút chút tình cảm, tàn khốc lẫn mạnh mẽ như thế của cậu.

Vai rộng eo nhỏ, vẻ mặt lạnh lùng, tôi mới phát hiện so với lần đầu tiên gặp mặt thì cậu đã trưởng thành lên rất nhiều.

Cậu ấy nói: “Tây Ngạn, cậu không nên lừa tôi, dù có vì tôi đi chăng nữa. Vậy nên một đăm này cậu nên nhận lấy.”

Tây Ngạn không hề trốn tránh, đứng thẳng người buông tay che miệng xuống nhìn Diệp Tàn Sinh: “Kể từ lúc lừa cậu tôi đã hiểu rất rõ, bất luận cậu làm thế nào cũng đều không một lời oán hận, cú đăm này không ai chịu thiệt cả.”

Diệp Tàn Sinh tiến lên ôm lấy Tây Ngạn, nói: “Cảm ơn.”

Khóe miệng bị rách của Tây Ngạn nhếch lên cười khê, dưới ngọn đèn trông có chút khủng bố, nhưng rốt cục tôi cũng hiểu vì sao lần đầu tiên lúc tôi bị nhốt lại nhìn thấy Tây Ngạn trước.

Tây Ngạn là người duy nhất nhìn thấy thân thể tôi mà không làm Tàn Sinh bài xích, chắc vì tín nhiệm, nhưng Tàn Sinh lại không hề có chút tín nhiệm nào với tôi.

Bởi vì với Tàn Sinh, Tây Ngạn là anh em, còn tôi là người yêu.

Cậu trao hoàn toàn sự tín nhiệm cho người thân, còn nỗi bất an lo lắng lại dành cho tôi.

Tây Ngạn dắt Đậu Phộng đi rồi Diệp Tàn Sinh vẫn không nói câu nào với tôi, chỉ dứt cháo cho tôi, cháo hết rồi cậu yên lặng nhìn tôi dưới ánh đèn.

Tầm mắt nóng rực không hề che giấu.

“Thật sự đồng ý?”

Cuối cùng cũng xem như nói chuyện, tôi ôm cậu, là lần đầu tiên chủ động ôm cậu sau khi gặp lại: “Nhớ nuôi tôi mập chút rồi hẵng đánh gãy, tôi sợ thân thể hiện giờ của mình không chịu nổi.”

“Vân Sanh!” Giọng nói run run bị thương của cậu vang lên.

Người chợt bị ôm chầm lấy, xích sắt va chạm, cơ thể gầy yếu gần như bị cậu ép thở không nổi, tôi nở nụ cười, giờ đây vậy là được rồi, bản thân cũng không còn gì cả, ngay cả những cái không cam lòng kia cũng không còn cơ hội...

Xem như hồi âm lại lời hứa hẹn lúc ấy với cậu — vĩnh viễn ở cùng cậu.

Chẳng qua tâm tình lại vô cùng khác biệt khiên cưỡng.

Lúc trước còn hi vọng có thể vượt ra khỏi lao tù trong cậu cùng cậu đi tìm kiếm vạn vật thế gian, nhưng bây giờ chỉ cần có thể ở cùng cậu trong chốn lao tù này vui vẻ với những năm tháng nhỏ vun rơi rớt lại...

“Nghe anh nói em còn tưởng mình đang nằm mơ.” Cậu nói.

“Chắc là mơ.”

“Không, là thật.”

Răng nanh cậu đã nhe lên, một cơn đau nhói, tôi gật đầu đáp lời: “Là thật.”

Người bị cậu ấn xuống sofa, quần áo sáng nay cậu tự tay mặc giờ xé nát dưới tay cậu, nó mang theo tiếng ai oán tựa như thay tôi nói câu bất bình.

Tôi lại không oán không trách, giây phút thể xác và tinh thần nghĩ thông suốt thì đã dứt bỏ hết rồi, dùng đôi mắt còn có thể tự do hoạt động mọc lên vòng eo gầy mà hữu lực, hai tay ôm vòng cổ cậu, ghé vào tai cậu nỉ non: “Tàn Sinh, cho tôi.”

Đủ đau, để tôi chịu đủ đau đón đi.

Để tôi biết đây là hiện thực, chứ không phải kích động từ trong giấc mộng mình.

Để tôi rõ ràng rằng: Sau này không còn gì khác, chỉ có cậu, chỉ có đón đau.

“Vân Sanh, Vân Sanh...”

Cậu gần như phát điên, gặm cắn môi tôi không chịu rời đi, hai tay không ngừng áp tôi sát vào ngực cậu, gần như tôi thấy mình sẽ nghẹt thở mà chết đi vậy.

Hôn thật lâu, tôi thậm chí còn tưởng miệng của mình đã đổi chủ, hoàn toàn không còn do tôi khống chế, rên rỉ, kêu rên, thở dốc đều bị cậu nắm trong tay.

Tay cậu không an phận dao động trên người tôi, từ trên đầu kết xuống xương quai xanh đến trên bao quy đầu, có lẽ có thể dùng cụm từ “yêu thích không thôi” để hình dung.

Bao quy đầu bị nhấn đến mức đau nhói dị thường, tôi bắt lấy tay cậu thở hổn hển đẩy cậu ra.

“Đủ, được rồi, ừm...”

Đè lại tay không an phận của tôi, cậu lại tiếp tục đè lên người anh em của tôi, cắn lên bờ môi đã mất đi cảm giác.

“Không đủ, không đủ, không đủ, em muốn anh, em muốn anh, Vân Sanh, đừng rời bỏ em...”

Có vẻ như những câu thế này vốn chỉ nên xuất hiện lúc lần đầu tôi với cậu gặp mặt, còn bây giờ cậu ấy nói như vậy chỉ càng xoắn lấy nỗi thống khổ trong lòng tôi.

Trong nháy mắt tôi bất chợt nghĩ: Hay cậu rõ hơn ai hết tôi là bị Thương Phàn bắt đi, chẳng qua cậu vẫn luôn tự nói với bản thân, nói là do tôi bỏ trốn, rồi lấy lý do như thế để đối xử với tôi, viện cái lý do này để cướp đi tất cả của tôi...

Biểu hiện vừa rồi của cậu đủ để chứng minh cậu đã sớm biết tôi đang giả điên, nhưng cậu vẫn bằng lòng diễn cùng tôi, tại sao?

Tôi không hiểu, tôi không muốn đoán, để đỡ phải hối hận với bản thân, hối hận đã để mặc cậu phá hủy tôi chỉ chừa lại một người chỉ biết thương tổn rồi luôn nói yêu tôi.

Cậu ấy thật ích kỉ...

“Tàn Sinh, cắn tôi...”

Là tôi đáng đời, nên đáng kiếp nhận lấy những đau đớn này...

Hai chân bị kéo ra, quần đã sớm bị xé rách treo ở mắt cá chân, cậu cắn lên xương quai xanh tôi cưỡi đồ mình ra, móng vuốt đã ẩm ướt ngẩng đầu chậm rãi đi vào trong tôi, vào lúc thịt chạm thịt không hề có bất kỳ thứ bôi trơn ma sát nào, cậu khó khăn đi vào, tôi nhận nhận sự khó chịu...

Thống khổ này có lẽ là hình pháp khó chịu đựng nhất cõi đời này, như hỏa thiêu nóng rực đến mức tôi há miệng cắn lên bề vai Tàn Sinh, chất chứa nỗi oán ức không thể nói ra khỏi miệng và không cam lòng của mình.

Tôi dùng hết sức cắn, nhưng cậu lại như không bị ảnh hưởng gì, chỉ càng thêm hưng phấn.

Sống lưng cậu ghì xuống, lập tức xé rách tôi, trước mắt hoàn toàn đục ngầu, tôi nhanh chóng thả bề vai cậu ra, nhưng ngay cả một tiếng hét thảm cũng không hét lên nổi...

Tôi chỉ thấy trước mắt đục ngầu, máu của cậu không ngừng xâm nhập vào huyệt tôi, lan khắp mạch máu tôi, nói tôi biết đây chính là con đường mà tôi chọn, xem như không oán trách, chỉ nên tiếp nhận.

Đau đến cực hạn, nhưng tôi không chịu buông tay, càng muốn để bản thân đau đến cùng cực.

“Tàn Sinh, a... Đừng ngừng, đừng...”

Cậu gần như rút cả cây ra, rồi lại đâm vào toàn bộ, đâm đến điểm kia trong cơ thể. Tầm mắt nhìn bên trên Diệp Tàn Sinh chỉ đơn giản là nhìn, không ngừng tự nhủ lòng hãy tiếp nhận cậu, hãy cảm thụ cậu.

Nhưng càng thâm nhập thì tôi càng khó chịu, cho dù ôm cậu cũng thấy khó chịu.

Giọng ghen ngào, nghe cậu thở dốc khẩn thiết mà nóng rực bên tai, ánh trắng hắc ra đằng sau làm tôi thậm chí cảm thấy như đã một thế kỷ, mất cảm giác, không cảm xúc.

Sau khi bị mất cảm giác thì lại sản sinh ra một cảm giác khác thường khác, lập tức buộc chặt thần kinh của tôi.

Là vui sướng...

“A...”

Giọng đã thay đổi, tinh tế mà chậm nhẹ, mang theo khẩn cầu, ngón tay cầu lên bả vai cậu, tôi cảm giác nửa người dưới của mình nổi lên phản ứng không nên có, chung quy vẫn là tôi sa đọa vào trong tay cậu, có lẽ từ sớm trước đây cậu đã trù tính dự mưu chờ tôi nhảy hố.

Dục vọng bị nhen lửa, mắt tôi đã ướt, mơ màng thấy người trước mắt xinh đẹp như vậy, mảy kiếm mũi thẳng, môi đỏ nói ra những lời ham muốn rực cháy tình dục.

Ý thức được điều này bụng dưới không tự chủ được đón nhận cậu, cạ lên bụng cậu đòi hỏi.

Dương vật đã cứng lên từ lâu, không có bất kỳ đụng chạm gì cũng thấm được một mẩu nước trên bụng dưới, trong đầu lật tới lật lui cũng đều là gương mặt ấy của cậu... Hai tay không an phận muốn gạt đi lửa cháy của mình: “Ừm, a, Tàn, Tàn Sinh, khó, khó chịu...” Nhận thấy được tôi trở nên khác, Diệp Tàn Sinh chặn lại bàn tay đang mò đến dục vọng của tôi: “Vân Sanh, bắn cho em nhìn.” “A không, buông tay...”

Một tay cậu đè lên hai tay tôi, một tay ôm eo tôi không ngừng đụng đưa, mỗi một lần đều đâm vào cái điểm kia làm người tôi muốn giật nảy lên, âm thanh thân thể chạm vào nhau vang lên trong căn phòng khách quang đãng đâm mỹ tới cực điểm, vật dằng trước không có thứ gì chạm vào nên trống rỗng đến hết hoảng, cho dù khó chịu cũng không cách nào kháng cự lại tình dục bùng cháy này. Hai tay tôi giãy dụa, đầu lắc lư, người xoay tới lui khát cầu với cậu nhiều hơn nữa, càng nhiều hơn nữa...

Lần đầu tiên tôi ở dưới thân Diệp Tàn Sinh nếm trải cảm thụ như thế này. Đau đến tận đáy lòng, vừa vui sướng vừa đau khổ...

“A a, không xong rồi, thả ra, thả ra...”

“Vân Sanh, anh có yêu em hay không? Có yêu không!?”

Thời điểm giọng nói vọng vào tai thần kinh tôi không chút phản ứng nào, hồi lâu cũng không lấy lại được tinh thần, mãi đến tận khi Diệp Tàn Sinh dừng lại va chạm trên eo, tôi mới miễn cưỡng hoàn hồn nhìn cậu, mắt ướt át vì chịu dần vật của tình dục.

“Có yêu không?” Cậu hỏi lại.

Tôi giãy dụa quơ tay không trả lời cậu, yêu ấy à? Chắc thế. Nhưng tôi không muốn nói, tôi muốn cậu cũng chịu dày vò, muốn cậu cùng trải qua nỗi thống khổ với tôi, vậy nên tôi không nói, vậy nên tôi im lặng.

Nói cho cùng, tôi vẫn là một con người cổ chấp.

Dục vọng như nước thủy triều không vì động tác ngừng lại mà biến mất, trái lại nó càng kêu gào điên cuồng hơn, tôi không quan tâm đến chỉ xoay người muốn giải thoát, mắt cậu trầm xuống mấy phần, lần thứ hai đè lại cơ thể vụn vụn của tôi hỏi: “Có yêu không?”

“Tàn Sinh, không, không còn ý nghĩa...”

“Nói em biết có yêu không?!”

“...”

Bàn tay túm chặt hai tay tôi làm tôi đau, cậu chạm đến người anh em vĩnh cao của tôi, chặn lại lỗ nhỏ lưu lại chất dịch rồi cọ xát vách hang nóng bỏng mềm mại, buộc tôi nói ra đáp án cậu muốn.

Ngay tức khắc không khác gì rơi vào hố lửa, chịu đựng dày vò.

37. Chương 36

Tĩnh lại là cơn đau nhức quen đến không thể quen hơn, là kiểu đau nhức thấm thấu toàn thân, càng khó chịu càng rõ rệt. Tôi ý thức được mình không phải đang ở trong mộng, tôi vẫn đang sống ở hiện thực, vẫn sống trong thống khổ.

Mở mắt ra quay đầu lại là bóng người thân quen đứng trước cửa sổ, là Diệp Tàn Sinh.

Tôi không biết cậu ấy đang nhìn cái gì, vì không có kéo rèm cửa ra, rèm cửa dày nặng tối màu làm tôi gần như không thể đoán được bây giờ đang là lúc nào, chỉ biết có lẽ mặt trời đã ló ra, bên ngoài chắc cũng đã cảnh sắc tươi đẹp rồi.

Chắc vì cảm giác được tôi tỉnh dậy, cậu ấy quay đầu lại trầm mặc bước đến.

Sau đó ngồi bên mép giường nhìn tôi, tôi cũng nhìn cậu, cậu giơ tay đẩy mớ tóc dài rối trên trán tôi, lòng bàn tay có nhiệt độ không thuộc về cậu.

Cái gọi là đưa tình ẩn tình chắc chỉ ánh mắt bây giờ cậu nhìn tôi.

Dịu dàng, yêu thương nhưng lại có sự tàn nhẫn không nên có.

Mà dù có ẩn tình thì cũng không ngăn được hiện thực tàn khốc.

Còn tôi...

Giơ tay lên làm dây xích va vào nhau, âm thanh vang vọng rõ ràng trong căn phòng trống rỗng, tôi đặt tay lên tay cậu, giọng khàn khàn: “Chào buổi sáng, Tàn Sinh.”

Tay cậu trong tay tôi hơi run lên, sự tàn nhẫn trong mắt lại càng đậm hơn, cậu nói, “Chào buổi sáng, Vân Sanh.”

Tôi biết, Tàn Sinh của tôi càng yêu, thì sẽ càng nhẫn tâm hung ác.

Đối với cậu mà nói, bạo lực là cách bày tỏ yêu thương.

Buổi sáng ấy, hoặc vì đêm tối đó tôi thảng thần thể hiện làm cậu hơi an tâm buông bỏ, nên tôi đã thoát ra được cái căn phòng u tối, cuối cùng cũng có thể chạm vào ánh mặt trời.

Thân thể vẫn trước sau như một, gầy không ra được hình dạng gì, nuốt xuống đủ thứ cũng không thấy thêm được bao nhiêu thịt, ngược lại càng lúc càng “teo lại”, vậy nên Diệp Tàn Sinh toàn ôm tôi ngồi trên ghế sofa xuống nhấc nhấc lên ước lượng.

Tôi thường cười giấu cậu đang nuôi heo, ước lượng được bao nhiêu kg xong tính toán được bao nhiêu tiền.

Còn cậu lại nghiêm túc cắn miệng tôi, cậu nói, con heo này cậu sẽ không bán, vĩnh viễn là thế.

Lúc ấy tôi luôn có một loại ảo giác, ảo giác tôi với cậu còn đang dừng lại ở quãng thời gian lúc trước, nhưng mỗi lần nhìn đến sợi xích trên tay và chân, tôi đều rơi vào trầm mặc.

Tôi thường nhìn vết thương ở mắt cá chân trái đến phát ngốc cả ngày.

Vết thương đã khép lại, có điều chắc vì lúc đó sống không thoải mái nên vết thương khép lại rất xấu, dù Tây Ngạn nói đã hoàn thành quá trình nối liền nối gân chân bị đứt, nhưng với tôi mà nói cũng không có khác biệt gì lớn.

Bởi vì tôi căn bản không có tiến hành quá trình hồi phục thật tốt.

Dây xích rất dài, tôi có thể đi lại, có lúc sẽ đứng trên sàn, mặt quay ra sân nhỏ, chậm rãi cảm thụ ánh nắng mặt trời từng chút từng chút chéch đi khỏi cơ thể tôi, chờ đến khi lấy lại tinh thần rồi thì mắt cá chân trái đã sưng đỏ dị thường.

Tình trạng như này kéo dài nửa tháng, tôi có thể bước đi được, chỉ là đi rất chậm, đi rất cực...

Rồi tự an ủi bản thân cũng không có gì khác biệt lắm, dây xích “dài” như vậy nếu mình đi được thì có thể đi đến chỗ nào đâu? Tầm mắt chạm đến mắt cá chân hoàn hảo bên phải liền bắt đầu dâng lên cơn khủng hoảng không tên.

Nghĩ đến chuyện sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ mất đi nó...

Tôi càng lúc càng bị mài mòn, càng lúc càng dờ dẫm, Tây Ngạn đôi khi cười nhạo tôi sống càng ngày càng ngốc.

Tôi cũng không ngại.

Quyển sách trên tay đã đọc bốn lần, ngày hôm nay phải nhớ bảo Tàn Sinh lần sau đổi cho tôi vài cuốn mới mới được, gần đây trí nhớ không được tốt lắm, toàn quên thôi...

Lại sắp đến hè rồi, con Golden bên người bắt đầu rụng lông, lúc Diệp Tàn Sinh quay về tôi đang vừa hát xì vừa “chải lông” cho Đậu Phộng.

“Sao không cầm lược?”

Cậu đi tới nhẹ nhàng ngồi cạnh tôi, tôi dừng lại ngẩng đầu nhìn cậu, nói: “Không đủ tới.”

Lược chải lông chó nằm tận bên trong, độ dài dây xích chỉ đủ để tôi đi đến bồn cầu, không đủ để tôi lấy được cái lược chải lông.

Về mặt cậu rất tự nhiên, như cư xử với một chuyện vô cùng bình thường, ràng buộc tôi, giam cầm tôi, cậu ấy cảm thấy đây là chuyện đương nhiên.

Golden thấy Tàn Sinh về, đuôi không chịu yên mà lắc qua lại, làm nổi lên bộ lông vàng óng, cũng làm tôi thêm một trận hắt xì.

Miệng Diệp Tàn Sinh hơi cười, đưa tay xoa xoa tôi nhảy mũi chảy cả nước mắt, sau đó hôn lên khóe mắt tôi xong cậu mới đứng dậy đi đến phòng vệ sinh lấy lược.

Đậu Phộng thích ý nằm trên đùi Diệp Tàn Sinh để tôi chải lông cho nó, giờ còn chưa thật sự đến hè nên bộ lông cũng chưa rụng ghê gớm lắm, chứ nếu không thì lông này phải bay đầy nhà.

“Hôm nay vừa đúng dịp tắm cho nó đi.” Diệp Tàn Sinh khoan khoái nhắm mắt nghỉ ngơi, chắc vì hôm nay công việc khá nhiều.

“Lại sắp khóc om sòm rồi.”

“Như cũ, tắm xong thì lập tức ném nó ra sân.”

“Ha ha, cậu nói đó có phải một loại bệnh không?”

Diệp Tàn Sinh mở đôi mắt nhắm ra, giơ tay ôm lấy cổ tôi: “Bệnh này phỏng chừng bác sĩ thú ý sẽ không chữa.”

“Đều là cậu thành thói quen cho nó.”

Cổ bị cậu cắn cắn: “Không phải em, lúc đó em vẫn đang tìm kiếm anh.”

“Lúc đó” cậu ấy nhắc tới là trong đoạn thời gian tôi bị Thương Phàn bắt đi, từ đầu đến cuối cậu đều không hề nói tường tận trong lúc đó xảy ra chuyện gì, tôi cũng không muốn hỏi, dù sao cũng chỉ là giết người thế nào leo lên thế nào.

Không biết là ai tạo thói quen cho, từ sau khi tôi trở lại tôi liền phát hiện ra một thói quen của Đậu Phộng, đặc biệt thích tắm rửa, mỗi lần tắm xong còn chưa lau khô đã chạy loạn như điên trong nhà, vòng vèo trong phòng khách rất giống một chàng trai bị nhốt mấy chục năm mới được thả ra...

Tiếp đó trên ghế sofa toàn in lại dấu chân hoa mai của nó, mỗi lần muốn bắt nó lại đều bị nó trốn thoát, mỗi lần đều làm phòng khách vô cùng lộn xộn.

Rồi Tàn Sinh trực tiếp nắm Đậu Phộng vừa tắm xong vứt ra bên ngoài, để tự nó hong khô bên ngoài rồi mới cho nó vào lại.

“Đúng rồi, mấy quyển sách đều đọc chán rồi, lần sau cậu lúc về đừng quên mang cho tôi mấy quyển mới nhé.”

“Đọc nhanh vậy?”

“Ừm, lần này tốt nhất là có thêm hình ảnh đi, chứ mấy cái không hình đọc một chút lại ngủ.”

“Ngủ có gì không tốt, thêm thịt.”

Tôi đẩy cái đầu tựa sát của cậu, mắng: “Thằng quỷ.”

Lúc Tây Ngạn mang cơm tối đến, Đậu Phộng tắm xong vẫn còn đang tru réo om sòm trong sân, rồi chạy đi chà đạp hoa cỏ trong sân.

Ăn cơm tối xong, Diệp Tàn Sinh ôm tôi ngồi trên ghế nằm, cậu với Tây Ngạn nói chuyện của bọn họ, tôi tế nhậ chỉ có thể ngồi đấy nhìn Đậu Phộng chạy từ trái sang phải, lại từ phải chạy sang trái trong sân.

Tôi rất dễ tâm, dễ tâm câu nói Diệp Tàn Sinh nói trước khi rời đi: “Hình như nặng hơn rồi.”

Nặng, dưỡng thân cho tốt, sắp bắt đầu rồi.

Tôi khê thở dài, cho dù biết đây chỉ là chuyện sớm muộn, nhưng trong lòng vẫn khát vọng cậu có thể dừng làm đến đoạn tuyệt như thế, tay với chân vì phải đeo xích sắt trong thời gian dài nên hôm qua khi tắm, Diệp Tàn Sinh cởi xích xuống tôi mới phát hiện ra dấu vết đã không thể biến mất nữa rồi.

Chúng khắc vào hai tay hai chân tôi, đời này cũng không tan, mà về sau chỉ có càng thêm in sâu đậm.

Chỉ là chuyện sớm hay muộn, còn thiếu một dao trên chân phải thôi...

Dưới trời chiều, Đậu Phộng vui vẻ chạy trong sân, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa kính chiếu vào trên người tôi, còn rải rác lên quyển sách bên người, là quyển sách hôm nay đang đọc, cái quyển đã đọc đến bốn lần “Walden”.

Hôm nay đã ngủ bốn lần, ai cũng nói sách này có thể làm cho người ta có một loại sức mạnh bình tĩnh, nhưng với tôi ngoại trừ có thể làm tôi nhàm chán ngủ gật thì dường như nó hoàn toàn không có tác dụng thanh lọc tâm hồn tôi.

Trải qua một cuộc sống đơn giản với suy nghĩ thấu đáo và tự tu sửa tâm hồn mình?

Tôi cũng nghĩ thế, phải chăng cuộc đời đơn giản này của tôi cũng có thể có niềm giác ngộ như vậy, nhưng rồi mới phát hiện rằng không thể.

Cậu ấy chắc chắn chưa từng trải qua cảm giác bị nhốt tại một chỗ dày vò tan vỡ từng phút từng giây, cậu ấy chắc chắn không như tôi lẳng lặng ngồi bất động cả một ngày, bởi vì chỉ ít cậu còn có thể thoát khỏi lớp kính ấy.

Vậy nên cậu ấy chỉ có thể nhìn thế giới của tôi, chứ không thể chạm vào, không thể lĩnh hội.

Đậu Phộng ở ngoài chạy qua lại, nhảy lên con bướm đậu trên cây tường vi.

Diệp Tàn Sinh trở về, cứ lặng lẽ đứng sau tôi, tôi không quay đầu lại, cũng chỉ lặng lẽ nhìn con Golden chạy nhảy bên ngoài, nó đã lớn rồi...

Tôi thật sự ngồi bất động hết một ngày, ngồi trên ghế sofa lặng lẽ nhìn ra mọi thứ bên ngoài, nhưng không nghĩ gì cũng không oán hận điều gì.

Đếm thời gian, cảm nhận thời gian.

Lúc ấy mắt khô cạn, không chảy ra được gì.

Lúc ấy điều duy nhất tôi nghĩ tới đó là có lẽ tôi nên chảy một ra một thứ gì đó, khóc lóc rồi phát tiết một hồi, nhưng chẳng có gì cả.

Hai ngày sau đó tôi khôi phục lại bộ dạng lúc trước, nói chào buổi sáng với Diệp Tàn Sinh, cười với cậu ấy...

“Vân Sanh, Tây Ngạn nói có thể rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể.” Tàn Sinh ở sau nói như vậy.

“Thật chứ?”

Yết hầu tôi khô khốc, gần như không nói nên lời, tay chân vốn đã không ấm áp gì giờ ngay lập tức càng thêm lạnh lẽo.

Trên bả vai là tay của Diệp Tàn Sinh, dưới tay cậu là xương quai xanh gầy nhom của tôi, hóa ra đã nuôi mập hơn rồi, gần đây ăn nhiều thịt à? Tôi ngây ngốc nghĩ...

Ở cửa kính đối diện Đậu Phụng vẫn đang kiên trì đuổi theo con bướm trắng, dường như tôi nghĩ thấy được mùi hương hoa.

“Tàn Sinh...”

“Ừ?”

Cậu đi đến trước mặt tôi, đứng cạnh tôi, che hình ảnh ở cửa kính đối diện, chỉ lưu lại một cái bóng.

“Có thể, có thể, dẫn tôi ra ngoài một lần, một lần cuối cùng không?”

Tôi ngẩng đầu nhìn cậu, gương mặt lạnh lùng, mày kiếm, môi mỏng.

Cậu nói: “Vân Sanh, em nói rồi, sau này sẽ không chiều ý anh, cũng không tin anh nữa.”

Giọng nói khô khốc xé nát hết thủy lớp ngực trắng của tôi...

“Ha ha ha, ha ha ha ha...”

Hai tay tôi chống lên thân ghế tựa trước mặt, tôi cười lớn, viền mắt ướt át, tựa như ngồi bất động cả một ngày nên hiện tại toàn bộ uất ức đều chảy ra, rơi xuống trước mặt Diệp Tàn Sinh...

“Xin lỗi, tôi quên mất, quên mất...”

Quên mất cậu ấy không còn tin tôi, quên mất cậu ấy đã không còn là thằng nhóc thú vị ấy, cậu ấy lớn rồi, cậu ấy có thể nhốt tôi lại rồi...

“Làm sao?” Cậu hỏi.

“Không có gì, chuyện phải làm thôi mà.” Tôi trả lời.

Chẳng qua viền mắt không kiểm soát được mà chảy ra chất lỏng.

Mặt bị cậu nâng lên: “Đừng khóc, em sẽ đau lòng.”

Hai tay tôi đánh lên người cậu, nhưng cậu lại ôm tôi nói lời tâm tình.

Sau khi bình tĩnh lại, Diệp Tàn Sinh vẫn ôm tôi, tôi hỏi: “Lúc nào?”

“Ngày mai.”

“Ừ.”

Ngoại trừ chữ này ra tôi không thể nói gì khác, không thể nói không, cũng chẳng thể cự tuyệt, tự chọn con đường này, bằng lòng không lời oán trách, chấp nhận không chút oán than...

Tôi khẽ kéo Diệp Tàn Sinh qua.

Tôi có thể nhìn thấy Đậu Phụng vẫn đang đuổi theo con bướm trắng, nhưng bướm có thêm 2 cánh nên nó không đuổi kịp. Chỗ góc này, chỉ có nước căn cánh nó đi thì mi mới có thể vĩnh viễn có được nó...

Chẳng qua là bướm sẽ chết, còn tôi vẫn phải sống.

Xem như không oán trách...

Đêm tối sẽ kéo đến, sẽ không vì tôi không thích bóng tối mà hoãn lại. Ngày mai cũng sẽ đến, sẽ không bởi vì cậu ấy biểu thị hàm ý là ngày mai thì nó vĩnh viễn không đến.

Mỗi một ngày mai đều sẽ trở thành ngày hôm nay, mỗi một lời hứa hẹn đều sẽ có sự đánh đổi.

38. Chương 37

Mỗi một ngày mai đều sẽ trở thành ngày hôm nay, mỗi một lời hứa hẹn đều sẽ có sự đánh đổi.

Giường vẫn là chiếc giường hay nằm, phòng vẫn là căn phòng nhìn muốn mòn mỏi, còn người bên cạnh vẫn là người đó...

Sau khi Tây Ngạn châm một kim xuống chân phải của tôi, thì đến giờ tôi đã không còn cảm giác được sự tồn tại của hắn, chỉ biết trước mắt trống rỗng trắng xóa.

Nhưng tôi biết mình đang ở đâu, biết là ai đang nắm tay tôi, cũng biết hiện tại đang xảy ra chuyện gì.

Tây Ngạn nói sẽ không thật sự đánh gãy, trong 24 giờ sẽ tiến hành một lần phẫu thuật nối liền...

Khác chỗ nào đâu chứ, lúc đó tôi đã bật ra như vậy, bây giờ ngẫm lại cũng có chút buồn cười.

Cũng thật là, khác nhau chỗ nào, căn bản không hề khác nhau, đơn giản chỉ là có thể đứng dậy hay không, còn đi hay không đi được thì đã sớm không khác biệt gì rồi...

Lúc đánh gãy tôi không nhìn, mà cũng không nhìn thấy, còn Tàn Sinh lại đứng ở đầu giường nhìn toàn bộ quá trình.

Nhớ đến vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chú của cậu, mà tôi chỉ có thể nằm nghe những dụng cụ y học hiện đại không ngừng va chạm tạo ra âm thanh lạnh lẽo như băng, đầu giường vang vọng từng đợt âm thanh, kéo theo đầu óc tôi buông thả trống rỗng, tôi thậm chí còn cảm nhận được tiếng da thịt mình nứt ra...

Bị xé rách từng chút một, vì đã được gây tê, tôi có thể cảm nhận được gậy sắt ma sát qua lại trên đùi, máu tươi chảy ra từng dòng ở mắt cá chân, gân chân đứt toạc ra...

Chẳng khác nào âm thanh vải vóc bị tuyệt vọng xé rách, kèm sau đó là tiếng kêu khê khê của tôi, tôi nghe thấy một hồi chuông báo động cuối cùng, một hồi chuông báo động cho cuộc đời khô kiệt...

Từng tiếng động vang lên, tôi rốt cục cũng đau đớn mà tỉnh lại.

Nhưng lại nghĩ bản thân hẳn không còn cảm giác được đau đớn gì mới đúng, có lẽ đau đớn này không phải đến từ bên đùi phải.

Tôi gơ bàn tay phải có chút tê rần áp lên tim mình, từng nhịp đập rất nhanh, chắc do tôi qua mất ngủ, thật đúng là, lúc trước mình thức trắng đến tận hừng đông đầu phải có một hai lần, vậy mà sao giờ tim lại đau đớn tri tri như vậy...

Tôi tha thiết khát khao, nhưng từ đầu đến cuối sự dịu dàng của cậu đều chưa từng xuất hiện.

Tôi thua rồi...

Không sai, thật ra tôi đang tham dự vào một ván bài, từ lúc nói ra câu “Đánh thì đánh đi” nó đã bắt đầu có hơi hướng của một cuộc đánh cược, bảy phần chân tình, ba phần khát khao...

Tôi không có gì cả, chỉ cảm cơ thể tàn phế này ra đánh cược một chút thương hại của Diệp Tàn Sinh, tôi đánh cược mấy tháng sinh hoạt êm ả này để cậu có phần nào cảm giác an toàn với tôi, để cậu hiểu rõ rằng tôi chưa hề nghĩ đến chuyện trốn thoát khỏi cậu...

Tôi đánh cược mấy tháng cùng giường cùng gối này có thể gọi lại được một chút lưu luyến trước kia từ cậu, đừng tàn nhẫn triệt để phá hủy tôi như bây giờ...

Mấy tháng cười nói chung quy vẫn chỉ xứng đáng nhận được khuôn mặt thế này, máu thịt thế này.

Cuối cùng kết cục cũng không thay đổi, chỉ thắng về được một chút bố thí...

Cậu ấy vẫn không chịu buông tha tôi.

Tôi nhìn Diệp Tàn Sinh đứng cuối giường, nhìn thấy được sự hưng phấn trên khuôn mặt cậu.

Cậu rất vui về...

Nhưng trong đôi mắt kia hình như còn chứa cái gì đó tôi không hiểu, như hai vệt nước ngầm lằng lằng chảy xuôi bên trong, có lẽ là chút hổ thẹn hiếm hoi còn sót lại cậu dành cho tôi, chẳng qua là nó quá mờ nhạt, thất sự quá mờ nhạt.

Nhật đến mức chỉ có thể bị nhấn chìm trong niềm vui sướng mãnh liệt lẫn hưng phấn.

Tây Ngạn đến, rồi lại đi...

Cùng với áy náy của hắn, bi thương của hắn...

Bi thương của hắn dành cho tôi chứ không phải cho bản thân hắn.

Diệp Tàn Sinh đứng dậy rồi ngồi xuống, ngồi bên đầu tôi, cậu nắm chặt tay tôi, thật ấm áp, vì nhiệt độ tay tôi gần như giống hệt với nhiệt độ nước trong cái bình thủy tinh, lạnh lẽo mà tĩnh lặng.

“Vân Sanh, anh có hối hận với lời nói lúc đó của mình không?” Cậu hỏi.

“Không, sớm muộn thôi mà.” Tôi trả lời.

“Quả nhiên là vì anh biết không tránh né được nên mới nói ra cái lời đó.” Tay cậu siết chặt ngón tay tôi, đau đớn truyền đến, cuối cùng tê liệt ở chỗ sâu thẳm trong đầu.

Sẽ không tìm đến cái chết, sẽ không trốn đi, sau này chỉ ở cạnh cậu...

Chắc hẳn cậu ấy đang nhắc đến câu nói này.

Chẳng biết vì sao mà tôi vừa muốn cười lại vừa muốn khóc, nhìn gương mặt ấy mà nhất thời không biết phải nói gì, câu nói đó không có nửa phần hư tình giả ý, tôi dùng hết sinh mệnh của mình để nói ra, lấy hết một đời này của bản thân ra để nói mà bị cậu quy chụp thành “vì không tránh né được”!!!

Cậu ấy chính là không chịu tin tưởng như thế đấy! Xưa nay đều không tin!

Phẫu thuật trên chân làm tâm trạng tôi vô cùng buồn bực, hiện giờ có vẻ như trời đã tối, dù cả người đã mệt không chịu nổi nhưng tôi vẫn buồn bực không ngủ được...

Mấy tháng tĩnh lặng, mấy tháng uất ức, mấy tháng dồn nén rốt cục không nhận nổi nữa...

“Đi ra.” Lời nói mang theo một phần tức giận, ngay cả chính tôi nghe thấy cũng cho rằng mình muốn gây chiến.

“Vân Sanh, em...”

“Cút!!!” Tôi dùng sức hất tay cậu ra, kim cắm ở tĩnh mạch truyền dịch lập tức bay ra, trước mắt tôi phun ra một vệt máu, tôi điên cuồng đẩy cậu không nhìn lối nứt toác trên mu bàn tay, cho dù nửa người dưới không còn cảm giác vẫn muốn đẩy cậu đi...

Đau đớn trong lòng lúc này càng men theo mà đau hơn.

“Vân Sanh, bình tĩnh một chút.”

Tay vùng vẫy bị cậu dùng sức bắt được, người cũng bị ôm lấy.

“Bình tĩnh? Diệp Tàn Sinh cậu có biết mỗi ngày tôi đều tỉnh dậy thế nào không, cậu có biết có lúc tôi thậm chí còn muốn đập đầu chết quách đi không! Cậu có biết tôi sống khổ sở như nào, vất vả như nào, cậu có biết tất cả những thứ này đều do cậu không...”

“Cậu có biết chúng ta có thể có một cái kết khác, một cái kết còn hạnh phúc còn viên mãn hơn thế này...”

Tay cậu đè lên chỗ vết thương của tôi, giữa ngón tay tràn ra từng đốm máu đỏ tươi linh hoạt như con rắn đỏ uốn lượn xuống cánh tay cậu...

“Em biết, Vân Sanh, em biết chúng ta có thể có một cái kết khác, nhưng cái kết đó em phải mong mỏi quá lâu, quá lâu rồi...”

Ngữ điệu nhẹ nhàng làm tâm tình tôi bình tĩnh lại, rõ ràng đã sục sôi lâu như vậy, thế mà lại...

Chân nhói lên đau đớn, còn đau hơn vết thương trên tay.

“A...”

Tôi khẽ thở dài, cơn tức giận trong lồng ngực đã sớm không còn, tránh đi bàn tay đang siết chặt sờ lên mặt cậu: “Tàn Sinh, câu mà cậu nói đến đó là thật tâm thật lòng của tôi, nếu cậu hiểu lầm như vậy tôi thật sự sẽ điên mất, thật đấy.”

“Sau này sẽ không vậy nữa.”

Cậu nhẹ nhàng dè lên xoa xoa mu bàn tay tôi, nhìn bề mặt vết thương mà cau mày lại.

“Em đi tìm Tây Ngạn, tự anh dè lên vết thương đi, đừng lộn xộn.” Ngữ điệu có phần khản thiết, có lẽ vết thương đã lớn hơn, cũng đúng, chảy máu thế kia mà.

Tôi khẽ nhếch môi cười giễu bản thân, giờ thì ngon rồi, mấy cái vết thương nhỏ bé này căn bản đã không còn là việc gì to tát trong mắt tôi...

Tôi nên bình tĩnh tiếp nhận, bình tĩnh tiếp nhận...

Tiếp nhận...

Cậu cẩn thận đỡ tôi lên gối rồi đi ra ngoài cửa.

Cửa đóng lại, tôi nghĩ đến câu chuyện tôi vẫn luôn cho là chuyện cười ở lúc trước.

Khi đó còn ở nhà tôi, khi đó vẫn chưa nuôi Đậu Phộng, khi đó cậu ấy vẫn chưa có ý muốn độc chiếm như vậy.

Tôi với cậu ngồi trên ghế sofa nhìn màn hình TV đen thui cùng đờ ra.

Tôi: “TV.”

Diệp Tàn Sinh: “Thị giác.”

Tôi: “Manh mối.”

Diệp Tàn Sinh: “Tìm kiếm.”

Tôi: “Quan trọng.”

Diệp Tàn Sinh: “Lãnh đạo.”

Tôi: “Cầu nguyện.”

Diệp Tàn Sinh: “Đây không phải đạo, sai rồi.”

Tôi: “Tôi đầu hàng.”

Tôi làm bộ giơ hai tay lên, rúc trên sofa rất nhàm chán, hai chân trần dè lên chân cậu để sưởi ấm. Mặc dù hai chân lạnh cóng nhưng tôi thích đi chân trần...

Đôi mắt đen thẳm của cậu nhìn tôi, tôi có hơi sợ hãi, người chợt bị cậu ôm vào trong lòng, cậu nói: “Đầu hàng thì phải nhốt anh lại.”

Tôi chỉ xem cậu đang nói đùa, rụt lại trên sofa mặc cậu ôm chặt: “Tôi đã đầu hàng rồi, cậu nên thi hành chính sách khoan dung thôi.”

“Không muốn.”

“Thằng nhóc thúí, tùy cậu.”

Lúc đó là lời nói đùa, còn bây giờ lại là chân thật, tại sao khoảng cách lại lớn như vậy?

“Diệp Tàn Sinh...”

Căn phòng trống rỗng, một tiếng gọi này không gọi được ai cả, không một ai.

Cậu rời đi, tôi nằm trên giường cũng lười động đậy, càng không cần nói tự mình dè lên vết thương.

Tay buông thông sang bên cạnh, trắng xám nhỏ gầy không một chút nhân khí.

Máu vẫn lặng lẽ chảy xuống, có xu hướng dần dần ít đi, nhưng trước sau đều không ngừng lại, chỉ lặng lẽ chảy, chảy, trong tầm mắt tôi nó không khác gì dòng suối đỏ uồn lượn...

Tai hình như truyền đến âm thanh nào khác, vo ve rồi lập tức yên tĩnh, ngưng đọng.

Hết thấy giác quan đều chỉ còn sót lại ở từng cơn đau đớn trên tay và mùi thoảng ở chóp mũi — mùi máu tanh lâu rồi chưa tan đi, dạ dày dội lên từng cơn nôn chua, nước bọt trào lên trên, tôi nuốt xuống rồi lại tiếp tục trào lên, cứ lặp đi lặp lại một vòng tuần hoàn.

Càng lúc càng gấp rút...

Bụng căng tức nên bắt đầu nôn khan ra, dạ dày cuộn trào gây ra phản ứng sinh lý liên tiếp nhau, ngay cả đầu cũng dần đau ê ẩm, mắt nhìn vật dần mờ ảo...

Tôi cố gắng nuốt xuống, hai mắt ngơ ngác nhìn trần nhà, người hơi co giật dường như đã thoát khỏi kiểm soát của tôi, tự sống sót, tự sinh tồn.

Đau đớn trên cổ tay dần biến mất, chỉ còn lại cảm giác dày vò không ngừng ở bên dưới, trì trệ mà tê dại, toàn thân không còn khí lực gì.

Trong lúc hốt hoảng hình như tôi nghe thấy tiếng mở cửa, chẳng qua là nghe rất hư vô.

“Vân Sanh.”

“Vân Sanh?”

Tôi chuyển đầu cố nhìn về chỗ phát ra âm thanh, nhưng trước mắt lại sáng lóa, chỉ có thể men theo nguồn sáng cảm giác được có một người đứng ở đấy.

“Ừ.”

Tôi đáp lại, tôi biết, là Tàn Sinh, chất lỏng trong miệng rót cục không kịp nuốt mà nhiều ra, tôi có thể cảm nhận được một dòng chất lỏng âm ẩm nhiều xuống từ khóe miệng mình...

Cậu cứ như đã phải chịu đả kích gì, cuống cuống bước lên trước ôm lấy tôi, có lẽ động tác hơi lớn nên tác động đến dạ dày đang nhả nhện đến khổ cực của tôi, nó nháy mắt bắt đầu co giật kịch liệt...

“Oe!”

Tôi vốn định gờ tay đẩy Diệp Tàn Sinh ra nhưng lại không có sức, cũng không suy nghĩ được gì nhiều, càng không sức tránh đi, cứ như vậy nôn ra người Diệp Tàn Sinh...

Một cơn nôn chua nôn đến khùng khiếp, ngay cả lỗ mũi cũng như ngấm cái thứ nước chua kia, làm nước mắt cũng lượn quanh viền mắt.

“Tây Ngạn!”

Từng tiếng bước chân dồn dập kèm với tiếng kêu kinh hãi của Diệp Tàn Sinh, tôi vẫn đang nôn, chỉ là đã đổi sang nôn khan.

“Vân Sanh, Vân Sanh, đừng dọa em.”

Hai mắt tôi bị bức ra nước mắt, mông lung nhìn cậu ấy, chỉ nhớ rõ khuôn mặt cậu vô cùng hoang mang, đôi lông mày anh tuấn nhũn chặt lại, đôi mắt đen thẳng tiến vào lòng tôi, trong khoảnh khắc, bao nhiêu cay đắng cùng với uất ức tràn ngập tim tôi, cuối cùng chúng hóa thành đau lòng...

Chúng quy vẫn là không đành lòng.

Cậu lay người tôi rồi ôm chặt lấy, người run run, mặt như đau thương khóc thảm thiết, nhưng lại chẳng có âm thanh gì phát ra, tôi không biết là do tôi không nghe thấy hay vì cậu quá bi thương.

Cũng không biết tại sao cậu lại có vẻ mặt như vậy, thật buồn.

Tôi vẫn chưa muốn chết, chỉ là rất khó chịu.

Tai vang lên ong ong, mắt từ đầu đến cuối không thể tập trung, khô mà xót, nhưng lại không ngủ được, chỉ ngơ ngác mở to mắt nằm đờ ra. Tôi có thể nhìn thấy Tàn Sinh sờ lên mặt mình, trán tựa lên trán tôi...

Ấm áp...

Người dần dần thả lỏng, dạ dày cũng không cuộn trào lên nữa, năm giác quan bắt đầu chậm rãi khôi phục.

Tôi cảm nhận được một dòng chất lỏng lạnh lẽo khác dần truyền vào tay, chắc là Tây Ngạn giúp tôi truyền dịch lần nữa.

Mắt vẫn mở to nhìn gương mặt gần trong gang tấc, đẹp, thậm chí còn mang vẻ lạnh lùng cương nghị.

Một đôi mắt lọt vào tầm mắt, là Diệp Tàn Sinh.

Tôi nghe thấy giọng nói trầm khàn của cậu, cậu nói: Vân Sanh, đừng chết, đừng rời bỏ em...

Vừa dứt lời, những hạt mưa cuối cùng cũng rơi xuống, vang vọng trong căn phòng trống trải. Mà vào đúng lúc ấy, cậu ấy khóc.

Nước mắt rơi xuống hốc mắt tôi lại gây nên một cơn đau xót, tôi theo phản xạ chớp mắt thì dòng chất lỏng mặn đắng ấy liền lăn xuống từ khóe mắt tôi...

Đôi mắt thống khổ tuyệt vọng kia chỉ cần liếc mắt sẽ thấy ngay được.

Tôi khó khăn giơ tay sờ lên mặt cậu, lưu lại mấy vệt đỏ, ra là cái tay bị nứt.

“Bao lớn rồi mà còn khóc.”

Ngược lại nghĩ đến bản thân mình, chừng này tuổi rồi mà cũng không biết bị cậu làm cho khóc bao nhiêu lần.

Bàn tay đầy máu bị cậu nắm chặt lấy, đỏ tươi chói mắt, mí mắt dần không chịu được mà chìm xuống, thế giới dần vụn vỡ chỉ còn nghe thấy tiếng nỉ non khẩn thiết cọ lên trán tôi của cậu, còn có những hạt thủy châu rơi xuống mặt tôi. Nói đi nói lại, đừng chết, đừng...

Đừng rời bỏ em...

“Tàn Sinh, tôi, mệt...” Một câu nói mà giọng nhỏ đến mức ngay cả bản thân cũng không nghe rõ.

“Đừng ngủ, xin anh.”

Cậu hoàn toàn không để ý trên tay tôi có vết thương, chỉ lo nắm chặt tay tôi. Như thể nắm lấy tay tôi thì thật sự kéo tôi lại được, kéo lại cái sinh mệnh mà tôi thấy rằng đã không còn chống đỡ nổi.

Mà cậu chắc cũng đã rõ, tôi có lẽ đã không chịu đựng nổi rồi.

Muốn nằm lại một tư thế thoải mái hơn thì phát hiện nửa người dưới một chút cảm giác cũng không có.

À...

Tôi sao lại quên, hai chân đã không còn...

Mệt mỗi quá, thật sự mệt mỗi quá.

“Để tôi, ngủ...”

Tay tôi dần dần tụt xuống khỏi tay Diệp Tàn Sinh, đập xuống đất vang lên một tiếng bịch, cậu kinh hoàng đến độ thốt lên là những ký ức cuối cùng của tôi.

Tôi thật sự quá mệt mỏi, chịu đựng được đến hiện giờ đã là cực hạn, để tôi ngủ một chút, một chút thôi...

Có đôi lúc bạn cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh, đó là vì bạn có mục tiêu, nên thời gian lúc nào cũng trôi nhanh. Còn cái mục tiêu của tôi lại chẳng biết lúc nào sẽ giáng xuống, trái với trước đây, thời điểm này trở thành cột mốc tôi thống khổ và bi ai nhất. Mấy tháng qua tôi không khác gì bị ứ đọng một nửa, lặp đi lặp lại, vô nghĩa lặp đi lặp lại.

Thống khổ, dày vò, nhưng lại như con bạc mang theo niềm mong đợi.

Có thể nói là dốc hết tim gan ra.

Tinh thần kéo căng không chịu nổi.

Mỗi lần đều nghĩ có lẽ ngày mai sẽ không còn hai chân nữa, cũng có thể là đêm nay. Mỗi ngày đều cố chấp trưng ra một tư thế nhìn ra ngoài, nhớ quá khứ, nhưng lại không thấy tương lai...

Ngày này cuối cùng cũng đến rồi, cậu hóa thành ác ma kéo tôi sa đọa, mà vốn dĩ là tôi tự nguyện.

Vậy nên ngày hôm nay sẽ nghênh đón một cột mốc, hoặc sau đây sẽ có một nội dung mới, hoặc đây chính là kết cục.

Phút giây nhắm mắt lại, tôi chưa từng nghĩ đến chuyện có thể tỉnh lại nữa hay không, cũng có thể thật ra tôi vốn dĩ không hề lựa chọn, bởi vì tôi thật sự mệt mỏi rồi...

Trong khoảnh khắc khép mi lại, lòng tôi hoàn toàn tĩnh lặng.

Nếu như tôi lại có thể mở mắt ra, vậy tôi sẽ bỏ hết tất cả thuận theo cậu, còn nếu tôi không thể mở mắt ra nữa, vậy cậu phải nhớ cho kĩ.

Kiếp sau tôi không muốn nhìn thấy cậu.

Tàn Sinh...

39. Chương 37-2: Theo Góc Nhìn Của Tây Ngạn

Quan hệ của người đó với Diệp Tàn Sinh, hoặc nói quan hệ của người đó với cậu chủ của tôi vẫn luôn duy trì trong trạng thái bệnh trạng, giằng co qua lại, cuối cùng trời long đất lở cũng không ngăn được hai người buông bỏ đau đớn cho nhau.

Ngày đó, trong căn phòng không ánh mặt trời, trên chiếc giường lớn dính đầy máu tanh, người đó rốt cục không chống đỡ tiếp được nữa, vào khoảnh khắc người đó nhắm mắt lại, cậu chủ cuối cùng cũng rơi vào tĩnh lặng.

Tĩnh lặng tựa chết.

Người đó lặng lẽ nằm trên giường, hai đùi đã bị cậu chủ tước đoạt thông qua bàn tay của tôi, anh ấy trắng bệch, gầy yếu, yên tĩnh, mỉm cười nhắm hai mắt lại.

Phảng phất như thế gian này chẳng còn chút gì vướng bận anh, lại giống như đã rất lâu rồi anh không được ngủ một giấc thật ngon, nên giờ cuối cùng cũng có thể an tâm nhắm mắt tìm một giấc mộng đẹp.

Còn cậu chủ của tôi lại ôm chặt cái người đã ngủ không ngừng gọi tên anh, giọng nhỏ dần, âm điệu cũng dần nhỏ vụn đi, sau đó mọi thứ đều tĩnh lặng lại.

Bởi vì cái con người nói muốn ngủ kia không hề tỉnh lại.

Gương mặt người đó trắng bệch gục xuống trên chiếc giường to lớn, không có một chút sức sống nào, tận cùng tuyệt vọng.

Tôi nhẹ nhàng đến bên cửa sổ, kéo xoạt tấm rèm cửa dày nặng đến có thể che lấp hi vọng của người đó ra, ánh mặt trời lập tức chiếu rọi vào, lại còn là một tiết trời nắng đẹp, lại còn là tiết trời mà người đó yêu nhất.

“Tây Ngạn...”

Tôi quay đầu lại, nhìn thấy Diệp Tàn Sinh nhìn mình, tôi khẽ gật đầu, cậu ấy nói: “Kéo rèm lại, ai bảo cậu kéo ra.”

Tôi im lặng, lần đầu tiên không làm theo lời của cậu chủ, tôi nói: “Để anh ấy nhìn ánh mặt trời này đi, anh ấy sẽ thích.”

Cậu chủ quay đầu, tay nhẹ nhàng chỉnh lại tóc mái thật dài trên trán anh, trầm thấp ừm một tiếng.

Nhưng tôi có thể cảm nhận được rõ ràng cậu đang khó chịu, trong mắt cậu chủ, ánh mặt trời của người đàn ông nằm trong ngực chỉ có thể do chính tay cậu ban cho.

Nhưng tôi không biết vì sao lần này cậu chủ lại không giữ vững cái nguyên tắc này. Cậu chỉ vô cùng dịu dàng nhìn người trong lòng, rồi lại tiếp tục hỏi tôi: “Tây Ngạn, có khả năng anh ấy nguyện ý tỉnh lại không?”

Thật ra tôi và trong lòng cậu đều hiểu cái đáp án này.

Người đó không muốn tỉnh.

Nhưng tôi không trả lời, cũng không an ủi, nồng đậm bi thương quấn quanh tôi, chóp mũi chua xót, tôi chỉ trầm mặc nhìn con người trắng bệch nằm trên giường, nhưng tôi biết nắm tay nắm chặt của mình đang run rẩy, ảnh hưởng đến cả trái tim tôi.

Tôi đau lòng cho anh, tôi muốn... ôm anh một cái...

Nếu như có thể, tôi cũng muốn sờ lên mái tóc rối, gọi anh một tiếng “Vân Sanh...”

Chỉ là từ lúc bắt đầu anh đã không thuộc về tôi, từ lúc mới chớm nở tôi đã tự nói với bản thân, người này mãi mãi cũng chỉ thuộc về người khác.

Chẳng qua là, chẳng qua là...

Nỗi thống khổ này không ai hiểu được, trời tối người yên tôi mới nghĩ đến, nghĩ đến rất nhiều, nghĩ đến chuyện lặng lẽ giải thoát cho anh, để anh không thuộc về ai cả. Cũng nghĩ đến chuyện dẫn anh đi, đi đến chỗ nào cũng được cả.

Thế nhưng mà không thể, trước giờ đều không thể.

Chàng trai ôm anh ấy là người đã cứu mạng tôi, cậu ấy xem tôi là người thân, chuyện phản bội cậu ấy còn chẳng bằng để tôi tự sát.

Tôi muốn giữ mạng mình để bảo vệ Diệp Tàn Sinh, niềm tin này không gì có thể lay động.

Vì thế từ lúc vừa mới bắt đầu tôi cũng chỉ có thể lựa chọn làm một kẻ đứng xem, tôi đối với anh bằng tấm lòng ngay thẳng nhất, cuối cùng cũng không thể biểu lộ ra dù chỉ một chút quan tâm tới anh.

Hơn nữa tôi còn dùng đôi tay của mình cướp đi sự chống đỡ cuối cùng của anh, phá hủy vốn đặt cược cuối cùng của anh.

Ánh mặt trời chiếu khắp góc ngách, nước mắt của anh lấp lánh dưới ánh nắng, lấp lánh nhưng dễ vỡ...

Cậu chủ hỏi: “Tây Ngạn, có phải cậu yêu anh ấy không?”

Tôi trả lời: “Không có.”

Ngắn gọn lưu loát không một chút ngừng nghỉ.

Người trong ánh nắng phản chiếu ngẩng đầu lên: “Giờ này cậu không cần gạt tôi.”

“Không có.” Thăng thẩn dứt khoát vô cùng.

“Tây Ngạn...”

“Ở đây.”

“...”

Một cơn tĩnh lặng bao trùm lên, cảnh tượng như vậy tôi từng liên tưởng vô số lần nên đương nhiên sẽ đối đáp trôi chảy, chẳng qua một góc trong trái tim thắt chặt lại, gần như muốn tước ra máu...

Có lẽ, cậu chủ cũng nhìn ra trong mắt tôi là sự không buông bỏ và tình yêu say đắm...

Lần đầu tiên tôi gặp anh ấy là sau khi anh bị cậu chủ cưỡng bạo, trên người vẫn bầm máu, chân xích dây xích, nửa người dưới để trần, bướng bỉnh chêm sợi xích đang xích mình.

Tôi ngồi ngoài phòng hút một điếu thuốc, thanh âm chém xích truyền vào tai tôi không chút ngừng nghỉ từ, cứ ngỡ cứ chém tiếp theo sẽ là lần cuối cùng rồi, cứ ngỡ một chút nữa thôi có lẽ anh ấy sẽ từ bỏ.

Nào ngờ đến lúc hút điếu thứ ba tôi mới hiểu rõ, người này sẽ không từ bỏ, cũng không muốn từ bỏ.

Từ giây ấy liền định trước hai người bọn họ mà ở chung thế nào cũng có một ngày dẫn đến kết cục thương tổn lẫn nhau.

Bởi vì hai người đều quá bướng bỉnh.

Một kiên trì giam cầm, một khẳng khái tự do.

Từ lúc đầu cậu chủ đã đối xử đặc biệt với anh ấy, mỗi một cú điện thoại đôi câu vài lời đều tiết lộ ý muốn chiếm hữu nồng đậm cùng với sự quyến luyến không rời với anh.

Tôi từng cho rằng anh ấy không khẳng khái được lâu, nhưng dưới sự cướp đoạt như vậy của cậu chủ mà anh vẫn cười như trước, mỉm cười làm tôi kính phục, rõ ràng là kiểu đàn ông không chịu nổi một đòn, không có một chút sức chiến đấu nào, nào ngờ lại có một linh hồn quật cường quá mức đẹp đẽ đến vậy.

Bị giam cầm rồi anh ấy chưa bao giờ phát giận, chưa bao giờ càn quấy ầm ĩ, anh lúc nào cũng bày ra một dáng vẻ bướng bỉnh nhìn ánh trời, mặt tốt đẹp đến vô cùng hư huyền.

Đối với một người đàn ông đang ở độ tuổi “chí khí ngút trời” mà nói, anh ấy điềm tĩnh đến mức khó mà tin nổi.

Điềm tĩnh của anh bao giờ cũng mê người, nhưng lại đi kèm với sự yếu đuối vẫn vương vấn lấy tâm mắt của bạn, làm bạn muốn bắt nạt anh ấy rồi lại muốn ôm thật chặt anh vào trong ngực.

Không thể dần loại ý nghĩ này xuống được.

Cậu chủ còn mãnh liệt hơn tôi, mãnh liệt đến không ngừng ràng buộc anh, hạn chế anh, thương tổn anh.

Mỗi lần nhìn thấy anh đều là một thân đầy vết thương, nhưng anh chưa bao giờ oán giận một câu, lần tuyệt thực ấy cũng yên tĩnh đến đau lòng người, trước mặt cậu chủ, anh ấy chỉ còn lại mỗi cái biện pháp tự hủy hoại này...

Tôi chỉ có thể đứng nhìn anh ấy cuối cùng cũng lấy lại được sự phấn chấn, cuối cùng cũng dùng sự kiên trì của bản thân để đối lấy tự do, tôi mừng thay cho anh, nhưng cũng bắt đầu đổ kị, đổ kị không lý do.

Vốn tưởng rằng cứ tiếp tục như này thì sẽ thích ứng được, thì sẽ giải thoát.

Nào ngờ tất cả bước ngoặt liền bắt đầu từ lúc ấy.

Sau đấy anh bị Thương Phán bắt đi thì tôi mới biết khát vọng chân thật sâu trong nội tâm mình, tôi tình nguyện nhìn cậu chủ ôm anh vào lòng cũng không muốn anh đi đến chỗ tôi không nhìn thấy! Tuyệt đối!

Hoặc do cái lòng đổ kị không thể phát tiết kia, nên đêm đó tôi mới đổ dầu vào lửa, triệt để hủy hoại khả năng giữa hai người bọn họ.

Tôi thừa nhận suy đoán của cậu chủ...

Tự Phương Vân Sanh bỏ trốn đi.

Hoặc giả tôi không nói thì cậu chủ cũng sẽ khẳng định là vậy.

Nhưng không biết vì sao mà tôi vẫn nói ra câu như thế, chỉ một câu...

Lúc đó cậu chủ đã gần như thần trí không rõ, cái ý nghĩ này một khi bén rễ ăn sâu thì không cách nào ngăn cản, đêm đó tôi nhìn mặt trăng nhớ đến gương mặt ấy, không nói thêm chữ nào.

Tôi không biết rốt cục bản thân muốn làm gì, đến cùng muốn làm cái gì...

Tôi hiểu rõ, tôi, muốn triệt để phá hủy anh.

Cũng có thể thật ra cậu chủ cũng biết đấy chỉ là cái cớ, một cái cớ mà cậu ấy hoàn toàn có thể bắt lấy, vậy nên cậu mới hành động như vậy, vậy nên cậu mới chấp nhận lời nói tôi đưa ra...

Trước giờ cậu chủ đều luôn thông minh, chắc có lẽ cậu ấy biết tôi cũng yêu Phương Vân Sanh.

Cũng như hôm cậu ấy quyết định đánh đứt gân chân thì nói với tôi một câu: “Tây Ngạn, ngày mai cậu tự động thủ đi.”

Ánh mắt của cậu nhìn thẳng tôi: “Tôi muốn khiến anh ấy vĩnh viễn không thể rời bỏ tôi.”

Còn tôi, tự mình ra tay, sau này vĩnh viễn mất đi anh ấy.

Lúc đó ý tứ sâu xa trong con người của cậu tôi nghĩ mình có thể hiểu rõ.

Cũng giống như ngày hôm nay cậu hỏi tôi.

Có phải cậu yêu anh ấy không?

...

Cậu yêu anh ấy cho dù tôi chết rồi, Phương Vân Sanh chết rồi, Diệp Tàn Sinh chết rồi tôi cũng không thể nói, không vì gì cả, chỉ là không thể...

Tôi nhớ ngày đó anh ấy vẫn lẳng lặng ngồi trên ghế sofa, thỉnh thoảng nhìn nhìn kim đồng hồ chậm chậm nhích trên tường, thời gian tựa như một tác phẩm điêu khắc, là vào trước một ngày anh nói với tôi câu: “Cậu đánh đi.”

Anh nói: “Tôi chấp nhận, sẽ không đi tìm cái chết, sẽ không trốn đi, sau này chỉ ở bên cạnh cậu ấy...”

Giây phút ấy tôi nhớ mình trong cơn hoảng loạn có nói một câu, cảm ơn...

Cảm ơn anh ấy đã tác thành, chỉ ít dừng làm tôi thấy mình tự tay cướp đi sự tự do của anh, đây là do anh tự nguyện, tự nguyện, tự nguyện...

Qua ngày hôm sau, thời gian tựa như bất động trên người anh.

Mà ngày cả hôm nay cũng thế, chỉ cần cậu chủ không có ở đây, anh ấy sẽ ngồi cứng trên ghế sofa hoặc cầm một quyển sách đọc hết buổi trưa.

Tôi đứng trước mặt anh nhìn anh ở ngay vị trí ngực mình, mái tóc mềm mại, dưới ánh mặt trời tựa như một khóm cây bông, hơi vểnh lên ở hai bên tai m, dán vào hai bên mặt trắng nõn của anh.

Mi mắt rủ xuống, nhu thuận đáng yêu, môi đỏ, khoe miệng còn lưu lại vết cắn tối qua...

Hai tay hai chân xích sợi xích tinh chế, chúng nhốt anh ở chốn này, đóng anh tại nơi này.

Rất muốn ôm anh đi khỏi chỗ đây, ôm anh đi vào thế giới của tôi.

Tay vẫn chưa đưa ra đã bị chút tỉnh táo còn sót lại trong đầu cản lại, tôi không thể làm vậy.

Anh ngẩng đầu, một đôi mắt đen láy nhìn tôi, anh nói: “Tây Ngạn, tôi không biết mình còn có thể chống đỡ được bao lâu, tôi cảm giác bản thân rất mệt, nhưng tôi lại không thể nào ngủ.”

Anh nói, đêm qua anh mở mắt đến tận hừng đông.

“Anh có tâm sự.” Tôi nói, ngữ điệu vững vàng, hiện tại vững vàng như vậy, rồi sau này cũng sẽ thế.

“Tôi biết, nhưng tôi không thể không nghĩ, hay nói thật ra tôi cũng không biết nên nghĩ như thế nào nữa.”

“Vậy tại sao?”

“Tôi không biết.”

Tay chân gầy yếu giấu sau lớp áo sơ mi trắng rộng lớn, khoác ngoài là một cái áo len trắng thêu khổ lớn, anh thật gầy...

“Hận cậu ấy à?”

Anh khẽ lắc đầu, vẫn giữ bình tĩnh.

“Tại sao không hận?”

Rõ ràng là cậu ấy phá hủy anh.

Tôi ngồi xồm xuống, ngẩng đầu nhìn về con người đang ngồi trên sofa. Khoảnh khắc đó cái con người luôn cố cười ấy cuối cùng cũng không cười...

Mặt anh nghiêm túc, mày hơi nhíu lại, đôi môi khô nứt hé ra, anh nói: “Tây Ngạn, chắc có lẽ là vì tôi thật sự yêu cậu ấy.”

Giây phút đó anh ấy không cười, nhưng tôi nở nụ cười.

Tôi tự nói với bản thân, mình lại yêu phải một người như thế, một người làm người khác đau lòng đau tận tim gan.

Thật ra cậu chủ không cần phải nóng lòng hay bất an như thế, bởi vì tôi không hề nghĩ đến chuyện thổ lộ suy nghĩ của mình với anh ấy, cũng chưa từng nghĩ đến chuyện muốn cướp anh đi từ tay cậu.

Bởi vì.

— Chắc vì cậu không biết, từ trước đến giờ Phương Vân Sanh đều chỉ yêu cậu...

40. Chương 37-3: Theo Góc Nhìn Của Diệp Tàn Sinh

Tôi họ Diệp, tên Tàn Sinh.

Diệp Tàn Sinh.

Từ lúc bắt đầu hiểu chuyện, ấn tượng của cái tên này đối với tôi chỉ có tám chữ: Cô nhi khiếm khuyết, tham sống sợ chết.

Mà tám chữ này lại vô cùng thích hợp khái quát lại những tháng ngày từ lúc tôi sinh ra đến lúc gặp được Phương Vân Sanh.

Lúc đó cho dù đang ở trong cái hẻm dơ bẩn thất lạc mạng sống thì tôi vẫn thấy không có gì để tiếc nuối, điều duy nhất tiếc nuối chắc là không được hưởng cái cảm thụ được người thương yêu.

Mà lúc đó, người ấy lại như một du hồn xuất hiện trước mặt tôi, tôi vốn tưởng tôi với anh ta là đồng loại, sau đấy mới phát hiện mình sai rồi.

Anh ấy là trời trong, còn tôi là đêm đen.

Sau khi gặp anh, điên cuồng tràn ngập bao quanh tôi, đông cứng tầm mắt tôi.

Trong đầu là sự cuồng loạn muốn có anh, muốn tiến vào anh, muốn giam cầm anh, muốn nghe anh gọi tên mình, thậm chí muốn anh khóc gọi tên mình...

Nhưng giống như tôi nói, anh ấy là trời trong, còn tôi chắc chắn là màn đêm âm u, đuổi theo anh, ngấm kỹ anh, tôn thờ anh.

Chỉ là phương thức của tôi quá mức cực đoan, tôi biết, nhưng tôi không hề muốn thay đổi phương thức này, thủ đoạn này. Bởi vì ngoại trừ thế này, tôi không biết phải dùng phương thức gì thì mới có thể giúp mình vĩnh viễn nắm giữ được anh.

Vĩnh viễn.

Anh ấy thật sự quá tốt đẹp.

Vĩnh viễn cũng không tưởng nổi vì sao trên người của người đàn ông này lại có loại khí chất dịu dàng đến thế, có thể tạo thành sự ảnh hưởng đến tôi lớn như vậy. Nếu dùng một thứ để ví dụ thì anh giống như làn khói mỏng bồng bềnh bên người ta, vây quanh ta trong cái thế giới xinh đẹp hư ảo, mà ở trong đấy có thể cắt đứt với hết thấy đau khổ bi thương.

Nhưng ta vĩnh viễn cũng không thể biết được một lúc nào sẽ có cơn gió nhỏ lửa tới thổi tan anh, và rồi ta có tìm cách mấy thì cũng không thấy được anh ấy...

Vì thế tôi sẽ không nhân nhượng, bất luận có phát sinh chuyện gì cũng đều sẽ không nhượng bộ, “việc nghĩa chẳng từ nan” (đạo nghĩa không cho phép chùn bước) lưu lại dấu vết của tôi lên người anh, “việc nghĩa chẳng từ nan” mà bức bách anh, thương tổn anh...

Không phải tôi không nhìn thấy anh gầy yếu, không phải tôi không nhìn thấy nỗi thống khổ của anh.

Chẳng qua tôi quyết tâm phải giữ được anh ở lại bên mình.

Chỉ là anh vẫn luôn ngóng trông ra thế giới bên ngoài, ngóng trông cái sự sống tươi sáng nhất. Mà tôi lại chỉ là đêm đen u tối, là sự tồn tại anh mãi cũng sẽ không đoái hoài, vậy nên tôi khiến anh ấy lưu lại trong đêm tối giống như mình.

Tôi ngăn chặn tận gốc sự điên cuồng quyết liệt muốn tiếp xúc với ánh mặt trời của anh.

Tôi nghĩ rằng ngày hôm đó sẽ là chung cuộc của mọi chuyện.

Anh sẽ vĩnh viễn sống với tôi tại chốn này, hình ảnh sẽ ngất quăng tại đây.

Nào ngờ ngày đó bầu trời trong xanh của tôi nói với tôi rằng, anh ấy mệt mỏi rồi...

Sau đấy anh nằm trong lòng tôi khép mắt lại, tay anh rút xuống từ trong tay tôi, nơi đầu mũi là mùi máu tươi của anh, bên tai là tiếng thở mong manh từ anh, song không thể cứu vãn, tay anh đập xuống giường, đầu nghiêng qua một bên, giây phút ấy cơ thể anh mất đi toàn bộ sức sống.

Ngay khoảnh khắc đó, ngay ở cử động đó, tôi cảm giác thế giới vỡ tan rồi...

Thật ra từ lâu trước đây, anh cũng đã sớm mất đi sức sống.

Mỗi ngày về nhà, tôi luôn có thể nhìn thấy điệu bộ buồn bã của anh: Yên tĩnh ngồi trên ghế nhìn ra ngoài, trên đùi là quyển “Walden” anh đã đọc nhiều lần.

Từ trước đến giờ tôi không đoạt được sự tự do của anh.

Chung quy anh vẫn không thuộc về tôi.

Cái điệu bộ ấy muốn báo cho tôi biết ẩn ý như thế, làm tâm tôi mỗi một ngày đều thất lại một phần, muốn đoạt đi chân còn lại của anh.

Bây giờ tôi làm được rồi, anh ấy cũng đã tuyệt vọng cùng đường, thật sự tuyệt vọng.

Còn tôi cũng tự nói với bản thân: Anh ấy rốt cục bị mình phá hủy.

Anh ấy rốt cục cũng chỉ thuộc về mỗi tôi.

Chết đi.

Chết trong lòng tôi.

Kết cục như vậy tôi đã nghĩ đến vô số lần, bởi như vậy đồng nghĩa với việc tôi hoàn toàn có được anh, chỉ là tôi không hiểu vì sao, vì sao kết cục thể này chân thực đến gần như tâm tôi đau nhức, đau đến hô hấp đều dần theo từng cơn đau xót, đâm vào tuyến lệ, cắt lên da thịt...

Đừng chết...

Lời bật thốt này bị kiềm lại, lời cầu xin này làm tôi triệt để hiểu rõ.

— Thì ra tôi vốn không thể tiếp nhận một kết cục như thế này.

Thế nhưng anh vẫn bỏ rơi tôi mà ngủ, ngày này mới thật sự là đêm đen tối của tôi, cho dù Tây Ngạn nói rất khẳng định là anh sẽ tỉnh lại, chẳng qua do anh mệt mà thôi.

Song tôi lại có ảo giác là anh ấy không chịu tỉnh lại, lúc đó lời anh nói với tôi hình như đang bảo rằng: Tàn Sinh, đừng để tôi gặp lại cậu.

Có một cảm giác ly biệt tan nát cõi lòng.

Lúc đó anh ấy quá yếu, tôi thậm chí còn thấy chỉ cần cánh tay đang ôm anh khẽ buông lỏng ra một chút, thì anh sẽ biến mất trong lòng mình.

...

Nhưng may là tôi không hề buông tay ra.

Tôi nhớ buổi tối hôm kia, tôi nói với anh kỳ hạn là ngày mai, tôi còn nghĩ anh chắc sẽ quây thậm chí xin tôi đừng làm thế, nào ngờ anh chỉ yên tĩnh gối lên khuỷu tay tôi, khẽ nhắm mắt lại thở đều.

Nhưng đến nửa đêm tôi cảm giác được anh tựa quây, tôi tỉnh rồi nhưng không để anh phát hiện, chỉ cảm nhận anh chậm rãi chuyển mình, hai tay cẩn thận nắm lấy sợi xích thông thả xuống giường.

Xích sắt va vào nhau tạo ra âm thanh vô cùng chói tai trong không gian quang đẵng của căn phòng. Nhưng anh không thèm quan tâm xem có đánh thức tôi không, chỉ lo đi về mục tiêu trước mắt.

Anh đỡ tường dần hết thấy trọng lực lên cái đùi còn nguyên vẹn, một chân khác vẫn còn gân chân phụ trợ bên dưới, anh đi rất khó khăn, tập tễnh, bóng lưng gầy gò, trắng bệch, tứ chi nhỏ gầy yếu...

Anh không dừng lại, vẫn cố chấp đi đến trước cửa sổ, đứng lại khẽ kéo tấm rèm cửa dày nặng.

Đêm đó, anh cứ đứng dưới ánh trăng nhìn ra ngoài cửa sổ, nửa khuôn mặt tan biến trong tầm mắt tôi, trông có phần cô độc, vẻ mặt hồ hững mà lạnh nhạt, nhưng dưới ánh trăng êm dịu lại như ưu thương vô vàn.

Tôi tưởng rằng anh sẽ khóc...

Nhưng anh chỉ nửa ngẩng đầu nhìn lên ánh trăng lẻ bóng, không biết anh đang nghĩ điều gì. Bốn sợi dây xích từ tứ chi của anh vẫn trải đến đầu giường.

Dưới ánh trăng xích sắt nổi lên ánh sáng lạnh lẽo, hai mắt anh vừa lạnh vừa tĩnh trông ra bên ngoài.

Toàn bộ quá trình anh chưa từng liếc mắt sang chỗ tôi, tựa như không hề lo lắng tôi có tỉnh hay không, hoặc như anh biết tôi đã tỉnh rồi, chỉ là không muốn nhìn tôi, chỉ là không muốn cảm nhận sự tồn tại của tôi mà thôi.

Giây phút ấy tôi thấy anh không khác gì chú chim nhỏ vẫn bị cột nơi góc xó, còn đây chính là lao tù của anh, lao tù cả một đời.

Mà tôi là chủ nhân cướp đi mọi thứ, đồng thời cũng là chủ nhân anh không thể không yêu.

“Vân Sanh, anh nên hận em.”

Câu này gần như là lời tôi bật ra sau khi ngẩng đầu lên nhìn ra bên ngoài, rồi ôm chặt người trong lòng lại. Tây Ngạn nói ngày hôm nay anh sẽ tỉnh lại, nhưng đã gần đến chạng vạng rồi.

Hôm nay ôm anh anh không hề động đậy, vẫn theo tư thế nhìn ra mọi thứ bên ngoài của lúc trước, anh nằm trong lòng tôi hô hấp đều đều ngủ trọn một ngày.

Bằng gạc trên tay và chân đã đổi một lần, chúng trắng như tuyết quần lên tứ chi gầy yếu của anh, tôi cố chấp đeo xích sắt lên anh một lần nữa dưới cái nhú chặt mảy của Tây Ngạn...

Anh ấy là của tôi.

Điều này dù có phát sinh ra bất luận cái gì thì cũng đều không thay đổi được.

Tôi cúi đầu, nhẹ nhàng dùng môi khẽ vuốt lên trán anh, tóc của anh đã dài rồi, mềm mại xoa tung vẩy quanh đầu anh, anh lẳng lặng hô hấp trong ngực tôi, nhắm chặt mắt lại, đôi lông mi nhỏ dài trong bầu không khí tĩnh lặng dường như đã bị vướng bụi trần. Độ cong khéo môi hiện ra màu phấn hồng nhàn nhạt.

Chiếc áo len giản đơn trông vào thân thể gầy gò càng làm lộ ra xương quai xanh gầy nhỏ, bên trên vẫn còn lưu lại vết thương của tôi...

Đỏ thẫm xanh tím.

Anh vẫn không biết rằng anh rất đẹp, một kiểu đẹp nhìn mà không chán, tĩnh mà mỹ.

Không mềm mại như phụ nữ, nhưng lại là kiên cường trong tiếc thương, bệnh trạng mà bướng bỉnh.

Mắt tôi không tự chủ được dán lên khuôn mặt ấm áp của anh, tay tôi mò lên băng gạc trên tay anh nhẹ nhàng vuốt ve, tôi nói.

“Vân Sanh, đưa một đời này của anh cho em, nhé? Em chỉ cần đời này, chỉ một đời này thôi...”

Người trong lòng không đáp lại câu nào, chỉ yên tĩnh hít thở.

Tôi khẽ thở dài, tiếp tục nói: “Ngoan, nhanh tỉnh lại đi. Sắp không theo kịp ánh tà dương rồi.”

Hết chương.

41. Chương 38

42. Chương 39

Cũng không phải chưa từng thấy tuyết, tội gì phải làm bản thân chật vật như thế này...

Mắt cá chân sưng tấy vô cùng, xích sắt thít chặt đã xiết vào da thịt sưng tấy, như bóng nước óng ánh mà tôi vừa mới phát hiện ra.

Tôi tiện tay kéo tấm chăn trên ghế sofa đắp lên hai chân mình, chúng quá xấu, xấu đến mức cả tôi cũng không nhìn nổi.

Nhắm mắt lại tìm một tư thế thoải mái, tôi mệt rồi, đứng quá lâu.

Lúc Diệp Tàn Sinh quay về chắc tôi đang dựa vào sofa ngủ, đến khi tỉnh lại người đã nằm trong lòng cậu, còn ngoài cửa kính là con chó lông vàng đã được toại nguyện ở ngoài tuyết tru réo om sòm.

Đã tối rồi, trên đỉnh đầu đã bật đèn, ngoài trời tuyết cũng ngừng rơi. Ánh đèn từ cửa kính phản chiếu ra một đám vết chân hoa mai ở ngoài kia, có một loại cảm giác thoải mái dằng dặc.

Có cảm giác của gia đình.

Tôi chớp mắt nhìn đỉnh đầu Diệp Tàn Sinh, vẫn anh tuấn đẹp trai, mơ màng hỏi theo thói quen: “Về rồi?”

Cậu càng ôm chặt tôi hơn, nói: “Về rồi.”

Tôi cọ cọ vào trong ngực cậu: “Cậu đúng là hiểu con Golden kia, nó mong chờ được đi ra ngoài cả ngày nay rồi.”

Cậu nâng nửa người trên của tôi lên cao rồi hôn lên trán tôi: “Còn anh, chờ bao lâu?”

“Rất lâu.” Tôi thành thực trả lời, nghe câu hỏi quen thuộc từ cậu mà thấy an tâm.

“Muốn đi ra ngoài à?”

“Muốn, nhưng cũng không còn muốn đến vậy nữa.”

Cậu giơ tay xoa xoa đầu tôi: “Có phải hôm nay đứng bên cửa sổ cả một buổi trưa không? Lúc về em thấy mắt cá chân anh sưng hết rồi.”

“Ừm.” Tôi hừ một tiếng, đã nửa tỉnh táo, hai tay vịn cổ cậu ngồi dậy.

Trầm mặc một hồi, giọng nói của cậu vang lên bên tai: “Muốn ôm anh ra ngoài một chút không? Hiếm thấy nơi này có tuyết rơi.”

Giây phút ấy tôi gần như hoài nghi lỗi tại mình, tôi lập tức tỉnh táo, bất ngờ nhìn Diệp Tàn Sinh bên cạnh, ánh đèn êm dịu phủ trên người cậu...

Mày kiếm mắt sáng, đường nét tinh xảo, môi mỏng khê cong.

Tôi sững sờ rất lâu, cậu nói muốn dẫn tôi đi ra ngoài?

Môi run run mở ra, tôi suýt nữa đáp ứng, nhưng ở thời khắc cuối lại ngừng được, hồi lâu mới hỏi: “Sau này thì sao?”

Diệp Tàn Sinh im lặng, cậu ấy không hứa được.

Tôi không hề tức giận, vì tôi biết đáp án, không có sau này, ngày hôm nay chỉ là trường hợp đặc biệt, ngày hôm nay chỉ là thương tiếc đau lòng.

Tôi sờ lên khuôn mặt trưởng thành mê người của cậu: “Tàn Sinh, cái tôi muốn không phải một lần hai lần, như vậy sẽ chỉ làm tôi chưa từ bỏ được ý định mong ngóng.”

Nghiêng người về trước dựa vào bả vai cậu, tôi nhìn ra Đậu Phụng đã mệt ở bên ngoài: “Cái tôi muốn chính là bất cứ lúc nào cũng có thể mở rộng cửa sổ, vậy nên tôi không muốn một lần đặc biệt như này.”

“Tôi đã không mong được đi ra ngoài cũng sẽ không ôm hi vọng được tự do, Tàn Sinh, tôi đã như thế này rồi, nên cậu không cần phải thương tiếc tôi, nên không cần dẫn tôi đi ra ngoài.”

Tay cậu nắm lấy bả vai tôi, mùi trên người ngày càng nồng đậm, chẳng khác nào cái lần cậu đứng dưới trời chiều có tường vi tỏa hương hỏi tôi, nửa men theo ánh sáng chiều nhìn tôi.

Cậu hỏi: “Nếu như đây là một lần duy nhất em đau lòng thì sao?”

Tôi cười nhạt, trả lời cậu: “Không sao, nếu không phải vĩnh viễn thì tôi không cần lần đặc biệt này.”

Vừa nói xong đã bị cậu ép vào sofa, cắn lên khoe môi tôi.

Câu gần như thô bạo kéo quần tôi ra, tiếp đó bàn tay man mát lưu luyến mà si mê vuốt ve dấu ấn chích ở trong đùi.

Mặt trên có 3 chữ: Diệp Tàn Sinh.

Tên của cậu.

Ý muốn độc chiếm của cậu.

Quyền sở hữu của cậu.

Tất cả tình yêu say đắm của cậu.

Tôi ôm cậu mặc cậu không ngừng gặm cắn xuống dưới.

Mùi máu lan ra, hơi thở của cậu càng lúc càng nặng hơn.

Giọng cậu khàn khàn: “Xin lỗi Vân Sanh, nhưng em thật sự rất yêu anh.”

“Không sao cả, tôi biết.”

Tôi sẽ không hối hận vì vứt bỏ cơ hội lần này, bởi một khi tôi lại được nếm mùi tự do, thì tôi sẽ lại bắt đầu đói khát theo đuổi, mà tôi thì đã chán tâm trạng và sự dày vò ấy.

Vì thế tôi tình nguyện không có nó.

Tôi chỉ có thể rời khỏi căn phòng này một khi Diệp Tàn Sinh học được cách tin tưởng và buông tay.

Vậy nên thời điểm đứng trước cửa kính nhìn những bông tuyết rơi lất phất tôi đã biết, có lẽ đời này tôi không chạm tới được, đây là sự lựa chọn của tôi, cũng là bao dung và cứu rỗi cuối cùng của tôi...

Tôi liếm máu tươi nơi khoe miệng kìm lại thở dốc và tiếng thét kinh ngạc, tôi nói: “Tàn Sinh, nhanh vào đi, vào đi, tôi muốn cảm nhận cậu, a!”

Cậu không chút do dự, kéo hai đùi tôi lập tức đi vào.

Vẫn là đau đớn tôi không quen được làm tôi nháy mắt lạc giọng.

Tôi ôm cậu, cảm nhận cậu càng lúc càng mất khống chế sức lực, nhưng đầu lại vô cùng thanh thản.

Tôi hi vọng, không phải mong đợi, mà là hi vọng.

Hi vọng một ngày nào đó tôi sẽ yêu đau đớn cậu mang đến cho tôi, hi vọng một ngày nào đó cậu có thể đứng trong sân, đứng dưới ánh mặt trời ôm tôi và nói: “Vân Sanh, anh đã ngủ thấy chưa? Là mùi của tường vi.”

Lúc ấy tôi nhất định sẽ hôn cậu rồi nói với cậu rằng.

“Không, anh chỉ ngủ thấy mùi của em.”

Mà ở nơi xa có một chú bướm đang đậu trên chóp mũi của Đậu Phộng...

————— Hoàn chính văn —————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/benh-nguoc>